ÜMRAN TAN

MEFTUN SERİSİ- 1

KÜLDEN HEÇE

FREYA

GİRİŞ

1995- İstanbul

Küçük çocuk, evinin üst katında bulunan odasında yere oturmuş, halının üstüne dizdiği oyuncak arabalarına bakıyordu. Griye çalan güzel gözlerinde çocuksu bir heyecan vardı. Bu arabaları ona babası almıştı. Baba... Bu kavram Ateş için farklı ve yabancıydı. Çünkü altı yaşına kadar ebeveyn olarak hayatında sadece annesi vardı. Annesi, babasının hep çok uzaklarda olduğunu ama bir gün onun için geleceğini söylerdi. Ateş ise yaşına göre son derece akıllı ve olgun bir çocuk olduğu için huysuzlanmak yerine bekledi. Babasının ona geleceğine her zaman inandı. Sonra bir gün, babası geldi. O günden sonra hayatı tamamen değişmişti.

Önce küçük sobalı evleri değişmiş, bu iki katlı lüks eve taşınmışlardı. Annesi artık çalışmıyordu ve tüm gün onunla ilgilenebiliyordu. Ateş'in çeşit çeşit oyuncağı ve yeni kıyafetleri olmuştu. En önemlisi onun da artık bir babası vardı, diğer arkadaşları gibi... Ve babası güçlü bir adamdı. Ateş'i ve annesini çok seviyordu. Ateş çok uzun süre babasız kalmış olsa da şimdi mutluydu. Yüzünde içten bir gülümseme belirirken oyuncak arabalarıyla oynamaya devam etti. Çocukça sesler çıkarıp yarış yaparken evin içindeki hareketlilik dikkatini çekti. Annesi yüksek sesle konuşuyordu. Normalde böyle konuşmazdı. Elindeki beyaz oyuncağı bırakmadan ayağa kalktı. Küçük adımlarla

odasının kapısını açıp merdivenlere yöneldi. Sesler alt kattan geliyordu. Boştaki eliyle trabzanları tutarak merdivenlerden indi. Annesinin bağırarak sarf ettiği sözler, şimdi daha net duyuluyordu. Salonun orta yerinde dikilen Ayten Hanım, öyle büyük bir korku yaşıyordu ki gözleri odaya giren oğlunu bile görmemişti. Telefondaki kişiye "Lütfen Mehmet'i koruyun," diye yakardı. Sesi, hissettiği yoğun korku yüzünden titrek çıkmıştı. Ateş zeki bir çocuk olduğu için durumu anında kavramıştı. Babası Mehmet, tehlikede olmalıydı. Kısık çıkan ürkek bir sesle "Anne?" dedi. Fakat annesi tehlikede olan kocası için öyle endişeliydi ki bu sesi bile duyamadı. Gözyaşlarının boğuklaştırdığı sesiyle konuşmaya çalıştı. "Ferhat lütfen, Mehmet ve Özgür'ün iyi olduğunu söyle!" Bir kere sevdiği adamdan ayrı düşmüştü. bir kez daha dayanamazdı buna. Bunun verdiği düşünce gözyaşlarını hızlandırdı. Telefon hoparlörde olduğu için babasının korumalarından biri olan Ferhat'ın sesi duyuldu.

"Olay yerine varmak üzereyim Ayten Hanım."

Ayten kanepeye çöküp ağlamaya devam etti. "Onlara zarar verecek, o Cengiz Doğan denen herif onlara zarar verecek," diye hıçkırdı. Ateş'in gözleri irileşti. Babasına bir şey mi olacaktı? Ama babasına daha yeni kavuşmuştu. Yine mi babasız kalacaktı, bunu istemiyordu. Hem babasına henüz doyamamıştı bile... Gözleri dolmaya başladı, küçük kalbi korkuyla atıyordu.

"Olay yerine geldim Ayten Hanım, onları koruyacağız. Sakin olun lütfen."

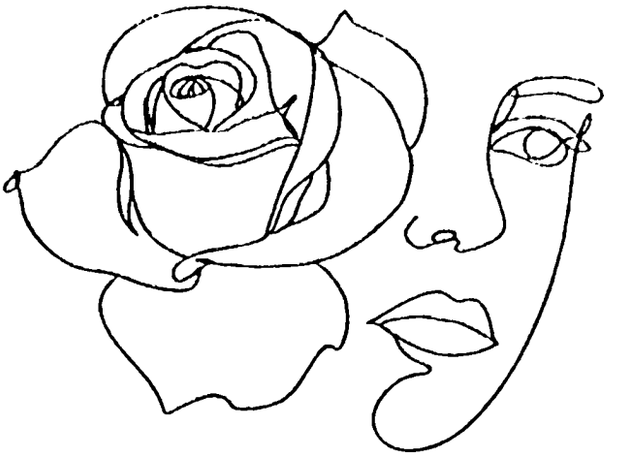
Ayten burnunu çekti. "Sakın telefonu kapatma!" dedi telaşla.

Ferhat itiraz etse de Ayten Hanım inatçıydı, onu ikna etmişti. Ateş'in başı döndüğü için sırtını duvara yaslayıp nefes almaya çalıştı. Arabasını sıkıca tutuyordu. Korkuyla nefes aldı. babasına bir şey olmasını istemiyordu. Gözünden akan yaşlar küçük yüzünü ıslattı. Telefondan sesler gelmeye devam ediyordu. Annesi korkuyla iç çekti. Ateş daha önce annesini hiç böyle

perişan görmemişti. Dehşetle "Ferhat silah sesi duyuyorum," diye bağırdı. Genç kadının kalbi, boğazında atıyordu. Fakat karşı taraftan ses gelmedi. Tek duyulan silah sesiydi. Ayten korkudan beyazlamış teniyle konuşmaya çalıştı. Telefonu kulağına yerleştirip konuşmaya devam etti. Sonra "Vurulmuşlar!" diye bir ses duydu.

"Mehmet!" diye hıçkırdı.

Titreyen elleri telefonu zor tutuyordu. "Vurulmuşlar!" diye inledi ve hıçkırıklara boğuldu. Dizlerinin üstüne çökerken telefon elinden kayıp düştü. Ateş nefes alamadığını hissediyordu. Başı o kadar şiddetli dönüyordu ki gözleri kararadı. "Baba," diye ağlamaya başladı. Elindeki araba yere düşerek tok bir ses çıkardı. Yer ayaklarının altında sallanırken daha yüksek sesle "Baba," diye hıçkırdı. Gözleri kapanırken küçük bedeni şiddetle yere düştü. Daha yeni kavuştuğu babası, Cengiz Doğan tarafından vurulmuştu. Ateş yine babasız kalmıştı...

1
GEÇMİŞ

Geçmişin bir yarası vardı, dokundukça kanayan, anımsadıkça acıtan derin bir yara. Ne iyileşiyor ne de kayboluyordu. Kalbimin arka köşesinde benimle birlikte yaşıyordu. Derse yetişmek için caddenin karşısında duruyordum. Karşıya geçmek için beklediğim sıralarda arayan annemle konuşuyordum. Annem, soğuk bir eylül sabahında geçmişime dokundu. Kaşıdığı yaram, kanadı. Zamanın akrebi kalbime saplanıp akışını kaybetti. Annemi dinlerken karşıya geçmekten vazgeçip düz yolda yürümeye başladım. Nereye gittiğimi bilmeden sadece yürüdüm. Hücrelerimi yakan soğuk hava, attığım her adımda ciğerlerime buz parçacıkları gibi saplanıyordu. Nefes almak öyle can yakıcıydı ki, ciğerlerim lime lime doğranıyordu sanki. Umursamadan yürümeye devam ettim.

"Burak'ın nişanlanacağını geçen gün öğrenince ben de sana söylemek istedim."

Sarf ettiği sözlerin zehri, sanki kulağımdan kalbime akmış tı. Düşüncelere o kadar çok dalmıştım ki ayağım, görmediğim bir tümseğe takıldı. Gözlerimi kırpıştırırken kısaca "Peki anne," diye mırıldandım. Çenem titremeye başlarken alt dudağımı sertçe ısırdım. Geçmiş acı veriyordu. Boş bakan yeşil gözlerimi, Almanya'nın soluk gökyüzüne çevirdim.

"Kapatıyorum, sonra konuşuruz."

"Hayır hayır, kapatma," diye itiraz etti annem.

Yıllardır sevdiğim adam olan eski sevgilim, bir başkası ile evleniyordu. Yüzümde acı dolu bir gülümseme oluştu.Geçmişim acıyor, içimdeki nefret harlanıyordu. Sonbahar rüzgârı saçlarımı yüzüme doğru savurdu. İçime titrek bir nefes çekerken, zihnime darbesini geçiren bu gerçek beni sarstı. Bir kez daha tamamen kaybetmiştim onu. Ne hissettiğimi tam olarak kestiremiyordum. Annemin itirazlarını duymazdan gelerek telefonu kapatıp cebime yerleştirdim. Mevsimlik ceketime sarılırken dalgın adımlarla yürümeye devam ettim. Burak'ı lise zamanlarından beri seviyordum. Bu karşılıksız bir aşktı. Beni yormuştu, artık dayanamayacağım bir noktada kaçmıştım. Sadece ondan değil ailemden de... Yoğun ısrarlarım üzerine üç yıl önce üniversiteyi okumak için Almanya'ya gelmiştim. Onu unutacaktım aslında. Ama geçen yaz, Burak'ın kardeşi, benim de en yakın arkadaşım olan Ahu da işe karışınca Burak ile sevgili olmuştuk. Bu beklenmedik ve heyecan verici bir şeydi ama işler tahmin ettiğim gibi gitmemişti. Her şey çok hızlı gerçekleşmişti. Olanları hatırlayınca dudaklarımda kırık bir gülümseme belirdi. Hızlı başladığı gibi hızlı da bitmişti. Altı ayın sonunda ayrılmıştık. Burak ihanetin hançerini sırtıma geçirmişti. Onu tamamen silip atmıştım. Fakat evleneceğini duymak, varlığından haberimin olmadığı yaralarımı sızlatmıştı. Üzüldüğümü söyleyemezdim ama umursamadığımı da iddia edemezdim. Gerçekten garip bir histi.

Sanırım bu yaz tatil için Türkiye'ye gitmeyecektim. Derin bir nefes alırken bakışlarım caddedeki hareketliliğe takıldı. Küçük bir kız annesinin elini bırakmış, yola doğru yürüyordu. Gözlerim korkudan irileşti. Annesi arkası dönük telefonda konuştuğu için en fazla beş yaşında duran kızını göremiyordu. Kıza doğru koşmaya başladım ama karşıdan gelen araba hızlıydı. Yetişmem imkânsızdı. Yine de koşmaya devam ettim. Kız tam yolun ortasında duruyordu. Yetişemeyeceğimi anlayınca ufak bir çığlık atıp yüzümü kapattım. Arabanın fren sesi caddede yankılanırken gözlerimi kapattığım ellerimi indirdim. Göreceğim kanlı manzaraya hiç hazır değildim. Fakat ben bir hemşire adayıydım ve bana ihtiyaç olabilirdi. Titreyen ellerimi sıkıp gözlerimi açtım. Olay yerine doğru ilerlerken gördüklerim karşısında şaşırdım. Bir adam kıza sarılmış, yerde yatıyordu. Toplanan insanların arasından geçtim. Almanca olarak hemşire olduğumu söyleyince yer açmışlardı. Dizlerimin üstüne çöküp adamı sırtüstü çevirdim.

"Wie geht es dir?" (Nasılsın?)

Adam yüzünü buruştururken başıyla onayladı. Onu bırakıp hızla küçük kıza doğru döndüm. Annesi kızının yanına çökmüş ağlıyor, bir yandan da sakinleştirmeye çalışıyordu. Kız da annesine korkmuş yüzüyle bakıp ağlıyordu. Beyaz teni ağlamaktan kızarmıştı. Kolunun duruşundan anladığım kadarıyla kırılmıştı. Kafasının kenarından da kan sızıyordu. Telefonumu çıkarıp ambulansı aradım. Annesi kızıyla konuşmaya devam ederken kızı muayene etmeye çalıştım. Röntgen çekilmeden tam anlamıyla ne olduğunu kestiremiyordum ama bakışlarında sorun yoktu. Adamın dudaklarından acılı bir inleme dökülünce ona doğru döndüm. Yirmilerinin sonunda, genç biriydi. Adam yavaşça doğruldu. Elimi omzuna yerleştirip durdurdum.

"Warten sie bitte!" (Bekleyin lütfen.)

Yüksek sesli çıkışımdan sonra başını kaldırıp bana baktı. Yüzü şu an tam anlamıyla bakış açıma girmişti. Gördüklerim karşısında nefesimi tuttum. Adam fazlasıyla yakışıklı biriydi. Yüz hatları keskindi. Elmacık kemikleri çıkık, burnu bir erkeğe göre son derece düzgündü. Sarıya çalan kumral saçları alnına dökülmüş, saçı ile aynı renk olan, kirli sakallarla kaplı güçlü çenesi ona farklı bir hava katmıştı. Bir an pembe dudaklarına baktıktan sonra bakışlarımı gözlerine çıkardım ve o an, gözlerinin ne kadar güzel olduğu gerçeği vurdu beni. Maviye çalan gri renkteki gözleri, fırtınalı gökyüzünü andırıyordu. Kaşının üstü yarıldığı için şakağına doğru kan sızıyordu.

"Gut." (İyiyim.)

Güçlü çıkan sesini duyunca kendime geldim. Bakışlarımı dikkatle baktığım gözlerinden kaçırırken saçımı kulağımın arkasına iteledim. Cevap veremeden ambulans gelmişti. Küçük kızı dikkatle sedyeye yerleştirip ambulansın içine taşıdılar. Uzun, heybetli bedeniyle ayağa kalkan adam, ambulansa binmemek için direniyordu. Kesin bir dille iyi olduğunu söyledi. Görevliler kızı götürmek için acele ettiğinden daha fazla üstelemediler. Öfkeyle adamın geniş sırtına bakarken "Ne inatçı adam," diye yüksek sesle söylendim. Arkasını dönüp havalanan kaşlarıyla bana baktı. Bir an Türkçe bildiğini düşünerek gerilsem de kısa sürmüştü. Elin Alman'ı Türkçe nasıl bilip anlayacaktı sanki? Eğilip yerden çantamı alırken bakışlarım bileğine takıldı. Ona doğru yürüdüm. Bileğini bir şey kestiği için kanıyordu. Kanı görünce söylenmeye devam ettim. "Ambulansla hastaneye gitseydi ölürdü sanki." Boynuma doladığım fuları çıkarıp bileğine doladım. Almanca hastaneye gitmesi gerektiğini anlatmaya başladım ama adamdan tepki gelmiyordu. Dişlerimin arasından "Ne kaba adam! Cevap bile vermiyor," dedim.

"Gitmek istemediğimi yeterince söylediğimi düşünüyorum."

Türkçe konuştuğumu idrak edince gözlerim irileşti. Elim donup kalınca, şaşkın bakışlarla yüzüne baktım.

"Türkçe biliyor musunuz?" Dolgun dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Son yirmi yedi yıldır."

Yanaklarım kızarmaya başladı. Bunu belli etmeyen kumral tenime şükrettim. "Neden söylemediniz ki?" diye çıkıştım. Söyleseydi en azından sözlerimde daha dikkatli olurdum. Alt dudağını büktü.

"Canım şimdi söylemek istedi."

Alaycı cevap karşısında dik dik yüzüne baktım. "Öyle mi?"

Hafifçe sırıtırken muzip bakışlarla cevap verdi. "Öyle, küçük hanım."

Hafifçe gülümseyip başımı yana doğru eğdim. Türkçesi son derece düzgün ve akıcıydı. Yine de emin olmak adına "Türk müsünüz?" dedim. Bakışları büyük bir dikkatle yüzümde dolaştı. Boğazımın kuruduğunu hissettiğim için sertçe yutkundum.

"Evet, sanırım siz de Türksünüz."

Başımı aşağı yukarı doğru salladım. Kalın sesi boğuk ve kısıktı. Güzel bir ses tonu vardı. Boğazımı temizlerken bakışlarımı kanamaya devam eden bileğine kaydı. "En azından eczaneye gidelim." Başımı kaldırıp kaşına bakarken kendi kaşımın üstünü gösterdim. "Kanıyor." Eliyle arasını yoklayınca kaşları çatıldı. "Bir bu eksikti," diye mırıldandı.

"Hadi gidelim." Tam itiraz edeceği sırada yolun sonundaki eczaneyi gösterdim. "Bakın hemen orada." Adam gösterdiğim yere baktıktan sonra "İşim var aslında," dedi.

"Sağlığınız daha önemli, lütfen inat etmeyin. Hem söz veriyorum kısa sürecek."

Kısa bir an düşündükten sonra "Tamam," dedi. Ses tonundaki isteksizlik bir an gülmeme sebep olmuştu. Bileğini bıraktım.

ma dank etti. Ateş'in bakışları da benim baktığım yere kayınca bir an hareketsiz dursak da elini ilk çeken ben oldum. Çekingen bakışlarımı, uçağın ufak camına çevirip soluk gri renkteki gökyüzünü izledim. Buraya alışmış olsam da İstanbul'un mavi gökyüzünü özlemiştim. İç geçirirken ufak bir nefes aldım. Bir süre bakışlarım gökyüzünde asılı kalsa da sonunda aklımın olduğu kişiye kaydı. Dikkatli gözlerle Ateş'e baktım. Başını geriye doğru yaslamış, gözlerini kapatmıştı. Fırsattan istifade ederek uzun uzun onu izledim. Tanıştığımız gecenin üzerinden koca bir yıl geçmişti ve ben, o gece fena hâlde sarhoştum. Buna rağmen ona dair olan hiçbir şeyi unutmamıştım. Çıkık elmacık kemiklerine bakarken bakışlarım, geçen seneye göre daha kısa olan sakallarına oradan da dudaklarına kaydı. Alt dudağı üst dudağına göre daha dolgundu. Sarıya çalan kumral saçları ise dağınıktı. Ona çok yakışıyordu. Ve kokusu, zihnime kazınmıştı âdeta.

Biçimli kaşları çatılırken "Çok dikkatli bakıyorsun," deyip kapalı olan gözlerini açtı. Yakalandığım için utanç bedenimi esir alırken dudağımın iç kısmını ısırdım. "Affedersin, gözüm takılmış," diye geveledim. Dişlerini göstererek sırıttı. Tekrar gözlerini kapatırken iyice koltuğa yerleşti.

"Haksız sayılmazsın."

Sözleri karşısında "Anlamadım," deyince gözlerini açıp bana baktı. "Gözünün takılması normal," deyip göz kırptı. Ağzım resmen açık kalmıştı. Yeşil gözlerim kısılırken "Küstâh," diye söylenip önüme döndüm. Dirseği yavaşça koluma dokundu.

"Şaka yapıyordum."

Başımı çevirip ters ters bakarken bakışlarım tekrar kaşındaki ize takıldı.

"Dikiş attırmadın değil mi?" Sorum karşısında gözlerini kaçırdı.

"Vaktim olmadığı için unutmuş olabilirim."

Başımı bezgince iki yana doğru salladım. İğneleyici bir ta-

Bakışları beni buldu. "Öğrenci falan mısınız?"

Başımı aşağı doğru eğdim. "Evet, hemşire adayıyım."

"Size rastladığımız için şanslıyız desenize."

Saçımı kulağımın arkasına iteledim. Muzip bir sesle "Böyle bir durumda ne kadar olursa," dediğimde ikimiz de güldük. Eczaneye vardığımızda uzanıp kapıyı açınca beraber içeri girdik. Pansuman için gerekli malzemeleri aldıktan sonra ücreti, ısrarlarımı önemsemeden o ödemişti. Eczanedeki koltuğa otururken "Bu arada adınız neydi?" dedim. Bileğini bana doğru uzatırken "Ateş ben," dedi. Ona yakışan bir isimdi. Bileğine sardığım fuları çekince yüzünü buruşturdu. "Ben de Verda." Kısık sesle "Güzel isimmiş," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim," deyip oksijen suyu yardımı ile pansuman yapmaya başladım. Eczanedeki kadın da endişelenip yanımıza gelmişti. Ona az önce olanları anlatınca bizimle ilgilenmeye başladı. Bileğine gazlı bezi sardıktan sonra "Dikişe ihtiyaç yok, çok derin kesilmemiş," dedim. Başımı kaldırıp diğer yarasının bulunduğu kaşına baktım. Yakından incelemek için yarasına doğru eğilince kokusu içime süzüldü. Temiz havayı andıran kokusu yabancı ve ferahtı. Güzel kokuyordu. Kendimi derin bir nefes çekmekten alıkoyamadım. Bakışları yüzünün yakınındaki yüzüme kayınca utanmaya başladım. Yüzümü basan sıcaklığı umursamadan konuşmaya çalıştım. "Ama kaşın için doktora gitmeni tavsiye ederim. Kesik derin duruyor." Yüzünü buruştururken başını iki yana doğru salladı.

"Toplantıya yetişmem gerekiyor, daha sonra belki."

Oksijen suyu döktüğüm pamuğu kaşına doğru yaklaştırdım. Hafifçe silerken gerildiğini hissettim. Eğilip yarasına üflemeye başladım. Hem silip hem üflerken "Az kaldı," dedim. Nefesini dışarı üflediğinde sıcak nefesi boynuma çarptı. Kıpırdanmamak için kendimi zor tutarken ellerimin titrediğini fark ettim. Elimi sıkarken derin bir nefes alıp işime yoğunlaşmaya çalıştım. Kısa

sürede halledip geri çekildim. Ufak bir gülümsemeyle "Bitti," dediğimde Ateş de derin bir nefes alıp ayağa kalktı. Boyu nerden baksan bir doksandı. Yanında ufak kalmıştım. Keşke bir altmış beşten daha uzun olsaydım diye iç çekmekten alıkoyamadım kendimi. Yüzünde içten bir gülümseme oluşurken gözlerimin içine bakıp "Teşekkür ederim," dedi.

"Toplantıdan sonra doktora gitmeyi unutma. Yoksa iz kalır."

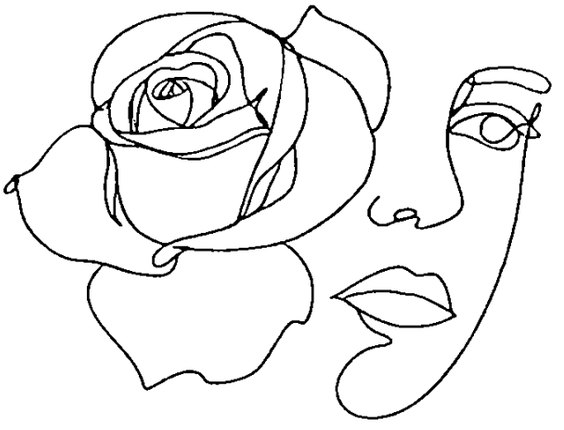
Cevap vermeden gözlerime baktı. Öyle derin bakıyordu ki ne diyeceğimi bilememiştim. Aramızdaki tuhaf bakışma uzarken onu sanki daha önceden tanıyormuş gibi hissettim. İlk defa böyle bir şey hissediyorum. Karşımdaki adam gibi yabancı bir hisli. Anlam veremiyordum. O sırada telefonum çaldı. Bu ses beni kendime getirirken gözlerimi kırpıştırdım. Gözlerimi, Ateş'in gözlerinden hızla kaçırdım. Cebimdeki telefonu çıkarırken Ateş geriye doğru bir adım atıp arkasını döndü. Eczanede çalışan kadına dönüp lavaboyu kullanmak için izin istedi. Orta yaşlarındaki sarışın kadın, ona yolu gösterirken telefonu cevapladım.

"Efendim Çağrı?" Çağrı benim hem kuzenim hem de süt kardeşimdi. Ben okumak için Almanya'ya gelince o da benim peşime takılmıştı. O hemşir ben de hemşire olacaktım.

"Kızım neredesin sen? Dersin başlamasına az kaldı. Sözlü var hem bugün."

Kahretsin! Ben bunu tamamen unutmuştum. Elimi alnıma yerleştirdim. "Çağrı başıma gelenleri tahmin bile edemezsin. Neyse hemen geliyorum."Telefonu kapatırken kadına döndüm. Hızla gitmem gerektiğini söyledikten sonra eczaneden çıktım. Ateş ile vedalaşmak istiyordum ama vaktim yoktu. En gıcık hocalardan birinin sözlüsü vardı. Geç kalırsam biterdim ben. Bu yüzden Ateş'i geride bıraktım ve ilk bulduğum taksiye atladım. Bakışlarım eczanedeyken "Hoşça kal!" diye fısıldadım. Oraya geri dönmek istesem de bunu yapamazdım. Numaramı bırak-

mak ise yeni aklıma gelmişti. Yavaşça kafama vurdum. "Of, iyi-ce Leyla oldum," diye söylenirken taksiciye adresi verdim. Onu bir daha görmem imkânsızla eş değerdi. Bu, içimde tarifi zor olan garip bir his doğurdu. Derin bir nefes alıp sırtımı taksinin koltuğuna yasladım. Ateş, fırtına gibi dahil olduğu hayatımdan aynı hızla çıkmıştı.

2
KIRIK İHTİMALLER

1 yıl sonra. Ağustos 2018

Ruhuma saplanan geçmişin paslı pençesinde asılı kalmış olan ruhumun ipi, anılarımdı. Kurtulmak istediğim hatıralar, boynuma dolanmış beni boğuyordu. Derin bir nefes aldım, o geçmişle karşılaşmaya hazır değildim. Bu yüzden ileriye doğru attığım her adımım, sanki geriye doğru gidiyordu. Bir an için durup derin bir nefes aldım. Bugün Türkiye'ye geri dönecektim. Yaklaşık dört yıl önce gelmiştim Almanya'ya. O zamanlar küçük bir kız çocuğundan farklı değildim. Olanlara dayanamamış, bu yüzden de kaçmıştım. Her şeyi geride bırakıp Hamburg'a yerleşmiş, eğitimime burada devam etmiştim. Şimdi ise üniversitem bitmiş ve geri dönme vaktim gelmişti. Çantamın kulpunu sıktım, artık yaşanan her şeyle başa çıkabilirdim. Omuzlarımı dikleştirip kendimden emin adımlarla İstanbul'a gidecek olan uçağa doğru yürüdüm. Attığım her adımla beraber, içimdeki

sıkıntı anbean büyüyordu. Uçağın kapısından içeri girdiğim sırada telefonum çalmaya başladı. Elimde tuttuğum telefonun ekranına bakınca babamın aradığını gördüm. Yüzümde oluşan içten gülümsemeyle telefonu cevapladım.

"Babacım?"

"Uçağa bindin mi can parçam?"

Babamın sesini duyduğum an içimdeki sıkıntı kayboldu, onu çok özlemiştim. Daha birkaç ay önce beni görmeye gelmiş olsa da sanki onu yıllardır görmüyormuş gibiydim. Zaten İstanbul'a da sırf onun için dönüyordum. Beni çok fazla özlediğini, artık geri dönmemi istediğini söylemişti. Okulum da bitmişti, bu yüzden bahane uydurmayı bıraktım. Babamı kıramazdım.

"Şimdi bindim baba, birazdan uçak kalkar." Babam özlem dolu bir sesle, "Saatler sonra yan yanayız o zaman," deyince kıkırdadım. Telefonu kulağım ve omzum arasındaki boşluğa sıkıştırıp yürümeye devam ettim. Hostesin gösterdiği koltuğa doğru yürürken "Çok az kaldı," diye şakıdım.

"Bu arada, artık bir işin var."

Babamın sesini duyunca oturacağım koltuğun önünde durdu adımlarım. "Nasıl yani?" diye sordum heyecanla.

"Geçen gün bahsettiğim hastanede işe başlayacaksın."

Babamın söylediği hastanenin adını, yaşadığım heyecandan dolayı yüksek sesle telaffuz ederken sevinçten âdeta havalara uçuyordum. Babam, mesleğim olan hemşireliği yapabilmem için kendi imkânlarını kullanarak bana özel hastanede iş ayarlamıştı. Tabii notlarımın yüksek olmasının katkısı da büyüktü. "Çok sevindim baba, teşekkür ederim," dediğim sırada hostesin uyaran bakışlarına kaydı gözlerim. "Benim şimdi kapatmam gerekiyor," dedikten sonra babamla vedalaşıp telefonu kapattım. İş bulmuş olmam beni fazlasıyla mutlu etmişti. Yüzümdeki gülümsemeyle oturacağım koltuğun üst bölmesini açtım, el valizimi yerleştirmek için uzandım. Fakat valiz nedense böl-

meye bir türlü yerleşmiyordu. Valizi yerleştirebilmek için bir adım atınca aynı koltukta oturacağım adamın başı, bir an için göbeğime sürtündü. Bu temas karşısında biraz geri çekildim. Adama rahatsızlık vermemek için hızlı hareketlerle valizi itelemeye devam ettim. Farkında olmadan öne doğru hareketlenince adamın saçları tekrar göbeğime sürtündü. Sıkkın bir nefes alırken itelediğim valiz, aniden bölmeye yerleşti. Dengemi kaybettim ve ayağım burkuldu. Tam yana doğru düşeceğim sırada belime bir çift güçlü kol sıkıca dolandı. Ürkek bakışlarım beni düşmekten kurtaran adama kaydığı an, zaman durdu. Geçmişe takılan yelkovan akmadı, tesadüfe çakılan akrep kımıldamadı. Şaşkınlık, buzdan bir çakı gibi göğsüme saplandı. Kocaman açılan gözlerim, beni tutan adamın tanıdık yüz hatlarını arşınlıyordu. Görüyordum fakat algılayamıyordum.

"Se-Sen?" diye kekeledim. En az benim kadar şaşkın yüzüyle beni incelerken sessizliğini korumaya devam etti. Başımı geriye atmış, dikkatle ona bakıyordum. Nefes dahi alamıyordum. Bu nasıl olabilirdi? Aklım, içinde bulunduğum durumu kavramayı reddederken Ateş, "İyi misin?" dedi. Konuşamayacağımı düşündüğüm için sadece başıma aşağı yukarı salladım. İyi olduğuma kanaat getirince belimdeki kolları yavaşça doğrulmamı sağladı. Şaşkınlığım kati surette geçmiyordu. Kolları arasında öylece durmaya devam ediyordum.

Neredeyse bir yıl sonunda onu görmüştüm. Hem de her şeye yeniden başlamak üzere bindiğim uçakta. Tesadüfün hangi yüzüydü bu? Onu görmek istediğim günlerin aksine neden bugün? Bu bir yıl içinde onu çok daha önce görmek istemiştim. Ateş'i görmek için yaptıklarım aklıma gelince yanaklarım kızardı. Karşılaştığım caddeye bile gitmiştim. Eczanedeki kadına da sormuştum ama yoktu. Zaten o eczane iki hafta sonra kapanmıştı. Elimde adından başka bir şeyi olmayan adama dair izler bulmak istemiştim. Ama o, sanki hiç var olmamış gibi yok

olmuştu. Onu bulacağıma dair olan tüm ümitlerimi yitirdikten sonra karşımda görmek ise garipti. Fazlasıyla garipti...

Gözlerine bakarken kendime engel olamadan "Beni hatırladın mı?" dedim. Sorumu duyunca dudakları yavaşça kıvrıldı.

"Yaşanan olaydan sonra seni unutmam mümkün mü Verda?"

Kaşlarını havaya kaldırarak sorduğu soru üzerine başımı yavaşça iki yana doğru salladım. Ayrıca adımı bile hatırlıyordu!

"Haklısın."

Kollarını belimden çekerken geriye doğru ufak bir adım attı. Ellerini kot pantolonun cebine yerleştirirken "İyi görünüyorsun," dedi. Sözlerini duyunca gülümsedim. Bakışlarım önce bileğine ardından hafif bir iz kalan kaşının üstüne kaydı.

"Açıkçası sende Ateş." Adı, dudaklarımı yaktı. Gözlerine baktım, hâlâ asi fırtınalara ev sahipliği yapıyordu güzel gözleri. Yüzümde hafif bir gülümseme oluşurken yanağımın iç kısmını ısırdım. Muzip bir sesle cevap verdi.

"Eh, o güne oranla daha iyi göründüğüme bahse girebilirim."

Dudaklarımdan ufak bir kıkırtı kaçtı. Gözleri o günkü gibi yüzümde gezinirken göz göze geldik. İçime dolan tuhaf hisler yüzünden ufak bir nefes aldım. Aramızda sessiz bir bakışma geçerken yanımıza gelen hostes, yerlerimize geçmemiz konusunda bizi uyardı. Ateş yana çekilince oturmam için bana yer açtı. Ben oturduktan sonra o da yanımdaki koltuğa oturdu. Yan yana oturuyorduk. Bütün bu olanlar benliğimi allak bullak etmişti. Uçağın kapıları kapanırken pilotun sesi duyulmaya başladı. Uyarı üzerine kemerlerimizi bağlamaya başladık. Aklım onda ve anın imkânsızlığında olduğu için dikkatimi yaptığım işe bile veremiyordum. Kemerimi zor da olsa bağladıktan sonra ona döndüm. Gerçekten oydu ve yanımdaydı. Bakışlarımı fark edince gözleri bana kaydı.

"O gün neden ortadan kayboldun Verda?" Sesi, hatırladığım gibiydi, boğuk ve kısık.

"Derse yetişmem gerekiyordu." Kaşları çatılırken başıyla onayladı.

"Haber verseydin keşke."

Bakışlarımı kaçırdım. "Acelem vardı, bu yüzden gitmek zorunda kaldım." Oradan kaçar gibi ayrıldığım için pişmanlıkla geçirdiğim o kadar çok günüm olmuştu ki! Günlerce, keşke derse gitmek yerine onunla kalsaydım diye düşünmüştüm. Ama maalesef zamanı geriye alamadığımız gibi yaşananları da değiştiremiyorduk. Ateş cevap vermedi. İkimiz de önümüze döndüğümüz sıralarda, uçak pistte hareket etmeye başladı. Ateş sayesinde unuttuğum korkum, gün yüzüne çıktı. Uçağın kalkış anından korkuyordum. İçimi hızla kaplayan korku yüzünden parmaklarımı koltuk kollarına geçirip sıkıca tuttum. Uçak, kalkış anına geçerken gözlerimi sımsıkı yumup içimden saymaya başladım.

"İyi misin?"

Ateş'in sesini duysam da tepki vermeden kendimi kasıyordum. Bacaklarım titriyor, içim çekiliyordu. Kenetlenen dişlerimi tüm gücümle sıkarken alnımda boncuk boncuk terler birikiyordu. O an, sıcak elini buz kesen soğuk elimin üzerinde hissederken "Elimi tutabilirsin," dediğini duydum. Sözünü ikiletmeden bana uzattığı eline tutunup sıkmaya başladım. Bu eziyetin bir an önce bitmesini istiyordum. "Sakin ol. Bir şey olmayacak." Uçak gökyüzünde süzülene kadar elimi tutup ara ara sakin olmam gerektiğini söyledi. Buğulu ses tonu sayesinde az da olsa rahatladığımı fark ettim. Onun sayesinde kalkış anı çok daha rahat geçmişti. En azından ağlamamıştım. Gözlerimi ona çevirip minnetle gülümsedim. "Teşekkür ederim," diye mırıldanınca cevap vermeden sadece omzunu silkti. Bakışlarım ellerimize kaydı o an, hâlâ elini sıkıca tutuyor olduğum gerçeği kafa-

ma dank etti. Ateş'in bakışları da benim baktığım yere kayınca bir an hareketsiz dursak da elini ilk çeken ben oldum. Çekingen bakışlarımı, uçağın ufak camına çevirip soluk gri renkteki gökyüzünü izledim. Buraya alışmış olsam da İstanbul'un mavi gökyüzünü özlemiştim. İç geçirirken ufak bir nefes aldım. Bir süre bakışlarım gökyüzünde asılı kalsa da sonunda aklımın olduğu kişiye kaydı. Dikkatli gözlerle Ateş'e baktım. Başını geriye doğru yaslamış, gözlerini kapatmıştı. Fırsattan istifade ederek uzun uzun onu izledim. Tanıştığımız gecenin üzerinden koca bir yıl geçmişti ve ben, o gece fena hâlde sarhoştum. Buna rağmen ona dair olan hiçbir şeyi unutmamıştım. Çıkık elmacık kemiklerine bakarken bakışlarım, geçen seneye göre daha kısa olan sakallarına oradan da dudaklarına kaydı. Alt dudağı üst dudağına göre daha dolgundu. Sarıya çalan kumral saçları ise dağınıktı. Ona çok yakışıyordu. Ve kokusu, zihnime kazınmıştı âdeta.

Biçimli kaşları çatılırken "Çok dikkatli bakıyorsun," deyip kapalı olan gözlerini açtı. Yakalandığım için utanç bedenimi esir alırken dudağımın iç kısmını ısırdım. "Affedersin, gözüm takılmış," diye geveledim. Dişlerini göstererek sırıttı. Tekrar gözlerini kapatırken iyice koltuğa yerleşti.

"Haksız sayılmazsın."

Sözleri karşısında "Anlamadım," deyince gözlerini açıp bana baktı. "Gözünün takılması normal," deyip göz kırptı. Ağzım resmen açık kalmıştı. Yeşil gözlerim kısılırken "Küstâh," diye söylenip önüme döndüm. Dirseği yavaşça koluma dokundu.

"Şaka yapıyordum."

Başımı çevirip ters ters bakarken bakışlarım tekrar kaşındaki ize takıldı.

"Dikiş attırmadın değil mi?" Sorum karşısında gözlerini kaçırdı.

"Vaktim olmadığı için unutmuş olabilirim."

Başımı bezgince iki yana doğru salladım. İğneleyici bir ta-

yırla "İz kalacağı konusunda seni uyarmıştım," dedim. Eli kaşındaki ize gitti.

"Ufak bir iz sadece." Oturuşunu dikleştirirken "Sen neler yaptın?" dediğinde omuz silktim.

"Mezun oldum." Kaşları havalandı.

"O kadar büyük müsün?"

Sözlerini duyunca alayla güldüm. "Yirmi iki yaşındayım ben."

Dudakları varla yok arası bir şekilde kıvrılırken delici bakışları, yavaşça beni incelemeye başladı. Üstümde askılı bir bluz ve bacaklarımı sıkıca saran dar kotum vardı. Bacaklarımdan başlayarak beni süzen gözleri, bluzun açıkta bıraktığı göğüs oluğuma dokununca bedenimi garip bir sıcaklık sardı. Yakıcı bakışları haddinden fazla oyalanırken boğazımı temizleyip sağ kaşımı havaya kaldırdım. Sinirli bir ifade takınmaya çalışarak yüzüne baktım. Dudağının sağ tarafı havalandı. "Bak sen," dedikten sonra gözlerime baktı ve devam etti.

"O gün daha küçük görünüyordun."

"Öğrencilik hâli işte."

Başıyla onayladı. "Öyleymiş."

Bakışları bir an uçağın camına kayarken birdenbire "Biliyor musun seni aradım?" dedi. Duyduklarım karşısında afalladım. İrileşen gözlerimle "Gerçekten mi?" diye soludum. Başıyla onayladı.

"Ama adından başka bir şey bilmiyordum bu yüzden aramalarım sonuçsuz kaldı."

İçime dolan heyecana engel olamadım. Uzun kumral saçlarımı kulağımın arkasına doğru iteledim. "Neden?" Kısa bir sessizlik yaşandı.

"Benimle ilgilendiğin için teşekkür etmek istedim."

Söyleyip söylememekte başta kararsız kalsam da söylemeye

karar verdim. "Eczaneye geldim ama orada çalışan kadın, seninle ilgili bir şey demedi."

Ateş'in bakışları dalgınlaştı.

"Lavabodan çıktığımda içerde farklı kişiler vardı. Kadın aceleyle gittiğini söyleyince ben de bir şey demeden çıktım."

Kaşları çatılırken bir an sustu. Daha fazla devam etmeyeceğini sanmıştım ama beni şaşırtarak devam etti. "Bir dahaki gidişimde eczane kapanmıştı."

Kalbim şimdi küt küt atıyordu. Beni bulmaya çalışmıştı. Demek ki ona olan merakım karşılıksız değildi. Dudaklarımdaki gülümsemeyi gizledim.

"İstanbul'a temelli mi dönüyorsun?"

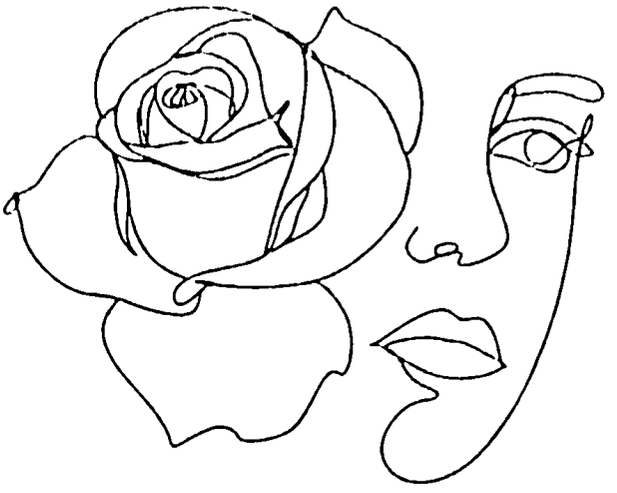
Sorusu üzerine boğazımı temizledim. "Evet, üniversite bitti. Artık ülkeme dönme vakti." Başıyla onayladığı sırada hostes tarafından içecek ikram edildi. İkimiz de kahve istemiştik. Kahvelerimizi içerken ikimiz de daha fazla konuşmadık. İki günün uykusuzluğunu yaşadığım için içtiğim kahveye rağmen uyuyakaldım. Ne yazık ki iniş saatine kadar uyanmamıştım. Gözlerimi açtığımda uçak inmek üzereydi. Uykulu gözlerimi kırpıştırdım. İçimi yine korku kaplamıştı. Bedenim gerilmeye başladı, o sırada bir el sessizce elimi tuttu. Bakışlarımı bana güven veren gözlerine çevirdim. Yabancı bir insan nasıl olur da bu kadar güven verebilirdi? Cevabını bilmediğim soruları bir kenara bırakıp bana uzatılan ele uzandım. Parmaklarım, parmaklarının arasından geçip sıkıca elini kavradı. Kader çizgilerimi avucuyla bütünleştirdim. Temas sayesinde ya da yaşadığım korkudan dolayı kalbim hızlı bir ritim tuttu. Elleri sıcacıktı ve kenetlenen elimizden oluk oluk içime akıyordu. Uçak inişe geçince elini daha sıkı tutup dişlerimi kenetledim. Gözlerimi sıkıca yumdum, tüm bedenim kasılmıştı. "Geçecek," diye mırıldandı. Başımı olumlu anlamda sallayıp sertçe yutkundum.

"Tek başına uçuş zor olmuyor mu?"

Sorusunu duyunca gözlerimi açmadan konuşmaya başladım. "Bu tek başıma ilk uçuşumdu."

Babam uçaktan korktuğumu bildiği için yanımda hep o olurdu. Fakat bu sefer işleri çok yoğun olduğu için gelememişti. Ah babam... Kimi zaman annemin çok gördüğü anneliği bile yapan babam. Hafifçe gülümsedim, yüreği güzeldi babamın. O an uçağın tekerlekleri yere değerken düşüncelerimi bir kenara iteledim. Sıkıca yumduğum gözlerimi açtım, iniş nihayet gerçekleştiği için sonunda derin bir nefes alabilmiştim. Hızlanan nefes alışverişim düzene girerken kasılan vücudum gevşemeye başladı. Sıkıca tuttuğum elini kastederek "Özür dilerim fazla sıktım sanırım," dedim utançla. "Zararı yok. İyi misin?" sorusu üzerine başımı olumlu anlamda sallayıp, elini yavaşça bıraktım. Uçağın kapıları açılırken kemerlerimizi açıp inmek için ayaklandık. El valizimi almak için üst bölmeyi açıp uzandım fakat arkamdan uzanan Ateş, benden önce davrandı. Bedeninden tenime yayılan ısıyı hissedince nefesim kesildi. Nefesi enseme çarparken gözlerimi kırpıştırdım. Tenim karıncalanmaya başlamıştı. Bu tuhaf hislerin girdabına çekilirken Ateş, valizi kolayca alıp geri çekildi. Ancak o an derin bir nefes alabildim.

Valizi elinden aldıktan sonra beraber uçağın kapısına doğru yürüme başladık. Ondan numarasını istemeliydim. Nedenini bilmediğim şekilde bu adamı kaybetmek istemiyordum. Ama buna nasıl cesaret edeceğimi de bilmiyordum. Merdivenlerden indikten sonra kendime verdiğim cesaretle numarasını isteyecektim ki tartışma çıktığını gördüm. Etraf bir anda kalabalıklaşırken kendimi hengâmenin ortasında buldum. Şaşkınlıkla etrafıma bakarken etraf gittikçe kalabalıklaştı. O an Ateş'i çoktan kaybettiğimi anlamıştım. Ellerimle dalgalı saçlarımı geriye atarken sıkkınca ofladım. Onu bulmam yine milyonda bir ihtimale dönüşmüştü. Kırılan ihtimallerin içinde bir kez daha kaybetmiştim onu.

3
BEKLENMEDİK ANLAR

Yüzüm, yaşadığım hayal kırıklığı yüzünden asılırken valizlerimi almam gerektiğini hatırladım. Ağırlaşan adımlarımı valizlerin olduğu yöne doğru çevirdim, merak dolu gözlerim ise etrafta dolaşıyordu. Onu tekrar görebilme ihtimalini içimden atamıyordum. Umut tomurcuğu yeşermeye devam ediyordu. Belki diyordum, göremeyeceğimi bilsem de belki... Uzun dakikalar sonunda kavuştuğum iki büyük valizimin tekerleklerini sürükleyerek yürümeye başladım. Ateş görünürde yoktu. Muhtemelen gitmişti. Bu ihtimalin canımı bu kadar sıkması normal değildi. Bezgince başımı iki yana doğru salladım, içime çökmek için fırsat kollayan hüznü kapı dışarı ettim. Şu an, bu şehirde olmak bile fazla zorken başka şeylerin beni etkilemesine izin vermemeliydim. Sıkkın bir ifadeyle bakışlarımı önüme çevirip yürümeye başladım. Tam o sırada sevgi dolu bir ifadeyle bana doğru gelen babamı gördüm. Valizlerimi tutan ellerim gevşedi,

gözlerim dolmuştu. Özlemle onu incelerken gözlerimi kırpıştırdım. Nasıl da özlemiştim... İçime akın eden mutlulukla ona doğru koşmaya başladım. Kollarımı hızla boynuna doladım, sıcak kollarına sığınırken sıkıca sarıldı bana. Babamın kendine has kokusunu derince içime çektim.

"Kızım, özledim seni."

Daha fazla tutamadığım yaşlar, akmaya başladı. "Ben de," diye fısıldadım boğuk çıkan sesimle. Babam geri çekilip içimi sıcacık eden çikolata kahvesi gözleriyle beni incelemeye başladı.

"Kocaman olmuşsun."

Sözleri üzerine kıkırdadım, alaycı bir ifadeyle "Daha birkaç ay önce ziyarete geldin." dedim. Yüzündeki neşeli ifade kısa bir an sekteye uğradı.

"Bakışlarındaki hisler büyümüş."

Babamın aniden sarf ettiği sözler, kalbime dokundu. Kızlarını en iyi annelerin tanıdığı söylenirdi, beni ise babam tanırdı. O kadar iyi tanırdı ki gözümdeki yaşın asıl nedenini o bilirdi. Babam beni sevmeye bile kıyamazdı. Narin kızım derdi bana, adımı gül anlamına gelen Verda koymasının nedeni de buydu sanırım.

"Hadi arabaya geç bakalım. Şoför valizleri alır."

Başımı olumlu anlamda salladım, babam beni kolunun altına çekip göğsüne bastırdı. Gücünü paylaştı benimle, babamın göğsüne yaslı bir hâldeyken her şey daha iyiydi, hayat daha çekilirdi. Hafifçe gülümsedim, şimdi bu şehir bile daha güzeldi. Havaalanından çıkınca İstanbul'un sıcak boğuk havası yüzüme çarptı. Bu sıcaklığa alışık olmadığım için anında terlemeye başladım. Hızlı adımlarla arabaya doğru yürüdük, babam yolcu kapısını açınca önce ben bindim. Ardından gelip yanıma oturdu, büyük elleri küçük ellerimi kavradı. Yüzüne baktım, siyah saçlarına aklar düşmüştü. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar daha belirgin olmuştu, sanki çökmüş gibiydi. Normalde kırk altı ya-

şında olsa da pek göstermezdi. Fark ettiğim ayrıntılar yüzünden kaşlarım çatıldı.

"Sen nasılsın baba?" Sesimdeki endişeyi fark ettiğini biliyordum.

İnce dudakları kıvrıldı. "İyiyim, güzel kızım benim."

Öyle olmasını umuyordum. Babam konuyu değiştirmek ister gibi "Annen ve kız kardeşin çok özledi seni," dedi. Bunu duyunca alay dolu bir hah sesi döküldü dudaklarımdan. Kesin öyledir, diye geçirdim içimden. Çünkü annem de kardeşim de beni zerre umursamıyordu. Daha on beş yaşında olan kardeşimle aramın nasıl olduğunu pek hatırlamasam da beni bir kere bile aramamıştı. Ben aradığım zaman ise babamın zoruyla birkaç dakika görüşmüştük o kadar. Dudaklarımı büzdüm, bilmediğim bir nedenden ötürü benden nefret ediyordu. Annem ise... Ah annem! Onu kaç yaşıma gelirsem geleyim asla çözemeyecektim. Onunla hiç normal anne kız ilişkimiz olmamıştı. Yani babam dışında buraya dönmemi isteyen kimse yoktu. Okulum bitmeseydi kolay kolay geleceğimi de düşünmüyordum aslında. Araba hareket edince düşüncelerimden sıyrıldım. Sahil yolundan geçerken uzanıp camı açtım, aşina olduğum deniz kokusunu içime çektim. Bu şehri çok seviyordum. Hafifçe güldüm, şimdi her şey daha farklı geliyordu gözüme. Daha acımasız, daha sert. Camı kapattım, buraya gelmekle iyi mi yoksa kötü mü yaptım? Tekrar, önceki dağılmış hâlime dönmek istemiyordum. O hâlimi bir daha taşıyamazdım. Başımı cama yasladım, düşüncelerim trafik gibi uzayıp gidiyordu. Bir düşüncem diğer düşünceme kırmızı ışık yakıp dur derken, diğeri yeşil yakıp geç diyordu. Burak kırmızı ışıktı, bir ay içinde evleniyor olması da öyle. Annem dün aramış ve haber vermişti, gelip gelmemem konusunu sivri bir dille tekrar sormuştu, aynı zamanda düğün tarihini söylemişti. Artık daha fazla kaçamazdım, bu yüzden kendimden emin bir tavırla geleceğimi söylemiştim. İçimden

kaçmamı söyleyen yanımı zor bastırmıştım. İyi ki de bastırmıştım. Eğer onu dinleseydim bugün onu göremezdim. Milyonda bir ihtimalim...

Onu düşününce yüzümde silik bir gülümseme oluştu, ona tekrar rastlamak istiyordum. Nedenini gerçekten bilmiyordum ama öyle birini kaybetmek istemiyordum. Onda bir şeyler vardı ve çözemediğim o şeyler, beni ona çekiyordu. Fakat ufak bir sıkıntı vardı, hayat pek de isteklerimizi yerine getirme taraftarı değildi. Sırf bu yüzden istemeyi bırakmış, önüme geleni kabul etmeyi öğrenmiştim ben. Ya da önüme bakmak için buna mecbur bırakılmıştım.

"Hadi kızım, inelim artık." Babamın sesini duyunca derin bir nefes aldım. Bir nebze de olsa daha iyi hissederek arabadan indim. Bakışlarım evimize döndü, iki katlı büyük evimize uzun uzun baktım. İnsanın ailesi ile yaşadığı yer, onun yuvasıdır öyle değil mi? Peki ben neden öyle hissetmiyordum? Burası bana yuva değil de sürekli kuralları olan soğuk bir yer gibi geliyordu. Babamla beraber eve doğru yürümeye başladık, attığım her adımda bedenim kasılıyordu. Annemle karşılaşmaya hazır hissetmiyordum kendimi. Bu düşüncenin beni sindirmesine izin vermeden güçlü adımlarla yürüdüm. Babam daha zili çalmadan kapı açıldı. Karşımda Burçin ablayı görünce sevinçle onu doğru yürüyüp sıkıca sarıldım. Çiçek gibi kokuyordu, hep böyle kokardı zaten. Kokusunu içime çekerken "Hoş geldin kuzum." dedi. "Hoş buldum ablam," diye karşılık verdim. Burçin abla benim için çok değerliydi, bir nevi beni o büyütmüştü. Annemin bize çok gördüğü ilgiyi, sevgiyi tüm içtenliğiyle bize verirdi. Geri çekilip sulanan ela gözleriyle bana baktı.

"Büyümüşsün, çok güzel olmuşsun."

Utançla gülümserken bakışlarım onu inceledi. Bir yıldır görüşmüyorduk.

"Sen de çok güzel olmuşsun." Burçin abla güzeldi, esmer teniyle uyumlu, uzun kahverengi saçları ve yüzünde parlayan gözleriyle çok güzeldi. Neredeyse otuz beş yaşındaydı ama daha önce hiç çocuğu olmadığından sanırım, düzgün fiziğiyle çok daha genç görünüyordu. "Deli kız seni," dediğinde hep beraber güldük. O sırada antrede annemin geldiğinin habercisi olan topuk sesini duydum. Yüzümdeki gülümseme ile ona döndüm. Onu da çok özlemiştim. Önümde duran anneme doğru ilerledim. Kısa bir sarılmanın ardından yanaklarımı öpüp "Hoş geldin," deyip geri çekildi.

"Hoş buldum." Bir adım geri çekilip bağladığı kollarıyla bana baktı. Biçimli kaşını havaya kaldırıp soğuk yeşil gözleriyle beni incelerken "Verda, kilo mu aldın kızım sen?" diye sordu. Yüzümdeki gülümseme silinirken kaşlarım çatıldı. "Hayır anne, kilo falan almadım."

Başını iki yana sallarken memnuniyetsiz bir ses tonuyla, "Kalçaların hiç öyle demiyor ama," diye mırıldandı. Oflamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Hadi içeri geçelim." Babama döndüm, ellerimi kotumun arkasındaki ceplerine yerleştirirken "Olur, Güneş nerede?" diye sordum. Kardeşimi özlemiştim ve çok merak ediyordum.

"Kursta, üniversite sınavları için ders çalışması lazım."

Annemin sözlerini duyunca gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Anne daha yeni lise biri bitirdi. Şimdiden onu bu kadar sıkma."

Gözlerini devirip alaycı bir ifadeyle konuşmaya başladı.

"Sonra da senin gibi mi olsun?"

Dişlerimi kenetledim, çenemi havaya kaldırıp "Ben mesleğimi seviyorum." dedim sertçe. Alaycı bir kahkaha attı, düzgün kesimli saçlarını düzeltti.

"Hemşireliği mi seviyorsun gerçekten?"

Konuyu daha fazla uzatmamak için susup salona geçtim. Annem hemşire olmamı hiç istememiş, hep daha iyisini istemişti. Ama bu konu hakkında taviz vermeyip kesin bir dille istediğim mesleği okuyacağımı söylemiştim. Babamın destekleriyle de hemşirelik bölümüne gitmiştim. Burak ile olanlardan sonra Almanya'ya geçip eğitimimi orada tamamlamıştım. En kısa zamanda işime başlamak için sabırsızlanıyordum. Şu an hayatımda beni en mutlu edecek yegâne şeydi. İnsanlara yardım etmeyi seviyordum. Annem karşıma oturup, platin sarısına boyadığı uzun saçlarını geriye atarken sessizce beni incelemeye devam etti. Gözleri o kadar soğuk bakıyordu ki bir an üşüdüğümü hissettim. Ortamdaki tuhaf havadan kurtulmak için yavaşça ayağa kalktım.

"Çok yorgunum. Odama çıkıyorum ben." Ardından merdivenlere yöneldim. Aynı zamanda bakışlarım evde dolaşıyordu. Annem evin dekorasyonunu değiştirmişti, her yıl olduğu gibi. Sıkkınca oflayıp odama girdim. Benim tarzıma tamamen aykırı olan odam da annemin eseriydi. Kendi zevkine göre dizayn ettiği oda, somon ve krem renginde ve fazlasıyla şıktı. En azından eşyalarımı değiştirmemişti, büyük yatağımın üstüne oturup bakışlarımı etrafta gezdirdim. Komodinin üstündeki fotoğrafım haricinde bana ait olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Tatsız bir gülümsemeyle yatağa uzandım. Başım, yolculuk ve gerginlikten dolayı çok ağrıyordu. Annemin bu huysuz tavırlarına ve huzursuzluğun hâkim olduğu bu eve ne kadar dayanabileceğimi merak ediyordum. Eskisi gibi değildim çünkü, en ufak bir şeye bile tahammül edecek gücüm kalmamıştı. İşime başlamak için sabırsızlanıyordum. Zihnim çok dolu ve yorgundu. Gözlerim yavaşça kapanırken uyuyakalmam çok uzun sürmemişti.

* * *

Hissettiğim mide bulantısı yüzümden uykumdan uyanıp yataktan doğruldum. Derin nefesler aldıktan sonra kalkıp banyoya girdim. Duş almak iyi gelirdi. Yavaşça üstümü çıkarıp duşa girdim. Bedenimde çağlayan su, az da olsa iyi gelmişti. Yüzümü suya doğru kaldırdım, çok bitkin hissediyordum. Bir şeyler yememem gerektiğini hatırlatan karnımın gurultusu üzerine sudan çıktım. Islak bedenime beyaz bornozumu geçirip ıslak adımlarla odama geçtim. Saçlarımı havluyla kuruturken valizimin içinden siyah tayt ve beyaz tişörtümü aldım. İç çamaşırlarımı giydikten sonra kıyafetlerimi üstüme geçirdim, aşağı inmek için odamdan çıktım. Belki yemekte Güneş'i de görürdüm. Merdivenlerden inerken evin sessizliği dikkatimi çekti. Salona girince yemek masasında babam dışında kimse olmadığını gördüm.

"Baba, herkes nerede?"

Bakışlarını bana çevirdi, gözleri yorgun görünüyordu.

"Annen arkadaşlarıyla çıktı, Güneş de odasında, iner şimdi."

Başımı aşağı yukarı sallayıp babamın yanına oturdum. Annemin olmaması iyiydi aslında. Ah hayır, iyi falan değildi. Alayla gülümsedim. Daha bugün gelmiştim, benimle olmak yerine arkadaşlarının yanına gitmişti. Bu ayrıntı canımı acıtıyordu. Yanımda olmalıydı ama her zaman olduğu gibi yoktu. Burçin abla masaya yaklaşıp servise başladığı sırada, merdivenlerden gelen ses üzerine arkamı döndüm. Güneş'in geldiğini görünce heyecanla ayağa kalkıp onu incelemeye başladım. Kocaman olmuştu benim güzel kardeşim. Boyu uzamış, bedeni gelişmişti. Küçük kardeşim artık küçük değildi, ona doğru yürüdüm.

"Merhaba."

Benim aksime esmer tene sahip olan güzel yüzüne baktım. Babama çeken kahverengi gözlerini bana çevirip boş boş yüzüme baktı. Öylesine bir "Hoş geldin," diyerek yerine geçti. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, bana sarılmamıştı bile. Hayal kırıklığı dört bir yanımı sardı.

"Kızım ablanı öpsene."

Babamın sözlerini duyan Güneş, omzunu silkerek yemeğe başladı. Ben ise ayakta dikilip irileşen gözlerimle ona bakmaya devam ediyordum. O an bir kez daha anladım, gerçekten de beni zor günler bekliyordu.

* * *

Beni yutan zaman, ağır ve sancılı geçiyordu. Buraya geldiğim günden beri ruh hâlim mümkünmüş gibi daha kötü olmuştu. Bunda ailemin katkısı da büyüktü. Çünkü ne anneme ne de kız kardeşime ulaşabiliyordum. İkisiyle de aramda aşılması zor buz dağları vardı. Annemle aramdaki dağları yıkmaya çok gönüllü değildim, o kızı için mücadele etmiyordu, bu yüzden ben de bir şey yapmak istemiyordum. Sevgiye ve ilgiye ihtiyacım vardı, annem bunu benden sakınıyordu. Annem beni bile isteye çok yaralıyordu. Onun için çabalayacak güç bırakmıyordu bende. Kız kardeşim Güneş ise bambaşka bir olaydı, onunla aramın gerçekten iyi olmasını çok istiyordum. Fakat bana o kadar soğuktu ki tüm yollarımı kapatıyordu. Bu katı tavrı, beni haddinden fazla incitiyordu. Bu tavrında haklı olduğunu bilmek ise işleri daha da beter yapıyordu. İki yıl önce, kendi dertlerime o kadar kapılmıştım ki Güneş'i görememiştim. Annem bu kadar ilgisizken onun bana ihtiyacı vardı fakat yanında olamamış, onu bırakıp gitmiştim. Şimdi haklı olarak bana kızgındı. Başımı ellerimin arasına aldım, kelimenin tam anlamıyla ne yapacağımı bilmez vaziyetteydim. Gözüm saate ilişince hazırlanmak için yatağımdan doğruldum. Geçen hafta babamın ayarladığı özel hastanede işe başlamıştım. Kıyafetlerimi giydikten sonra kumral rengi saçlarımı at kuyruğu şeklinde bağlayıp hızlı adımlarla aşağıya indim.

"İşe böyle mi gideceksin? Fazla spor değil mi?"

Merdivenden inerken annem memnuniyetsiz gözlerle beyaz tişörtümü ve kısa mavi dar kotumu inceledi. Normalde bu kadar kısa olmayı sevmiyor olsam da tüm spor giysilerin hiçbir sakıncası yoktu benim nezdimde.

"Evet, ben beğendim."

Cevabım karşısında omuz silkti. "Peki tatlım, sen bilirsin," deyip uzaktan öpücük yolladıktan sonra yanımdan uzaklaştı. Anneme el sallayıp evden çıktım. Mezuniyet hediyem olan kırmızı Mini Cooper'ıma binip buluşmaya gitmek üzere yola koyuldum. Arabam alışmaya başladığım yollarda akıp giderken güneş gözlüğümün altından etrafı seyrettim. Hava güneşliydi, camı açıp güzel havayı içime çektim. Neden bilmiyorum yine o süzüldü aklıma. Acaba hâlâ İstanbul'da mıydı? Buradaysa onu tekrar görebilir miydim? Bu sorular geldiğim günden beri sürekli aklımı meşgul ediyordu. Onu düşünmemem gerektiğini biliyordum ama buna engel olamıyordum. Onu düşününce kıvrılan dudaklarıma da öyle... Ben tekrar karşılaşma ihtimalimizi düşünürken o belki de çoktan Almanya'ya dönmüştü. Çalmaya başlayan telefonum dikkatimi dağıtınca kulaklığımı takıp konuşmaya başladım.

"Efendim?"

"Verda adında bir arkadaşım vardı benim. Acaba onunla mı konuşuyorum?"

Ahu'nun sesini duyunca kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı çünkü uzun süredir konuşmamıştık. Bir zamanlar en yakın arkadaşımdı Ahu. Zaman her şeyi olduğu gibi aramızdaki dostluğu da değiştirmişti.

"Nasılsın Ahu?"

"İyiyim bebeğim. Gelmişsin hiç haberim yok, alındım."

Mutlu çıkan sesi, vicdan azabı çekmeme neden olmuştu. Yine de uzun süredir beni aramayan oydu. Kuru bir sesle "Son zamanlarda benimle pek iletişimde olmadığın için olmasın," diye cevap verdim.

"Haklısın ama inan çok yoğundum. Her neyse bunları sonra konuşalım. Ne zaman buluşuyoruz?"

Onunla buluşmak konusunda kararsızdım açıkçası. Ahu, abisine benziyordu, ona baktıkça Burak'ı görüyordum. Buna hazır olup olmadığımı bilmiyordum.

"Bilmem," diye mırıldandım.

"O zaman bugün."

Dudaklarımı büzdüm, bugün olmazdı. "Nöbetim var Ahu."

"İşe mi başladın? Tebrik ederim, o zaman yarın olsun."

Ahu ile liseden beri arkadaştık, abisiyle olan ilişkimde payı büyüktü. Ahu ile olan iletişimimiz kopmamıştı, ta ki birkaç ay öncesine kadar. Nedense son zamanlar beni aramamıştı. Abisinden dolayı bu hâle gelmemiz haksızlıktı. Belki de ben bir adım atmalıydım ona. Hem bana karşı hiç kötü bir davranışı olmamıştı. Bu yüzden yarın buluşmayı kabul edip telefonu kapattım. Arabamı hastanenin otoparkına park ettim. Ardından sırt çantamı alıp hastaneye girdim. Giyinme odasına girince Eyşan'ın gelmiş, sessizce giyiniyor olduğunu gördüm.

"Merhaba."

Kahve çekirdeğini andıran ve hafif çekik olan iri gözlerini bana çevirdi. Dolgun dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Merhaba, nasılsın?"

"İyiyim."

Eyşan ile hastanede tanışmıştık, işe geldiğim ilk gün bana çok fazla yardımı dokunmuştu. Bu sayede tanışmıştık onunla. Çok güzel ve tatlı bir kızdı. Beyaz tenini vurgulayan saçları koyu kahverengiydi. Boylarımız ise birbirine yakındı.

"Hazırsan çıkalım."

Birlikte hazırlanarak dahiliye servisine geçtik. Tedavi dosyasını kontrol ettikten sonra ilaçları hazırladık. Bölüm hemşiresi Fatoş ablamın, saatlik takiplerini yapmamı istediği odaya doğru ilerledim. Hasta odasına girince yatakta kırklı yaşlarının sonun-

da, bakımlı ve hastalığına rağmen dinç duran bir kadın buldum. Kadının yanına doğru ilerledim. Yatağına yaklaştıktan sonra ayak ucunda bulunan hasta dosyasını aldım, getirmiş olduğum ilaçları işaretlemiş ve hastanın ismine bakarak tatlı kadına dönmüştüm.

"Ayten Hanım, bugün hemşireniz benim. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Kadın hafifçe gülümsedi, yaşından daha genç duruyordu şimdi.

"Teşekkür ederim, baş ağrım dışında iyiyim."

Sesi yorgun çıkmıştı, kumral teni de solgun duruyordu.

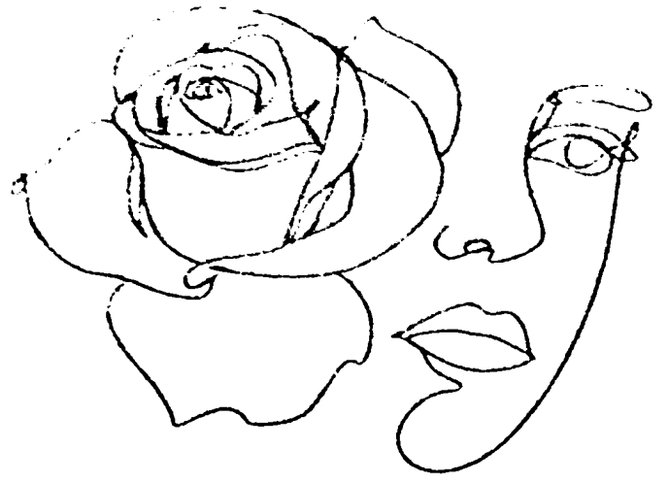
"Ağrınız için şu anlık biraz dinlenmenizi öneriyorum. Şimdilik sadece açlık ve tokluk şekerlerinizin kontrolü için kan almalıyım, sizden ricam ben ilk kanınızı aldıktan hemen sonra yemek yemeniz. Ben iki saat sonra tekrar kan alacağım." dedim gülümseyerek. Elimden geldiği kadar açıklayıcı ve güven verici olmayı deniyordum. Kadının yüzüne daha dikkatli bakınca çıkık elmacık kemikleri, biçimli dudak ve göz şekli tanıdık gelmeye başladı. Kaşlarım çatıldı, güzel yüzü birini andırıyordu ama kim olduğunu çıkaramamıştım. Bu düşüncelerimi bir kenara bırakıp kadının yanına doğru ilerledim. "Şimdi kanınızı almam için bana izin verin lütfen," diyerek ufak böbrek küvet içerisinden turnikemi ve alkollü pamuğumu çıkarttım. Gülümseyerek üstünü, dirseğine kadar sıvamasını bekledim. Ardından damarlarının belirginleşmesi için turnikeyi takarak damarın üzerini temizledim ve elimde hazır tuttuğum iğneyi, hafif fakat hızlı bir şekilde damara soktum. İşlem bitince iğneyi çıkarıp pamuğu bastırdım.

"Yaklaşık beş dakikadan fazla olmamak şartıyla bastırın lütfen."

Ardından odayı terk edip bana verilen diğer görevlerime döndüm. Birkaç saatin ardından yorgun bir hâlde, kontrol için Ayten Hanım'ın odasına ilerledim. Hastane yoğundu, bu tem-

poya hâlâ tam anlamıyla alışamamıştım. Derin bir nefes alıp odasına girecceğim sırada dikkatimi, kapının hemen yanında telefonla konuşan uzun boylu adam çekti. Dikkatli bir şekilde onu incelerken tanıdık saçlarına baktım, birkaç adım daha yaklaşınca genzime dolan kokusuyla afalladım. Bu, o olabilir miydi? Karşı tarafı dinleyen adam "Tamam, daha sonra görüşürüz," diyerek telefonunu kapatınca şüphelerim silindi. Telefonu kapatıp bana döndü, o an şaşkın bakışlarımız çarpıştı. Nutkum tutulmuş, ne yapacağımı bilmez bir vaziyetteyim. Zaman durmuş akmıyordu, içinde bulunduğumuz ana kilitlemişti bizi. Gözlerindeki fırtınalara kapılınca engel olamadığım kelimelerim, o anda döküldü dudaklarımdan.

"Milyonda bir ihtimal gerçekleşti sanırım."

4
GÜL KOKULU

Beni gafil avlayan şaşkınlık, pençelerini hızla zihnime geçirmiş, olanları idrak etmemi engelliyordu. Bu nasıl olabilirdi ki? O, burada karşımdaydı. Nasıl bir tesadüftü bu böyle?

Aklımın almayı reddettiği ihtimaller beynimi işgal ederken kavrulan zihnim, bu durumu kavrayamıyordu. Hayalle gerçeğin arasında sıkışıp kalmış gibiydim. Kırpıştırdığım gözlerimle ona bakarken "Sen-" diye soludum. Cümlemi tamamlayacak kelimeler boğazıma dizildi, konuşamadım. Ne tepki vereceğimi bilemeyecek kadar afallamış bir durumdaydım. Sadece alık alık onun yüzüne bakmakla yetindim. Dudakları hafif bir şekilde kıvrıldı. Ateş elini cebine yerleştirip benim aksime rahat bir tavırla "Selam," dedi. Bu karşılaşmaya hiç de şaşırmamış gibi durmuyordu. Çatılan kaşlarımla "Selam," diye karşılık verdim. Aramızda kısa bir sessizlik yaşanırken içine yaşadığım şaşkınlıktan az da olsa sıyrılmış olmalıydım ki "Seni burada görmeyi

beklemiyordum," diyebildim. Alt dudağını büküp omuz silkti. O an fark ettiğim şeyle gözlerim kısıldı.

"Neden bu durumdan haberin varmış gibi hissediyorum?" Sözlerimin ardından gözlerinde muzip bir ifade oluştu. "Biliyordun!" diye hayretle soludum. Başını aşağı yukarı doğru salladı.

"Uçakta telefon konuşmanı duymuş olabilirim."

Sözleri üzerine gözlerim irileşti, bunu gerçekten beklemiyordum. Elimi enseme yerleştirip hafifçe kaşıdım.

"Sen o gün havaalanında aniden kayboldun. Bir daha seni göreceğimi hiç sanmıyordum. Birdenbire karşımda görmek şaşırtıcı."

"Tartışma vardı, o hengâmenin arasında birbirimiz kaybettik."

Sakin bir şekilde söylediği sözlerini başımla onaylarken "Evet biraz öyle oldu," dedim. Birbirimize bakmaya devam ederken hâlâ şaşkınlık içindeydim, sanırım bunu kolay da atlatamayacaktım. Dikkatli bakışlarına maruz kalırken aramızda oluşan sessizlik gittikçe uzuyordu, bunu bozmak için, "Bu odadaki hasta için mi geldin?" dedim. Başını olumlu anlamda sallayıp kısaca "Annem," dedi. Kaşlarım havalanırken, idrak ettiğim gerçekle "Sana benziyordu," diye soludum. Beni anlamadığını gözlerindeki şaşkınlıktan anladım. Bu yüzden açıklama yapma gereği duyarak devam ettim.

"Anneni birine çok benzettim, o sendin. Ama bu aklımın ucundan bile geçmezdi." Ateş hafifçe sırıttı.

"Herkes anneme benzetir."

Gülümsediğimde yüzündeki ifade ciddileşti, gözleri şimdi daha derin bakıyordu.

"Bunu ilk karşılaştığımızda söyleme fırsatım olmadı. Kendin için en doğru mesleği seçmişsin, insanı sakinleştiren bir havan var."

Aniden sarf ettiği sözlere ne tepki vereceğimi bilmeden kal-

dım. Babam da hep öyle söylerdi. Şimdi bu sözleri başkasından duyunca sanırım biraz utanmıştım. Bakışlarımı kaçırıp saçımı kulağımın arkasına iteledim.

"Şey, teşekkür ederim."

Boğazımı temizledikten sonra "Annene bakmam lazım," deyip arkamı döndüm. Yoğun bakışlarından kaçınca çok daha iyi hissetmiştim. Derin bir nefes alınca daha sakin hissederek kapıyı açtım. İçeri girince Ateş de arkamdan geldi. Onun varlığını ve yaşadığım şaşkınlığı unutmaya çalışarak işime odaklandım. Ayten Hanım'ın yanına doğru ilerlerken hafif bir gülümsemeyle "Nasıl hissediyorsunuz?" dedim. "Daha iyiyim," diye cevapladı beni. Birkaç saat önce yaptığım işlemleri tekrar etmeye başladığımda ikisinin dikkatli bakışları üstümdeydi. Kısa sürede işimi halletmiştim, Ayten Hanım sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Teşekkür ederim güzel kızım."

Utangaç bir gülümsemeyle "Rica ederim. Geçmiş olsun tekrar," dedim. Çekingen bakışlarım, kısa bir anlığına odanın bir köşesine çekilmiş düşünceli gözlerle beni izleyen Ateş'e kaydı. Ne düşündüğünü merak ediyordum doğrusu. Başımla hafifçe selam verdikten sonra odada daha fazla kalamayacağım için arkamı dönüp çıktım. Kapıyı arkamdan kapatınca nefesimi dışarıya verip, yüzümü avuçlarımın arasına gömdüm. Yaşadığım durumu hazmetmem için birkaç saniye izin verdim kendime. Fakat boşunaydı, karışan kafam olanlara anlam veremiyordu. Ellerimi yüzümden çekip başımı iki yana salladım. Şu an özel hayatımdan çok daha önemli işlerim vardı. Hastalarımla ilgilenmeliydim, koridorda dalgınca ilerlerken düşüncelerimin aksine aklımda dönüp duran kişi oydu. Acaba onu tekrar görebilecek miydim? Cevabını bilmediğim sorular tarafından işgal edilen zihnimle ilgilenmem gereken hastanın odasına ilerledim. Uzun bir gün olacaktı anlaşılan...

* * *

"Verda?"

Kahve almak için hastane kantinine doğru ilerlerken bana seslenen Eyşan'a döndüm.

"Efendim?" Yanıma gelen Eyşan elindeki kâğıdı bana uzattı.

"Bugün ilgilendiğin 208 numaralı odadaki kadının yanında duran genç adam verdi bunu."

Sözlerini duyunca şaşkınlıkla bir ona bir de kâğıda baktım. Beynim kâğıdı almam gerektiği komutunu verince uzanıp Eyşan'dan aldım. Şaşkınlıkla açtım.

05XX XXX XXXX

ATEŞ...

Telefon numarasını bırakmıştı! Ne yapacağımı bilmeden irileşen gözlerimle kâğıda bakıyordum. Ateş sadece birkaç saatte tüm dengemi altüst etmişti. Zihnim yaşattığı şaşkınlıklardan dolayı âdeta yanıyordu. Eyşan'a kısaca teşekkür ettikten sonra kantine girip rastgele bir masaya oturdum. Gözlerim ise kâğıdın üzerinde asılı kalmıştı. Birkaç dakika boyunca kâğıdı inceledikten sonra cebimden telefonumu çıkardım. Onu arayıp aramayacağımı bilmiyordum ama numarasını da kaybetmek istemiyordum. Bu yüzden hızla tuşlayıp adıyla kaydettim. Ardından telefonu cebime atıp işime geri dönmek için kantinden çıktım.

* * *

"Uykucu, uyan hadi."

Açılmayan göz kapaklarıma inat, ısrarcı bir ses kulaklarıma doluyordu.

"Hadi ama Verda."

Gözlerimi zorda olsa aralayıp başımda dikilen çocukluk arkadaşım Ahu'ya baktım.

"Bu kadar uykucu değildin sen, Almanya yaramamış sana," dedikten sonra kıkırdamaya başladı. Yataktan doğrulurken "Nöbetim olduğunu söylemiştim. Eve sabah geldim," dedikten sonra saçlarımı geriye doğru attım.

"Unutmuşum ben onu."

Dudaklarını büzerek söylediği sözlerden sonra yatağıma oturdu.

"Özür dilerim yeşillim."

Başımı iki yana doğru sallarken ona doğru uzanıp kollarımı boynuna doladım. Ahu da kollarını belime dolayıp sarılışıma karşılık verdi. "Hoş geldin," dediğimde geri çekilip "Asıl sen hoş geldin," dedi. Hafifçe gülümsedim, onu özlemiştim. Ahu'nun kahverengi gözleri üzerimde gezerken "Değişmişsin, daha bir güzel olmuşsun," dedi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandıktan sonra ben de onu incelemeye başladım. Esmer teni ile uyumlu ışıltılı karamel saçları uzamış, yüzündeki çocukluk silinmişti. Hafif dolgun dudakları, çekik baygın gözleriyle her zamankinden daha güzel duruyordu. Gözlerine baktığımda ise hâlâ Burak'ı görüyordum. Bu düşünceyi aklımdan çıkararak "Sen de çok güzel olmuşsun," dedim. Dalgınca yüzüme bakıp "Çok büyüdük," dedi. Onu başımla onaylarken Ahu elini salladı.

"Ay neyse, hadi kalk. Saat öğleden sonra üç. Biraz gezelim, İstanbul'un tozunu attıralım."

Bu neşeli hâllerine kıkırdarken yataktan kalktım. Onunla bir şeyler yapmayı özlemiş olsam da konu abisinden açılacak diye de deli gibi korkuyordum. Burak hâlâ bir yaraydı içimde... Odamdaki duşa girerken düşüncelerimi göz ardı etmeye çalıştım, düşünmeyi bırakmalıydım en azından bugün için... Sıcak su bedenimden akarken yorgunluğumu alıp götürdü. Gerilen bedenim suyun altında gevşemişti. Birkaç dakika boyunca sıcak suyun keyfini çıkardım. Suyu kapattığımda çok daha iyi hissediyordum. Beyaz bornozumu ıslak bedenime geçirip odama

girdim. Yatakta uzanan Ahu, telefonuyla uğraşırken dolabımın kapağını açtım. Giyeceğim kıyafetleri yatağın üstüne bıraktıktan sonra saçlarımı kurutup maşa yardımıyla iri dalgalar hâline getirdim. Uzun saçlarım hoş bir şekilde sırtımdan süzülürken makyajımı yapmaya başladım. Kısa sürede yaptığım makyajım sayesinde yeşil gözlerim ön plana çıkmıştı. Memnun bir şekilde yatağın üstündeki kıyafetleri giyindim.

"Hadi ama Verda, çok sıkıldım."

Ahu, nihayet telefonunu elinden indirip bezgin bir ifadeyle bana baktı. Gözlerimi aynadan çekip üzerimdeki siyah askılı, dizlerimin üstünde biten ipek elbiseyi düzelttim. Mürdüm rengi stilettolarımı giydikten sonra aynı renk olan çantamı alıp "Hazırım ben," dedim.

"Sonunda."

Uzandığı yataktan kalkan Ahu, mini eteğini ve açık bıraktığı düz saçlarını düzelttikten sonra kırmızı rujunu tazeledi. Sonra da beraber odadan çıkıp merdivenlerden indiğimiz sırada evden çıkmak için hazırlanan annem, bize doğru döndü.

"Ahucuğum hoş geldin. Nereye böyle?" derken uzanıp Ahu'yu öptü.

"Hoş buldum Asuman abla. Senin bu kukumav kuşunu evden çıkarmaya geldim."

Annem şuh bir kahkaha atıp "Sen de olmasan evde çürüyecek bu kız. Ev ve iş arasından başka bir hayatı yok," dedi. Annemin alaycı sesi sinirlerimi bozsa da sesimi çıkarmamaya çalışıp hızlı adımlarla evden çıktım. Kendi arabama yönelirken Ahu, "Benim arabayla gidelim Verda, iki arabaya hiç gerek yok," dedi. Bir sakınca görmediğim için önerisini kabul ettim. Önce bir şeyler yemek için eskiden geldiğimiz restorana uğradık. Fakat Ahu, rejimde olduğu için ısrarlarıma rağmen pek bir şey yemedi. Fit vücudunu koruması gerekiyormuş. Hesabı öderken kocaman bir sırıtmayla konuşmaya başladı.

"Şimdi, kutlama zamanı!"

Ona doğru dönüp sahte bir dehşetle "Korkmalı mıyım?" diye sordum. Ahu kahkaha atarken "Bilmem," dedi. Ah, söz konusu Ahu olunca her an her şey olabilirdi. Kısa bir araba yolculuğundan sonra park edilen arabadan indik. Ahu ile beraber ilk defa gördüğüm mekâna girerken kaşlarım çatılmıştı. Dans, kalabalık, alkol, gürültü... Hayatım boyunca hep kaçtığım şeylerin tam içine düşmüştüm. Sadece Ahu'nun hatırı için buraya gelmiştim. Açıkçası bir an önce eve dönmek için sabırsızlanıyordum. Benim aksime ortama aşina olan Ahu, direkt dans etmeye ve içmeye başladı. Hızına şaşırırken ben onun kadar hızlı olmamayı seçerek daha hafif kokteyller içmeyi tercih ettim.

"Hey, hadi ama Verda, eğlen biraz."

Renkli kokteylimi havaya kaldırdım. Eğleniyorum desem de Ahu, başını iki yana salladı.

"Hadi dans edelim."

Elimi tutup itirazlarımı duymazdan gelerek beni de zorla dansa kaldırdı. Fazla enerjik olan Ahu, bu ruh hâlini kısa sürede bana da yansıttı. Beraber dans ederken onun fazla kıvrak olan hareketlerine karşın ben daha düzgün bir şekilde dans etmeye çalışıyordum. Dakikalar boyunca durmadan dans ettik. Pistin en uzak köşesindeyken dengesini kaybeden Ahu, bana çarptı. Sert teması karşısında geriye doğru sendelerken ben de başka birine çarptım. Daha doğrusu birinin resmen kucağına düştüm. Yabancı kollar anında belime sarılırken başımı kaldırıp tanımadığım adama baktım. Gevşek bir sırıtışın hâkim olduğu yüzle, arsız gözlerle beni inceliyordu. Bakışlarından ve dokunuşundan rahatsız olduğum için aceleyle doğrulup kollarından kurtuldum.

"Kucağıma bir melek düştü sanırım. Selam güzellik, Efe ben."

Efe denilen adam elini uzatmış sırıtıyordu. Lakayıt tavrı

karşısında yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutarken soğuk bir sesle "Yardım için teşekkür ederim," deyip arkamı döndüm.

"Hey dur, adını söylemedin." Elini uzatmış kolumu tutacakken hızla geri çektim. Sertçe "Gerek yok," deyip masama doğru yürümeye devam ettim.

"Hadi ama güzellik, adını söyle bana."

Boş bir ifadeyle yüzüne baktım. "Adımı falan söylemeyeceğim, uzak durun lütfen," deyip tekrar arkamı dönüp kalabalığa karıştım. Böyle rahat insanlardan hiç haz etmiyordum. Başımı bezginlikle iki yana doğru sallayıp tekrar yürümeye başladım. Masamıza varınca sıra sıra dizili olan votkalara şaşkınlıkla baktım. Yaramaz bir ifadeyle yüzüme bakan Ahu'ya sen ciddi misin der gibi bakarken "Bunların hepsini içmeyeceğiz değil mi?" diye sordum. Ahu yüzünü buruşturdu.

"Of hâlâ aynısın Verda. Gelişini kutluyoruz, bu gece kaçışın yok içeceksin," deyip göz kırptı. Beni ne ara ikna ettiğini fark etmeden içmeye başladım. İçki önce boğazımı yaksa da bir iki bardaktan sonra alışmıştım. Boşalan minik bardaklar, dönen başım, sallanan bedenimle aralıksız içmeye devam ettim. Bir ara kendi isteğimle dans ettiğimi bile hatırlıyorum. Ayaklarım yere basmıyordu, sanki her şeyi unutmuştum. Bedenimde tuhaf bir enerji kol geziyordu. Bir süre sonra sersem bir şekilde masaya tekrar dönünce Ahu'yu bulamadım. Şaşkın gözlerle onu aradığım sırada bulanık gözlerimle etrafa bakındım. Ama hiçbir yerde göremiyordum. Sıkıntıyla nefes aldım, midem bulanıyordu ve çok sıcaklamıştım. Boğuk hava iyice bunalmama neden oluyordu. İnsanların arasından geçip dışarıya çıkmaya çalışırken içkiyi kaldıramayan midem iyice kötü oluyordu. Çantamdan telefonumu çıkarıp Ahu'yu aramak için kilidi kaldırdım. Çift gördüğüm ekrana söverken bir türlü beceremediğim aramayı nihayet gerçekleştirdim. Çaldı, çaldı, çaldı...

"Alo Ahu, nerdesin kızım sen? Bir başıma bıraktın beni burada." Ağırlaşan dilim dolandığı için zor konuşabilmiştim.

"Verda, sen misin?"

Bu şaşkınlık dolu erkeksi ses, kesinlikle Ahu'nun sesi değildi. Sarhoş zihnim bile bunu anlamıştı. "Hı hı, benim," dedikten sonra içinde bulunduğum durum ve içkinin verdiği sersemlikten dolayı ufak bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan. Sinirlerim fena hâlde bozulmuştu.

"Neredesin sen?"

Bu kısık, buğulu ses fazla tanıdıktı. Fark ettiğim şeyle vücudumu ani bir titreme sardı. Sarhoş zihnim hafiften ayılırken "A-Ateş sen misin?" diyebildim. Sert bir sesle cevap verdi.

"Yerini söyle bana."

Bu tavrı garip gelmişti. Tekrar kıkırdamaya başladım.

"Neden ki? Beni mi özledin yoksa?"

Ateş derin bir nefes aldıktan sonra daha sakin bir sesle konuştu.

"Konum at Verda, hemen."

Omuz silkerken "Peki," deyip telefonu yüzüne kapattım. Bulanık gördüğüm ekranda zor da olsa konumu atabildim. Yanlış birine atma ihtimalim de cabasıydı tabii. Mayışmış bir şekilde beklerken içkinin verdiği rehavetten dolayı uykum gelmeye başlamıştı. Topuklu ayakkabılarım da canımı acıttığı için ayakta durmakta zorlanıyordum. Eğilip ayakkabılarımı sırasıyla çıkardıktan sonra kaldırımın köşesine ilerledim. Dengesiz hareketlerle taşın üstüne oturup dönen başımı ellerimin arasına aldım. Ah be Ahu, bir gecede beni ne hâle getirdin.

"Ve yine karşılaştık."

Başımı kaldırıp sesin sahibine baktım. Ah! Beni düşmekten kurtaran adamdı! Bezgin bir şekilde nefesimi verdim. "Ah! Olamaz," diye inledim. Şu an en son uğraşmak istediğim insan bile değildi.

"Sürekli karşıma çıkman bence bir işaret."

Boş sözlerini duyunca dik dik yüzüne baktım. Fazla yılışık bir tipti.

"Rahat bırak beni."

"Kalbimi kırıyorsun, senin gibi güzel kıza yakışıyor mu bu sert tavırlar?" Yüzündeki gevşek sırıtmayla elini uzatıp gözlerime baktı. "Hadi elimi tut, kaldırayım seni yerden."

Ona sarhoş hâlde becerebildiğim kadar ters bakıp önüme döndüm. Gözlerimi açmakta zorlanıyordum.

"Amma fazla naz yaptın sen de. Kaçan kovalanır mı oynamak istiyorsun?"

Kolumdan tutup beni hızla yerden kaldırdı.

"Gel bakalım şöyle."

Sözleri karşısında şaşkınlıkla irileşen gözlerimle ona baktım. Kolumu sert tutuşundan kurtarmaya çalışarak "Ne diyorsun sen be, bırak beni!" diye bağırdım. Başını bana doğru eğdi, yüzümde hissettiğim sıcak nefesi midemi bulandırmıştı.

"Diyorum ki çok güzel bir gece geçirebiliriz. Sadece kendini bana bırak."

Kolumu çekmeye çalıştım, çaresizce çırpınıyordum. "Ne saçmalıyorsun! Bıraksana beni."

Onu iteleyip kolumu elinden kurtarınca dengemi yitirdiğim için geriye doğru sendeledim. Ta ki sırtım sert bir bedene çarpana kadar. Tanıdık kollar elini belime yerleştirerek sabit durmamı sağladı. Başımı, kollarında ufacık kaldığım adama doğru çevirdim. Ateş saçan gözleri karşımdaki adamdayken "İyi misin?" diye sordu. Sesini ilk defa bu kadar sert duyuyordum. Sertçe yutkunup titreyen sesimle "İyiyim," diyebildim. Elleri yavaşça geri çekildi, yana çekilip tehditkâr bir ifadeyle Efe'ye doğru yürümeye başladı. Uzun boyu ona avantaj sağlamış, olduğundan daha korkutucu bir hava katmıştı. Ateş, Efe'nin önünde durunca hiç beklemediğim bir anda eli havalandı. Sert yum-

ruğu Efe'nin yüzünde patlarken ufak bir çığlık atıp ona doğru koştum.

"Ateş!" Haykırışımı duymazdan gelerek, yerde burnunu tutarak inleyen adamın yakasından tuttu.

"Bir daha seni istemeyen kadınları rahatsız etmemen içindi bu."

Öfke dolu sesiyle konuştuktan sonra, onu yere fırlattı. Ardından doğrulup büyük adımlarla yanıma geldi, kolumu kavradığı gibi yürümeye başladı. Hızlı adımlarla arabasına doğru yürüdük. Ateş hiç konuşmadan arabanın kapısını açınca yolcu koltuğuna oturdum. Kapıyı kapattıktan sonra sürücü koltuğuna geçti. Bana bakmadan "Kemerini tak," dedi. Ellerim sürekli dolaştığı için bir türlü kemeri takamamıştım. Ateş birden bana doğru uzanıp kemeri elimden aldı. Şaşkınlıkla ona bakarken nefesim kesilmişti. Çok fazla yakındı. Artık aşina olduğum kokusunu içime çekerken daha yakından solumak istedim. Bu isteğim o kadar baskındı ki kendime engel olamadan elimi boynuna yerleştirdim. Başımı eğerek burnumu, boynunun kıvrımına gömdüm. Ferah kokusundan derin bir nefes çektim ciğerlerime. Öyle güzel kokuyordu ki gözlerimi kapadım. Burnumun ucunu yavaşça sıcak boynunda gezdirdim. "Kokun, çok güzel," diye mırıldandım. Ateş hafifçe geri çekilince gözlerimi açtım. Başını kaldırmış şaşkınlık dolu gözlerle bana bakıyordu. Aramızdaki mesafe o kadar azdı ki hızlanan sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Nefesi nefesimi kesiyor, hücrelerimi amansız bir ateşte yakıyordu. Yüzünü bu kadar yakından inceleme fırsatı bulan gözlerim, büyük bir zevkle onu incelemeye başladı. Koyulaşan gri gözlerini izlerken bakışlarım aralanan dudaklarına kaydı. Ardından tekrar gözlerine baktığımda çatılan kaşlarıyla bana baktığını gördüm. Ateş durumumuzun yeni farkına varır gibi aniden geri çekildi. Gözlerimi kırpıştırıp onu izlerken kemerini bağlayıp arabayı çalıştırdı. Bakışları bir an için bana

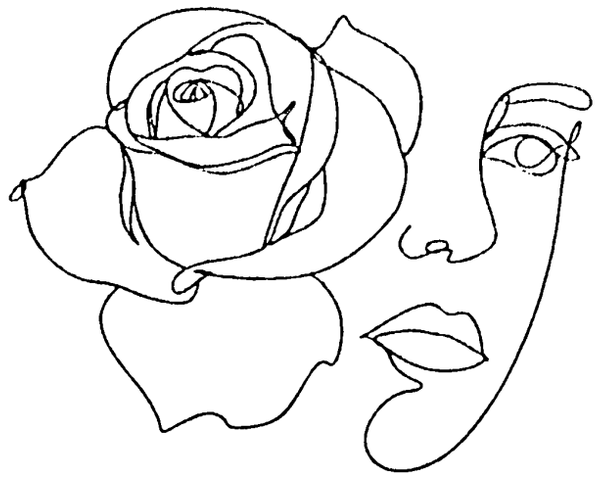
kayarken baldırlarıma kadar sıyrılan elbisenin açıkta bıraktığı kısımlarda dolandı. Öfke dolan gözleri yüzüme çıkarken yanak kasları dalgalandı.

"Bu saatte tek başına, üstünde bu kıyafetlerle sarhoş olurken ne planlıyordun acaba?" Dişlerinin arasından tıslar gibi çıkmıştı sesi.

"Şey, arkadaşımla geldim ben buraya. Sonra kaybettim onu." Sesim suçlu gibi hissettiğim için kısık çıkmıştı. Ateş cevap vermeden yola dönünce, başımı cama yaslayıp derin nefesler almaya başladım. Başım dönüyordu. Açılmakta zorlanan gözlerim, uyku için yalvaran zihnime ayak uydururken Ateş'in sesini duydum.

"Senin kokun daha güzel," deyip derin bir nefes aldı ve devam etti. "Adın gibi gül kokuyor tenin."

Sabah olunca unutacağım sözler, yüzümde ufak bir gülümseme oluşturuken uykunun kollarına sığındım.

5
YANIK HİSLER

Gün ışığı, kapalı göz kapaklarıma çarptığı için uykunun kollarından sıyrıldım. Yüzümü buruşturken uykulu gözlerim açılmamak için tüm gücüyle direniyordu. Zihnim, artık uyanmam gerektiğini fısıldıyordu. Fakat sesleri anında bastıran uykum galip çıktı, fısıltılara kulağımı kapatarak sıcak örtüye sarıldım. Çok güzel, ferah bir koku içime dolarken dudaklarım kıvrıldı. Fazlasıyla tanıdık gelen bu koku, çok hoşuma gitmişti. Kolumu ve bacağımı yatağın sol tarafına doğru attım. Elim sıcak bir tene, bacağım ise kaslı bir bacağa dolandı. Sıcaklığa doğru çekildiğim için dudaklarımdan hoşnut bir mırıltı döküldü. Yüzümü, yasladığım sıcak omuza hafifçe sürttüğüm sırada zihnimin fısıltıları, çığlığa dönüştü. Bir şeyler ters gidiyordu. Yanımda biri vardı! İç içe giren kirpiklerimi aralayıp şaşkınlıkla etrafa baktım. Korkulu bakışlarım sokulduğum adamın göğsüne kayınca gözlerim kocaman açıldı. Kahretsin! Burada neler oluyor-

du? Gözlerim ürkekçe yukarı çıktığında yutkunmaya çalıştım fakat boğazım kupkuruydu. Kokusu, bana kim olduğu hakkında bilgi verse de yüzünü gördüğümde kısa bir an afalladım. Ateş, alnına dayadığı kolu ve gevşemiş yüz hatlarıyla uyuyordu Bir elim gevşekçe göğsünde dururken bacağımı bacağının üstüne atmış, yüzümü omzuna yaslayarak ona sokulmuştum. Şu an içinde bulunduğum duruma nasıl geldiğim hakkında ise en ufak bir fikrim yoktu. Onun yanında, yatağında ne işim vardı benim! En son Ahu ile içki içip dans ettiğimizi hatırlıyordum, sonrası yoktu. Gözlerimi kapatıp neler olduğunu hatırlamak için yoğunlaşmaya çalıştım. Zihnim kara bir delik gibi boş ve karanlıktı. Hiçbir şey hatırlamıyordum. Doğrulmaya çalışınca başıma saplanan ağrı yüzünden gözlerim kısıldı. Başımı yastığın üzerine bırakırken ufak bir nefes aldım. Dün gece o kadar içmemeliydim. Kaçamak bakışlarım Ateş'in yüzüne kaydı. Koyu kumral rengindeki sakalları uzamıştı. Bir an için elimi, o sakalların arasında gezdirmek istesem de bu isteğime anında engel oldum. Bu isteğin nereden çıktığını bilmiyordum. Çatılan kaşlarımla onu izlemeye devam ettim. Ona bakmak bile neden olduğunu bilmediğim bir şekilde kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Her şey siliniyordu, onun haricinde her şey... Duran zamanın içinde nefes almak gibi bir şeydi, huzur veriyordu. Derin bir nefes alınca güzel kokusu ciğerlerimi şenlendirdi. Kafam, hatırlamadığım şeyler yüzünden allak bullak olsa da gözlerimi ondan bir an olsun alamıyordum.

"Yine çok dikkatli bakıyorsun." Uykudan dolayı boğuk çıkan sesi, kulaklarıma dolunca hafifçe sıçradım. Göğsünün üstünde duran elimi çekerken parlak gözleri beni buldu. O grilerin yoğunluğu bir an için nefesimi keserken boğazımı temizledim.

"Sadece olanları anlamaya çalışıyorum. Burada senin yanında, yatağında ne işim var?" Sözlerimi duyan Ateş'in gözleri kısılırken yüzünde memnuniyetsiz hatta öfkeli bir ifade belirdi.

"Arkadaşım kaybetmişsin, onu arayacağına ben aradım," dedi kuru bir sesle. Kaşlarımı çatarken "Sonra" diye mırıldandım.

"Ben de gelip seni aldım, arabada uyuyakalınca buraya geldik, hepsi bu kadar."

Hafif doğrulunca saçlarım yastığa döküldü. Ateş'in bakışları, kısa bir an için yastığı okşayan uzun saçlarıma kaydı. Ardından gözlerini gözlerime çıkardı. Ona dik dik bakarken "Bu neden yatağında olduğumu açıklamıyor ama," dedim iğneleyici bir tonla. Ateş'in yüzünde muzip bir gülümseme oluşurken omzunu silkti.

"1.90'lık bedenimi kanepeye sığdıramayacağım gibi misafirimi de kanepede yatıramazdım. Bu hiç de centilmence bir hareket olmazdı, öyle değil mi?"

Gözlerimi devirirken "Kanepeyi tercih ederdim," diye söylendim. Ateş aniden başını bana doğru kaldırınca yüzü yüzüme yaklaştı. Kişisel alanım birdenbire gasp edilmişti. Sıcak nefesi yüzüme çarparken nefesim sekteye uğradı. Yüzündeki gülümseme karanlık bir hâl aldı. Elini, bacağımın üzerinden çekmeyi unuttuğum bacağımın üstüne koyunca donup kaldım. Avucunun sıcaklığı, üstümdeki örtüye rağmen etime işliyor, tenimi kavuruyordu. Kalp atışlarım öyle hızlanmıştı ki yerinden çıkacağından korkuyordum. Benim aksime sakinliğini koruyan Ateş, yavaşça "Şikâyetin varmış gibi durmuyorsun," deyip göz kırptı. Dudaklarım cürreti karşısında aralanırken şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdım. Yanaklarım, utanan kanım yüzünden âdeta alev almıştı. "Hiç de bile," diyebildim. Kısık sesim, titrek ve güçsüz çıkmıştı. Geri çekilip bacağımı elinden kurtardığım sırada bakışlarım eline kaydı. Sağ elinin üzeri soyulmuş ve kanlanmıştı. Anlaşılan olaylar, anlattıklarıyla sınırlı değildi. Aniden zihnime akın eden sahneler yüzünden gözlerim kısıldı. Dans gösterisi... Efe denen adam... Ateş'in Efe'ye vurması... Ufak bir inleme kaçtı dudaklarımdan. Ahu ortadan kaybolmuştu! Ve o aptal herif beni rahatsız etmişti.

"Kahretsin, benim yüzümden birine vurdun!" derken ellerimle, yaşadığım yoğun utançtan dolayı kızaran yüzümü kapattım. Ağlamaklı çıkan sesimle "Resmen her defasında kendimi başına bela ediyorum," diye inledim. Ateş, elimi tutup yavaşça yüzümden çekti. Parmaklarının ucundan elime akın eden elektrik, tenimi ürpertirken yanağımın iç kısmını ısırdım. Bakışlarım hâlâ tutmakta olduğu ellerimizdeyken Ateş, kararlı bir sesle "Bana bak," dedi. Mahcup bakışlarım yüzüne tırmandı. Fena hâlde utanıyordum.

"Kendini üzme. İsteyerek oraya geldim ve o adam dayağı hak etmişti."

Bakışlarındaki sertliğe bakarken başımı aşağı yukarı salladım.

"Ben şey, teşekkür ederim. Bu kaçıncı iyiliğin artık saymayı bırakıyorum." Sözlerimi bitirince Ateş'in yüzündeki sertlik, yerini haylaz bir sırıtmaya bıraktı.

"Hımm, teşekkür yerine güzel bir kahvaltı daha makbule geçerdi."

Elimi bırakıp geri çekildiği sırada "Ayrıca bir daha o kadar sarhoş olacaksan yanında güvendiğin biri olsun," dedi. Büyük bir ciddiyetle sarf ettiği sözleri üzerine, başımı aşağı yukarı salladım. Dün gece benim için iyi bir ders olmuştu, o söylemese bile bir daha Ahu'nun ipiyle kuyuya inmezdim.

"Söz veriyorum, bir daha asla."

Yoğun bakışları sağ yanağıma kayarken gözleri yanağımdaki çukurda asılı kaldı. Çok dikkatli bakıyordu yakıcı gözleri. Gülümsemem bu bakışlar altında sönerken Ateş başını yatırdı.

"Daha çok gülümsemelisin."

Yüreğime dokunan sözleri, yanaklarımdaki kızarıklığı arttırmıştı. Aramızda yaşanan birkaç dakikalık sessizliğin ardından Ateş, gözlerini kaçırıp yataktan kalkınca ben de yataktan inmek için hareketlendim. Bu adamın yanında olmak kalp rit-

mime zararlıydı. Her an kalp krizi geçirebilirdim. Özellikle öyle güzel ve yoğun baktığı zamanlar... O anlarda hücrelerime kadar yandığımı hissediyordum.

"Bu arada-" Ateş'in sesini duyunca başımı çevirip ona baktım, eğlenen gözler ve bastırdığı gülümsemesiyle "Tam bir akşamdan kalma gibi görünüyorsun," dedi. Gözlerim irileşirken bana misafir banyosunun yerini söyleyip odadan çıktı. Odanın bir köşesinde bulduğum çantamı alıp yatak odasının yanındaki banyoya girdim. Büyük banyo, beyaz seramik duvarlarla kaplıydı. Banyonun sağ tarafında, duvara asılı duran aynaya doğru ilerledim. Aynada gördüğüm aksim üzerine gözlerim fal taşı gibi açıldı. Siyah makyajım akmış, gözlerime bulaşmıştı. Saçlarım dağılmış, rengim kaçmıştı. Ne hâle gelmiştim böyle? Suyu açarak bol soğuk suyla yüzümü yıkadım. Peçeteyle akan makyajımı temizledikten sonra dolapların içinde bulduğum tarakla, karışan uzun saçlarımı taradım. Saçlarım zor da olsa açılırken bol bir balıksırtı şeklinde ördüm. Çantamdaki tokayla saçımın ucunu bağlayıp, dolapta bulunan yedek diş fırçasını paketinden çıkarıp dişlerimi fırçaladım. Ardından çantamda bulundurduğum çilekli balmı dolgun dudaklarıma yedirdim. Şimdi çok daha iyi hissediyordum. Şu anki hâlimden memnun bir şekilde banyodan çıkınca Ateş'in kahvaltı isteği aklıma geldi. Hafif bir gülümseme eşliğinde mutfağı aramaya başladım, bir yandan da evi inceliyordum. Evinde pek fazla eşya yoktu, sanırım yeni taşınmıştı. Sütlü kahverenginin hâkim olduğu salon takımına kısaca bakıp mutfağı aramaya devam ettim. Rastladığım birkaç boş odadan sonra mutfağı bulmuştum.

Evinin diğer odaları gibi büyük olan mutfağı bembeyazdı. Şık ve ferah olan mutfak, insanı yemek yapmak için teşvik ediyordu. Midemden acıktığımın sinyallerini veren sesler gelince çift kapaklı olan beyaz buzdolabına doğru ilerledim. Mutfakta pek becerikli değildim. Ancak kahvaltı hazırlamak çok hüner

istemediği için iyiydim. Dolaptaki kahvaltılık malzemelerini masaya yerleştirip çay demledim. Ardından kızarttığım patatesleri tabağa doldurdum. Domates ve salatalıkları dilimledikten sonra hazırladığım kahvaltı masasına baktım. Güzel görünüyordu. Ortalıkta görünmeyen Ateş'i çağırmak için mutfaktan çıkıp etrafa bakınmaya başladım. Bir iki kere adını seslensem de yanıt alamamıştım. Yatak odasının kapısının önüne gelince aralık kapıyı iteledim. Odanın ortasında duran Ateş, içeri girdiğimde başını kaldırınca göz göze geldik. Gözleri hafifçe açıldı, bakışlarım o anda bedenine kaydı. Üzerinde sadece havlu vardı! Fal taşı gibi açılan gözlerim, benden bağımsız bir şekilde saçlarından vücudundaki kaslara doğru süzülen suları takip etti. Düzgün ve güçlü fiziğinden düzenli bir şekilde spor yaptığı anlaşılıyordu. Bakışlarım çıplaklığını gizleyen havluya kayınca ne yaptığımın daha yeni farkına vardım. Resmen gözlerimi dikmiş adamı dikizliyordum. Utanç bu sefer daha somuttu. Ellerimle gözlerimi kapatıp hızla arkamı döndüm.

"Ben çok özür dilerim, öyle pat diye girmemeliydim. Kahvaltının hazır olduğunu söylemek için gelmiştim. Neyse ben çıkayım."

Konuşmasına fırsat vermeden tek nefeste konuşup odadan koşar adımlarla çıktım. Soğuk ellerimi yanan yanaklarımın üzerine yerleştirirken odaya dalarak girdiğim için kendime sayınıyordum. Başımı iki yana sallayıp masanın üzerindeki bardaklara çayı doldururken Ateş, duştan sonra daha bir yoğunlaşan kokusuyla mutfağa girdi.

"Bu kadar hamarat olmanı beklemiyordum."

Bakışları üzerimde olsa da ona bakmadım çünkü hâlâ çok utanıyordum.

"Mutfakta görüp görebileceğin tek marifetim bunlar. Yemek konusunda çok kötüyüm. Mutfağı da pasta yapımı dışında pek kullanmam." Masaya oturup yemeye başladı.

"Belki bir gün bana da yaparsın." Sözleri karşısında hafifçe gülümsedim.

"Olur, yaparım. Zaten bu gidişle daha çok karşılaşacağız gibi geliyor," diye ağzımın içinde geveleyince gözlerini bana dikti.

"Bir şey mi dedin?"

Başımı iki yana doğru sallarken "Afiyet olsun dedim," diyerek masaya geçip kahvaltıya başladım. Patates kızartmasına çatalımı batırdım. Pek yemek yemeyen biri olsam da patatese asla hayır diyemiyordum. Huzur verici sessizliğin eşliğinde kahvaltımızı yapmaya devam ettik. Çayından bir yudum alıp, sırtını sandalyeye yaslayan Ateş bana bakarken "Ellerine sağlık," dedi. Sözlerini duyunca hafifçe gülümsedim.

"Afiyet olsun."

Biten kahvaltının ardından masayı toplamaya başlayınca Ateş de yardım etmek istedi ama kesin bir dille reddettim. Gece boyunca benimle yeterince uğraşmıştı zaten. Dikkatli bakışlarının eşliğinde tek başıma masayı toplayıp bulaşıkları makineye dizdim. İşim bittikten sonra sırtımı mutfak tezgâhına yasladım.

"Buraya alıştın mı?"

Aniden sorduğu soru karşısında kaşlarım çatıldı. Sorusunu düşünmeye başladım. Dudaklarımı bükerken "Bilmiyorum, dört yıl sonunda ülke değiştirdim, alışma süreci diyelim," diye cevapladım. Sözlerimi başıyla onayladı.

"Normal."

Birbirimizin gözlerine dalıp giderken ikimiz de sustuk. Gözlerine bakarken karar verdim, sanırım onun hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyordum. Devam eden bakışmamız gittikçe derinleşiyordu. Fırtınalar esen gözleri sanki içimi, acılarımı, ruhumu görür gibiydi. Buna daha fazla dayanamadığım için bakışlarımı kaçırıp bu bakışmaya bir son verdim. Yaslandığım yerden doğrulurken "Ben artık gitsem iyi olacak," dedim. Beni başıyla onaylayan Ateş de yavaşça ayağa kalktı.

"Bende çıkacağım, seni bırakırım."

"Buna gerek yok gerçekten, ben taksiyle dönerim."

"İtiraz etme Verda, hadi çıkalım."

İtiraz kabul etmeyen sesini duyunca el mecbur kabul etti. Beraber antreye çıkınca yerde duran ayakkabılarımı giydim. Ateş ile birlikte asansöre binince köşeye çekildim. Daralan alanda varlığını tüm hücrelerimde hissedebiliyordum. Bu garipti ve tuhaf hissettiriyordu. Asansörün sayı panelini takip eden bakışlarım, esasında suretinde gezinmek istese de bu isteğime engel oldum. Onun yoğun bakışları ise üstümdeydi, görmesem de hissediyordum. Asansör nihayet durunca derin bir nefes alabildim. Birlikte kapalı otoparkta arabasına doğru yürüdük. Arabasına bindikten sonra bakışlarım yüzüne tırmandı. Sık sık gördüğüm bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bu gerçek kafamı kurcalıyordu.

"Ateş?"

Yumuşak bir şekilde seslendiğim adını duyunca yan gözlerle bana baktı.

"Fark ettim de senin hakkında bir şey bilmiyorum." Ateş gözlerini kısarken "Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu. Omzumu silktim.

"Bilmem. Mesela mesleğin ne?"

Bakışlarını yola çeviren Ateş düz bir sesle "Yazılım üzerine bir şirkette yöneticiyim," dedi.

"Büyük patronsun yani." Başıyla beni onayladı. Asıl merak ettiğim konuyu dile getirmek için derin bir nefes aldım.

"Almanya'ya dönmeyi düşünüyor musun?" Dudaklarını büken Ateş bir an için dönüp bana baktı.

"Şu an öyle bir düşüncem yok."

Duyduklarımın karşısında dudaklarımın kıvrılmasına engel olamamıştım. Gitmeyecek olması beni sevindirmişti. Daha sonra Ateş'e evimin adresini verdikten sonra telefonumu çantamdan çıkarıp kontrol etmeye başladım. Babamdan dört ara-

ma, Ahu'dan da mesaj vardı. Kahretsin, babama haber vermeyi unutmuştum. Şimdi nasıl merak etmiştir beni. En iyisi eve gidince açıklamaktı. Ahu'nun mesajlarına ise yüzümü buruşturarak baktım. Mesajı okumadan arama tuşuna bastım.

"Ahu, neredesin sen?" Kısa bir sessizlik ardından o sesi duydum.

"Verda, sen misin?"

Tenim hızla buz keserken acı bir düğüm boğazıma oturdu. Burak, hâlâ acıtıyordu. Onun sesini duymaya hazır değildim ama kaçınılmaz son olmuştu işte. Ufak bir nefes alıp "Evet benim," diyebildim zor çıkan sesimle.

"Gelmiş olmana sevindim. Nasılsın, neler yapıyorsun?"

Olanlardan sonra hiçbir şey yokmuş gibi nasıl olduğumu mu soruyordu gerçekten? Onunla hiçbir şey olmamış gibi konuşacağımı nasıl düşünüyordu? Sorusunu duymazdan gelerek sertçe "Ahu'yu aramıştım," dedim.

"Ahu dün çok geç geldi, uyuyor."

Daha fazla konuşmaya dayanamayacağım için "Peki, daha sonra ararım," deyip tam kapatacağım sırada, "Dur bir dakika," dedi.

"Bu ay düğünüm var, senin de gelmeni istiyorum."

Sözleri karşısında nefesim kesilirken gözlerim kocaman açıldı. Kelimenin tam anlamıyla nutkum tutulmuştu. Cevap verme gereği duymadan telefonu kapattım. Beni gerçekten de hiç ciddiye almamış. İdrak ettiğim gerçek yüzünden dudaklarımdan büyük bir kahkaha döküldü. Kim eski sevgilisini düğününe davet ederdi ki? Aptal herif. Elimi ağzıma götürüp kulaklarımı tırmalayan bu kahkahalarımı engellemeye çalıştım. Kahkahalarımın yerini hıçkırıklara bırakması ise saniyeler içinde gerçekleşti. Boğazımdan kopan hıçkırık, ardından sıcak gözyaşlarım hızla akmaya başlamıştı. Bu, aniden bastıran yağmur gibiydi. Hazırlıksız yakalandığım sağanak yağmur. Ben nasıl bir

nsanı sevmiştim böyle? Bu soru, soluğuma ipi dolayıp sertçe ıktı. Nefes alamıyordum. Araba dururken Ateş endişeli gözlerle bana baktı.

"Verda iyi misin?"

Başımı aşağı yukarı doğru salladım. O kadar öfkeliydim ki konuşamıyordum. Aptal herif resmen beni düğününe çağırmıştı. Kollarımı tutan Ateş, beni nazikçe kendime doğru çevirdi.

"İyi görünmüyorsun!"

Yaşlarla dolu öfkeli gözlerimi ona diktim. Endişe bulanan gözleri irileşmişti. Burnumu çekerken derin bir nefes aldım. Kendimi toplamaya çalışırken Ateş, ellerini yüzüme doğru çıkardı. Bu teması karşısında irkilmiştim. Sıcacık elleri gözlerimdeki yaşları sildi. Gösterdiği şefkat karşısında afalladım. Bu yaptığı o kadar çok iyi gelmişti ki gözlerimi yumdum. Hislerime saygı duymayan, onları ciddiye almayan biri için döktüğüm bu gözyaşları saçmaydı ama hayal kırıklığım... O gerçekti ve benimleydi. Hayal kırıklığının altında eziliyordum, o yüzden ağlıyordum. Ateş hafifçe yüzümü okşadı. Dokunuşları sakinleşmemi sağlarken ağlamalarım ise iç çekmelerine dönüştü. Sinirlendiğim zaman ağlamaktan nefret ediyordum.

"Daha iyi misin?"

Sessizliği bozan sesini duyunca gözlerimi açtım. "Evet," diye fısıldadım boğuk bir sesle.

"Ağlamanı hiç sevmedim. Bir daha görmek istemiyorum"

Sertçe sarf ettiği sözlerine cevap vermeden sadece yüzüne baktım. Ateş, ellerini yüzümden çekip geri çekilirken bakışlarımı ellerine diktim.

"Beni düğününe çağırdı, eski sevgilim olacak şerefsiz!" Kendime engel olamadan konuşmuştum. Ateş'in duydukları karşısında gözleri hafifçe açıldı. Cevap vermesini beklemeden devam ettim. "Zamanında beni aldattığı yetmemiş gibi şimdi de pişkin pişkin beni düğününe çağırıyor. Öyle büyük bir hayal kırıklığı

ki bu, çok öfkeliyim. Nasıl böyle bir adamı hayatıma almışım aklım almıyor." Alt dudağımı sertçe ısırıp derin bir nefes aldım.

"Kalbin seçimine karışamayız."

Ah, ne yazık ki haklıydı. Haklı olması hayal kırıklığının verdiği berbat hissi geçirmiyordu.

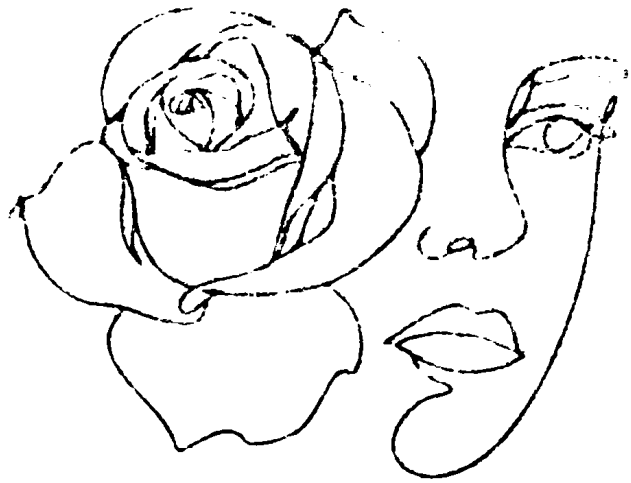
"Beni hiç ciddiye almamış olması, öfkelenmeme neden olan bu!" Kaşları çatılan Ateş, başıyla beni onayladı.

"Piç herifin teki yüzünden üzülme artık."

"Üzüntü değil bu hayal kırıklığı ve öfke." Keskin gözleri üstümdeydi.

"Onu artık sevmiyorsan bu hisler sadece seni yıpratır."

Başımı iki yana doğru salladım. "Hayır, buna izin vermeyeceğim." Hafifçe gülümserken elini uzatıp başımın üstüne yerleştirdi. Saçlarımı karıştırırken muzip bir sesle "Aferin," dedi. Gözlerimi kapatırken derin bir nefes çektim içime. Ciğerlerime nüfuz eden kokusu, huzursuzluğumu kovalıyordu. Daha önce hiç tatmadığım bir güveni, huzuru yayıyordu içime. Olanlar şimdi daha katlanılır olmuştu. Kabul etmem gereken bir gerçek vardı; bu adam bana iyi geliyordu. Hem de fazlasıyla...

6
KALBİMİN FELAKETİ

Zihinme çarpan düşüncelerim, nefesimi sekteye uğratır. Doğru düzgün tanımadığım bu adamın yanında hissettiğim huzurun, bana bu denli iyi geliyor olması benliğimi kıskıvrak yakalamıştı. Ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Bu hislerin yaşattığı şaşkınlıktan irileşen gözlerim profiline kaydı. Kumral dağınık saçları, çıkık elmacık kemikleri ve birkaç günlük sakallarıyla baş döndürücü bir güzelliği vardı. Fakat bana bu kadar iyi hissettiren yüzü değil, ardındakilerdi. Bana yabancı olan bu adamın iç yüzünden daha güzeldi. Tüm hücrelerimde hissediyor, kalbimle kabulleniyordum. Ateş, bu yangın adam, adının aksine yakmıyor, şifa oluyordu. Yola sabitlediği gözleri beni bulunca göz göze geldik. Maviye çalan gri gözleri... Ne güzeldi öyle! Bakışlarımı kaçıramayacağım kadar içine çekiyordu beni. O gözlerde yer edinen fırtınalar yerle yeksan ediyor, bildiğimi sorgulatıyordu. Güzel gözleri kısılırken bakmaya devam etti, görmeye devam etti.

Sonra ciddi bakışları tekrar yola çevrildi. Ben de gözlerimi zor da olsa kaçırıp başımı usulca cama yasladım. Ağırlaşan göz kapaklarım kendiliğinden kapandı. Çok yorgun hissediyordum. Hafifçe iç geçirdim, yaşadığım duygu çatışmaları beni tüketiyordu.

"İn bakalım." Ateş'in buğulu sesini duyunca bakışlarım, ne zaman durduğunu fark etmediğim arabanın camına kaydı. O kadar dalgındım ki evin yolunda olmadığımızı bile anlayamamıştım. Kafam karışmış bir hâlde Ateş'e çevirdim gözlerimi.

"Evime gelmemişiz." Ateş beni başıyla onaylarken elini ensesine uzatıp kaşıdı.

"Biraz hava alırız."

Başımı olumlu anlamda sallayıp arabadan indim. Yüzüme çarpan yoğun deniz kokusunu içime çektim. Beni sakinleştiren bu hava, daha şimdiden iyi hissetmemi sağlamıştı. Rüzgâr, saçlarımı geriye doğru savururken birkaç adım attım. Ateş cebinden sigarasını çıkarırken arabanın kaputuna yaslandı. Ben de yanına gidip onun yaptığı gibi arabaya yaslandım. Kollarımı önümde bağlarken fırsat kollayan gözlerim, yine onun üzerindeydi. Dolgun pembe dudaklarının arasına kıstırdığı sigarasını, siyah zipposu ile ateşledikten sonra derin bir nefes çekti içine. Yanakları bir an içine çöktükten sonra gri duman dudaklarından süzüldü. Gözleri uzaklara dalmıştı. Ne düşündüğünü merak ederken buldum kendimi. Bu düşüncem beni sarsarken kaşlarım çatıldı. Onu ve ona dair şeyleri haddinden fazla bir şekilde merak ediyordum. Gözlerimi ondan ayırıp maviyi kucaklayan denize çevirdim. Ne düşündüğü beni ilgilendirmezdi. Deniz kokusuna karışan sigara kokusunu soludum. Zamanı avuçlayan sessizlik bize eşlik ederken bir martının çığlığı bu sessizliği bozdu. Fakat biz konuşmamaya devam ettik. Düşünce deryasına düşmüş gibi fazla sessizdik... Daha fazla dayanamadığım bu sessizliği bozmak adına "Özlemişim bu havayı," dedim. "Ben de," dedi sadece. Bakışlarını hissederken ona çevirdim gözlerimi. Esen

rüzgâr saçlarımı yüzüme doğru savurunca, elimi yüzüme yerleştirip geriye doğru ittiledim. Ben saçlarımı zapt etmeye çalışırken Ateş, dolgun dudaklarına yasladığı sigarasından bir yudum daha çekti içine, ufak turuncu ateş harlandı. Dumanı ağır ağır dışarı üflerken kısa bir sessizliğin ardından, "Değmez, o piç tek bir damla gözyaşına bile değmez," dediğinde gözlerimi bir an yumup ufak bir nefes aldım. Sarf ettiği sözlerindeki doğruluk, kıymık gibi kalbime battı. "Biliyorum." O haklıydı, yerden göğe kadar haklıydı. Ama sırtımdaki bıçağı derine saplayan o adamın hayal kırıklığı, fazla büyüktü.

"Ah Verda. Küçük Verda." Fısıldar gibi söylediği adım, öyle güzel yakıştı ki dudaklarına, nafile kelimeler sarf etmeye dilim varmadı. Bu yüzden sadece onu izledim. Elini bana doğru uzattı. Parmak uçları, inatla yüzüme düşen saçlarıma dokundu. Adlandıramadığım hislerin alazlandırdığı gözleri, sabit duran elinin aksine saçlarımı okşuyordu.

"Tam bir sulu gözsün."

Dudaklarım büzülürken kaşlarım çatılmıştı. "Hiç de bile." Sözlerimi duyunca sağ kaşını havaya kaldırdı. Bana inanmadığını belli ederken başını iki yana salladı.

"Ağlak seni."

"Değilim ya," diye cırladım âdeta.

"Hı hı, tabii."

Alaycı tavrı karşısında gözlerimi devirirken dudaklarımda yer edinmek için can atan gülümsemenin farkına vardım. Yanağımın iç kısmını yavaşça dişlerken "Senin hikâyen ne Ateş?" diye sordum aniden. Dudaklarımdan firar eden kelimeler beklenmedikti. Kaşları çatılırken varla yok arası bir dokunuşla saçlarıma dokunan elini geri çekti. Yönü denize dönerken dudaklarının arasına kıstırdığı zehre sığındı. Ona dair şeyler öğrenmeye aç olan yanım, merakla ona bakıyordu.

"Bir hikâyem yok."

Başımı şiddetle iki yana salladım. Vardı, o bakışlarda vazgeçilmiş şeyler, yaşanan anılara şahitlik etmiş acılar vardı.

"Var."

Bakışları bana doğru döndü. Gözleri buz kesmişti bu defa, tüm canlılığını yitirmiş ölü bir balık gibi bakıyordu. Dudakları ise hafifçe kıvrılmıştı, bakışlarına ulaşamayan alaycı bir gülüşle bakıyordu.

"Dediğim gibi yok."

"Bir gün sana dair her şeyi öğreneceğim." İçimde güçlü bir şekilde fısıldayan ses, bir an için ürpermeme neden oldu. Bu şiddetli isteğime şaşırarak denize döndüm. Az önceki huzur pılı pırtıyı toplayıp beni terk etmişti. Gerginlik dolu bir hâlde geçen birkaç dakikanın ardından daha fazla dayanamadığım için "Gidelim mi?" diye sordum. Kafam allak bullak olmuştu. Yalnız kalmalıydım. Ateş doğrulunca tekrar arabasına bindik. Sessizliğimiz arabada da devam etti. Başımı cama yaslamış akıp giden yolu izliyor, hayatın garipliklerivle sınanıyordum. Radyoda hafif bir müzik çalıyor, zaman her şeye rağmen tüm inatçılığıyla akıp gidiyordu. Araba kısa bir süre sonra durunca doğruldum. Ateş'e dönerken nereden çıktığını bilmediğim bir mahcubiyetle saçımı kulağımın arkasına iteledim.

"Şey, ben her şey için teşekkür ederim." Dudaklarında az öncekine nazaran içten bir gülümseme oluşan Ateş, "Her şeyden kastın ne?" diye sordu. Bakışlarındaki muziplik beni kıvrandırmaktan hoşlandığını gösteriyordu. Gözlerimi devirirken "Dün geceki aşırılıklar, bugün olanlar... Her şey işte," diye homurdandım. Yüzündeki gülümsemeyi bastırmak için boğazını temizledi.

"Sorun yok."

Hafifçe gülümsedim. "Peki o hâlde, hoşça kal." Arabadan inmek için hareketlenmiştim ki sesini duydum.

"Verda." Bakışlarım tekrar onu bulurken ciddileşen yüzüne baktım.

"Değmeyen şeyler için kendini üzme."

Buruk bir şekilde gülümsedim. "Keşke elimde olsa." Sö
rim karşısında alnı kırışırken "Elinde," dedi. "Sen istemed
sürece sana kimse zarar veremez." Sözlerinde belki haklı b
değildi. Zihnim kavruluyor, ihtimaller beynimi yakıyordu,
yüzden düşünmek ya da cevap vermek yerine uzanıp araba
kapısını açtım. Arabadan indikten sonra dalgın adımlarla
rümeye başladım. Çok yorgun hissediyorum. Ufak adımla
evin bahçesine girerken annemin evde olmadığını umuyordu
Şu an onunla aramızda geçecek en ufak tartışmayı bile kaldı
mazdım. Zile bastıktan kısa bir süre sonra kapıyı açan Burç
abla, beni gördüğü an derin bir nefes aldı.

"Nerdesin kızım sen? Baban dünden beri ulaşamıyor sana

Alt dudağımı gergince ısırdım. Şimdi bitmiştim.

"Babam ya da annem evde mi?

Burçin abla kapıyı kapatırken "Annen odasında uyuyo
Baban da işe gitti. Ama uyarmadı deme, ondan izin almada
Ahu'da kalmış olmana çok kızgın," dedi. Saçlarımı sıkkınlıkl
geriye doğru attım.

"Abla sen ona eve geldiğimi haber versen. Ben çok yorgu
num. Bir de evde ağrı kesici var mı?" Burçin abla yüzüme ba
karken hafifçe gülümsedi.

"Peki madem, sen dinlen bakalım. Ben ilacını getiririm."

Ona hafifçe gülümseyip odama çıktım. Odama girmeden
evvel annemlerin odasına baktım. Saat neredeyse öğleden sonraydı. Bu saatte uyuyor olması garip geldiği için adımlarım oraya doğru yöneldi. Odanın kapısı kapalıydı. Bir an açıp açmamak için tereddüt etsem de açmaya karar vermiştim.

"Verda."

Bakışlarım Burçin ablaya döndü. Yüzünde oluşan telaşlı ifadeyle yanıma geldi.

"Kızım annen uyuyor, hadi odana geç sen de."

Odama doğru yürürken "Bu saatte ne uykusu abla?" diye sordum.

"Gece başı ağrıyordu."

Odaya girince Burçin abla getirdiği ilacı içirdi. Ardından uyumam için beni yalnız bıraktı. O çıkınca ben de odamdaki banyoya girdim. Kısa, sıcak bir duş aldıktan sonra çok daha iyi hissediyordum. Zihnimde dönüp duran düşüncelerimin aksine bedenim gevşemişti. Dolabımdan çıkardığım gecelikleri giyip yatağıma kıvrıldım. Öyle yorgun hissediyordum ki gözlerimi açmak bile zor geliyordu. Bu yüzden beni içine çeken tatlı uykuya sokuldum. Uyuyunca bir şeyler geçmiyordu belki ama hayata ara vermek iyiydi. Gözlerim kapandı, ardından saniyeler içinde derin bir uykuya daldım.

* * *

Gözlerimi açtığım zaman beni karşılayan, batmakta olan güneşin son kırıntılarıydı.

Yattığım yerden doğrulurken gözüm, baş ucumdaki dijital saate ilişti. Ah, anlaşılan uzun bir süre uyumuştum. Yataktan kalkarken saçlarımı bileğimdeki tokayla rastgele bir topuz yaptım. Bakışlarım odada gezinirken telefonuma bakınıyordum. Kaşlarım çatılırken odanın her tarafına baktım ama yoktu. En son makyaj pufunun üstüne rastgele fırlattığım çantamın içine de baktım, bulamadım. Nereye koymuş olabilirdim ki? En son ne zaman elime aldığımı düşününce aklıma akın eden görüntüler yüzünden yüzümü buruşturdum. O adi herif aradıktan sonra kapatıp bir kenara atmıştım. Şarjı da bitmek üzere olan telefonum, Ateş'in arabasının bir köşesindeydi. Dikkatsizliğime sinir olurken başımı bezginlikle iki yana doğru salladım. Yarın evine gidip almaktan başka bir şansım yoktu. Bir şeyler atıştırmak için odamdan çıkıp aşağıya indim. Ortalıkta her zamanki

gibi kimse görünmeyince mutfağa girdim. Burçin abla yemek yaparken Güneş, bir köşeye çekilmiş gizli gizli çikolata yiyordu. Yüzümde oluşan ufak bir gülümsemeyle bir süre onu izledikten sonra ona katılmak için yanına gittim. Beni gördüğünde "Hih!" diyerek sıçradı yerinden. Ardından çikolata kavanozunu arkasına sakladı. Bu yaptığına şaşırmış olsam da çaktırmamaya çalışarak "Sanırım benimle paylaşmak istemiyorsun," dedim. Kahverengi hareleri öfkeyle yanmaya başladı.

"Bunu sakın anneme söyleme."

Sert sesi ve katı tavrı afallamama neden olurken kaşlarım çatıldı. "Neden?" diye sordum kısık bir sesle. Sivri çenesini havaya kaldırırken inatçı bir ifadeyle "Bu seni ilgilendirmez, sadece söyleme," diye konuştu. Ah, annem şüphesiz bana yaptığı şeyleri Güneş'e de yapıyordu. Gözlerimi kapatıp gergince yüzümü ovaladım.

"Kilo almaman için değil mi? Bana da kızardı sürekli." Gözlerimi açınca şaşkınlıkla bana bakmakta olduğunu gördüm.

"Gerçekten mi?"

Sorusunu başımı sallayarak onayladım. Fakat yüzündeki şaşkınlık anında silinirken yine o buz gibi ifade oluştu. Bu ifade iliklerime kadar üşütüyordu beni. Ablasına böyle bakmamalıydı. Ona hiçbir şey yapmamıştım ben, bu bakışları hak etmiyordum. "Of, bana ne?" diye homurdandıktan sonra yanımdan geçip gitti. Başımı sıkkınlıkla iki yana doğru salladım. İçli bir nefes çekerken içime, omzumda hissettiğim el üzerine başımı Burçin ablaya doğru çevirdim. "Ona nasıl ulaşacağımı bile bilmiyorum. Fazla öfkeli." Sesim kulağa ümitsiz geliyordu. Burçin abla hafifçe gülümsedi.

"Güneş, sen gittikten sonra çok üzüldü. Sonra büyüdükçe üzüntüsünün yerini öfke aldı. Ama seni seviyor, öfkesi de bu yüzden kuzum."

Mutsuz bir ifadeyle "Umarım," diye mırıldandım. "Babam geldi mi?"

gibi kimse görünmeyince mutfağa girdim. Burçin abla yemek yaparken Güneş, bir köşeye çekilmiş gizli gizli çikolata yiyordu. Yüzümde oluşan ufak bir gülümsemeyle bir süre onu izledikten sonra ona katılmak için yanına gittim. Beni gördüğünde "Hih!" diyerek sıçradı yerinden. Ardından çikolata kavanozunu arkasına sakladı. Bu yaptığına şaşırmış olsam da çaktırmamaya çalışarak "Sanırım benimle paylaşmak istemiyorsun," dedim. Kahverengi hareleri öfkeyle yanmaya başladı.

"Bunu sakın anneme söyleme."

Sert sesi ve katı tavrı afallamama neden olurken kaşlarım çatıldı. "Neden?" diye sordum kısık bir sesle. Sivri çenesini havaya kaldırırken inatçı bir ifadeyle "Bu seni ilgilendirmez, sadece söyleme," diye konuştu. Ah, annem şüphesiz bana yaptığı şeyleri Güneş'e de yapıyordu. Gözlerimi kapatıp gergince yüzümü ovaladım.

"Kilo almaman için değil mi? Bana da kızardı sürekli." Gözlerimi açınca şaşkınlıkla bana bakmakta olduğunu gördüm.

"Gerçekten mi?"

Sorusunu başımı sallayarak onayladım. Fakat yüzündeki şaşkınlık anında silinirken yine o buz gibi ifade oluştu. Bu ifade iliklerime kadar üşütüyordu beni. Ablasına böyle bakmamalıydı. Ona hiçbir şey yapmamıştım ben, bu bakışları hak etmiyordum. "Of, bana ne?" diye homurdandıktan sonra yanımdan geçip gitti. Başımı sıkkınlıkla iki yana doğru salladım. İçli bir nefes çekerken içime, omzumda hissettiğim el üzerine başımı Burçin ablaya doğru çevirdim. "Ona nasıl ulaşacağımı bile bilmiyorum. Fazla öfkeli." Sesim kulağa ümitsiz geliyordu. Burçin abla hafifçe gülümsedi.

"Güneş, sen gittikten sonra çok üzüldü. Sonra büyüdükçe üzüntüsünün yerini öfke aldı. Ama seni seviyor, öfkesi de bu yüzden kuzum."

Mutsuz bir ifadeyle "Umarım," diye mırıldandım. "Babam geldi mi?"

Burçin abla huzursuz bir ifadeyle başını olumlu anlamda sallarken yemeğine döndü.

"Geldi."

Burçin abla mutfak dolabından çıkardığı tabakları hazırlamaya başlayınca ben de ona yardım etmeye başladım. Bir yandan da babama nasıl bir açıklama yapacağımı düşünüp duruyordum. Hazırladığımız masaya servis tabaklarını götürürken annemin tek başına yemek masasında oturduğunu gördüm.

"Selam." Sesimi duyunca yüzünü buruşturdu.

"Sessiz ol, başım çatlıyor."

Yüzümü buruştururken "Peki," diye fısıldayıp tabakları yerleştirmeye başladım.

"Ne yapıyorsun sen?" Annemin öfkeli sesini duyunca başımı kaldırıp ona baktım. Rengi solgun kızarık gözlerinin etrafında ise mor halkalar oluşmuştu. Sorusunu cevaplamak adına "Masayı hazırlıyorum," dediğimde gözleri kısıldı.

"Bunu yapması için hizmetçiye para ödüyoruz farkındaysan."

Burçin ablayı aşağılar gibi konuşması tüm kanı beynime sıçratmıştı. Annemin bu tavırları beni deli ediyordu. O sırada babam yanımıza gelince derin bir nefes alıp sakin bir ifadeyle konuşmaya çalıştım.

"İnsanları sürekli aşağılayan tavrını ne zaman bırakacaksın anne?" Düzgün alınan kaşını havaya kaldırıp kollarını önünde bağladı.

"Haddin olmayan mevzulara karışma küçük hanım."

Bu sözleri üzerine alay dolu bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. "Ah doğru, Asuman Hanım'a kimse yanlışlarını söyleyemez. Çok afedersin, unutmuşum." Ardından yanıtı beklemeden mutfağa gittim. Burçin abla üzgün bir ifadeyle bana baktı.

"O senin annen Verda. Ona sesini yükseltme."

Burçin ablanın sözlerine sadece başımı sallayıp sessiz kal-

dım. Ona yardım etmeye devam ederken Güneş de yemeğe inmişti. Soğuk bir sessizliğin hâkim olduğu masa, pek iştahımı kapatıyordu.

"Verda, dün gece neredeydin?"

Bakışlarım babama dönerken yanağımın iç kısmını ısırdım. Babamın sert bakan gözlerine bakarken "Ahu'da kaldım," dedim. Babamın kaşları çatılırken "Neden haber verme gereği duymadın?" diye sorduğunda cevap vermek için dudaklarımı araladım.

"Onu bu kadar şımartırsan olacağı bu."

Bakışlarım anneme dönerken hayretle soluyordum. Anne sevgisi görmeyen bir kızın, babasından gördüğü sevgi onu şımartmazdı. Fakat annem, sevgi yönünden bu kadar cimriyken bunu anlamayacak kadar acımasızdı.

"Sen karışma Asuman!"

Babamın yüksek sesi üzerine bakışlarım ona döndü. Annemin tavrı canımı yaksa da görmezden gelerek "Özür dilerim baba, bir daha olmaz," diye fısıldadım. Babam sesini çıkarmayınca yemeğime döndüm. Tadını alamadığım birkaç lokmanın ardından doyduğumu söyleyerek masadan kalktım. Odama girdiğimde yorgunca yatağıma uzandım. Ne zaman normal bir aile olacağımızı fısıldayan zihnimin sorusu, beynimi işgal etmişti. Yıllardır sormaktan usandığım bu soruyu daha fazla kurcalamak istemiyordum. Bu yüzden gözlerimi yumdum, üzgün olduğum zamanlarda hep yaptığım gibi uyumaya karar verdim. Hâlâ yorgun olan vücudum ve zihnim, bu isteğime karşı çıkmayarak bana ayak uydurmuştu.

* * *

Sabah, daha gün ışıkları gökyüzünü aydınlatmadan uyandım. Erken saatte uyanmayı sevmesem de dün çok fazla uyudu-

ğum için uykumu almış ve dinlenmiş hissediyordum. Yataktan kalkınca ilk önce ihtiyaçlarımı karşılamak için havalanya uğrayıp elimi yüzümü yıkadım. Ardından odama geçip kıyafet dolabıma yöneldim. Bakışlarım kıyafetlerimin üzerinde detaylarca dolaşsa da ne giyeceğime bir türlü karar veremiyordum. Bu uğraşımın nedeni, işe gitmeden önce Ateş'in evine uğrayacağım için olmasını istemiyordum ama sanırım neden oydu. Yine de bu düşünceyi hızla kafamdan çıkarıp askılı, mavi elbiseme uzandım. Elbiseyi üzerime geçirip yan kısımdaki fermuarı çektim, bakışlarım aynaya dönünce memnun bir şekilde gülümsedim. Dizimin birkaç santim üstünde biten elbisenin üst kısmı tam oturuyor, kalçalarıma doğru genişliyordu. Uzun, dalgalı saçlarımı açık bıraktıktan sonra hafif bir göz makyajı yaptım. Ardından topuklu sandaletlerimi ayağıma geçirip işlerini bağladıktan sonra evden çıktım. Saat daha sabahın yedi buçuğuydu, bu erken saatte kapısına dikilmeyi pek istemesem de telefonumu almam gerekiyordu. Bahçe kapısından çıktığımda gördüğüm kişi yüzünden gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Ateş elinde tuttuğu telefonuyla karşımda dikiliyordu. Yanına doğru ilerleyince yaslandığı arabasından doğruldu.

"Günaydın."

Hafifçe gülümserken "Günaydın," dedim. Elinde tuttuğu telefonu havaya kaldırırken gülümsemem büyüdü. "Fazla dikkatsizim," diye mırıldandım kısık bir sesle. Başıyla beni onaylarken "Eh, yani," deyip göz kırptı. Bakışlarımız kesişirken birbirimizi izlemeye başladık. Üstünde, heybetli bedenine tam oturan siyah takım elbise vardı. Sakalları dünkü oranla daha kısa kesilmişti. Nemli saçları ise dağınıktı. Hoş görünüyordu, fazla hoş. Ateş'in bakışları saçlarımdan başlayarak bedenime kaydı. Ve bacaklarımda fazla oyalandı. Kollarımı önümde bağlayıp sağ kaşımı havaya kaldırdım. Bakışları yüzüme kayarken omuz silkti. Gözlerindeki yoğunluk kalp atışlarımla oynarken "Çok

güzelsin," dedi. Kalbim şimdi boğazımda atıyordu. Beni güzel bulması öyle hoşuma gitmişti ki yanaklarım kızardı. "Teşekkür ederim," dediğimde baş parmağıyla dudağının kenarını kaşıdı.

"Kahve içelim mi?"

Aniden sorduğu soruyu duyunca içime yayılan memnuniyetle başımı olumlu anlamda salladım. "Olur." Ateş ile beraber onun arabasına bindikten sonra telefonuma açtım. Ekran aydınlanınca Ateş'e döndüm.

"Şarjım bitmiştir sanıyordum." Ateş arabayı çalıştırmadan evvel bana baktı.

"Şarja takmış olabilirim."

Bu düşünceli tavrı karşısında hafifçe gülümsedim. Bakışlarım telefonumun ekranına kayınca gülümsemem soldu. Ahu'dan birkaç mesaj vardı. Ona hâlâ son derece kızgın olduğum için mesajlarını okumadım. Telefonu kapatıp çantama attıktan sonra derin bir nefes alıp cama çevirdim bakışlarımı. Tatsız şeylerin keyfimi bozmasını istemiyordum. Bu yüzden Ahu'yu ya da Burak'ı düşünmek istemiyordum. Onları zihnimin kullanılmayan bir köşesine iteledim. Geçmişimin şu anıma engel olmasına izin vermeyi reddederek Ateş'e döndüm.

"Nereye gidiyoruz?"

Ateş cevap vermemeyi tercih ederken araba kısa süre sonra küçük bir kahve dükkânının önünde durdu. "Gel," dedikten sonra arabadan indi. Ben de arkasından inince beraber yürümeye başladık. Küçük dükkâna girince içime dolan kahve kokusu karşısında gülümsedim.

"Kahveni nasıl alırsın?"

Ateş'e dönerken "Kremalı ve şekerli," dediğimde başıyla onayladı. Ateş siparişleri verirken kahve dükkânındaki saate baktım. Yüzüm hayal kırıklığı ile asıldı. Oturup kahve içecek vaktim yoktu. İşe gitmem gerekiyordu. Ateş, elinde tuttuğu karton bardağı uzatınca yüzüme bakıp "Bir sorun mu var?"

diye sordu. Memnuniyetsiz bir ses tonuyla "İyi yürüsün yeter bize," dedim uzanıp elindeki bardağı aldım. Bir an elleriniz birbirine dokunurken yoğun bir elektrik şarmanlarından akıp kalbime karıştı. Bakışlarımız çarpıştığında yüzlerindeki yoğunluk aynı ritmdeydi. O da hissetmişti. Gözlerimi şaşkınlıkla karşılarken elimi çektim. Bu hisler de neydi neydi hiç bilmiyordum. Sıcak bardak avuçlarımı ısıtırken ufak bir yudum alıp boğazımdaki kuruluğu gidermek istedim. Kahvenin tadı damağıma yayılınca çok daha iyi hissetmiştim.

"Yolda içeriz biz de."

Ateş'i başımla onaylarken hesabı ödemek için kasaya gitti. Ardından tekrar arabaya bindik. Radyoda hafif bir müzik çalıyor, yol hızla ilerliyordu. Kahveyi yudumlarken gözlerim sürekli ona kaymak için fırsat kolluyordu. Ara sıra kısa süreli de olsa izliyordum onu. Bakışlarımı hisseden bakışları bana döndüğünde ise kızaran yanaklarımla gözlerimi kaçırıyordum. Tuhaf bir hava vardı aramızda, nefes almamı zorlaştırıyordu. Yol azalırken ise içimdeki huzur azalıyordu. Neden bilmiyorum ama yanından ayrılmak istemiyordum. Ah, saçmalıyordum. Onu doğru dürüst tanımıyordum bile. Böyle şeyler hissetmem ya da düşünmem saçmaydı. Düşüncelerime kaşlarım çatılırken araba durdu. Ateş'e dönerken yoğun bakan gözleriyle karşılaştım. Bir an için nefes alamadım. Gözlerinin bu kadar güzel olması nefesimi kesiyordu. İçine çekiyor orada hapsediyordu. Ve bakışları... Bakışları kanımı tutuşturuyordu. Titreyen ellerimle saçımı kulağımın arkasına itelerken ne diyeceğimi bilemediğim için "Görüşürüz," diye mırıldandım. Uzanıp kemeri açmaya çalıştım ama sıkıştığı için yerinden çıkmıyordu.

"Açılmıyor." Ateş bana doğru uzanınca elimi çekip açmasını bekledim. Yakınlığı karşısında iyice koltuğa sindim. Başı öne eğik bir şekilde tüm dikkatini kemere vermişti. Ufak bir gülümsemeyle onu izlemeye başladım. Saçları alnına dökülmüştü.

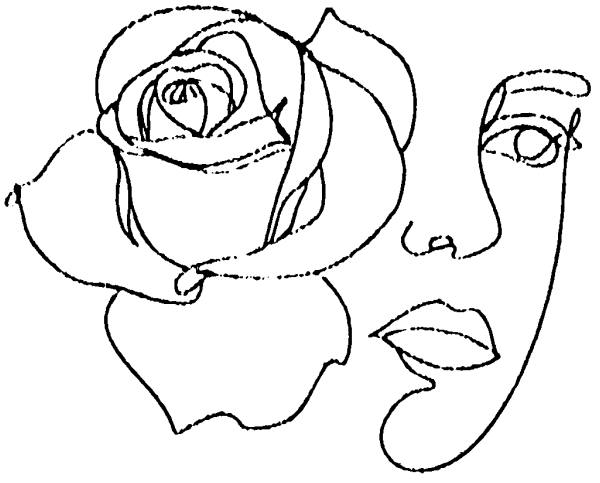
Uzanıp geriye atmak istesem de bunu yapamadım. Ateş, kemeri kısa sürede açmayı başardı. Yüzünü bana doğru kaldırınca dudaklarında tatlı bir gülümseme vardı.

"Hallettim."

Yakınlığı karşısında afalladığım için konuşamadım, sadece başımla onaylayabildim. Nefesini ve sıcaklığını hissedecek kadar yakındı. Onun da aramızdaki yakınlaşmayı fark ettiğini, gözlerindeki değişen ifade sayesinde anında anladım. Kemeri yavaşça yerine ilerletirken iyice yakınlaştık. Kalbim âdeta boğazımda atıyordu. İkimiz aynı anda sertçe yutkunduk. Ateş birdenbire yüzünü, saçlarıma doğru eğince gözlerim hafifçe açıldı. Burnunun ucunu yavaşça saçlarıma değdirdi. Yaşadığım şaşkınlığı atlatamadan boğuk sesiyle konuşmaya başladı.

"Tenin," diye fısıldayıp derin bir nefes çekti içine. "Kokusunu güllerden almış gibi."

Kalp atışlarım mümkünmüş gibi daha da hızlı attı. Nefes almaya çalışırken yanağımın iç kısmını ısırıp gözlerimi kısa bir an için yumdum. Ona dair hiçbir şey bilmediğim bu adam, kalbime ve dengesini bozduğu bedenime, hiç iyi gelmiyordu. O benim... O benim kalbimin felaketi gibiydi. Ve ben ondan nasıl uzak duracağımı bilmiyordum.

7

BİLİNMEYENLİ DENKLEM

Hastalarla geçen günümün zorluğuna Ateş ve onunla aramızda geçenler de eklenmiş, günü benim için daha zor ve karmaşık bir hâle getirmişti. Tüm gün boyunca onu düşünüp durmuştum. Teması ve sözleri aklımda dönüp duruyor, yaşananları bıkmadan düşünüyordum. Bu yüzden günüm yorucu olsa da hızla geçiyordu. İş çıkışında çağırdığım taksiyi beklerken telefonum çalmaya başladı. Ekrana bakınca arayan kişinin Ahu olduğunu gördüm. Ona duyduğum öfke hızla çağlarken anında cevapla tuşuna bastım. Gün içinde bir kez daha aramıştı ama işten fırsat bulup bakamamıştım.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim. Çok özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm. O gece çok içtim sonra bir adamla çıktım. Beni eve o bırakmış hatta. Seni tamamen unutmuşum,

yemin ederim istemeden oldu." Tek nefeste söylediği sözler üzerine gözlerimi öfkeyle kıstım.

"Ahu, eşya mıyım ben? Unuttum da ne demek? İçkili bir hâlde, beni öyle bir ortamda nasıl bırakırsın?" derken sesimin sinirli çıkmasına engel olma zahmetine bile girmedim.

"Ne desen haklısın. Ama affet beni. Sadece biraz eğlenmek istedim. Ufak bir şakaydı ama elimde patladı, çok özür dilerim yeşillim."

Gözlerimi devirirken yavan bir sesle "Aradığınız yeşilliye şu an ulaşılamıyor," diye söylendim.

"O yeşilliye kendimi nasıl affettirebilirim?"

Sesi küçük çocuklar gibi çıkmıştı. Bir an için gülmek istesem de hâlâ son derece kızgındım. "Bilemem."

"Yaa, hadi ama Verda," diye sızlanınca omuz silktim.

"Arabam bile yanımda değildi Ahu."

"Biliyorum, özür dilerim ama ben de iyi bir hâlde değildim," diye sızlandı. "Kendimi affettirmem için dışarı çıkalım mı? Senin istediğin yere gideriz, senin arabanla. Hem yemekte ısmarlarım sana."

"Çok yorgunum, ayrıca seninle uzun bir zaman bir yere çıkacağımı sanmıyorum."

"Yapma ama böyle, bak üzülüyorum."

O görmese de omuz silktim. "Neyse artık, önümüzdeki günler de bakacağız."

"Ay peki, inatçı şey."

Huysuz çıkan sesini duyunca kıkırdamaya başladım.

"Güldürdüm sonunda bu da iyi bir şey ama değil mi?"

Burnumdan kıl aldırmayan bir tavırla "Eh, belki," deyince gülmeye başladı. Ardından kendi ile ilgili bir şeyler anlatıp beni güldürmeye çalıştı. Kabul ediyorum telefonu kapattıktan sonra ona karşı yumuşamıştım. Hem farkında olmasa da iyi bir şey yapmıştı. Onun sayesinde Ateş ile güzel vakit geçirmiştim.

Adını anınca mutlulukla iç geçirdim. Hayatın ne zaman ne getireceği hiç belli olmuyordu.

* * *

Hastane lobisinde doldurmam için bana verilen formu hızla okurken hafifçe ensemi ovdum. Yine aşırı yoğun bir gündü. Oturmaya dahi vaktim yoktu. Bu yüzden ayakta işimi hallederken saçlarım yüzüme dökülmüştü. Gözlerim kağıdın üstünde dolaşırken o kadar dalgındım ki yanıma gelen kişiyi bile görmemiştim. Bu yüzden saçımı geriye atan eli hissedince irkildim. Şaşkın bakışlarım, hınzır bir gülümsemeyle bana bakan Ateş'i görünce kocaman açıldı.

"Selam." Şaşkınlığımı atamadığım için "Burada ne işin var?" diye soludum. Bana doğru bir adım daha atarken saçımı kulağımın arkasına iteledi. Birdenbire o kadar yakınıma gelmişti ki dizlerim titremeye başlamıştı. Sırtımı masaya yaslarken gözlerimi kırpıştırdım. Dolgun alt dudağını bükerken "Annemin tahlilleri için gelmiştim," dedi son derece rahat bir tavırla. Kirpiklerimin altından ona bakarken tüm dikkatini saçlarıma vermişti. "Ah doğru, durumu nasıl?" diye sordum. Sıcaklığı ve kokusunu beni istila ettiği için sesim boğuk çıkmıştı. Parmağı bir an için yanağıma dokundu. Tüylerim anında diken diken olurken aynı rahat tavırla "İyi, sadece şekeri fazla yükselmiş," dedi. Konuşamadığım için başımı sallarken elini yavaşça çekti. Bir adım geri çekilince başımı geriye atıp güzel yüzüne baktım. Bu kadar güzel bir yüze sahip olması kesinlikle kanunlara aykırıydı.

"Sen nasılsın?"

Alt dudağımı ağzıma yuvarlarken "İyi," diye soludum. Sesim nefes nefese çıkmıştı. Bu duruma kaşlarım çatılırken Ateş, baş parmağını alt dudağına götürüp dudak çizgisini hafifçe kaşıdı. Bu hareketi tüm dikkatimi dudaklarına vermeme neden olmuş-

[illegible] dudakları inşirahi ve dolgunuydu. Ah dudağına [illegible] bakarken bakışlarımı dudaklarından çektim.

"Bir şeyler içelim mi?"

Aniden yaptığı teklife şaşırırken heyecanımın kontrolünü kaybetmeye başladım. Aramızda tuhaf bir elektrik vardı ve bu yabancı tam, kalbimi allak bullak ediyordu. Bu beklenmedik teklifi karşısında heyecanımı belli etmemeye çalışarak yavaşça "Çok isterim ama" kolumu kaldırıp saatimi gösterdim. "Daha çıkış saatime var." Şu an çıkmam ne yazık ki imkânsızdı. Fakat içimde bir ses vardı ve düşünmeme engel olan bu dürtüyü dile getirmeden alıkoyamadım kendimi.

"Bu güzel teklifi akşama alabilir miyiz?" Gözlerinde memnuniyet parıltıları oluşurken başını eğdi.

"Memnun kalırım."

Az önce Ateş'in kulağımın arkasına ilettiği saçlarım tekrar firar etmişti. Saçlarımı kulağımın arkasına ilettim.

"O zaman akşama buluşalım."

Onu başımla onayladım. Ateş dudaklarında oluşan silik gülümsemeyle başını eğdi.

"Görüşürüz."

"Görüşelim," deyip göz kırptı.

Ardından arkasını döndü ve çıkışa doğru yürüdü. Nefes almam gerektiğini haykıran ciğerlerimin serzenişi üzerine derin bir nefes çektim. Vay canına, her görüştüğümüzde aramızdaki çekim tuhaf bir şekilde artıyordu. Gözlerimi kırpıştırırken işime döndüm. Uzun zamandır bu denli hızlı atmayan kalbim kafamı karıştırmıştı. İçime oluk oluk akan sıcaklık, hücrelerimi canlandırırken uyarı çanlarını görmezden geldim. Ve bu yabancı olduğu kadar güzel de olan hislerin tadını çıkardım. Saatler sonunda eve gittiğimde son derece yorgun ve heyecanlıydım. Yatağa yığdığım kıyafetlere bakarken ne giyeceğime bir türlü karar veremiyordum. Spor mu yoksa şık mı olmalıydım? Bu bir buluşma

değildi, rahat olmam lazımdı. Ama bunu içimdeki beğenilme arzusu güden kadına bir türlü anlatamıyordum. Ateş yaklaşık bir saat önce arayıp yemeği de beraber yemeyi teklif etmişti. Eh, kabul etmemek tabii ki olmazdı. Odamın kapısı çalınınca içeri giren Güneş'e şaşkınlıkla baktım. Odama pek gelmeyen kardeşim her zamanki somurtkan ifadesiyle "Babam seni soruyor," dedi.Seveeen bir ifadeyle cevap verdim. "Ona birazdan yanına uğrayacağımı söyler misin? Ve Güneş, sence hangisi?" Elimdeki elbiseleri öne doğru uzatınca ilgisiz bir ifadeyle baktı. Hep yaptığı gibi umursamayacağını düşünürken yatağa doğru ilerleyip siyah, dar bir kot, üzerine de aynı renk olan askılı bir bluz verdi. Onları elime tutturduktan sonra arkasını dönüp odadan çıktı. Bu hareketi beni şaşırttığı kadar mutlu da etti. Sonunda ondan ufakta olsa bir tepki aldım. Ve seçtiği parçalar gayet güzeldi. Nasıl gözümden kaçırdığımı anlamadan alıp üzerime geçirdim. Bakışlarım aynadaki aksime kayınca görüntümü çok beğenmiştim. Sanırım kardeşim bu işten anlıyordu. Siyah topuklu ayakkabılarım ve hafif tonlardaki makyajımla hazırdım. Evden çıkmadan önce, ne zamandır yüzümü görmediğinden şikâyet eden babamı öptükten sonra vedalaşıp evden çıktım. Ona henüz Ateş'i anlatamayacağım için Ahu ile buluşacağımı söylemiştim. Yalan söylemekten nefret ediyordum. Babam yüz ifademden bir şeyleri anlamasın diye apar topar evden çıktım.

İçim Ateş'i göreceğim için kıpır kıpırdı. Aslında bu kadar heyecanlanmamalıydım. O sadece iyi anlaştığım biriydi. Şansım varsa iyi bir arkadaş olurduk. Evet, durum bundan ibaretti. Ah, hadi ama kimi kandırıyordum ki? Adamın ufak bir bakışı, minik bir dokunuşu bile beni benden alıyordu. Yine de ipleri bu kadar çabuk elden bırakmamalıydım. Yol boyu kendimle ettiğim kavga ardından Ateş'in konum attığı restorana gelmiştim. Arabamı park ettikten sonra restorana girdim. Gayet tatlı ve şirin bir yerdi. Böyle bir mekânı seçmesine mutlu olarak onun

oturduğu masaya ilerledim. Üstünde sabah giydiği siyah takım elbisesi vardı. Sanırım eve uğramadan buraya gelmişti. Beni görünce yüzünde oluşan beğeni dolu ifadeyle ayağa kalkıp hafifçe gülümsedi.

"Hoş geldin."

Beğeni dolu bakışları içimi mutlulukla doldururken Güneş'e teşekkür etmeyi aklıma not ettim.

"Hoş bulduk."

Birlikte masaya geçerken ne yapacağımı bilmez bir hâlde hissediyordum. Onun yanında bu kadar çekingen olmamalıydım ama elimde değildi. Menüyü getiren garson bakışmamızı bölerken ne yemek istediğimizi seçmeye başladık. Geçen dakikalar arasında Areş'in sohbet etmesi çok rahat bir insan olduğunu anlamıştım. Her an her şeyden konu açabiliyor ve bir şey anlatmadığım zaman dikkatle dinliyordu. Burak'ın aksine anlattığım şeyleri hafife almıyor ya da bana çocukmuşum gibi davranmıyordu. Fikirlerimle gerçekten ilgileniyor gibiydi. Çekingenliğim yavaşça kayboluken onun yanında hiç olmadığım kadar kendim olabildiğimi fark ettim. Yanında sürekli gülümserken buldum kendimi. Ve sayısını unuttuğum kadar çok kez kayboldum gözlerinde. Onunla vakit geçirmek tahmin ettiğimden güzeldi. Farkına varamadığım kısa bir süre içinde yemeğimiz bitmişti. Areş ısrarlarımı görmezden gelerek hesabı ödedi, ardından kalktık. Dışarı çıktığımızda başımı kaldırıp ona baktım.

"Seninle ilgili bilmediğim bir sürü şey var." Sözlerim onu germişti, farkındaydım fakat o benimle ilgili çoğu şeyi bilirken ben hâlâ onunla ilgili birçok şeyi bilmiyordum.

"Anlatılacak pek bir şey yok. Yirmi sekiz yaşındayım, burada doğup büyüdüm, iki yıllık Almanya maceramdan sonra İstanbul'a geri geldim. Yazılım mühendisi bölümünden mezun, kendi şirketimizin yöneticisiyim."

Bir ilişkisi olup olmadığını merak etsem de bunu dile getir-

mek yerine "Peki," dedim. Hem ilişkisi olsaydı şu an benimle olmazdı diye düşünüyordum.

"Özlemişim İstanbul'un havasını."

Onu başımla onaylarken hafifçe gülümsedim. Sessizce yürümeye devam ederken farkında olmadan birbirimize yaklaşmıştık. Vücut ısısını hissedebiliyordum.

"Alıştın mı yeni işine?"

Sorusuyla beraber kısaca düşünüp "Evet, alıştım sayılır. Sonuçta hayallerimdeki işi yapıyorum," dedikten sonra kendime engel olamayıp "Sevgilin var mı?" diye sordum. Ağzımdan hiç beklenmedik anda çıkan soru üzerine Ateş, kıs kıs gülmeye başladı.

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

Durup ona doğru döndüm. "Bilmem, merak," deyip omuz silktim. Ateş uzun uzun gözlerimin içine bakarken "Yok," dedi. Omuzlarımda olan ağırlık, söylediği kelimeyle beraber yok oldu. Dudaklarım farkında olmadan kıvrılırken yakıcı bakışları dudaklarıma indi. Birden elini kaldırıp yanağımdaki gamzenin üzerine yerleştirdi. Yanağımın iç kısmını ısırdım. Ufacık bir dokunuştu ama içimi titretmişti.

"Bu çok tatlı."

Yanaklarıma yayılan pembelik onu gülümsetirken merak ettiğim diğer soruyu dile getirdim.

"Peki Almanya'dan neden döndün?" Elini yüzümden çekip ceplerine yerleştirdi. Omuz silerken "Annem ve kardeşim Ömer yüzünden. Geri dönmem için ısrarcı oldular," dedi. Onu başımla onaylarken sahildeki bir banka oturduk. "Pişman oluyor musun hiç?" diye sorduğumda kısa bir an düşündü. Ardından bakışları beni buldu. "Hayır. Baksana eğer dönmeseydim seninle bir daha karşılaşamazdım." dedi. Muzip sesi üzerine gülmeye başladım. Kaşlarımı çatarken "Sürekli karşına çıkan bir baş belası olarak görmemen güzel doğrusu." dediğim zaman hafifçe güldü.

"Belki biraz."

Gözlerim dehşetle açılırken "Öyle mi?" diye soludum. Yüzünü bana doğru yanaştırırken göz kırptı.

"Sadece biraz ve tatlı bir bela."

Başımı yana doğru eğdim. "Hiç de şikâyetiniz var gibi görünmüyordunuz?" Benim gibi başını yana eğerken dudağını büktü.

"Yok zaten."

O an birbirimize haddinden fazla bir şekilde yaklaştığımızı fark ettim. O kadar yakındık ki tatlı nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Dudaklarım tıpkı boğazım gibi kupkuru kesildi. Ateş'in gözlerinde nefesimi kesen bir koyuluk oluşmuştu. Elini uzatıp yanağıma düşen saçıma yavaşça dokundu. Aramızdaki hava öyle hızlı ve beklenmedik şekilde yoğunlaşıp ağırlaştı ki tüylerim ürperdi. Elimi uzatsam sanki o çekime dokunabilecektim. Gözleri, parmağını takip ederken yavaşça yüzümde dolaştı.

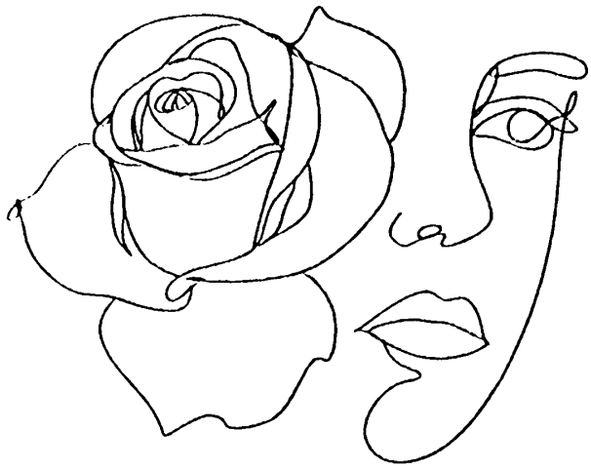
"Çok güzelsin."

Boğuk sesini duyunca yanaklarımdaki kızarıklık hızla arttı. Bu sözü benden ziyade kendine söyler gibiydi. Kalbimin hızla ona doğru çekildiğimi hissettim. Bunu istemiyordum, bir yıkım daha kaldıramazdım ama aramızdaki güçlü çekim beni, bana rağmen ona çekiyordu. Karşı koyacak gücü kendimde bulamıyordum. Derin bir nefes çekince biraz deniz biraz da Ateş'in kendine has kokusu genzime doldu. Yanağımdaki parmağı bir an için dudak çizgime dokundu. Ayak parmaklarıma kadar titrediğimi hissettim, saç uçlarıma kadar yandığımı... Dudaklarım kendiliğinden aralanırken yüzü biraz daha eğildi. Fakat o anda ortamı Ateş'in telefon sesi bozdu. İkimiz de sıçrarken girdiğimiz transtan çekip çıkarılmıştık. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Kamuya açık bir alanda fazlasıyla yakınlaşmıştık. İkimiz de doğrulurken yüzüm alev alev yanıyordu. Beklentiyle çarpan kalbimi ya da sızlayan dudaklarımı görmezden gelerek önüme

döndüm. Az önce ne hali olmuştu öyle? Ateş gözlerini kaçırıp cebinden telefonumu çıkardı. Telefon çalmayı bırakmıştı. Bu defa mesaj sesi ötünce Ateş mesajı açtı. Mesajı okuyunca az önce yüzünde yer edinen keyifli hâli, yerini yavaşça duygusuzluğa bıraktı. Önce gözlerindeki ateş soğudu, ardından dudakları tek çizgi hâlini aldı. Birkaç saniye boyunca mesaja baktıktan sonra bana doğru döndü. Hemen anlamıştım, gözlerimin içine bakan adam değişmişti. Boş bakıyordu bana, dalgın hatta belki biraz kızgın. Hatta baktığı yerde beni gördüğünden bile şüpheliydim.

"Kalkalım mı?"

Sorusuna şaşırsam da olur dedim. Hiç konuşmadan ayağa kalkıp arabaların olduğu yere doğru yürüdük. O mesaj kimdendi, ne yazıyordu bilmiyordum. Ama onu bu kadar değiştirebildiyse önemli biri olmalıydı. Ona dair hiçbir şey bilmediğim acımasızca yüzüme vurulurken ne yapacağımı, nasıl davranacağımı şaşırmıştım. Arabaların yanına vardığımızda rahatsızlık veren sessizlik sürmeye devam ediyordu. İçimde oluşan huzursuzluk anbean büyürken Ateş, daha önce hiç duymadığım soğuk sesiyle "İyi geceler," dedi. Daha sonra arabasına bindi, kaçar gibiydi. Bu da neydi şimdi? Yanımdan hızla geçip giden arabasına bakarken ne hissedeceğimi bilemedim. Daha az önce öpüşecektik ama birdenbire buz kütlesine dönüşmekle kalmamış kaçıp gitmişti. Saçlarımı sertçe geriye doğru ittiledim. Bilinmeyenli denklem gibiydi ve onu çözmeye çalıştıkça işler zorlaşıyordu.

8
GEÇMEYEN GEÇMİŞ

Kızgın hissediyordum kızgın ve kabul etmem gerekirse kırgın. Sürekli o akşamı düşünerek öfkemin yönünü kendime doğru çeviriyordum. O geceye bu kadar çok takılmamam gerektiğini biliyordum fakat aklım tamamen ondaydı. Tam üç gündür onu düşünüyordum. Neden öyle davranmıştı ki? Hiçbir şey demeden beni öylece bırakıp gitmişti. Beni umursamayan tavırları yüzünden incinmiştim.

"Ellerin buruşacak."

Bakışlarım yanı başımda konuşan Eyşan'a kaydı. "Hı?"

Çenesiyle dalgınca yıkadığım ellerimi gösterdi. "Birkaç dakikadır yıkayıp duruyorsun."

Ah, haklıydı. Dalgınlığım yüzünden yüzümü buruştururken uzanıp suyu kapattım. Aklım resmen farklı diyarlara uçmuştu.

"İyi misin? Biraz dalgın görünüyorsun."

Bakışlarım Eyşan'a döndüğünde gözlerinin merakla benim üstümde olduğunu gördüm. Onunu silkerken "İyiyim, sade ve sıradanım biraz," demekle yetindim. Açıkçası başka ne tür bir açıklama yapacağımı bilmiyordum. "Yoruldu bir gün," dedi. Onu başımla onaylarken peçeteyle ellerimi kuruttum. Beraber hastanenin lavabosundan çıkarken "İstanbul'a alıştın mı?" diye sordu. Hafifçe kaşlarımı çattım, sanırım tam olarak alışmamıştım. "Alışma sürecindeyim diyelim." Değişen düzenim ve aile içindeki sağlıksız iletişimler, bu durumumu kolaylaştırmıyordu.

"Bu akşam bir şeyler yapmak ister misin? Alıştırma sürecini hızlandıralım."

Eyşan'ın fikrine resmen balıklama atladım. Gerçekten farklı şeylere ihtiyacım vardı. Ev ve iş harici bir şey yapmak benim için iyi olacaktı. Ufak bir gülümsemeyle "Saati söylemen yeter," dedim.

* * *

Eyşan'ın önerisi ile iş çıkışı onun evine yakın olan bir kafeye gitmeye karar verdik. Nihayet Ateş'i düşünmeyi bu sayede azaltabilmiştim. Eyşan'ın ise çok tatlı biri olduğunu öğrenme fırsatı yakalamıştım. Hoş, biraz ketum biriydi ama konuştuğu zaman dobra ve içtendi. Onu sevmiştim. Söylediğim bir şeye gülerken kafenin kapısından içeri girdik. Bir haftadan sonra onu tam olarak orada gördüm. Sessiz ortamda yarattığımız gürültü dolayısıyla birkaç çift göz bize döndü. O gözlerin sahiplerinden biri de Ateş'e aitti. Boğazımdaki yumrunun sebebi de oydu. Cam kenarında oturmuş, onunla aynı yaşlarda olduğunu düşündüğüm genç bir adamla beraberdi. Masada birkaç evrak vardı. Buraya gelirken o kadar dalgındım ki bu kafenin onun evine çok yakın bir yerde olduğunu bile daha yeni fark etmiştim. Bakışlarımız uzun süre birbirinde asılı kalırken ona duy-

duğum özlem hissi, etrafımı görünmeyen bir duman gibi sardı. Yavaş yavaş içime süzülen bu hissin etkisi o kadar kuvvetliydi ki derinden sarsıldım. Ona duyduğum kırgınlığı, beni aramadığı için içimde oluşan öfkeyi bile unuttum. Gözlerindeki yoğun fırtınaya kapıldım.

"Ben bir lavaboya gideyim," diyen Eyşan, yanımdan geçerken ben hâlâ Ateş'e bakıyordum. İçimde günlerdir süren huzursuzluk bulutu onun varlığı ile beraber dağılmıştı. Ona bu denli kapılmışken Ateş kalbimi paramparça edecek bir şey yaptı. Kafasını hafifçe eğip selam verdikten sonra önüne döndü. Öylece... Darbe almış gibi hissederken küçük bir adım geriye doğru gittim. Ne olmuştu böyle birdenbire? Bir yabancıymışım gibi öylesine biriymişim gibi takındığı tavır sinirlerimi bozarken dolan gözlerimi kırpıştırdım. Eh, tavrı acıtmıştı. O sırada yanındaki uzun boylu genç adam kalkıp lavaboya doğru giderken Ateş, hesabı ödeyip ayağa kalktı. Bana bakmadan yanımdan geçip çıkışa doğru yürüdü. Kendime engel olamadan ona doğru döndüm. Onu takip ederken bunu yapmamam gerektiğini fısıldayan mantığımın, arkasından gitmenin saçmalık olduğunu söyleyen gururumun canı cehennemeydi. Bana böyle davranamazdı. Onunla ilk tanıştığımız gece bile daha ilgiliydi. Öfkeli adımlarla peşi sıra yürürken çalan telefonunu cevapladığını gördüm. Bir süre karşı tarafı dinledikten sonra "Konuştuğumuz gibi yarın akşam sekizde Blue Clup'ta buluşuruz," deyip kapattı telefonu. Adımları hızlanırken ona yetişmek için resmen koşmaya başlamıştım. Rüzgâr saçlarımı geriye doğru havalandırırken "Ateş," diye seslendim. Adımları yavaşladı. "Bekle." Hızlı adımlarımla beraber aramızdaki mesafe eridi. Dilimin ucunu yakan kelimeleri söyleyebilmek için sertçe yutkundum.

"Öylece görmezden mi geleceksin beni? Hiçbir neden yokken." Omuzları kasılırken birkaç saniye sessiz kaldı.

"Öyle bir şey yapmıyorum."

Alay dolu bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. "İnkârın saçma olduğunu biliyorsun."

Başını geriye atıp derin bir nefes aldıktan son bana döndü. Yüzünün güzelliği beni gafil avlarken yanağımın iç kısmını dişlerimin arasına sıkıştırdım. Sıkkın bir yüz ifadesiyle "Abartıyorsun," dedi. Sesi, sözleri gibi yavandı. Kaşlarım çatılırken "Abartıyor muyum?" diye patladım.

"Sanki bir yabancıymışız gibi davranıyorsun ama abartan ben oluyorum öyle mi?" Alaycı bir şekilde güldüm. Ateş burnunun kemerini sıkarken gözlerini yumdu.

"Bak böylesi daha iyi tamam mı?"

Dudaklarımdan firar eden "Hah!" sesine engel olamadım. Bu adam da kimdi böyle? Hiç benim tanıdığım Ateş gibi değildi. Fazla soğuk ve gaddardı.

"Neye göre, kime göre? Yüzüme bak."

Gözlerini açınca iliklerime kadar üşüdüm. Buz... Buz gibi bakıyordu. Neden? Bu tavrının ne kadar kırıcı ve sinir bozucu olduğunu görmüyor muydu? Aniden adımları bana doğru ilerledi. Uzanıp güçlü bir şekilde kollarımı tuttu. Başını bana doğru indirirken gözlerimin içine baktı. Gözleri şimdi öfke doluydu. Tenindeki sıcaklık hücrelerime saldırırken gözlerimi kırpıştırdım.

"Geçmişimiz!" diye patladı. Dişlerimi o kadar sıkıyordum ki çenem ağrıyordu. Ateş sertçe konuşmaya devam etti.

"Yakamızı bir türlü bırakmayan geçmişimiz. Yaralarımız. Neden anlamamakta ısrar ediyorsun?" Gözleri koyu griye bulanırken canımı acıttığının farkında değildi.

"Geçmiş işte, adı üstünde. Bitmiş bir şey neden geleceğimizi şekillendirsin ki?"

Titreyen sesim inatçı çıkmıştı. Bakışları bir an için aralık dudaklarıma kaydı. Gözlerindeki ateş, dudaklarıma sıçrarken sertçe yutkundu. Aramızdaki hava hızla ağırlaşıp yoğunlaşma-

ya başladı. Uzansam aramızda oluşan güçlü çekime dokunabilirdim. Fırsattan istifade ederek kokusunu soludum, özlediğim yüzüne baktım. Ateş başını iki yana sallayıp oflarken kollarımı bıraktı. Adımları geriye doğru giderken elleri saçlarının arasına dalmıştı. Başını tekrar sağa sola sallayıp sırtını döndü bana. Bu hareketi neden bu kadar sızlatıyordu ki içimi. Omuzlarım çökerken konuşmaya zorladım kendimi. Zihnimi kemiren kelimeleri dilimde erittim.

"O mesaj yüzünden değil mi? Kim, ne yazdı da böyle oldun?"

Omuzları gerilirken saçlarındaki eli ensesine kaydı. Bu öfkesi ne için, kim içindi, gerçekten bilmiyordum. Uzun bir süre rüzgârın çıkardığı uğultulu sesten başka bir ses duyulmadı. Ateş'in konuşmayacağını düşündüğüm bir an boğuklaşan sesiyle "Yeminimi hatırlatan biri," dedi. Sözlerini anlama fırsatım olmadan hızlı adımlarla yürüyüp gitti. Öfkeyle dolan gözlerimle arkasından bakarken korkak diye bağırmak istedim önce. Ama biliyordum ki bu yaptığı korkaklık değildi. Yaralıydı, bir daha hiçbir şeyi göze alamayacak kadar. Ben de öyleydim. İkimiz de geçmişten yara aldığımız için bir yanımız kırık döküktü. Parçalandığımız bir zaman diliminde rastlamıştık birbirimize. Yanlış zaman, doğru insan...

Bu metaforun bu kadar yıkıcı olduğunu bilmiyordum. Yüzümde buruk bir gülümseme oldu. Yanağımdan akan gözyaşını yavaşça sildim. Belki de ona teşekkür etmem gerekirdi, aklımı başıma getirdiği, beni bu kısacık süren rüyadan uyandırdığı için. Bu söylediklerime kendim bile inanmıyordum oysa... Kalbim ise takılı plak gibi aynı şeyleri mırıldanıp duruyordu.

"Bu kadar acıtmamalı... Bana sırtını dönüşü, beni arkasında bırakması bu kadar acıtmamalıydı." Ruhsuz adımlarla kafeye girerken masada oturan Eyşan'a doğru yürüdüm. Beni görünce elindeki telefondan aramayı sonlandırıp ayağa kalktı.

"Seni arıyordum ben de, nereye kayboldun?"

Hiçbir şey demeden yanına gidip ona sarıldım. Bu tepkime şaşırsa da kısa sürede ince kolları sıkıca titreyen bedenime sarılmıştı. Bir süre kollarının arasında hareketsizce durdum. Ağlamak isteyen yanımı bastırıp öylece durdum. "Erkeklerden nefret ediyorum," diye sızlanınca koca bir kahkaha atıp geri çekildi. Ellerini iki yana açarken "Kulübe hoş geldin tatlım," dedi. Ben de gülmeye başlarken omuz silktim. "Hoş buldum madem."

* * *

Hastanın odasından çıkarken çalan telefonumu beyaz formamın cebinden çıkardım. Ahu'nun aradığını görünce dudaklarım kıvrıldı. Kabul etmem gerekirse iyi süründürmüştüm. Fakat olayı artık kendi lehime çevirme zamanı gelmişti.

"Efendim Ahu?"

"Sonunda telefonunu açmaya karar verdin mi inatçı keçi?"

"Hımm, bugün kendimi daha vicdanlı hissettim diyelim." Gülümsememi zorla bastırırken tırnaklarıma baktım. Ahu alayla homurdanmaya başladı.

"Ay haspam, teşekkür ederim merhametin için."

Hafifçe kıkırdadım. "Lafı bile olmaz."

"Ee nasılsınız hemşire hanım?"

Görmese de omuz silkip "İyi," diye mırıldandım. Sonra asıl planım aklıma gelince alt dudağımı ısırdım.

"Bu gece dışarı çıkalım mı Verda Hanımcığım?"

Beklediğim fırsat resmen ayağıma gelmişti. "Bir şartla, benim dediğim yere gideceğiz."

Ahu meraklı bir ses tonuyla "Neresiymiş orası?" dediğinde hınzırca gülümsedim.

"Blue Clup."

"Biliyorum orayı, güzel yerdir. İyi o zaman akşam buluşuyoruz yeşillim."

"Seni arıyordum ben de, nereye kayboldun?"

Hiçbir şey demeden yanına gidip ona sarıldım. Bu tepkime şaşırsa da kısa sürede ince kolları sıkıca titreyen bedenime sarılmıştı. Bir süre kollarının arasında hareketsizce durdum. Ağlamak isteyen yanımı bastırıp öylece durdum. "Erkeklerden nefret ediyorum," diye sızlanınca koca bir kahkaha atıp geri çekildi. Ellerini iki yana açarken "Kulübe hoş geldin tatlım," dedi. Ben de gülmeye başlarken omuz silktim. "Hoş buldum madem."

* * *

Hastanın odasından çıkarken çalan telefonumu beyaz formamın cebinden çıkardım. Ahu'nun aradığını görünce dudaklarım kıvrıldı. Kabul etmem gerekirse iyi süründürmüştüm. Fakat olayı artık kendi lehime çevirme zamanı gelmişti.

"Efendim Ahu?"

"Sonunda telefonunu açmaya karar verdin mi inatçı keçi?"

"Hımm, bugün kendimi daha vicdanlı hissettim diyelim." Gülümsememi zorla bastırırken tırnaklarıma baktım. Ahu alayla homurdanmaya başladı.

"Ay haspam, teşekkür ederim merhametin için."

Hafifçe kıkırdadım. "Lafı bile olmaz."

"Ee nasılsınız hemşire hanım?"

Görmese de omuz silkip "İyi," diye mırıldandım. Sonra asıl planım aklıma gelince alt dudağımı ısırdım.

"Bu gece dışarı çıkalım mı Verda Hanımcığım?"

Beklediğim fırsat resmen ayağıma gelmişti. "Bir şartla, benim dediğim yere gideceğiz."

Ahu meraklı bir ses tonuyla "Neresiymiş orası?" dediğinde hınzırca gülümsedim.

"Blue Clup."

"Biliyorum orayı, güzel yerdir. İyi o zaman akşam buluşuyoruz yeşillim."

"Tamam, öptüm." Telefonu kapatıp beyaz önlüğümün cebine attım. Bakalım Ateş Bey, o barda akşam kiminle buluşacaktı.

* * *

Mor, ince askılı elbisemin üst kısmını düzeltirken yatağa oturup topuklu ayakkabılarımın bilek kısmını bağladım. Ayağa kalkıp siyah çantamı aldıktan sonra aynaya baktım. Üstümde dizlerimin biraz üstünde biten kalem bir elbise vardı. Bedenimi saran elbise fazla cesur bir elbiseydi ama çok hoşuma gitmişti. Mürdüm rengi rujumu dudaklarıma yedirirken düzleştirdiğim saçlarımı geriye doğru attım. Bakalım Ateş Bey beni görünce ne tepki verecekti. İçimde yeşeren heyecanla beraber merdivenlerden inerken evin boş olduğu dikkatimi çekti. Yine bir yerlere gitmiş olmalıydılar. Başımı bıkkınlıkla iki yana doğru salladım. Zaten ben kendimi bildim bileli annem ne evde duruyor ne bizimle ne de babamla ilgileniyordu. Tatsız düşüncelerimle beraber arabama binerken Ahu'nun konum attığı mekâna sürmeye başladım. Artan heyecanıma bir de stres ekleniyordu. Avuçlarımın içi terlemiş, vücut dengem bozulmuştu. Boğazım bir avuç toprak yutmuşum gibi kuruydu. Uzun dakikalar sonucu nihayet mekâna geldiğimde midem çalkalanıyordu. Bu kadar heyecanlanmam normal değildi. Sakinleşmem için derin bir nefes alıp arabamı park ettim.

Siyah, italik büyük harflerle yazılı olan Blue adlı mekâna girdim. Gerçekten hoş bir mekândı. Etrafta deli gibi dans eden insanlar yoktu, gürültülü müzik ve boğuk hava yoktu. Gerçekten sevmiştim burayı. Sahnedeki grup sakin, insanı rahatlatan şeyler çalarken bana el sallayan Ahu'ya doğru yürüdüm. Bir yandan da etrafa göz gezdirip onu arıyordum. Henüz gelmemiş olmalıydı ki hiçbir yerde göremedim onu. Bunu kendime neden yaptığımı gerçekten bilmiyordum. Oysa bir Burak vakası daha

kaldıramazdım ama biliyordum ki Ateş onun gibi değildi. Ne olursa olsun değildi.

"Nasılsın bebeğim?"

Ahu'ya gülümserken "İyiyim, sen?" diye sordum. Tasasız bir şekilde "İyi," dedikten sonra hınzır bir gülümsemeyle "Sana bir sürprizim var," diye ekledi. Gözlerim endişeyle kısıldı.

"Yine mi?" Ahu, bu tavrıma göz devirirken şakacı bir tavırla koluma vurdu.

"Hiç unutmayacaksın değil mi?"

Dudaklarımı büzdüm. "Imm, hayır."

Yanaklarını şişirip abartılı bir şekilde ofladı.

"Uff, sen de."

Kaşlarımı kaldırırken inatçı bir tavırla "Hak ettin, kabul et," dediğimde bakışlarını kaçırdı.

"Sadece birazcık."

İkimiz de gülmeye başlarken Ahu'nun benim için hazırladığı sürpriz ise birkaç dakika içinde belli oldu. Sürpriz, lise arkadaşlarımız Buse ve Serap'tı. Lisede ben ve Ahu'nun da dahil olduğu grubumuz bayağı popülerdi. Onları görünce eski günlerin özlemiyle dolup taştım. Ayağa kalkıp ufak bir çığlık eşliğinde birbirimize sarıldık. Ara ara telefonda görüşüyor olsak da henüz yüz yüze görüşme fırsatı bulamamıştık. Önce çakma da olsa sarışın Serap'a uzun uzun sarıldım. Ardından esmer güzeli Buse'ye. Çok özlemiştim onları. Geri çekilirken merakla birbirimizi incelemeye başladık.

"Çok güzel olmuşsun Verda. Ben hep derdim bu kızın en güzelimiz olacağını."

Buse'nin sözlerine güldüm. Asıl kendi uzun siyah saçları, çekik kahverengi gözleri ve esmer teniyle tam bir afetti. Özellikle çıkık elmacık kemikleri ve dolgun dudakları ona başka bir hava katıyordu. Serap ise Buse'nin tam tersiydi, bembeyaz teni

ve açık sarıya boyattığı küt saçları vardı. Açık kahverengi gözleri üstümde dolaşırken tatlı bir gülümsemeyle "Çok özlemişim," dedi. Tekrar sıkıca sarıldık. Lise de bayağı heyecanlı zamanlar geçirmiştik. Tabii benim enerjim Buse ile Ahu'nun enerjisine yetişemiyordu. Serap ise daha çok kendi havasındaydı. Kızlar birlikte konuşup eskileri anlatırken kahkahaları yankılanıyordu. Uzun süredir bu kadar iyi hissetmemiştim. Buse'nin anlattığı bir şeye bastıramadığım kahkahalarla gülerken birden izleniyormuşum gibi hissettim. Başımı kaldırıp karşıya baktım. Karşılaştığım gözler üzerine gülümsemem yüzümde donup kaldı. Ateş, dikkatli bakışlarla beni izliyordu. Aramızdaki mesafeye rağmen bakışlarında kayboldum. Etrafımızdaki her şey silinirken başımı hafifçe yana eğdim. Bu kadar güzel bakan bir insanda kendimi kaybetmemem ne mümkündü? Gözümüzü dahi kırpmadan bakıyorduk. İlk o pes etti. Kaşları çatılırken bakışlarını önüne doğru çevirdi. Karşısında dün gördüğüm adam ve sarışın bir kadın vardı. Kıskançlık, pençelerini kalbime geçirirken nefesimin daraldığını hissediyordum. Onunla ilgili bir şekilde konuşan kadın da kimdi? Benden uzak duruyordu ama başka kızlarla pek tabii konuşabiliyordu. Alt dudağımı sertçe ısırırken yerimden doğrulup lavaboya gittim. Kıskançlık iğrenç bir şeydi. Kızgın bir şiş gibi mideme batıyordu. Soğuk suyla ensemi ve yanaklarımı ıslattım, az da olsa daha iyi hissediyordum. Ne kadar kabul etmek istemesem de bu duruma alışmalıydım. Birbirimize yabancıymışız gibi davranmaya alışmalıydım. Adam beni umursamıyordu! Boğazımdaki hıçkırığı gidermek adına sertçe yutkunup arkadaşlarımın yanına gitmek için lavabodan çıktım. Döndükten sonra ani bir kararla bara doğru ilerledim. Onun bu boş bakışlarına dayanabilmem için bir şeyler içmek iyi gelebilirdi.

"Sek, buzlu viski." Daha önce denememiş olsam da ağır geleceğini biliyordum ama şu an durumun rahatsızlığına ancak bu

şekilde dayanabilirdim. Acı tat boğazımı yakarken gözlerim dolmuştu. Bir müddet yakıcı tada alıştıktan sonra yenisini istedim, tekrar başıma dikecektim ki elimi tutan bir el buna engel oldu.

"Ne yaptığını sanıyorsun!"

Bakışlarım başımda öfkeyle dikilen Ateş'e döndü. Şaşkınlıkla ona bakarken "Asıl sen ne yapıyorsun?" dedim. Elimdeki bardağı alıp içkimi kafasına dikti. Bakışlarım açılırken "Hey, o benimdi," diye atıldım. Beni duymazdan gelirken yoğun bakışları, ağır ağır tüm vücudumda dolaşmaya başladı. Elbisenin açıkta bıraktığı tenimde oyalanan bakışlarının geçtiği yerlerden sanki ateş çıkıyordu. Yakıcı bakışları vardı. Göğsüm aldığım sık soluklar yüzünden hızla inip kalkıyordu. Göğsümde oyalanan bakışları yukarı doğru çıktı. Gözleri şimdi ateşini dudaklarıma sıçratmıştı. Ona bakmak bir avuç közü avuçlamışım gibi hissettiriyordu. Tenim alev alev yanarken bakışlarını dudaklarımdan çekip gözlerime çevirdi. Aramızda yoğun bir elektrik vardı. Öyle yoğun ve boğucuydu ki aldığım nefesler ciğerlerime yetmiyordu.

"Arkadaşlarının yanına git ve içmeyi bırak. En son neler olmuştu hatırlıyorsun değil mi? Aynısı tekrarlansın istemezsin, hem de bu kılıkta."

Sözleri kaşlarımın arasındaki kırışıklığı arttırırken konuşabilmek için boğazımı temizledim. Günlerdir beni görmezden gelen oydu. Şimdi gelip bu şekilde davranamazdı!

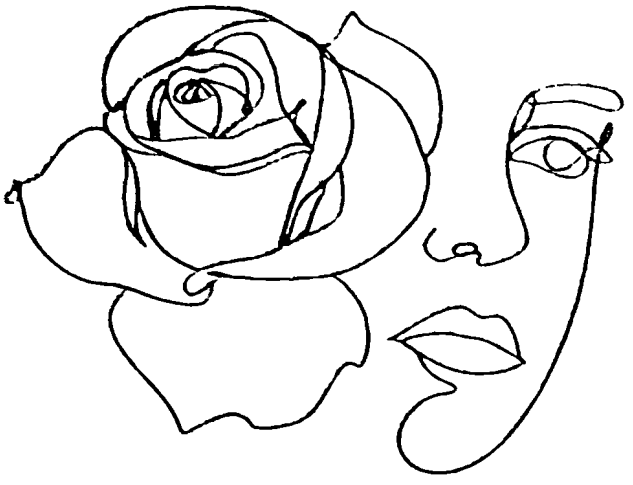
"Bundan sana ne peki?"

Bakışları kısılırken bana doğru bir adım attı. Göğsüm ceketine dokunuyordu şimdi. Başını hafifçe eğince tatlı nefesi dudaklarıma çarptı. İçimi saran titreme yüzünden kirpiklerime kadar titredim. Bedenimdeki tüyler ayaklanmıştı.

"Uzatma Verda, içki sana yaramıyor."

Yakınlığının verdiği etkiyi görmezden gelerek yutkundum. Koyulaşan gözleri, onun da bu yakınlıktan etkilendiğini gös-

teriyordu. Yavaşça doğruldum. Nefesim çenesine çarparken yavaşça ayağa kalktım. Yakın olduğu için bedenlerimiz birbirine dokunarak yoğun bir elektriklenmeye sebep olmaya başladı. Bacak denimdeki ürpertiyi görmezden gelerek doğruldum. Fakat içimden sandığımdan daha hızlı bir şekilde çarpmıştı beni. Ona doğru sendeleyince büyük avucu, ince belime dolandı. Sabit durmama yardımcı oldu, aynı zamanda dokunduğu yeri yaktı. Kalp atışlarım hızlanırken kokusunu bu kadar yakından solumak zihnimi bulandırmıştı. Odağıma giren dudakları, sarhoş olmaya neden aklımı karıştırırken nefeslerimiz birbirine çarpıyordu. Teninden tenime geçen sıcaklığı, bedenimi yakıyordu. Ateş aniden boğazını temizleyip geriye doğru bir adım attı. Ne? Bu da neydi şimdi? Yine neden geri çekilmişti? Arkasını dönüp giderken ben hâlâ şaşkın ve üzerime sinen kokusuyla ardından bakmaya devam ediyordum. Dengesiz herif! İçime dolan yoğun öfke nefesimi keserken saçımı geriye doğru attım. Kendime gelmek için başımı iki yana sallarken arkamı dönüp sarsak adımlarla masaya doğru ilerledim. Fakat karşımda gördüğüm kişiyle beraber bulanık zihnimi ayılırken bunun bir hayal olmasını, zihnimin bana oynadığı bir oyun olmasını deli gibi istedim. Burak, az önce oturduğum yerde, kolunun altına aldığı güzel bir kızla oturmuş içkisini içiyordu. Harika! Gecem gittikçe güzelleşiyordu!

9
ZEHİRLİ SARMAŞIK

Zehirli bir sarmaşıktır aşk. Acıyı sever, ölüme tapar. Farkına varmadan ele geçirir tüm benliğimizi. Özünde zor, teoride güzel bir şeydi aşk.

Ben de bir zamanlar bu hastalığa yakalandığımı sanmıştım. Bu yüzden korkmuştum; İstanbul'a gelmekten, onu görüp bir şeyler hissetmekten deli gibi korkmuştum. Fakat şimdi ani bir farkındalıkla korkularımın boşa olduğunu görüyordum. Bir zamanlar ona hissettiğim şiddetli aşkın ya da aşk olduğunu sandığım hayranlığın sancılarını, kalbimin izbe köşelerinde yok etmiştim. Yok olabilecek bir şey değildi aşk, bu yüzden net bir şekilde Burak'a hiç aşık olmadığımı kavrayabilmiştim. Ona olan hislerim neydi bilmiyordum ama beni çok yaralamış, yıllar içinde çok yormuştu. Yine de nihayet ona dair olan hislerden kurtulmayı başarmıştım.

Beni fark eden gözleri üzerimde asılı kaldı. O kahverengi gözler artık ne içimi ısıtıyor ne de nabzımı hızlandırıyordu.

[illegible] Burak yüzünde oluşan gülümsemeyle masaya doğru geldi. Kollarını açıp bana sarılmak istedim. Bunu istemiyordum, bir anlık hevesi yüzünden hayatımı berbat etmek istemiyordum. Ama elleri bedenime değdiğinde bir anlık tereddüt yaşadım. Kollarını sırtıma dolayıp bana doğru çekti. Kokusu içime işlerken tanıdık bir bedene dokundu. Onun sıcak bir kucak bedenini ele geçirirken arkamdaki kişinin kim olduğunu biliyordum. Bana nefessizliğe neden olan varlığına yüzümü kısa anda sıcacık oldu. Burak geriye doğru gülümseyerek, boğazında tanımadığım bir sesle konuşmaya başladı.

"Verda senin gerçekten. Çok büyümüşsün, daha bir güzel olmuşsun."

Ateşin elini belimin üstünde hissederken ondan aldığım cesaretle, yüzüme bir şekilde "Teşekkür ederim," dedim. Yanımdaki kız ayağa kalkıp Burak'ın kolunu tutarken ona sokuldu. Burak ona aşk dolu gözlerle bakıp başının yan tarafına minik bir öpücük kondurdu. Aralarında ki aşk kendini bariz belli ederken bir durmam artık canımı acıtmadığını fark ettim.

"Verda bu nişanlım Ece, aşkım bu da Verda. Ahu'nun çocukluk arkadaşı."

Bir zamanlar aldattığın sevgilin aynı zamanda! Dilimin ucuna gelen kelimeleri zor da olsa bastırdım. Ece, hangi renk olduğunu anlamadığım gözlerini bana dikip soğuk bir sesle "Memnun oldum," dedi. Nedense bir şeyler bildiğinden fena halde şüphelenmiştim. Hafifçe gülümserken Burak tekrar araya girdi.

"Düğünümüze çok az kaldı. Geleceksin değil mi? Seni görmeyi çok isterim."

Tamam, artık ona karşı bir şeyler hissetmiyor olsam da düğününe gidemezdim. Allah aşkına o benim bir zamanlar kısa süreli de olsa sevgilimdi ve beni aldatmıştı! Bunu yapmamı nasıl beklerdi benden? Ne olursa olsun arada yaşanmış koca

bir altı ay vardı. Tamam, belki pek de sevgili gibi değildik ama ben o aylar hiç yaşanmamış gibi yapamazdım ki! Ve onun nasıl bu kadar umursamaz davrandığını anlamıyordum. Sanki bir zamanlar yaşanan şeyler hiç olmamış gibi. Ama aslında neden böyle yaptığını içten içe biliyordum. Burak aramızdakileri hiçbir zaman ciddiye almamış, sürekli basite indirgemişti. Bu yüzden şimdi bu kadar rahattı bana karşı. Tam cevap vereceğim sırada Serap dişlerinin arasından "Tabii ki de gelmez. Her şeyi ne kadar da çabuk unutmuşsun Burak," diye tısladı. Tenim anında buz keserken şaşkınlıkla Serap'a baktım. Beklenmedik sözleri ortaya atılmış bomba etkisi yarattı çünkü sözlerinde haklı olduğu büyük bir gerçekti.

"Saçmalama Serap, çok eskide kalan anlamsız bir hevesti o."

Ahu sertçe Serap'ı azarlayınca şaşırıp kaldım. Ahu'nun meğer beni hiç tanımamış olduğunu acı bir şekilde anladım. Burak benim için hiç heves olmamıştı. Heves çok basit bir şeydi.

"Geleceksin değil mi tatlım?"

Ahu'nun sarf ettiği sözlerden sonra beklentiyle bana bakan Burak'a çevirdim gözlerimi. Gözlerinde hafif bir şaşkınlık vardı. Ona karşı bir şeyler hissetmemi istemiyordu. Sanırım o da heves olarak görmüştü ona olan hislerimi. Yine de her şeye rağmen ne düşünürlerse düşünsünler o düğüne gidemezdim. Tam hayır demek için dudaklarımı aralamıştım ki Ateş, belimdeki parmaklarını etime bastırırken benim adıma cevap verdi.

"Geleceğiz."

İlgi odağı o kadar ben ve Burak olmuştu ki Ateş'in varlığını henüz kimse fark etmemişti. Ta ki güçlü sesiyle konuşana kadar. Meraklı bakışlar ona doğru döndü. Bir adım öne çıkıp belimdeki elinin tutuşunu sıkılaştırdı. Bakışlarım ona dönerken böyle bir cevap verdiği için şaşırmıştım. Bana itiraz etmemem gerektiğini söyleyen bakışları sertti. Ne yapmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama ona güveniyordum bu yüzden ona

biraz daha yaslandım. Bedenin sertliğini hissederken göğsüme sokuldum. Ateş tüm kontrolü onu bıraktığımı anlayınca daha aktif davrandı bedime. Sanırım bir şekilde duruyorduk şimdi. Ve bu durum çok hoşuma gitti. Elinin sıcaklığı elbisemin kumaşını ayırırken bedenini hissetmek, midemde kelebekler uçuruyordu.

"Siz de kimsiniz?"

Ahu'nun sesini duymem bakışlarımı onu çevirdim. Gizleyemediği hayranlık dolu bakışları Ateş'in üzerindeydi. Açık açık onu süzüyordu! Ateş hattını bozmadan tok sesiyle konuşmaya başladı.

"Ateş Karaman."

Elini uzatıp "Ben de Ahu. Memnun oldum," deyince Ateş kısaca elini tutup bıraktıktan sonra bakışları üzerimde durdu.

"Vesta, bize hiç böyle bir arkadaşının varlığından bahsetmemiştin."

Dikkatini Ahu'ya çevirirken dudaklarım iki yana doğru kıvrıldı. Gözlerini, girdabı andıran güzel gözlerine çevirdim ve tüm içtenliğimle cevap verdim. "Özel olan şeylerin, özel kalmasını severim." Ateş'in bakışları hafifçe açıldı. Evet Ateş, sen benim için oldukça özel birisin. Birbirimize uzun uzun bakarken Ateş'in gözlerinin koyulaştığını fark ettim. Sanırım cevabım hoşuna gitmişti.

"Bize katılmak ister misin?" Ahu'nun teklifi bakışmamızı bozarken Ateş kısa bir an düşünüp başını olumlu anlamda salladı. Hâlâ göğsündeki sıcaklığa sokulmuş bir vaziyetteydim. Beni duvar kenarındaki deri koltuğa yönlendirdi. Yan yana otururken karmakarışık bir hâldeydim. Bu yaşananlar ve Ateş, biraz fazlaydı.

"Nasıl hissediyorsun?"

Ateş'in kısık sesine eşlik eden nefesinin, boynuma çarptığını hissedince irkildim. Yakınlığı boğazımın kurumasına neden olmuştu. Bu kadar yakınımda dururken iyi hissetmekten başka ne

[illegible]

"Ne yapmaya çalışıyorsun Ares?" Rasim eğmek gözlerimi yeniden kaçırdı. Daha yüksek sesli, anlamsızca hırsla yorumlar fısıldamaya başladı. Ağzım neden cümlelerime yetişiyordu? O güzel dili sanırım hatırlamam yüzünden. Beni neyin beklediğini bilmeden cevap veriyordum.

"Ben de bilmiyorum."

Bu dengesiz cevabın benim de dengemi sarsmaya başlamış olduğunu söylemek bile bir şey değiştirmiyordu. Bu cevabın ardındaki sebebi merak ediyordum.

"Sonuçta herkes o ülkeye mi gidecek?" Ares başıyla onayladı beni.

"Neden olmasın?"

Sonunda cevabı bir hale verdi. Kaşlarım çatılırken "Nedense bu konuda başka gideceğini düşünecektim," dedim. Dudaklarını kemirdi.

"Bana gelen sesin Verda başka bir şey değil."

Bu beni yine şaşırtmıştı. Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırırken nasıl cevap vereceğini bilmediğim için ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Nasıl anlıyorsun?"

Gözlerimi Ares'in yoğun gözlerinden zor da olsa ayırıp önüme çevirmek, tahmin etmiştim daha zor olmuştu.

"Mısır'dan İstanbul'a ulaşan bir hikâyeyle, bir ara anla-

Sonra Ateş'e dönüp önce Serap'ı ardından Buse'yi işaret ettim. "Serap, Buse ve Ahu ile liseden beri arkadaşız." Ateş başıyla onaylarken kibar bir gülümsemeyle "Memnun oldum," dedi.

"Ne zamandır görüşüyorsunuz?"

Yanaklarıma akın eden kan eşliğinde ne cevap vereceğimi bilememiştim. Görüşmemiz için sevgili olmamız gerekiyordu değil mi?

"Şey-"

Ateş kolunu omzuma atıp beni tekrar huzur kokulu göğsüne yasladı.

"Birbirimizi tanıyacak kadar uzun, doyamayacak kadar kısa."

İrice açılan gözlerimi Ateş'e çevirdim. Bana kısaca göz kırptı. Eli belime dolanırken baş parmağı elbisenin üstünden halkalar çizmeye başladı. Dokunduğu yerlere kızgın iğneler aynı anda saplanırken tenim karıncalanıyordu. Aramızdaki yoğunluk işimi zorlaştırırken kıpırdanmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Ya, ne güzel. Sen de geleceksin düğüne değil mi?"

Ahu'nun Ateş'i hedef alan sözleri dikkatimi onlara vermeme neden olurken Ateş'in cevabını merakla beklediğimi fark ettim. Burak ve Ece'nin de gözleri üzerimizdeydi.

"Bu güzel kızı tek bırakmak tabii ki olmaz."

Ben bu cevap üzerine şaşırıp kalırken kızlar kıkırdamaya başladı. Ateş dudaklarını beklemediğim bir anda kulağıma yasladı. "Neyi kaybettiğini görsün piç." diye tıslayınca kıkırdamaya başladım. Bazen fazlasıyla oyuncu olabiliyordu. Yüzümü ona çevirip avucumu yüzüne yasladım. Dudaklarımdaki gülümsemeyle "Öyle mi?" diye sordum. Yüzündeki ifade ciddileşirken "Öyle," dedi.

"Bu dengesizliklerin benim de dengemi bozuyor farkında mısın?" Parmaklarım tenimde gezinen parmaklarını taklit edercesine sert sakalları arasında halkalar çiziyordu. Avucuma batan sakalları, gözlerimi kapama isteği doğuruyordu.

"Biliyorum."

"Sevgili misiniz?"

Ahu'nun sözlerini duyunca tükürüğüm boğazıma takılı kaldı. Bu kadar sırnaşırsak olacağı buydu. Öksürmeye başlarken Ateş elini sırtıma koydu. Sırtımı sıvazlayan elini hissedince tüm düşüncelerim buharlaştı. O elin işimi daha da çok zorlaştırdığını biliyor muydu acaba? Yavaşça ona doğru döndüm. Öksürüklerim hafiflerken arada elbisenin açıkta bıraktığı tenime değen eli, kafamı bulandırıyordu. Gözlerimiz takılı kaldı birbirinde, yavaşça yangınlar çıkaran elini çekip "Sakin," diye mırıldandı.

"Bence sevgililer."

Sözleriyle bakışmamızı kesen Serap'a döndüm.

"Sıfatlara takılı kalmamamız gerektiğini düşünüyoruz diyelim," diyen Ateş'in sözleri üzerine gülmemek için yanağımın iç kısmını ısırdım. Olay nereden nereye gelmişti. Ahu ayağa kalkarak "Neyse ya, dans falan edelim," dedikten sonra bakışlarını Ateş'e çevirdi. Bakışlarındaki hayranlığın hâlâ orada olması canımı sıkmıştı. Tamam, adam çok yakışıklı olabilirdi ama benimle beraber olduğu ayan beyan ortadaydı. "Ateş?" diye sordu. Resmen adama dans teklif etmişti! İkisinin dans edecek olma fikrinden anında nefret etmiştim. Buna izin veremezdim. İkinci kere düşünmeden öne atılıp "Bana sözü vardı, değil mi Ateş?" deyip ayağa kalktım. Ateş'in dolgun dudakları hafifçe kıvrılırken ayağa kalktı. Ahu gülümseyerek "Süper, hadi abi ikimiz dans edelim," deyip Burak'a yöneldi. Burak'ın cevabını duymamıştım. Ateş'in büyük avucu tekrar belimi kavradı, slow müzik eşliğinde dans edilen piste doğru yönlendirdi beni.

"Sözüm vardı öyle mi?" Keyifli ses tonunu duyunca kısılı gözlerimi yüzüne diktim.

"İstersen git Ahu ile dans et," diye tısladım. Kolları tarafından sarmalanırken başını hafifçe eğip gözlerime baktı.

"Kollarımda olan kadından gayet memnunum."

Ürkekçe durduğum kollarında, yavaşça gevşerken kollarımı

boynuna doladım. Beklenmedik zamanlarda, kalbimin deli gibi çarpmasına neden olacak güzel cümleler kuruyordu. Susmayı tercih ederken yakınımda duran kokusunun keyfini çıkarmaya başladım. Günlerdir birbirimizi görmemiştik. Ona duyduğum özlemi giderirken gözlerim kendiliğinden kapandı. Alnım, sağ omzunun üzerine hafifçe sürtündü. Derin soluklar alarak kokusuyla doldurdum benliğimi. Arada yumuşak kumral saçlarına sürtünen elim, içimi gıdıklarken engelleyemediğim küçük bir gülümseme peydah oluyordu dudaklarımda. Belimdeki kolu, beni kendine çekip bedenimi sert bedenine yasladı. Böylelikle aramızdaki mesafe kapanmış oldu. Az önce yaptığımız küçük oyunun gerçek olmasını isterken buldum kendimi. Boğazım düğümlenirken "Dengemi yitirdim," diye mırıldandım. Çenesini başımın üstüne koydu.

"Senden uzak duramıyorum."

Ani itirafı beni sarsarken geri çekilip yüzüne baktım. Belki de ilk defa bana bu kadar açık davranıyordu. "Uzak durmanı istemiyorum." İtirafım karşısında elini boynuma yerleştirdi. Etim, sıcak elinin altında erirken başını eğdi.

"Ben de istemiyorum."

Burnunun ucunu şakaklarıma yasladı. Derin bir nefes alırken burnunu hafifçe aşağı doğru kaydırdı. Yakınlığı karşısında gözlerimi yumdum. Hayatımın en güzel saniyelerini yaşarken müzik bitti. İstemiyordu ama uzak durmayacağını da söylememişti. Geçmişi ve geleceğinin arasındaki ikilemde kalmıştı. Bu durumdan onu ancak kendi çıkarabilirdi. Bu yüzden girdiğim transtan çıkıp iki adım geriye giderken kollarımı bedeninden kopardım. Kendi isteğiyle bunu yapıp bana gelmeliydi. Dikkatle bakan gözlerim, gözlerindeki kafa karışıklığını gördü. Ben bir öyle bir böyle hâllerine dayanamazdım. "Sadece istemekle olmuyor Ateş," diye fısıldadım. Bedenimde yarattığı depremlerle ona arkamı döndüm ve çantamı almak için masaya iler-

ledim. Bu gece burada bitmeliydi. Herkese kısa bir veda edip mekândan çıktım.

"Verda."

Adım dudaklarımdan dökülünce bacaklarım bana itaat etmeyi kesip olduğu yerde donup kaldı. Ona karşı koyamadığımı bir kez daha anladım. Ateş, o kadar sinsice sızmıştı ki bana farkına bile varamamıştım.

"Gitme benden." Geriye doğru dönüp yüzüne baktım. Omuzlarım çökmüştü, beni darmaduman ediyordu. Yüksek çıkmasına engel olamadığım ses tonumla "Ben mi gidiyorum senden, yoksa sen mi?" diye isyan ettim. Dolan gözlerimle ona doğru bir adım attım.

"Ben sana gel diyorum Ateş, başka ne yapmamı bekliyorsun ki?" Gözümden akan isyankâr damla, tutamadığım kadar hızlıydı. Elimin tersiyle hızla silip devam ettim. "Yakanı bırakmadığını iddia ettiğin geçmiş sana ait!" Boğazımdaki kuru, yakıcı yumru ve gözlerindeki ifadesizlik canımı acıtırken daha fazla gözyaşlarımı görmemesi için arkamı dönüp arabamın kapısını açtım.

"Öyle kolay değil Verda, öyle kolay değil."

Kolay olmadığını ben de biliyordum fakat ben buna değerdim. Benim için çabalamasına kalbim değerdi. Bunu anlayacak kişi de kendisi olmalıydı. Bu yüzden onu duymazdan geldim ve sertçe çarptığım arabamın kapısıyla uzaklaştım ondan. Bu kızgınlığım ona mıydı? Yoksa duygularına hâkim olamayıp onlardan deli gibi korkan kendime miydi? Aslında cevap ortadaydı, ikisine birdendi... Karmakarışık hislerle dolup taşarak geçirdiğim akşamın gecesi de bir o kadar kötüydü. Uyku zihnimi terk etmiş, yerini kör düşüncelere bırakmıştı. Sabaha kadar uyuyamamıştım. O, sürekli kafamın içindeydi. Dokunuşlarının sıcaklığı bedenime, kokusu hücrelerime sinmişti. Ateş, kalbime dokunmuştu, dün gece dokunduğu yeri belirginleştirmişti. Sos-

yal medyadan profiline girip fotoğraflarına bakmaya başladım. Fotoğrafı yakınlaştırıp gözlerine uzun uzun baktım. Karşımdaki cansız bir fotoğraf olsa da en az canlısı kadar güçlü bir etkisi vardı üzerimde. Çünkü en çok gözleri... Gözleri dokunuyordu içime. Telefonumun alarm sesi odaya dolunca sıkkın bir nefes alıp uyuşuk bir şekilde yataktan doğruldum. Bugün hiçbir şey yapasım yoktu fakat gitmek zorunda olduğum bir işim vardı. Ayağa kalkınca odamdaki boy aynasına kaydı bakışlarım. Aynaya doğru ilerleyince yüzümde uykusuz geçirdiğim gecenin hediyelerini gördüm. Moraran göz altları, soluklaşan kumral tenim ve başımda inanılmaz bir ağrı...

Kafamı iki yana sallayarak duşa girdim. Uzun dakikalar geçirdiğim duş, daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Basit parçalar seçerek üzerimi değiştirdikten sonra saçlarımı bağlayıp çıktım evden. Arabama atlayıp İstanbul trafiğine karıştım. Normalde müzik dinlemeyi sevsem de baş ağrım yüzünden en ufak bir sese bile tahammülüm yoktu. Bu ruh hâlimi hastanenin kapısından içeri girene kadar korudum. Fakat giyinme odasına giderken özel hayatımın ağırlık veren yükünü kapı ardında bıraktım. İşim, benim özel hayatımdan daha önemliydi. Formamı giyip işime döndüğümde daha iyi hissediyordum. Dolu dolu bir gün geçirmiştim. Hastane bugün aşırı yoğundu. Tüm gün boyunca kafamı kaşıyacak vakti bile bulamamıştım. Bu yoğunluk iyiydi, düşünmemi engelliyordu. Akşama doğru sıkkın ruh hâlim azalmıştı.

Yorgun adımlarla acilin önünden geçerken dalgın bir şekilde elimde tuttuğum kalemin kapağıyla uğraşıyordum. Aniden kuvvetli bir bebek sesi doldu kulaklarıma. Sesin geldiği yöne hızlı adımlarla ilerlerken gördüğüm manzara adımlarımı kesip aniden durmama neden oldu. Kalem elimden yavaşça düşerken bir iki adım geriye doğru gittim. Nefes borumu tıkayan bu manzaraya anlam veremedim. Anlam veremeyecek kadar şaşır-

mıştım. Ateş karşımdayken anne yalnız değildi. Kucağında bir kız çocuğu vardı. Hemen yanında çocuğun annesi olduğunu, yaşadığı endişe ve üzüntüden belli eden güzel bir kadın duruyordu. Çok tatlı bir kız çocuğu, çok güzel bir kadın... Aklımın almadığı ihtimaller beynimde koşturmaya başladı. Onun çocuğu mu vardı? Yakasını bırakmadığını söylediği geçmişi bu muydu? Aklım her ne kadar kabul etmese de cevap ortadaydı. Hem başka ne olabilirdi ki? Tüm kaçmalarının nedeni şimdi karşımda duruyordu. Ve o, benim burada olduğumu bile bile çocuğunu ve yanındaki kadını buraya getirmişti. Bu ayrıntı en az önümdeki manzara kadar canımı acıttı. Ben farkına varmadan onu içime kabul etmişim. Şimdi içim dışarı taşıyordu, kalbimin acısı nefes almamı engelliyordu. Geçmişine bu denli takılmasına bir anlam verememiştim başta. Şimdi olayı tam olarak anlamıştım. Sertçe yutkundum. Çok şey atlatılır, tüm yasaklar çiğnenebilirdi belki ama bir çocuğu ezip geçemezdim ben. Bakışlarım tekrar o sahneye kayınca Ateş'in boşta kalan elini, yanında ağlayan kadının omzuna koyduğunu gördüm. Birkaç adım geriye doğru sendelerken hastanenin çıkışına yöneldim. Bu çok fazlaydı. Bunu kaldıramazdım. Dışarı çıkıp, sık aralıklarla nefes alırken boşa bir çabayla sakinleşmeye çalıştım ama nafileydi. Zihnimin şirazesi kaymış, düşüncelerim tarafından eziliyordu. Onun bir çocuğu vardı! Dünyalar tatlısı bir kız çocuğu... Yakasını bırakmayan geçmişinden kastı nasıl bir kız çocuğu olabilirdi ki? Yönünü şaşıran duygularımı zapt edemezken mesai saatleri içinde olduğumu hatırladım. Birkaç dakika şaşkın bir vaziyette orada dikildikten sonra, zihnimi esir alan düşünceleri bir kenara bırakmaya çalışarak hastaneye girdim. Şimdi dağılmanın hiç sırası değildi. Şimdi dağılırsam toparlayamazdım.

Baş hemşire Fatoş ablanın ilgilenmem için yönlendirdiği odaya ruhsuz adımlarla ilerledim. Olanları hâlâ idrak edememiştim. Odaya giderken bir kişiye çarpmış, kendi ayağıma ta-

kılmış ve birkaç defa düşme tehlikesi geçirmiştim. Girecegim odanın kapısında durup derince bir soluklandım önce. Özel hayatımı bir kenara bırakmalı, işimle ilgilenmeliydim. İnsanların bana ihtiyacı vardı. Bu gerçek, silkelenip kendime gelmem için yeterliydi. Daha sonra eve gidince hayal kırıklıklarımın tadını çıkaracak bol vaktim olacaktı nasılsa. Başımı kaldırıp derin bir nefes aldım, daha güçlü hissederek girdim odaya. Ta ki karşımda beni daha dakikalar önce parçalayan sahneyi görene kadar. O kadın sakinleşen kızına hafifçe sarılmış, sarsılmış bir yüz ifadesiyle duruyordu. Ateş ise üzgün bakışlarla kadına yaklaşıp elini omzuna koydu. Beni henüz fark etmemişlerdi.

"Hadi ama güzellik, üzülme artık. O iyi."

Ona kullandığı sevgi sözcüğü boğazımda düğümlendi. Düğüm o kadar sertti ki canım cayır cayır yandı. Bu manzaraya daha fazla dayanamazdım. Çenemi havaya kaldırıp beni fark etmeleri için boğazımı temizledim. Duygusuz olmasına özen gösterdiğim gözlerimle onlara doğru yürüdüm. Boğazıma sıkıca dolanan eller nefes almamı engelliyordu. Ve bunun kıskançlık olduğunu kabul etmek istemiyordum.

"Bize nakledilmiş ufaklık sen misin bakalım?" Şaşkınlığımı ve kırgınlığımı gizlemeye çalışarak çocuğa yaklaştım. Sesimdeki duygusuzluk beni bile şaşırtmıştı. Ateş'in bakışlarını görmesem de üstümde hissediyordum. Ama ona bakmayacaktım, ona daha fazla kırgın yanlarımı göstermeyecektim. Bunu yeterince yapmıştım. Annesi olduğunu düşündüğüm kadın sakin bir sesle, "Çocuk servisi doluymuş ve ateş takibini yapmak için Vip oda istemiştik," dedi. Başımı aşağı yukarı doğru salladım.

"Evet, bilgim var. İzninizle."

Yüzlerine bakmamaya çalışarak küçük kızın ateşini ölçtüm, bana diktiği koca mavi gözlerine hayranlıkla bakarken soğuk uygulama ile hafifçe düşmeye başlamış olan ısı verisini dosyasına işlemek için bakışlarımı kaçırdım. Ateş ile yanındaki kadının

bakışlarını üzerimde hissediyordum. Tepki vermemek için yanağımın iç kısmını ısırdım.

"Ateşi nasıl?"

Kadının yumuşak, endişeli sesi kulaklarıma dolunca bakışlarım onu buldu. Çok tatlıydı, çok güzeldi, çok masum bakıyordu. Kızıyla aynı renk olan gözleri saf bir masumluk yayıyordu. Nefret bile edemezdi ki insan bundan! Bunu fark edince uğradığım yenilgi omuzlarımın çökmesine neden oldu. Baştan kaybettiğim bir oyunun orta yerinde tüm hamlelerimi yitirmiş çaresiz bir şekilde kalmıştım.

"Ateşi şu an itibari ile düşüşe geçmiş bulunmakta. Tersi bir durumda ilaçlı tedaviye geçeceğiz."

Bir an önce bu odadan çıkmak istiyordum.

"Siz tanışıyor musunuz?" Kadının sorusunu duyan Ateş, ona doğru dönüp başını olumlu anlamda salladı. Ters bir cevap vermemek için dilimi ısırdım. Odadan çıkmak için geriye doğru bir adım attığım sırada hışımla açılan kapı irkilmeme neden oldu. Bakışlarım kapıya dönünce uzun boylu, esmer bir adamın endişeyle odaya girdiğini gördüm. Yataktaki kızına sarılı duran kadının yanına hızla ilerleyip onlara doğru eğildi. İkisine birden sarılıp kadının alnını öptü. Üzgün bir sesle "Özür dilerim bebeğim. Yanınızda olamadığım için çok özür dilerim," dedi. Kadın, adama dönüp saf bir aşkla bakarken elini yanağının üzerine koydu.

"Senin elinde olamadığını biliyorum hayatım ve o iyi. Üzme lütfen kendini. Hem Ateş yemeğe erken geldi, o yardımcı oldu bize."

Alık alık olanları izlerken beynim bulanmıştı. Burada neler oluyordu böyle? Adam Ateş'e dönüp samimi bir ifadeyle "Sağ ol kardeşim," dedi. Ateş düşünceli ve muzip bir sesle "Cık, yok yakışmıyor bu hâller. Ben senin, beni sevmeyen hâllerini daha çok seviyorum," dedi. Adam hafifçe gülerek "Zevzekleşme lan

hemen," dediği zaman dakikalardır hüzünlü olan kadın, hafifçe gülerek başını yanı başındaki adamın göğsüne yasladı. Resmen her şeyi yanlış anlamıştım! Yaşadığım yoğun utançtan dolayı yüzüm alev alev yanmaya başladı. Neler neler düşünmüştüm böyle. Kaşlarım çatılırken mahçup bakışlarımı Ateş'e kaydı. Yüzünde oluşan içten bir gülümsemeyle onlara bakıyordu. Onu belki de ilk defa bu kadar mutlu görüyordum. Bu çifti kimdi bilmiyorum ama hayatında önemli yerleri olduğu çok belliydi. Gözlerindeki samimiyet sahte olamayacak kadar gerçekti çünkü.

Utangaç bir sesle "Geçmiş olsun," deyip yüzlerine bakmadan odadan çıktım. İçten içe bedenimi saran rahatlık, utancımı bastırırken yüzümde hafif bir gülümseme oluştu. Olayı yanlış anladığıma fazlasıyla sevinmiştim.

"Verda."

Adımı onun sesinden duyunca adımlarım durdu. Ona doğru dönüp kaçtığım, aynı zamanda özlediğim gözlerine baktım. Sarsıldım, yine de ayakta durmaya devam ettim. Dudağının kenarını kaşırken gözlerini kıstı.

"Onları benim ailem sandın değil mi?"

Sözlerini duyunca gözlerim irileşti, anında bakışlarımı kaçırdım. Sonra asıl suçlunun bana kendiyle ilgili hiçbir şey anlatmayan Ateş olduğu geldi aklıma. Çenemi havaya kaldırarak tekrar baktım yüzüne. İlk aklımdan geçen itiraz etmek olsa da bunu kendi lehime çevirecektim.

"Evet, malum hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Çok doğal olarak senin ailen sandım." İğneleyici çıkan ses tonumla ona doğru bir adım attım. "Sürekli bahsettiğin geçmişinin onlar olduğunu düşündüm."

Birbirimize dik dik bakarken kalbimi yerimden oynatacak bir şey yaptı. Başını geriye atıp kahkaha atmaya başladı. Bakışlarını bir süre sonra bana çevirirken, başını iki yana doğru sallayıp gülmeye devam etti. Sertçe yutkunurken kısılan göz-

lerine, görünen düzgün, beyaz dişlerine ve parlayan gözlerine efsunlanmış gibi baktım. Çok güzel gülüyordu, büyüleyiciydi... İç çekmemek için kendimi zor tutarak bakmaya devam ettim. Normal zamanlarda da hallice yakışıklı olan biri olarak gülünce güzelliğine güzellik katılıyordu. Bunca zaman buna şahit olamamak büyük kayıptı.

"Gerçekten çok şekersin," dedikten sonra uzanıp burnumun ucuna dokundu. İçimde varlığından haberim olmayan buzlar çözülürken yanımıza ne zaman geldiğini anlamadığım kadının sesini duydum.

"Ne zamandır görmediğim bir gülüş bu. Bunu başaran nedir?"

Ateş, yanındaki kadına döndü. Yüzündeki gülüşünü bastıran bir ifadeyle çenesiyle beni gösterdi. "Verda seni karım, Işıl'ı kızım sanmış Birce."

Bunu duyan Birce, hafifçe kıkırdayıp bakışlarını bana dikti.

"Ondan öyle bakıyordun demek."

Sessiz fısıltısını sadece ben duyduğum için şanslıydım. İnceleyici bakışları üzerimde dolanırken gördüğü şeyden memnun olmuş gibi kocaman gülümsedi. Ortaya çıkan gamzeleri onu olduğundan tatlı kılarken "Siz nereden tanışıyorsunuz bakalım?" diye sordu. Ateş elini ensesine yerleştirip saçlarını kaşıdı.

"Uzun hikâye, anlatırım bir ara."

Birce'nin dudaklarındaki gülümsemesi büyüdü.

"En sevdiğim hikâye türü desene. O zaman yarın Işıl iyi olursa bu gece iptal olan yemeğe geliyorsunuz. Ve biz, bu mevzuyu uzun uzun konuşuyoruz."

Ben öne atılarak "Buna hiç gere-" diyeceğim sırada elini havaya kaldırıp sözümü kesti.

"İtiraz kabul etmiyorum. Lütfen kırma beni Verda."

Ne diyeceğimi bilemez bir hâlde sıkıntıyla Ateş'e baktığımda eğlenen gözlerle bizi izlediğini gördüm.

"Ben bilemiyorum."

"Bilemeyecek bir şey yok Verdacığım. Sadece kabul edeceksin, gelmeni çok isteriz değil mi Ateş?"

Soruyu duyan Ateş gözlerime bakıp "Çok," dedi.

Kısa bir an düşündükten sonra kabul etmeye karar verdim. Açıkçası Ateş'in arkadaş çevresini merak ediyordum. "Peki, gelirim."

"Ben seni yarın akşam alırım evinden," diyen Ateş'e döndüm.

"Buna gerek yok." Tam itiraz edeceği sırada Birce araya girdi. "Siz artık kendi aranızda halledersiniz bu konuyu. Ben kocam ve kızımın yanına dönüyorum," deyip kaçtı yanımızdan. İkimiz boş olan hastane koridorunda baş başa kalmıştık. Bakışlarımız birbirindeyken aramızdaki çekim hemen oradaydı. Bizi inatla birbirimize çektiğine dair yemin edebilirdim. Fazla kuvvetliydi.

"Ben yarın alırım seni Verda. İtiraz etme."

Ufak bir nefes aldım. O bana böyle yoğun bakarken nasıl itiraz edebilirdim ki? "Kendi arabamla da gelebilirim." Zayıf bir sesle söylenmiş bir öneriydi. Elini saçlarına geçirirken "Bunu biliyorum ama seni ben almak istiyorum," dedi. Aklıma o an gelen fikirle dudaklarımı muzip bir şekilde büzdüm.

"Peki ama bir şartım var."

Gözlerime bakıp "Neymiş?" diye sordu. Meydan okuyan gözlerle ona bakıp "Sana seninle ilgili sorduğum sorulara cevap vereceksin," dedim. Artık daha fazla bilinmezlik istemiyordum. Derin bir nefes aldıktan ellerini cebine yerleştirdi.

"Peki, meydan okumanızı kabul ediyorum Verda Hanım."

Dudaklarım iki yana doğru kıvrıldı. Sonunda bir duvar daha yıkılmıştı.

"O zaman hodri meydan Ateş Bey."

Bakışlarımız çarpışırken benim gözlerimde bir şeyler öğrenecek olmanın verdiği pırıltı, onun gri gözlerindeyse keyif dolu bir ifade vardı.

"Ben artık işime döneyim."

Başıyla beni onaylayınca istemeyerek de olsa ona sırtımı döndüm. Daha çok değil, dün gece dengesizliği yüzünden şikâyet eden, ondan kaçan bendim. Fakat onu kısa bir an görünce her şeyi anında unutmuştum. Ona karşı bu kadar dirençsiz olmak haksızlıktı ama engel olamıyordum işte.

"Benim de bir şartım var."

Sesi o kadar yakından gelmişti ki irkildim. Bir adım daha atınca uzuvlarım dondu. O kadar yakınıma gelmişti ki nefesi saçlarıma çarpıyordu. İçim titredi, dizlerimin bağı tıpkı kalbim gibi çözüldü.

"Şartın nedir?" Titreyen sesim üzerine yutkundum. Kısık sesle konuşmaya başladı.

"Sorularımız karşılıklı olacak."

Yavaşça ona doğru döndüm. O kadar yakındık ki kolum göğsüne sürtündü. Kokusu içime dolarken kirpiklerimin altından gözlerine baktım. Nefesi yüzüme çarpıyordu, tenimdeki elektriklenmeyi görmezden gelerek konuşmaya başladım.

"Benim hakkımda her şeyi biliyorsun."

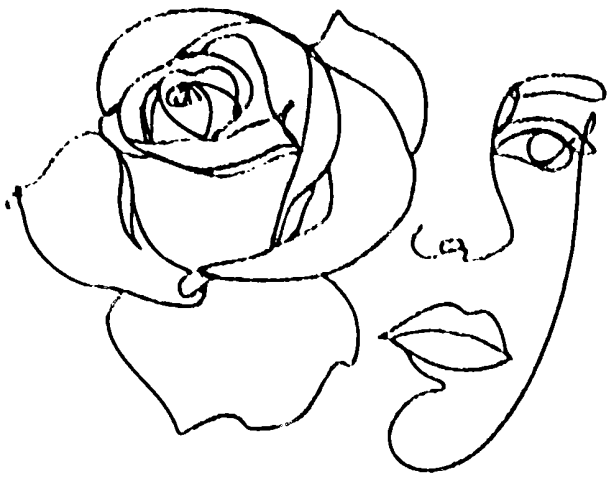
Bir adım daha attı, şimdi göğsüm göğsüne dokunuyordu. Dudağımın iç kısmını sertçe ısırdım. Sıcaklığı tenime geçiyordu. Dudaklarını kulağıma doğru yanaştırdı. Nefesi kulağımın altındaki hassas noktaya çarpıyordu. Ayak parmaklarım içe doğru kıvrıldı, boğazım kupkuru kesilmişti.

"Senin bile bilmediğin şeyleri öğrenmek istiyorum, seni senden daha iyi tanımak. Herkesin gizlediği bir yanı vardır-" birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra içimi söken cümlesini tamamladı. "İşte ben, onları öğrenmek istiyorum."

Deli gibi korktum...

Benim, benden habersiz olan yanlarımı öğrenecek olmasından, kendimden bile gizlediğim şeyleri öğrenecek güce sahip olmasından deli gibi korktum. Kuruyan dudaklarımı ıslatırken gözlerimi yumdum. O an sıcak dudakları nefesinin çarptığı

noktaya dokundu. Tenim alazlandı, nefesiyle yandı, dudaklarıyla tutuştu. O ve yarattığı yakıcı hisler haricinde her şey silindi. Dudakları tenimi yakarken herkesten gizli yanını keşfedeceğime dair söz verdim. Ateş duymadı, dudakları tenimi mühürledi, sözüm kalbimi.

10
GÜL GÜZELİ

Zaman çok hızlı, aynı zamanda da çok yavaş geçiyordu. Bu ikilemin arasında sıkışıp kalmıştım. Nihayet beklediğim gün gelmişti. Onunla buluşacağım için bir yanım heyecan doluydu, soracağım soruların cevabını bekleyen diğer yanım ise endişeliydi. Sanırım alacağım cevaplardan korkuyordum. Ufak bir nefes alıp yatağın üstündeki çantamı aldım. Doğrulacağım sırada odamın kapısı açıldı. Bakışlarımı kapıya çevirince annemi gördüm. İfadesiz gözlerle bana bakıyordu. Topuklu ayakkabılarının çıkardığı sesle bana doğru gelirken yüzünde alaycı bir ifade oluştu.

"Erkeklerle aranın nasıl olduğunu bilmesem hayatında biri var sanacağım."

Kaşlarım çatılırken gözlerimdeki ifade katılaştı. Soğuk bir sesle "Kim bilir? Belki de vardır," dedim. Annemin kaşları havalanırken inanmayan gözlerle bakıyordu.

"Umarım. Hayatının en güzel zamanındasın sonuçta."

Bakışlarım odamdaki saate kaydı. Ateş gelmiş olmalıydı.

"Peki onunla mı buluşacaksın?" Tüm vücudum gerilirken ne diyeceğimi bilemedim. Bu yüzden gergin bir ifadeyle başımla onayladım. Dalgın bir ifadeyle yüzüme bakmaya başladı. Almanya'dan geldiğimden beri annemin benimle yaptığı ilk düzgün sohbetti. Fakat Ateş konusunu annemle konuşmak istediğimden emin değildim. Sıkıntıyla ona bakıp, "Çıkmam gerekiyor," deyip kapıya yöneldim.

"Tekrar birini hayatına almana sevindim."

Anneme doğru dönüp hafifçe gülümsedim. Bana doğru yürürken "Mutlu ol kızım, seni mutlu edecek insanları elinden kaçırma," dedi. Annemin bu tavrı bana yabancıydı. Yine de kalbim ısındı. Başımla onaylarken "Denerim," diye fısıldadım.

"İyi eğlenceler."

Yanımdan geçip giderken burnuma dolan koku yüzünden hareketlerim aksadı. Fark ettiğim şey yüzünden ağlayacak gibi oldum. Tekrar başlamış olamazdı değil mi? O illetten kurtulması için yıllarca uğraşmıştık. Tekrar içki bataklığına düşemezdi! Yanlış algılamış olmalıydım. Başka açıklaması olamazdı, annem tekrar içkiye başlamış olamazdı. Topuklu ayakkabılarının izin verdiği ölçüde hızlı yürüyerek bahçeye çıktım. Arabası bahçenin önündeydi. Yanına gitmeden evvel birkaç dakika durup nefes aldım. Yanılıyor olmalıydım. Bu konuyu daha sonra annem ya da babamla konuşacaktım. Az da olsa toparladıktan sonra küçük adımlarım ona doğru yürüdü. Arabanın kapısına yaslanmış beni bekliyordu. Onu görünce her şeye rağmen kalp atışlarım anında hızlandı. Heyecandan dolayı titremeye başlayan ellerimi sıkarak yanına gittim. Annem için duyduğum endişe hâlâ oradaydı ama Ateş yanımdayken tüm sorunlarla başa çıkmak daha kolaydı. Gözleri dikkatle gözlerime bakarken alnı kırıştı.

"İyi misin?"

Dişlerimi sıkarken başımla onayladım onu. Doğrulup elini belime yerleştirdi. Üstümdeki elbisenin kumaşını hiçe sayan sıcak avucunun tenimde bıraktığı his yüzünden hafifçe irkildim. Yakınlığı yüzünden bir an için dengemi yitirirken ona doğru sendeledim. Ateş'in dudakları bir an için saçlarıma dokundu. Donup kalmama neden olurken göğsü aldığı derin nefesten dolayı havalandı. Gözlerim kapanırken başımı dudaklarına yaslayıp kokusunu yudumladım. Çok güzel kokuyordu, çok güzel hissettiriyordu. Ona sarılıp tüm korkularımı ardımda bırakana kadar ağlamak istedim. Bu isteğime zor engel olurken dudakları saçlarımda dolaştı. Burnunun ucu şakağımdan aşağı hafifçe kaydı. Nefesi kulağıma çarparken kısık bir sesle "Çok güzel olmuşsun," dedi. Üstümde gözlerimle aynı renk olan yeşil bir elbise vardı. Halter yaka olan elbisenin boyu, dizlerimin birkaç parmak üstünde bitiyordu. Beni güzel bulması içimdeki kelebeklerin ateşini fitillerken boynuma çarpan sıcak nefesi işimi zorlaştırıyordu. Ona bu kadar yakın olmak o kadar güzel hissettiriyordu ki kelimelerle anlatamıyordum. Onun gibi kısık çıkan sesimle "Teşekkür ederim," dedim.

"Senden uzak durmak neden bu kadar zor?"

Aniden sarf ettiği cümlesini duyunca başımı kaldırıp yüzüne baktım. Yüzünde yine o karmakarışık bir hâlde olduğunu gösteren ifade vardı.

"Benden uzak durmak için neden bu kadar çabalıyorsun?"

Sorum karşısında geri çekilip ellerini saçlarının içine daldırdı.

"Gidelim mi artık?"

Dengesiz tavırları sinirimi bozarken belli etmemeye çalışarak "Olur," deyip yolcu koltuğuna doğru yürüdüm. Dengesiz herif! Kemerimi bağlarken dudaklarımı sarkıtmamak için kendimi zor tutuyordum. Aptal kemer de bir türlü yerine oturmu-

yordu. Öfkeyle uğraşmaya devam ettim. Bir el, elimin üstüne kapanırken başımı kaldırıp gülen gözlerle beni izleyen Ateş'e baktım.

"Hey, sakin ol şampiyon."

Ona çocuk gibi dil çıkarmamak için kendimi zor tutarken elimi çektim. Kollarımı önümde bağlarken Ateş kemerimi takmıştı bile. Birkaç dakika sonra boğazımı temizleyip ona döndüm.

"Sorulara başlayalım mı artık?"

Kaşları çatılırken "Ah hiç vakit kaybetmiyorsun," diye söylendi. Omuz silktim. Elime böyle bir fırsat geçmişken neden vakit kaybedecekmişim ki? "O zaman başlıyoruz." Başını aşağı yukarı sallayınca ilk sorumu hızla dile getirdim.

"Almanya'ya neden yerleştin?"

Direksiyonu tutan elleri kasılırken "Yeni başlangıçlar için," dediği zaman kaşlarım çatıldı.

"Bu çok üstü kapalı bir cevap."

Ateş birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra oflayarak konuşmaya başladı. "Arkada bırakmam gereken bir şeyler vardı."

Bu da ne demek oluyordu? Tam dudaklarımı aralamıştım ki bana fırsat vermeyen Ateş konuşmaya başladı.

"Sıra bende."

Sorusunu beklerken gözlerim onun üzerindeydi.

"O herifin düğününe gidecek miyiz?"

Varlığını unuttuğum düğün aklıma gelince yüzümü buruşturdum. "Sanırım evet. Söz ağızdan çıktı bir kere." Bana bakıp "Bu konu hakkında nasıl hissediyorsun?" diye sorunca gerilsem de belli etmemeye çalışarak gülümsedim. "Soru hakkın bitti, sıra bende." Gözlerini devirirken sahte bir öfkeyle "Sor bakalım meraklı cadı," dediğinde hafifçe kıkırdadım. Alt dudağımı ısırırken ufak bir nefes aldım. Bu sorunun cevabından gerçek manada korkuyordum.

"Aklında bırakmak istediğin şey bir kişi mi?"

Bakışlarını bir an bana çevirdi. Ne diyeceğini bilemiyor gibi bakıyordu. Kaşları bir hareketle birbirine değdi.

"Evet."

Soru hakkı ona geçtiği için sessiz kaldım. Ateş'in bakışları yola çevrilirken:

"Düğüne gitmek konusunda ne düşünüyorsun?"

Bakışlarımı ellerime indirdim. Dudaklarımı ısırarak konuşmaya başladım.

"Karmaşık. Bir zamanlar bir şeyler hissettiğim birine karşı bu kadar kayıtsız kalmak, bilmiyorum bu durum tuhaf hissettiriyor."

Beni başıyla onaylamakla yetindi. Aramızda kısa bir sessizlik yaşandıktan sonra ilk konuşan ben oldum.

"O kişiyle, o gece sana saldıran kişi aynı mı?"

Bu sorumun cevabını duymak isteyip istemediğimden bile emin değildim aslında. Bedenim gerilirken cevabını beklemeye başladım. Ateş birkaç saniye susmaya devam etti. Gözlerini akıp giden yoldaydı. Bunun cevabını vermek istemiyor gibiydi.

"Aynı kişi." Cevabı kısa ve özdü. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Onunda bir yarası vardı. Onun bir unutamadığı vardı. İhtimallerin farklı tonları zihnimde belirmeye başlamıştı sadece saniyeler sürmüştü. Onu hâlâ seviyor muydu? İhtimalin en koyu rengi buydu. Zihnimi yakıyordu.

"Adı ne?"

Bu soru isteğim dışında dilimden dökülmüştü. Başımı kaldırıp ona baktım. O da bana döndü. Sessizce gözlerimize bakarken Ateş kısık bir sesle konuştu.

"Beren."

Acı, derimin altında yatan ufak iğneler gibiydi. Hafif hafif batıyordu, gözlerine bakmam daha sert batıyordu. Beren... Adı, beynimin duvarlarında çarpıp duruyordu.

Beren... Ateş'in geleceğini şekillendiren kadındı. Beren, Ateş'in geçmeyen geçmişiydi... Belki de hiç geçmeyecekti. Sanırım en acı olan nokta buydu. Ateş onu geride bırakamıyordu.

Hâlâ onu seviyor olabilir miydi? Bunun düşüncesi bile nefes almamı engelliyordu. Sertçe yutkundum. Acı verecek kadar güzel olan yüzüne baktım. Lütfen artık onu sevme. Gücümü toplayıp konuşmaya çabaladım.

"Neden geçmişte kalması gerekiyor?"

Ateş gözlerini kaçırırken tok bir sesle "Sıranı bekle," dedi. Tadım kaçtığı için bakışlarımı cama çevirdim.

"Peki."

"Almanya'ya gitmeye nasıl karar verdin?"

Aslında konuşmak istemediğim bir konuydu. Ama oynadığımız oyun gereği sorularını cevaplamak zorundaydım.

"O sıra her şey çok ağır ve karmaşık geliyordu. Başa çıkamadığım bir noktada kaçmak istedim."

Ateş kısa bir sessizlik ardından "Burak o zaman hayatında mıydı?" dedi. Ufak bir nefes aldım. "En yakın arkadaşım Ahu'nun abisiydi, hayatımın çoğu alanında vardı."

"Öyle bir adam hayatına girmemeliydi."

Başımı ona doğru çevirdim. Öfkeli görünüyordu. "Hayatımıza giren insanları biz belirleyemiyoruz." Dudakları hüzünlü bir şekilde kıvrıldı. Kuru bir sesle "Seni bu kadar iyi anlamam da bu boktan hayatın bir oyunu sanırım," diye cevap verdi. Hafifçe gülümsedim.

"Belki de."

İkimizde susarken araba dakikalar içinde iki katlı bir evin bahçesine girdi.

"Geldik."

Ateş arabayı park ederken uzanıp kemerimi çözdüm. "Sorularımın bittiğini sanma."

Ateş de kendi kemerini çözerken başını iki yana salladı. "Ne haddime."

Beraber arabadan inmek için hareketlendik. İtiraf etmem gerekirse daha fazla bilgiyi kaldırıp kaldıramayacağımı da bilmiyordum. Ateş, üstünde düşünmem için yeterince malzeme vermişti. Yanıma gelince beraber eve doğru yürümeye başladık. Sıcak avucu tekrar belimin oyuğuna yerleşti. Nefesim anında ciğerlerimi terk etti. Bu kadar yakın olması akıl sağlığım için zararlıydı. Bir de sinsice içime süzülen kokusu vardı. Keşke bu kadar güzel kokmasaydı. Kafamı dağıtmak için boğazımı temizledim.

"Birce'yi ve ailesini ne zamandan beri tanıyorsun?"

"Dost olacak kadar uzun zamandır tanıyorum."

Saçlarımın arasından sızan nefesi içimi titretirken sözlerini kavramam uzun zamanımı almıştı. Evin önünde durunca Ateş, elini belimden çekip zile yöneldi. Anında yoksunluğunu çeken bedenim, elinin yerini bıraktığı soğukluk karşısında ürpermişti. Dokunuşunu bu kadar sürede benimsemem garipti. Kapı kısa sürede açılırken Birce, ışıl ışıl olan bir gülümsemeyle karşıladı bizi. O kadar güzel ve pozitif bir enerjisi vardı ki etrafına salt bir mutluluk yayıyordu. Bizi içeri alırken "Hoş geldiniz," dedi.

"Hoş bulduk."

Uzanıp sıkıca sarılınca bir an ne tepki vereceğimi bilemesem de kollarımı açıp ben de ona sarıldım.

"Çok güzel görünüyorsun."

Sözleri karşısında utanırken "Teşekkür ederim," diyebildim. Tam geri çekilmişti ki daha dün hasta olan minik kız, bize doğru koşmaya başladı. "Ateş abim gelmiş." diyerek kollarını açtı. Ateş, yüzünde oluşan gülümsemeyle eğilip "Prensesim," diyerek kızı kucağına alıp tatlı yanaklarından öptü. O kadar tatlı ve güzel bir kız çocuğuydu ki hayranlıkla yüzüne baktım. Işıl, kucağından inerken bakışlarını çekip hafifçe gülümseyerek önüne

döndü. Birce, Işıl'ın elini tutup içeri götürürken arkasından onu takip etmeye başladık. Hep birlikte içeri geçerken merdivenlerden inen Birce'nin eşi yanımıza geldi. Ufak bir el sıkışma sahnesinden ve tanışmadan sonra salondaki krem mavi karışık renkteki koltuklara yerleştik. Her yanında hâkim olan krem ve mavi tonları sayesinde ev, çok güzel ve tatlıydı. Tam bir yuva hissiyatı veriyordu. Tekrar Ateş'in kucağına geçen Işıl, çekingen bakan koca gözlerini üzerime dikmişti. Ona gülümserken utanıp yüzünü kapadı. Sonra parmaklarının arasından bakmaya başladı.

"Nasılsın Verda?"

Birce'nin naif sesini duyunca ona doğru döndüm.

"İyiyim, sen nasılsın? Bu arada davet için teşekkür ederim."

Gülümsemesi genişlerken "Işıl iyi olduğu için düne oranla çok daha iyiyim. Ayrıca inan benim için büyük zevk. Gelmenize Arın'da bende çok sevindik," dedi. Yüzündeki samimi ifade doğru söylediğini gösteriyordu.

"Siz nereden tanışıyorsunuz?"

Bakışlarım soruyu yönelten Arın'a döndü. Yakışıklı biriydi, keskin yüz hatları onu olduğundan sert gösteriyordu. Ateş "Uzun hikâye," dediğinde Birce gülümseyerek araya girdi.

"En sevdiğimden. Yemekte tüm detaylarıyla konuşalım." Ayağa kalktı. "Ben bir mutfağa bakıp geleyim." Birce mutfağa giderken Arın, karısının arkasından aşk dolu gözlerle baktı. Ben de bana çekingen gözlerle bakan Işıl'a doğru yanaştım. Aslında teorik olarak Ateş'e doğru yanaşmıştım. Kalbimin hızlanmasını umursamadan bu güzel kızla ilgilenmeye başladım.

"Ama sen çok tatlısın." Ellerini yüzünden indirip bana baktı. "Öyle miyim?" diye sorunca hafifçe güldüm. "Öylesin, çok çok tatlısın, ımm şey, aynı bal gibi."

Ellerini arkasında bağlarken, mavi gözleri parlamıştı. "O zaman ben büyüyünce-" eliyle Ateş'i gösterip "Onun oğluyla

evlenecem ki." dedi. Sözleri üzerine Arın hariç hepimiz kahkaha atarken Ateş zor çıkan sesiyle "Anne benim oğlum yok, onu ne yapacağız Işıl Hanım?" dedi.

"Ne evliliği kızım? Daha kaç yaşındasın sen!"

Arın kıskanç ve sahiplenici bir baba olarak konuşunca olay daha komik bir hâl almıştı.

Bir parmağını yanağının üzerine koyarak düşünme pozisyonu alan Işıl, tatlı bir öfkeyle babasına baktı.

"Baba kayışma şen. Hmmm o zaman başkasıyla evleniyim artık napalım."

Bu sözlerden sonra kendime hâkim olamayıp onu kucağıma aldım. Yanaklarını öperken tatlı göbeğini gıdıkladım. Neşeli kahkahaları evde yankılanırken öpülesi iki gamzesi çıkmıştı ortaya. Gülünce tam olarak annesine benzemişti. Arın da benim gibi düşünmüş olacak ki hayranlıkla kızının gülüşünü izledi. Gıdıklamalarım durunca Işıl kucağımda oturup göğsüme sokuldu.

"Sevdi seni. Öyle hemen yanaşmaz herkese Işıl Hanım."

"Beni ilk gördüğü andan beri seviyor ama." Ateş'in göz kırparak söylediği söze, Arın gözlerini devirip "Çünkü yakışıklı piçin tekisin." diye geveledi. Ateş kendini beğenmiş bir ifadeyle cevap verdi. "Biliyorum kardeşim." Arın kafasını iki yana sallayarak ağzında bir şeyler homurdanmaya başladı. Gözleri kapanan Işıl'a bakarken Arın ayağa kalktı.

"Ben Birce'ye bakıp geleyim."

"Gerçekten de sevdi seni."

Ateş'e doğru dönüp güzel gözlerine baktım. "Kanım tatlı ne yaparsın?" deyip göz kırptım. Ateş'in bakışları kararırken dudakları hafifçe kıvrıldı. "Öyle," ses tonundaki değişiklik tüylerimi ürpertmişti. Bakışlarımı Işıl'a çevirince uyuduğunu gördüm.

"Uyumuş. Odasına mı götürsek?"

Başını aşağı yukarı sallayıp ayağa kalktı. Ardından Işıl'ı kucağımdan almak için üzerime doğru eğildi. Melekler gibi uyuyan Işıl'ı kucakladı. Işıl, elimi sıkıca tuttuğu için onlarla beraber ben de ayağa kalktım. Odasına gitmek için merdivenlerden çıktık.

"Bu duruma alışık gibisin?"

Ateş'in yüzünde Işıl'a duyduğu sevgi dolu ifade belirdi.

"Daha önceden de kucağımda uyumuştu. Bu onu ilk yatırışım değil."

Hayranlık dolu bakışlarım ikisinin de üstündeydi. Çok güzel görünüyorlardı. Merdivenlerden çıktıktan sonra sağa döndük. Ateş, çenesiyle Işıl'ın odasını gösterince kapısını açtım. Bizi pembe ve mor ağırlıklı olan bir prenses odası karşıladı. Pembe yatak örtüsünü açıp Ateş'in Işıl'ı yatırışını izledim. Yatağa yavaşça yatırdıktan sonra eğilip, başına küçük bir öpücük kondurup üzerini örttü.

"Kokun sinmiş üstüne."

İşte yine aynısını yapıyordu. Beni darmaduman edecek bir söz söyleyip sonra susuyordu. Ben cevap vermeyince doğrulup bana doğru gelmeye başladı. Neden bilmiyorum ama geriye doğru gittim. Ateş ise inatla üstüme gelmeye devam etti. Sırtım duvarla buluşana kadar devam etti. Ardından durdu, kaçacak yerim kalmamıştı. Gözlerimiz birbirinde asılıyken elini uzatıp yanağıma dökülen saçlarımı kulağımın arkasına iteledi. Beynim yakınlığı yüzünden pelte kıvamına geldiği için konuşamıyordum. Aniden yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Nefesim kesilirken gözlerim irileşmişti. Burnunun ucunu boyun kıvrımıma yerleştirdi. Bedenim baştan ayağa titrerken dudaklarım aralandı. Sıcak nefesi boynumun ince derisini yakarken derin bir nefes çekti içine. Gözlerim kapanacak gibi oldu. Ayak parmaklarım içe kıvrılırken burnu aşağı doğru indi. Beklemediğim anda sıcak dudakları boynuma dokundu. Tırnaklarımı avucumun içine

geçirirken gözlerim kapandı. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki korkuyordum. Sanki yerinden çıkacak gibiydi. Başımı kaldırıp gözlerime baktı, güzel gözleri içimi dağladı. O kadar yakındı ki dudaklarının arasında sadece mimikler vardı. Sıcak nefesi aralık dudaklarıma çarparken konuşmaya devam etti.

"Gül kokusunun yakıştığı tek ten senin tenin, gül güzeli."

Ateş aramızdaki bir bariyeri daha paramparça etti. Tıpkı elleri arasında dağılan benliğim, dokunuşu karşısında eriyen bedenim, yakınlığı karşısında kıvranan ruhum gibi. Ateş aynı zamanda beni, kendine paramparça etti. Parçalandığım yerden ona bütünleşmemi ister gibiydi. Zalimceydi, güzel olan her şey gibi. Ve Ateş Karaman, kalbim için zalim biriydi.

11
YANGIN

Gözlerine sürgün yemişti gözlerim. Ona baktıkça gözlerinizdeki parıltılar kalbimin bağını çözüyordu. *Gül güzeli*... Bu iki kelime içime sızdı, önce hücrelerime ardından ruhuma işledi. Kimsenin söylemediği sözleri, kimsenin hissettirmediği şeyleri hissettiren adam, benliğimde unutmayacağım yerlere kazındı. Gözleri gibi sözleri de kalbime sürgündü. Parmak uçları saçlarıma dokundu. Yavaşça kulağımın arkasına iteledikten sonra parmaklarını tenimle buluşturdu. Kulağımın altından boynuma doğru yavaşça kaymaya başladı. İçimde şiddetli depremler oluyor, ayağımın altındaki emniyetli toprak, ona doğru kayıyordu. Ateş, bana rotamı kaybettiriyordu.

"Ateş," diye fısıldadım. Boğuklaşan sesim, kulağıma yabancı gelmişti. İşaret parmağı köprücük kemiğime dokunurken "Hımm," diye mırıldandı. Dokunduğu yerlerde başlattığı yangından haberdar mıydı? Ayakta durmakta zorlanmaya başladım.

11
YANGIN

Gözlerine sürgün yemişti gözlerim. Ona baktıkça gözlerindeki parıltılar kalbimin bağını çözüyordu. *Gül güzeli...* Bu iki kelime içime sızdı, önce hücrelerime ardından ruhuma işledi. Kimsenin söylemediği sözleri, kimsenin hissettirmediği şeyleri hissettiren adam, benliğimde unutmayacağım yerlere kazındı. Gözleri gibi sözleri de kalbime sürgündü. Parmak uçları saçlarıma dokundu. Yavaşça kulağımın arkasına iteledikten sonra parmaklarını tenimle buluşturdu. Kulağımın altından boynuma doğru yavaşça kaymaya başladı. İçimde şiddetli depremler oluyor, ayağımın altındaki emniyetli toprak, ona doğru kayıyordu. Ateş, bana rotamı kaybettiriyordu.

"Ateş," diye fısıldadım. Boğuklaşan sesim, kulağıma yabancı gelmişti. İşaret parmağı köprücük kemiğime dokunurken "Hmmm," diye mırıldandı. Dokunduğu yerlerde başlattığı yangından haberdar mıydı? Ayakta durmakta zorlanmaya başladım.

Bu bana yaşattığı tarifsiz hisler haksızlıktı. Ne hâlde olduğumu umursamadan bir adım daha atınca bedenlerimiz birbirine dolandı. Ağırlaşan göz kapaklarımı kapatacağım sırada odanın kapısı açıldı. Bizi çepeçevre saran yoğun hava anında dağılırken Ateş, hızla geri çekildi. Birce, odanın açılan kapısından içeri girdi.

"Işıl, uyudu mu?"

Bakışları bize çevrilince yerime sinmemek için kendimi zor tuttum. Bedenimdeki tüm kan, yanaklarıma akın ederken yüzüm alev alev yanmaya başladı. Bakışlarımı suç işlemiş çocuklar gibi kaçırdım. Ateş ensesini kaşırken boğazını temizledi.

"Uyudu."

"Şey, yemekler hazır. Hadi aşağı gelin."

Bu fırsata sıkıca sarılırken yaslandığım yerden doğruldum. Birce bize utangaç bir ifadeyle gülümsedikten sonra odadan çıktı. Ateş'e bakmamaya çalışarak yanından geçmek için hareketlendim. Aynı anda o da doğrulurken göğsü sırtıma çarptı. Adımlarım anında kesildi. Yüzünü bana doğru eğince tatlı nefesi, kulağımın altındaki bölgeye çarptığı an göğsüm sıkıştı.

"Kaç bakalım."

Sesindeki eğlenen tonu fark edince bakışlarımı ona çevirdim. Bunu yapanın asıl kendisi olduğunu söyleyecektim ki uzanıp elimi tuttu. Anlık felç geçirirken şaşkınlığımı umursamadan yürümeye başladı. Kalp atışlarım o kadar hızlanmıştı ki göğüs kafesim acıyordu. Sarsak adımlarla onu takip ederken odadan çıktım. Avucu, avucumu yakıyordu. Sıcacıktı, elim gibi içimde ısındı. Merdivenlerden aşağı inince kısık bir sesle "Ben Birce'ye yardım edeyim," dedim. Beni başıyla onaylarken elini çekti. Bacaklarımdaki titremeyle ondan uzaklaştım. Bu adam kalbime zararlıydı! Bakışlarını sırtımda hissetmenin verdiği telaşlı adımlarla mutfağa doğru ilerledim. Kapıda durup sakinleşmek adına derin nefesler aldım. Biraz daha iyi hissedince mutfağa

girdim. Sütlü kahve tonlarının hâkim olduğu mutfak, büyük ve son derece modernti. Birce beni görünce gülümsedi.

"Yardım edebilir miyim?"

Hevesle başını aşağı yukarı doğru sallarken "Çok iyi olur. Yardımcımız izinli olduğu için bugün tüm iş bana kaldı," dedi. Hafifçe gülümserken yanına doğru yürüdüm. Birce'nin gösterdiği dolaptan bardakları çıkarırken bakışlarını üstümde hissediyordum. Başımı ona doğru çevirince sıkkın bir nefes aldı. Çekingen bir ifadeyle "Bir sorun mu var?" dediğimde gergince saçını kulağının arkasına iteledi.

"Verda, onu üzme olur mu?"

Aniden söylediği sözleri karşısında afallamıştım. Gözlerim irileşirken Birce yanıma gelip elimi tuttu.

"Ateş çok iyi biridir. Dostumu incitme. Zamanında yeterince incinmişken özellikle, bunu ona yapma."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Be-ben ne diyeceğimi bilemiyorum," diye geveledim. Dudaklarında ufak bir gülümseme oluştu.

"Bir şey deme, aranızda olan şeyin, yeni ve beklenmedik olduğu belli. Sadece akışına bırak. Hem zamanı gelince o, sana tüm yaralarını anlatacaktır. O zaman anlayacaksın beni."

Ben sözlerini hazmedemeden Birce, geri çekilip dolaptan malzemeleri çıkarmaya devam etti. Allak bullak olmuş bir hâlde ona yardım etmeye çalıştım. Kalbim daha dakikalar önce Ateş'in sözleri sayesinde sarhoş ve normal ritmine kavuşamamıştı. Beynim ise Birce'nin sözlerinde takılıp kalmıştı. Ateş'e karşı olan merakım mümkünmüş gibi daha da artıyordu. Başımı iki yana doğru sallayıp elimdeki malzemeleri bahçedeki masaya yerleştirdim. Ateş'in anlaşılmaz bakışlarını hissedince ellerim titremeye başladı. Beni bu kadar çok etkilemesi gerçekten haksızlıktı. Ne yapacağımı ne düşüneceğimi bilmez hâle getiriyordu beni. Bakışlarını görmezden gelmeye çalışırken Ateş'in

telefonu çaldı. Meraklı gözlerim anında onu buldu. Telefonu cevaplarken ayağa kalkıp açık olan balkon kapısından içeri doğru ilerledi. Hâlâ çıktığı kapıdan içeri bakıyorken dakikalar geçti. Fakat Ateş Bey, görünürde yoktu. Merakıma engel olamadan "Ben bir Ateş'e bakayım," diye geveledikten sonra ayağa kalktım. İçeri girince Ateş'i odanın köşesinde, arkası bana dönük bir şekilde gördüm. Bakışları ekran ışığı yanık olan telefonun üstündeydi.

"Ateş?"

Sesimi duyunca bakışlarını bana çevirdi. Yüzünde hafif bir gülümseme oluşurken telefonu masanın üstüne bıraktı. Kendime engel olamadan "Bir sorun mu var?" dediğimde başını iki yana doğru salladı.

"İşle ilgili, hadi yemeğe gidelim."

"Ellerimi yıkayıp geliyorum."

Başıyla beni onaylarken banyonun yerini söyledikten sonra içeri doğru ilerledi. Alt kattaki misafir banyosunda işim bitince salona geçtim. Bahçeye ilerleyeceğim sırada odanın içinde ışığı yanan telefon dikkatimi çekti. Ateş'in telefonuydu. Aklıma gelen fikirle alt dudağımı ısırdım. Telefonuna bakmak istiyordum. Ah, hayır bunu yapmamalıydım. Kararımı değiştirmeden bahçeye girdim. Birce beni görünce "Verda da geldiğine göre yemekler soğumadan başlayalım," dedi. Masaya oturup çorbayı içmeye başladım.

"Verdacım?"

Adımı duyunca dalgın bakışlarımı Birce'ye çevirdim.

"Efendim?"

"Seni tanımak istediğimi söylerken ciddiydim. Neler yapıyorsun, kaç yaşındasın?"

Nereden başlayacağımı bilmeyerek yüzüne bakarken Ateş kıkırdadı.

"Meraklı şey."

Birce, Ateş'e dönüp dil çıkardı. "Öyleyim."

"Tamam be, demedim bir şey."

Bu hâllerine gülümserken Birce'ye döndüm.

"Yirmi iki yaşında bir hemşireyim. Almanya'dan yeni geldim."

Başını aşağı yukarı sallarken "Peki bizim Ateş ile nasıl tanıştınız?" dedi. Nasıl cevap vereceğimi bilmediğim için telaşlı gözlerle Ateş'e baktım. Dudaklarında bastırdığı gülümsemeyle bana bakıyordu. Gözlerimi kıstım.

"Nasıl tanıştığımızı da Ateş anlatsın."

Ateş boğazını temizlerken bana göz kırptı. "Anlatalım bakalım."

Küçük kızı kurtardığı andan, onu eczanede tek başına bırakıp gidişime kadar ve bir yıl boyunca hiç görüşmeyip sonra uçaktaki olağanüstü karşılamamıza kadar her şeyi detaylı bir şekilde anlattı. Anlattıklarıyla beraber yüzünde bazen farkında olmadığı içten bir gülümseme oluşuyordu. Onu dinlerken etraftaki herkes silindi sanki. O ve içime dokunan güzel sesi kaldı. Elimi çenemin altına yaslayıp yüzünü seyrettim, sesini dinledim. Hastanedeki karşılaşmayı anlatırken bana döndü. Elimi çenemin altından çekip onayladım onu. Bakışlarımı üzerinden çekmeden suyumu içerken "Ay ne romantik," diyen Birce'nin sesini duydum. Su boğazıma takılırken hafifçe öksürdüm.

"Şey, yani ne kadar tatlı. Resmen mucize gibi değil mi hayatım?"

Durumu toparlamaya çalışan konuşmasından sonra kocasına döndü. Arın kısaca gülümseyerek "Öyle," dedi. Bakışlarımı kaçırırken bu yaşadıklarımızın mucizevi olduğunun farkındaydım.

"Biliyor musun Arın da benim mucizemdi. Gerçekleşen en büyük mucizem." Merakla ona bakarken konuşmaya devam etti. "Öyle kolay kurulmadı bu aile. Çok yara aldık, çok çaba

sarf ettik, kırdık, kırıldık ama hep birbirimize tutunduk." derken mavi gözleri aşkla kocasına baktı. Bakışlarıyla konuşuyor gibiydiler. Ve Arın ona bakınca yüzündeki sert ifade kayboluyor yerini âşık bir adama bırakıyordu.

"Ve bu ailenin kurulmasında yanındaki adamın katkısı çok büyük," deyince Ateş yüzünü buruşturarak "Abartma," diye söylendi. Birce, Ateş'e şaşkın bir ifadeyle bakıp "Abartmayayım mı?" diye sorduktan sonra bana döndü.

"Biliyor musun Arın ile aramız benim saçma bir hatam yüzünden çok kötü bir hâldeydi. Sonra yanındaki adamla kahve içmeye gittik ve ben kendimi Arın'ın evinde ona evlenme teklifi ederken buldum."

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken "Gerçekten mi?" diye soludum. Arın hafifçe gülümsedi.

"Çok tatlıydın gerçekten."

Ateş gözlerini devirerek eğlendiğini gizlemeye çalıştığı bir ifadeyle "Git evlenme teklifi et demedim ama ben. Sadece onu kendine inandır dedim," deyince Birce'ye döndüm.

"Seni tebrik etmek istiyorum. Gerçekten büyük cesaret ister bu yaptığın."

Gözleri parlarken "Biliyorum ve hiç pişman değilim. Bir daha olsa bir daha yaparım," dedi. Arın, Birce'nin masadaki eline uzanarak avuç içine minik bir öpücük kondurdu.

"Sen yapmasaydın ben yapacaktım zaten. Seni zor buldum o kadar çabuk kaybedemezdim."

Ateş onlara bakıp gülümsedi.

"Hey bu kadar sevgi gösterisi yeter bence. Hadi çay içelim."

Hepimiz gülümseyerek masadan kalktık.

* * *

Saatler sonra Ateş'in arabasına binerken kendimi mutlu hissediyordum. Keyifli bir gece ve iyi arkadaşlar edin-

miştim. Hatta o mesaj bile aklımı çok kurcalamıyordu artık. Sonra düşünülecek şeyler arasına kaldırmıştım. Sessiz geçen araba yolculuğumuz Ateş'in arabayı farklı yerde durdurmasıyla son buldu. Meraklı bakışlarla ona dönüp "Evime gelmedik," dedim. "Biraz hava alalım." dedikten sonra arabadan indi. Geçen gün geldiğimiz yerdi burası. O mesajın geldiği yer. Bu tatsız anının moralimi bozmasına izin vermemeye çalıştım. Arkasından inip kaputa yaslanan heybetli bedeninin yanında durdum. Omuzlarımız birbirine değiyordu.

"Seviyorsun burayı."

Gözlerini denizden ayırmadan konuşmaya başladı. "Deniz olan her yeri severim."

Ceketinin iç cebinden sigarasını çıkardı. Sigara dalını dudaklarına yaslayıp gri bir zippoyla ucunu ateşledi. Yanakları içine çökerken sigaranın ucundaki turuncu ateş harlandı.

"Burada yaşadığımı hissediyorum."

Sözlerinde haklıydı, burada ciğerlerime dolan nefes daha sahici daha belirgindi.

Tekrar önüme dönerek yakamozu izlemeye devam ettim. Ateş aniden "Sana bir şey demem gerekiyor," dediğinde ona döndüm. Gözlerini denizden ayırıp bana çevirdi.

"Almanya'ya gidiyorum."

Beklemediğim sözleri, kalbime küçük bir kıymık batırdı. Şaşkınlıkla açılan gözlerimle konuşamadan ona baktım. Gerçekten de öylece gidiyor muydu?

"Neden?"

Ses tonumdaki sitemi fark etmiş miydi? Omuz silkip "Beklenmedik bir iş çıktı. Bir süreliğine gidip gelmem gerekiyor," dedi. Temelli bir gidiş değildi. Bu ayrıntı haddinden fazla mutlu etmişti. Ensesine uzanan elleri saçlarını kaşırken sıkıntılı bir ifadesi vardı.

"Ani bir gidiş haberi oldu."

Sigarasından bir yudum daha çekti içine. Dalgın gözleri denizin üstündeyken konuşmaya başladı.

"Bir şeyler oluyor Verda. Sen de farkındasın."

Kaşlarım çatılırken "Anlamıyorum," dedim. Bocaladığı gözleriyle bana baktı.

"Bu ara, ikimize de iyi gelebilir."

Gidişinin geçici olduğunu duymak sıkıntıyla kasılan kalbime iyi gelmiş olmasına rağmen, sonraki sözleri kalbimi sıkan bir el gibiydi. Gidişi mecburiydi belki ama o, duygularından da kaçıyordu. Dik durup gözlerine kararlı bir ifadeyle baktım. Sahte güç maskesi takınıp yüzüme hafif bir gülümseme yerleştirdim.

"Peki, iyi yolculuklar o zaman şimdiden. Beni eve bırakır mısın?" deyip arkamı döndüm. Kaçan biri için yapacak hiçbir şey yoktur, gidişini izlemekten başka.

"Verda ben kaçmıyorum. Öyle düşünüyorsun biliyorum ama ben kaçmıyorum."

Sözleri adımlarımı kesmişti ama yine de dönmedim ona doğru. Sıkılı dişlerimin arasından kendimi konuşmaya zorladım.

"Beni ilgilendirmez. İstediğini yapmakta özgürsün."

Kendisi inkâr etse de yaptığı tam olarak buydu, kaçmak. Adımları bana doğru yaklaştı, elini omuzumun üzerine koydu. Tüm vücudum gerilirken gözlerimi sıkıca yumdum. Her şeye rağmen ufacık dokunuşundan bu denli etkilendiğim için kendime kızdım.

"Verda bana bak."

Saçlarıma çarpan nefesinin sıcaklığını boynumda hissediyordum. Çok yakın olmalıydı. Başımı iki yana sallayarak ona dönmeyeceğimi belirttim. Son gücümü de gözlerinde yitiremezdim.

"Dönme sırtını, sen hep bana açık yürekli oldun. Kızgınken, kırgınken, ağlarken hiç kaçmadın benden, sana bir yabancıyken bile. Bu yüzden şimdi yapma bunu."

Sözleri, içimde zapt ettiğim öfkeli ateşe benzin döktü. İçimde harlanan yoğun öfkeyle ona doğru döndüm. Evet, fazla yakınmışız. Bu ayrıntının beni etkilemesine izin vermeden konuşmaya başladım.

"Bak kendin diyorsun, seni tanımıyorken bile sana dürüst oldum ben. Çünkü ben senden hiç kaçmadım, kaçamadım. Yapmadım bunu!" diye patladım. İşaret parmağımı kaldırıp göğsünün üzerine yerleştirdim. "Ama sen kendine dair en küçük bir şeyi bile anlatmaktan kaçınıyorsun. Şimdi kalkmış gideceğim diyorsun. Gitmen sorun değil asıl sorun bu gidişi, kabul etmesen de kaçış olarak kullanman." Sonlara doğru ses tonum kısılmıştı. Dolan gözlerimi gizlemek için birkaç adım geriye gidip bu yakınlığı bozmaya çalıştım. Ama ben gidince üstüme doğru gelip önüme geçti. Gidecek yerim olmayana kadar üzerime gelmeye devam etti. Kalçam arabanın kaputuna değince durdu.

"Ne yapıyorsun? Çekil." Bu kadar yakınlık iyi değildi. O kadar iyi değildi ki ona olan kızgınlığımı bile unutturabilirdi.

"Dinleyene kadar çekilmeyeceğim. Ben kaçmıyorum Verda, aksine yüzleşmeye gidiyorum."

Göğsüne diktiğim bakışlarım hızla gözlerine kaydı. Kafam karışmıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

Eli yanağıma değen saçımı geriye atarken sıcak eliyle yanağımı avuçladı. Başını bana doğru eğerek göz temasımızı korudu.

"Fazla açık değil mi sence de? Aramızda olanları zorunlu seyahatimde düşünmem, onlarla yüzleşmem gerek. Aynı şekilde seninde. Düşün Verda; neyi istediğini, neyi geride bırakmak istediğini düşün ve kararını ver."

Eli yanağımı uyuştururken hiçbir tepki vermeden öylece durdum. Beynim de benimle beraber durup çalışmayı bırakmış gibiydi.

"Benim düşünmeye ihtiyacım yok." Sertçe sarf ettiğim sözler üzerine kaşları çatıldı.

"Anlamıyorsun."

Başımı sağa sola doğru salladım. "Tam aksine, anlıyorum. Sen hâlâ bir şeyleri arkanda bırakamamışsın."

Sıkıntılı bir nefes çekti içine. "Saçmalıyorsun."

Alayla güldüm. "Sözlerimde haklı olduğumun sen de farkındasın."

Ellerini ensesine yerleştirip sertçe boynunu ovdu. "Neden susup beni dinlemeye çalışmıyorsun ki?"

Çenemi havaya kaldırdım. "Ben anlayacağımı anladım. Benim düşünmeye ihtiyacım yok, senin ak-"

Avucunu dudaklarıma yaslayıp sesimi tam anlamıyla kesti. "Biraz sus be kadın."

Elini tutup geri çektim. "Sen de ne istediğine karar ver Ateş! Sürekli bir gelip bir gidemezsin! Neden anlamı-"

Sesimi bu defa kesen dudaklarıydı. Kelimelerim pılı pırtı ne varsa toplayıp zihnimi terk etti. Sıcak dudakları aralık dudaklarımın arasına yerleşmiş, beni darmaduman etmişti. Şaşkınlıkla açılan gözlerimi görünce dudakları hafifçe kıvrıldı. Ardından elini enseme yerleştirip beni kendine doğru çekti. Başını yana eğince aralık gözlerim kapandı. Havada kalan elim, pazısına tutunurken alt dudağımı kavrayıp öpmeye başladı beni. Dudakları hareket ettikçe karnımda varlığından yeni haberdar olduğum karıncalar ayaklanıyordu. Dili aralık kalan dudaklarımdan içeri kayınca sarsıldım, dağıldım, parçalandım.

Tatlı nefesi içime dolarken dili dilime dokundu. Acemi dudaklarım öpüşüne karşılık vermeye başladı. Ensemdeki eli beni kendine çekmeye devam ederken diğer eli belimin oyuğuna kaydı. Göğüslerimi sert göğsüne yasladı. Bu baskı karşısında dudaklarından kısık bir inleme çıktı. Boşta kalan elimi saçlarına uzattım. Yumuşak saçları, parmaklarımın arasında dağılırken dilim dudaklarının arasına kaydı. Dilim damağına sürtünürken tadı karşısında inledim. Çok güzeldi. Dudakları hoyratlaştı.

Üstüme doğru gelince kalçam arabayla buluştu. Bedeni bacaklarımın arasına girerken ensemdeki eli boynumu kavradı. Deli gibi hızlanan nabzım parmaklarına çarpıyordu. Alt dudağımı çekerek geri çekildi. Dudakları yanağımdan aşağı kayarken "Beni deli ediyorsun," diye fısıldadı. Kısık çıkan sesimle "Ateş," diye sızlandım. Asıl beni çıldırtan oydu. Parmakları gerdanıma kayarken dudakları da çeneme doğru kaydı. Dişlerini çeneme geçirirken pek de nazik olmayacak şekilde ısırdı. Dişlerinin baskısı yüzünden tenimde nükseden tatlı acı soluğumu kesti. Bedenim yükselirken nefes nefese kalmıştım. Karnımın alt kısmındaki ufak karıncalar alt bölgelere doğru iniyordu. Kasıklarıma sanki kızgın iğneler batıyordu. Çenemdeki dişleri yerini diline bırakınca sıcaklık arttı. Çenemi ısırıp, emerken alt dudağımı sertçe ısırdım, saçlarındaki parmaklarım yumruk şeklini aldı. Dudakları boynuma kayarken "Sen var ya, aklımı başımdan alıyorsun," diye inledi. Ona tutunurken ekseninden çıkan dünyam yüzünden sarsılmıştım. Dudaklarının değdiği yerler alev alev yanıyordu. Öyle bir yangındı ki bu bedenimdeki her bir hücreme sıçramıştı.

Ateş sıçramış bir kağıt parçası gibi yanıyordum avuçlarında. Boynumun ince derisine inen dudakları, köprücük kemiğimin üstünde durdu. Orada soluklanırken "Yarın gidiyorum, iki hafta sonra geldiğimde artık kaçan taraf olmayacak," dedi. Başını kaldırınca baygınlaşan gözlerimle koyulaşan gözlerine baktım. Yüzünü yüzüme doğru eğdi. Islak dudaklarıma çarpan nefesi ürpermeme neden olmuştu. Sık sık aldığım nefeslerim, kabaran dudaklarına çarpıyordu.

"Bu saatten sonra istesen de istemesen de kaçmam senden."

12
İŞGAL

Burak & Ece

Düğünümüzde sizleri de aramızda görmekten mutluluk duyarız.

Boş bakan gözlerimle dakikalardır elimde tuttuğum düğün davetiyesine bakıyordum. Demek evleneceği gün belli olmuştu.

"Davetiyeyi yollamaları kaba bir davranış olmuş."

Bakışlarımı davetiyeden çekip başımda dikilen anneme çevirdim. Omuz silkerken "Önemli değil," diye geveledim. Annemin biçimli kaşları çatılırken başını iki yana doğru salladı.

"Ahu senin arkadaşın Verda, senin abisine karşı olan hislerini bilmesine rağmen bunu yapmamalıydı."

Davetiyeyi yatağın üstüne bırakıp saçlarımı geriye attım.

"Anne, Burak geçmişte kaldı."

"O çocuk yüzünden neler yaşadığını unutmadım."

Bedenim anında gerildi. Annemin sözleri ardından zihnim, iki yıl önce yaşanan anılarla doldu. Bir gece telefonuma bilinmeyen bir numaradan saçma sapan bir mesaj ve fotoğraf gelmişti. Fotoğrafta Burak, benimle sevgiliyken başka bir kızla öpüşüyordu. O gece ihanet, küf tutmuş bir hançer gibi sırtıma saplanmıştı. Sonrasında dağılmıştım işte.

"Dediğim gibi anne, geldi ve geçti."

"Geçti mi? Beni mi kandırıyorsun yoksa kendini mi? O aptal çocuğun senin için olan değerini bilmeyen yok."

Yeşil gözleri her şeyi bildiğini belirtir gibi parlıyordu. Zeki bir kadındı annem. Çenemi havaya kaldırıp soğuk bir sesle konuşmaya çalıştım.

"Kimseyi kandırdığım yok benim. Tamam, kabul. Bir zamanlar ona karşı çok ciddi şeyler hissediyordum belki ama her şey bitti. Beni artık ilgilendirmiyor."

Şu an beni ilgilendiren tek bir kişi vardı. O da dün geceki güzel anlarımızdan sonra beni eve bırakıp kısa bir süreliğine Almanya'ya gitmişti. Aklıma gelince bile kalp ritmim değişiyordu.

"Peki. Sen öyle diyorsan öyle olsun."

Başımla onu onaylarken annemin gözleri kısıldı.

"Yine de o düğüne gitmeyeceksin değil mi?"

Boğazımı temizleyip kendimden emin bir sesle "Gideceğim anne," dedim. Annem cevap vereceği sırada kapım açıldı. Ardından Burçin abla odama girdi.

"Verda, kızım hadi kahvaltıya." Annemi görünce sesi sonlara doğru azalarak kayboldu. Annem öfkeli gözlerle Burçin ablaya bakıp sert bir sesle konuşmaya başladı.

"Onların büyümesinde yardımcı olman, sana Verda'ya kızım deme hakkını vermez. Yerini unutma Burçin!"

Annemin sözleri, hayretler içinde kalmama neden olmuştu.

Burçin ablanın yüzü soldu. Bakışlarını kaçırırken "Ha-haklısınız Asuman Hanım," dedi. Annemin bu tavrı şaşkınlıkla dolup taşmama neden olduğu kadar öfkelendirmişti de beni. "Anne abartıyorsun." Dişlerimi sıktığım için sesim tıslar gibi çıkmıştı.

"Sen karışma Verda!"

Annemi görmezden gelerek bakışlarımı Burçin ablaya çevirdim.

"Burçin abla, annemi dinleme lütfen. Ben ve Güneş, senin kızın sayılırız."

Gözleri acı ile kısılan Burçin abla çatallayan sesiyle "Ben mutfağa ineyim," dedi. Arkasını dönüp hızlı adımlarla odamı terk etti. Bastıramadığım öfkemle anneme doğru döndüm.

"Ona neden bu şekilde davrandın ki!"

Annem sıkkın bir nefes aldı. Soğuk bir tavırla "Ben sadece ona yerini hatırlattım," dedi. Yüzümü sertçe ovaladım. Annemi çoğu zaman anlayamıyordum.

"Bu nefretinin nedeni ne anne?"

Annem tiz bir kahkaha attı. Ardından yüksek sesle bağırmaya başladı.

"Çünkü kendini bir halt sanması beni çıldırtıyor. Onun tek isteği, benim yerime geçmek. Ayrıca o-"

"Neler oluyor burada sabah sabah, bu bağırışlar da ne böyle?"

Odaya giren babamın yüksek sesi tartışmayı bölmüştü. Annemin sözlerinin bende yarattığı şaşkınlıkla babama döndüm.

"Annem ve anlamadığım bir biçimde Burçin ablaya duyduğu nefret!"

Babamın rengi solarken başını iki yana salladı.

"Cengiz, neden sustun söylesene bir şeyler. En iyi sen bilirsin aramızın neden bu hâle geldiğini."

Afallamış bir şekilde "Bu da ne demek oluyor?" dedim. Babam sinirle anneme bakarken çok nadir kullandığı öfkeli sesiyle "Daha fazla saçmalama Asuman! Bu sabahlık kavga kotan

bittiyse eğer kahvaltıya inelim," deyip odadan çıktı. Annem sinirle arkasından giderken boş bakışlarla arkalarından baktım. Bu olanlara anlam veremeden sinirle başımı sallayıp yatağıma oturdum. Elim, yatağımdaki davetiyeye giderken düğün tarihine baktım. On beş eylül, yani iki hafta sonraydı. Bu da demektir ki Ateş'in geldiği gün ile aynı zaman.

Oflayarak davetiyeyi yatağa bırakıp banyoya yöneldim. Ateş o gece benimle beraber geleceğini söylemişti fakat bu Almanya gezisi bu ihtimali sıfırlamıştı. Çok güzel! Dün gece hayatımın en özel ve güzel anlarıydı. Bu sabah ise işler sarpa sarmıştı. Parmak uçlarım dudaklarıma giderken içli bir nefes aldım. Yaşadığım yoğun hislerin anıları hâlâ tazeydi. Gözlerimi yumdum. Daha şimdiden özlemiştim onu. Bir an önce bana geri gelmesini ummaktan başka bir şey gelmiyordu elimden.

* * *

"Günaydın Eyşan."

Dosyalarla ilgilenen Eyşan, beni görünce gülümseyerek "Günaydın," dedi.

"Nasılsın?"

Nasıl olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Omuz silkerken "Bilmem iyi sanırım," dedim. Yanına geçerek onun gibi karışık hasta dosyalarını düzenlemeye başladım.

"Sanırım bende."

Bir an düşündükten sonra aklıma gelen fikirle konuşmaya başladım.

"Bu akşam bir yerlere mi gitsek? Bence ikimizin de ihtiyacı var."

İçinde bulunduğum durumu biriyle konuşmazsam kafayı yiyecek gibi hissediyordum.

"Çok iyi olur."

Eyşan ile gideceğimiz kafeyi kararlaştırdıktan sonra işimize geri döndük. Aklımda sürekli dolanan Ateş ile beraber günü geçirmeye başladım. Uçağı inmiş olmalıydı. Ve onu deli gibi merak ediyordum. Sağ salim varıp varmadığını, uçuşunun nasıl geçtiğini sormak istesem de buna cesaret edemediğim için onu aramadım. Elim sürekli telefona gitmiş ve adının üzerinde durmuştu. Ama her seferinde vazgeçip telefonu kaldırmıştım. Sanırım ilk aramayı onun yapmasını bekliyordum. Yoğun geçen günün ardından nihayet çıkış saatimizde Eyşan ile beraber hastaneden çıktık ve geçen günkü kafeye gittik. O da benim gibi sevmişti burayı. Canlı müzik olan kafede hüzünlü müzikleri dinlerken aklıma burada Ateş ile karşılaştığımız gün geliyordu. Sürekli onu düşünerek sessizce iç çekiyordum. Onu bu kadar kısa sürede özlemiş olamazdım.

"Dokunsam ağlayacak gibisin. Şarkı etkiledi diyeceğim ama dinlediğinden bile şüpheliyim."

Sözleri üzerine kıkırdamaya başladım.

"Hayır şarkı etkilemedi zaten."

Eyşan hafifçe öne eğildi. Alt dudağının hemen kenarındaki beni kaşırken "Anlatmak ister misin?" dedi. Kahvemden bir yudum aldıktan sonra Eyşan'a, Ateş ile aramızda olanları anlatmaya başladım.

"Fazla karışık bir durum."

Onu başımla onayladım. "Ve ben de ne yapacağımı bilmiyorum."

"En iyisi akışına bırakmak. Bir süre sonra kalbin sana doğru yolu gösterir."

Alt dudağımı ağzıma yuvarladım. "Ona kısa süre içerisinde bu kadar yoğun hisler hissetmem garip geliyor."

Eyşan kahvesinden bir yudum aldıktan sonra hafifçe gülümsedi. "Aşk zaten başlı başına garip bir şey."

"Öyle."

"Ateş, anlattığın gibi biriyse sanırım risk almaya değer Verda. Bu yüzden işleri bulandırmadan harekete geç gitsin."

Alnım kırışırken çenemi kaşıdım. "Aslında haklısın."

Eyşan küçük bir kahkaha atıp elimi tuttu.

"Verda bu adam sana karşı boş değil. Bu yüzden kaçmak yerine yüzleşmen senin açından daha iyi olacak."

Kısa bir an düşündüm. Kaçtığım hisler tüm çıplaklığıyla karşımda duruyordu aslında. Sürekli onu görmek istemem, her gördüğümde alaşağı olmam, resmini çizecek kadar yüz hatlarını zihnime kazımam... Bunlar tek bir şeyi gösteriyordu. Kalbime çarpan gerçeklikle bakışlarımı Eyşan'ın gözlerine çevirdim.

"Eyşan ben," derince yutkunup kaçtığım gerçeği kabullendim. "Ben Ateş'e âşık olmuşum." Bir gün ansızın karşıma çıkan adam, şimdi kalbime kazınmıştı. İçimdeki şüphelerimi, onunla beraber kalbime akın eden sıcaklık çürütüyordu. Çünkü kalbime akan sıcaklık, o kadar yakıcıydı ki aşk olduğunu bas bas bağırıyordu. Daha ilk anda yenilmiştim ben ona. Hayattaki en güzel yanılgımdı Ateş. Bu yüzden kalbimin ona tutulup kalması kaçınılmazdı. Beni kırdıkları yerden sevdim ben onu. Ödüm kopuyordu. Burak'a hissettiklerimden çok daha yoğun bir histi bu. Beni incitmemesini istemekten başka bir şey gelmiyordu elimden.

"Korkma, aşk güzeldir yani öyle derler."

Düşüncelerimden sıyrılmamı sağlayan Eyşan'ın sözlerini duyunca alaycı bir gülümsemeyle yüzüne baktım. "Eğer çirkin yüzüne rastlamazsan güzeldir."

İçimde öyle deli bir yan vardı ki Ateş ile beraber en çirkinliğe bile razı gelen. Derin bir iç çektim.

"Sen hiç âşık oldun mu Eyşan?"

Yüzüme bakıp dürüstçe "Olmadım, yanılmalar yaşadım tabii ama âşık olmadım," dedi. Gözlerim açılırken "Gerçekten mi?" deyince başını aşağı yukarı salladı.

"Ben böyle iyiyim."

Eyşan kolundaki saate bakıp "Kalksak mı artık? Geç olmuş," dedikten sonra hesabı ödeyip çıktık mekândan. Eve gidince üstümü bile çıkarmadan yatağa çöktüm. Kolumu kaldıracak hâlim yoktu. Komodinin üstündeki bardağa uzandım. Tam suyu içeceğim sırada diğer elimde olan telefonum çalmaya başladı. Yerimden sıçrarken ekrandaki ismi gördüm. Gözlerim fal taşı gibi açılırken su bardağını yerine bırakmak için uzandım ama heyecandan titreyen ellerimle bunu başaramayıp bardağı yere düşürdüm. Bardak kırılırken parçalar etrafa yayıldı.

"Hay aksi, bir bu eksikti."

Telefon ısrarla çalmaya devam edince derin bir nefes alıp açtım. Duygularımı kabullendikten sonra onunla konuşmak daha zor daha heyecan vericiydi.

"Efendim?"

"Selam."

Sesini duymak bile kalp atışlarımı o kadar hızlandırmıştı ki sanki kalbim kaburgalarımı delip geçecek gibiydi. Heyecandan titreyen sesimi kontrol altına almaya çalışarak boğazımı temizledim.

"Selam."

"Nasılsın?" diye sorunca gözlerim kapandı, berbat demek istesem de buna engel olup "İyiyim. Sen?" diye sorabildim.

"İyidir."

"Seni merak ettim bugün. Yolculuk nasıl geçti?"

Düşünmeden dökülmüştü sözcükler dilimden. Konuşmasını beklerken gözüme takılan parçaları toplamak için eğilip cam kırıklarının iri parçalarını avuç içime koydum.

"Yolculuk iyiydi ama burada fazla iş birikmiş. Ortak çalıştığımız şirket için yeni projeler, yazılım kodları için toplantılar ve bir sürü şey gerekiyor. Bu iki hafta çok yoğun geçecek. Bulduğum ilk fırsatta aradım seni."

"Şey, aradığına sevindim."

Dudağımı ısırıp cevap vermesini bekledim. "Seni özledim," dedi aniden. Sözlerinin bende yarattığı etkiyle elimi sıkınca bardağın cam kırıkları avucuma battı. "Ah." Camları hızla atıp kanayan elime baktım.

"Bir sorun mu var?"

Acı dolu bir sesle "Ah hayır, sadece elimi kestim," diyebildim.

"Ne?"

Tam da elimi kesecek anı bulmuştum.

"Banyoya girip elini suya tut. Oksijen suyu falan var mı?"

Bir an için elimin acısını bırakıp telaşla çıkan sesini dinledim. Benim için endişelenmişti. Dudaklarım iki yana doğru kıvrıldı. Kalbime yine o sıcaklık akın etti.

"Sadece ufak bir kesik Ateş."

"Çok konuşma da dediğimi yap Verda."

Sabırsız ses tonu üzerine kaşlarım havalandı. Şaşkın bir sesle "Peki," deyip komutuna uymaya başladım. Banyoya girip kesiğin üzerine temizlenmesi için su tuttum.

"Yıkadın mı?"

"Şu an yıkıyorum."

Musluğu kapatıp banyodaki ecza dolabına baktım.

"Nasıl kestin elini?"

Sorusunu duyduğum zaman oksijen suyuna uzanıyordum. "Sen arayınca öyle aniden, bardak elimden düştü, parçalarını toplarken de elim kesildi."

"Elinle parçaları neden topladın ki?"

Resmen beni azarlıyordu ama bu bile çok hoşuma gitti. Lavabonun önüne geçip şişenin kapağını tek elimle zorlansam da açtım.

"Gerekli malzemeler var mıymış?"

"Evet var."

"Dikkatle sür."

Dayanamayıp kahkaha atmaya başladım.

"Ateş ben bir hemşireyim. Neyin nasıl yapıldığını biliyorum."

"Çok bilmiş seni."

Telefonu hoparlöre aldıktan sonra yanıma bırakıp, elime aldığım pamuğun üzerine oksijen döküp, biraz derin olan kesiğin etrafına seri hareketlerle sürmeye başladım. "Ah!" Elim sızlarken acıdan gözlerim dolmuştu.

"İyi misin?"

"Sayılır," dedikten sonra pansumanı tamamlayıp krem sürdüm. Gazlı bezle elimi sardım. Kesik tahmin ettiğimden daha derindi. "Ve bitti." Telefonu odama götürüp yatağa çöktüm. Alt dudağımı ısırırken "Nerde kalmıştık?" dedim. Muzip bir sesle "Bilmem, hatırlamıyorum," dedi. Kaşlarım havalanırken abartılı bir sesle "Öyle mi?" dedim.

"Öyle."

Yatağa uzanırken sırıttım. "Şanslıyız ki ben hatırlıyorum." "Hımm," yapınca "Hıhım," diye karşılık verdim.

"Birileri beni özlemiş."

"Birileri seni fazla özlemiş. Birilerinin aklı dün gecede kalmış."

Sözleri nefesimi kesmişti. Ateş konuşmaya devam etti. "Birileri bir an önce dönmek istiyor."

Yavaşça alt dudağımı ısırdım. "Bu konuda hemfikiriz. Ben de seni çok özledim."

"Kısa bir süre sonra yanında olacağım güzelim."

Hafifçe gülümsedim. "Peki."

Gözlerim komodinin üstündeki davetiyeye takıldı.

"Ateş, Burak'ın düğününe gelecek misin?"

"Bir de o piçin düğünü vardı değil mi?" diye söylenince gülmeye başladım. "Evet maalesef bir de o vardı."

"Hangi gün?"

"Senin geleceğin gün, akşam yedide."

Sıkıntıyla ofladı. "Benim uçak kalkış saati ile aynı denecek. O gün çok önemli bir toplantı var."

Yüzüm anında düştü. Ateş olmadan oraya gitmek istemiyordum. "Sorun değil. Tek başıma halledebilirim."

"Üzgünüm güzelim."

"Sorun değil."

Kısa bir sessizlik yaşandı.

"Saat orada geç oldu, kapatayım."

Yanağımın iç kısmını ısırdım. "Ateş?"

"Efendim?"

Yatakta yan dönerken "Bir an önce bana gel," diye fısıldadım. Ardından cevap vermesini beklemeden telefonu kapattım. Bu adama çok fena âşık olmuştum ben. Ve ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

* * *

Dalgınca makyaj pufumun üzerine oturup siyah tek bantlı topuklu ayakkabılarımın kayışını bağlamaya başladım. İşim bittikten sonra makyaj masasının üzerinde duran çantama uzandım. Gözüm aynadaki aksime takıldı. Siyah renkte, dizlerimin hemen altında biten elbise vücudumu ikinci bir deri gibi sarmalamıştı. Kalp şeklinde dekoltesi olan ince askılı elbisenin, iri sayılabilecek göğüslerimi vurgulayan dekoltesi ise çok hoş duruyordu. Şık, aynı zamanda sade bir elbiseydi.

Toplu olan saçlarımı düzeltip evden çıktım. İçimde anlamlandıramadığım bir sıkıntı vardı. Bunu gidermek için başımı havaya kaldırıp derin bir nefes aldım, eylül ayının acılı havasını çektim içime. Eylül gelmişti, aylardan en sevdiğim zaman... Sonbahar kendini belli edercesine hafif bir rüzgâr estirdi. Tenim ürperirken şal almadığım için ufak bir pişmanlık duysam

da bunu umursamamaya çalışarak yürüdüm. Bugün tam on beş gün olmuştu. Ateş'ten ayrı geçirdiğim on beş gün. Bu süre zarfında birçok duyguyu tattım. Bunların başı, hiç şüphesiz ki içimi yakan, kavuran özlem olmuştu. Özlemiştim onu, çok fazla hem de. İçimde nedensiz oluşan sıkıntı hariç artık buraya dönecek olmasının verdiği sevinç tüm hücrelerimi sarmaladı tekrar. Bu gece onu görecektim. Yüzümde oluşan gülümsemeyle beraber bahçenin kapısına çıktığım an donup kaldım. Ateş tam karşımda duruyordu. Üstünde siyah takım elbisesi, dağınık kumral saçları ve parlak gri gözleri ile tam karşımdaydı. "Geldin," diye soludum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki her an düşüp bayılabilirdim. Hafifçe gülümsedi.

"Sana geldim."

Göğsümü yakan, özlem ateşine dökülen benzin gibiydi sözleri. Buradaydı, beni yalnız bırakmamıştı. Şaşkınlığımı geride bırakırken topuklu ayakkabılarımı umursamadan ona doğru koşmaya başladım. Kolları anında açıldı. Kollarımı boynuna dolayıp sıkıca sarıldım ona. Özlediğim kokusunu içime çekerken dudaklarımı boynuna gömdüm. İnce belime dolanan kolları beni sert bedenine yasladı. Sıkıca sarıldı bana. Hafifçe geri çekilip yüzünü ellerimin arasına aldım. Uzayan sakalları avuçlarıma battı. Gözlerine bakarken "Çok özledim," diye fısıldadım. Eli sağ yanağımı kavradı. Yüzümü yüzüne yaklaştırırken "Çok özledim," dedi. Koyulaşan gözlerimde kaybolurken dudaklarını alnıma yasladı. Kokumu derince içine çekti. Gözlerimi kapattım, varlığının tadını çıkarırken dudaklarımı çenesine yasladım.

"Evinin önünde olmasaydık keşke."

Sözleri üzerine geri çekilip kıkırdadım. "Neden?"

O da geri çekilip gözlerimi baktı. Baş parmağı alt dudağıma tırmandı. Bedenim ürperirken nefesim kesildi. Hafifçe alt dudağımı okşadıktan sonra elini geri çekti.

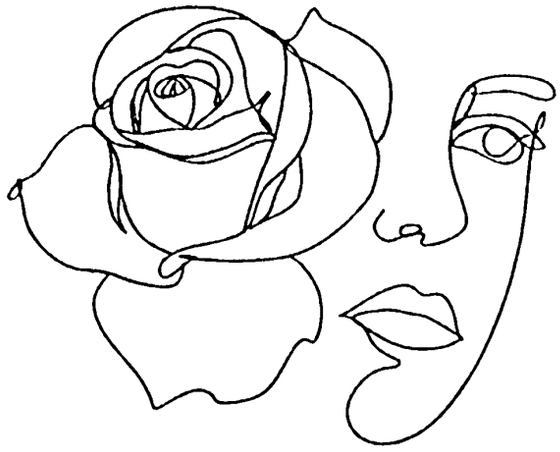
"Nedenini daha sonra uygulamalı olarak göstermeyi tercih ederim."

Yüzündeki yamuk gülümseme kalp ritmimi bozarken "Peki," diye fısıldadım. Ateş geri çekilip kolunu uzattı.

"Hadi şimdi o düğüne gidelim."

Uzanıp koluna girdim. O kadar mutluydum ki gülümsemekten alamıyordum kendimi.

Bakışlarım yüzüne tırmandı. Büyük bir hayranlıkla baktım yüzüne. İçimdeki aşk çağladı ve hücrelerime sızdı. Ateş Karaman, kalbimi ele geçirip kendine ait kılmıştı.

13
YIKIM

Aşk, tatlı tatlı geziniyordu damarlarımda. Kalbime yuva yapıp nabzımda soluklanıyordu. Ateş'in sızdığı hücrelerim usul usul yanıyordu. Gözlerim, özlediğim yüzünde asılı kalmış, dakikalardır onu izliyordu. Korkuyordum fakat içimdeki hisler korkumu bastırıyordu. Ona dair hissettiğim duygular her şeyi bastırıyordu.

"Neden geleceğini söylemedin ki?"

Bakışlarını yoldan çevirip gözlerime baktı.

"Sürpriz yapmak istedim."

Sırıtarak söylediği sözlerin üzerine hafifçe gülümsedim.

"Sürpriz işini sevdim."

Hafifçe gülümseyip önüne döndü. Ben ise hâlâ onu izliyordum.

"Biraz daha bakarsan arabayı sağa çekip güzel dudaklarındaki ruju bozacağım."

Sözleri üzerine tükürüğüm boğazımda kalırken öksürmeye başladım. Dehşetle "Ateş," diye bağırınca omuz silkti.

"Bakma şöyle sen de."

Mora dönen rengimle önüme döndüm. "Tamam ya, bakmıyorum."

Kısık bir sesle kahkaha attı. Şu an deli gibi ona bakmak istiyordum. Fakat tehtidi yüzünden çekiniyordum.

"Utandın mı sen?"

Ona bakmamaya çalışarak "Sussan mı acaba?" diye yakındım.

"Utanınca daha tatlı oldun ama sen."

Dudaklarım iki yana doğru kıvrıldı. "Geveze şey," diye mırıldandım. Ateş kısa bir süre sonra düğünün yapılacağı yere varmıştı. Arabadan inip onu bekledim. Anahtarı valeye verip yanıma geldi. Kolunu uzatınca hevesle koluna uzandım. Yürümeye başlayınca "Nasıl hissediyorsun?" dedi. Ona bakıp hafifçe gülümsedim.

"Sorun yok, iyiyim."

Uzanıp dudaklarını alnıma yasladı.

'Aferin kızıma."

Beraber salona girince derin bir nefes aldım. Hayli şık olan salon, gümüş renginin hâkim olduğu tonlardaydı. Ahu, bizi görünce yanımıza geldi. Ahu, derin göğüs dekolteli kırmızı elbisesi içinde fazla güzel ve seksi duruyordu. Yüzündeki gülümsemeyle uzanıp hafifçe sarıldı.

"Hoş geldin tatlım."

"Hoş buldum."

Geri çekilip bakışlarını Ateş'e çevirdi. Elini uzatıp "Sen de hoş geldin," dediğinde Ateş, ifadesiz yüzüyle uzanıp kısaca elini sıktı. Ahu'nun gözlerinde beğeni dolu bir ifade gördüm. Fakat bu o kadar kısa süre içinde kaybolmuştu ki kendi kuruntum olduğunu anlamıştım.

"Size masanızı göstereyim."

Ahu'yu takip ederek ilerledik ve bizi Serap ve Buse'nin olduğu masaya götürdü. Serap, siyah mini olan pullu elbisesi ve ışıltılı sarı saçlarıyla çok güzel duruyordu. Beni görünce ayağa kalkıp sarıldı.

"Ne güzel olmuşsun sen öyle."

Geri çekilirken "Sen de öyle sarı şeker," dedim. Ardından Buse ayağa kalktı, o da beyaz, boyundan bağlamalı mini bir elbise ile çok güzel görünüyordu.

"Hep derdim bu zilli en güzelimiz diye."

Buse'nin sözlerine kıkırdadım. "Abartma be," dedim sarılışına karşılık verirken. Geri çekilince Ateş eğilip kulağıma "Haklı, çok güzelsin," diye fısıldadı. Kanım yanaklarıma pompalanırken utangaç bir şekilde "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Bana göre alışılmış bir güzelliğim vardı. 1.65 boyum, iri sayılabilecek göğüslerim ve zayıflaması gerektiğini düşünsem de kalçalarımla hoş bir fiziğim vardı. Biçimli dudaklarım dolgun, çenem sivriydi, iri yeşil gözlerim ve yanağımdaki gamze sayesinde tatlı bir güzelliğim vardı. Ateş'in oturmam için çektiği sandalyeye uzanırken masamıza daha önce görmediğim bir adam geldi. Uzanıp Serap'ın yanağından öptükten sonra bize döndü.

"Merhaba."

Serap yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle bizi yeni sevgilisi Yusuf ile tanıştırdı. Esmer, sert yüz hatları olan hoş bir adamdı. Hepimizle tanıştıktan sonra Serap'ı dansa kaldırdı.

"Resmen bir sap ben kaldım."

Bakışlarım, söylenen Buse'ye kaydı. Dudaklarını büzmüş çiftlere bakıyordu. Bakışları Ateş'e döndü.

"Ateş, artık enişte sayılırsın. Yok mu çevrende tanıdığın biri?"

Bu sözlerine kahkaha atmaya başladım.

"Gülmesene Verda ya, ciddi bir şey konuşuyorum şurada. Söz konusu olan şey geleceğim."

Boğazımı temizleyip ciddi olmaya çalıştım.

"Affedersin."

Ateş yüzünde bastırmaya çalıştığı bir gülümsemeyle "Nasıl birini istersin?" dediğinde Buse, gayet ciddi bir tavırla ideal erkeğini anlatmaya başladı. Fakat saydığı şeyler o kadar ütopikti ki ciddiyetimi kaybettim.

"Buse üzgünüm ama sen uzun bir süre daha bekâr kalacaksın."

Sıkkınca ofladı. Ateş beni başıyla onaylarken "Maalesef çevremde anlattığın mükemmellikte biri yok," dedi. Buse oflayıp ayağa kalktı.

"Neyse lavaboya gideyim ben, belki yolda hayatımın aşkına rastlarım."

Ben de ayağa kalktım. "Ben de geleceğim."

Beraber lavaboya giderken Buse bana dönüp göz kırparak "Çok mu âşıksın bakalım sen?" dediğinde sertçe yutkundum.

"Çok mu belli oluyor?"

Başını aşağı yukarı salladı. Beraber lavaboya girince makyajımı kontrol ettim. Rujumu tazelerken Buse'nin işini bitirmesini bekliyordum. Kısa süre sonra lavabodan çıktık. Masamıza yürürken Buse'nin söylediği şeylere gülüyordum. O sırada bakışlarım Ateş ile konuşan Ahu'ya kaydı. Gözlerim kısılırken yüzümdeki gülümseme solmuştu. Yanlarına yürüdüğümde Ahu, beni fark edince gülerek doğruldu. Ateş'in yüzünde ne düşündüğünü belli etmeyen bir ifade vardı.

"Ben de Ateş'e bir ihtiyacı olup olmadığını soruyordum."

Nedense bu tavrı karşısında gerilmiştim. Ahu, yüzündeki gülümsemeyle konuşmaya devam etti.

"Malum kimseyi tanımıyor, yabancılık çekmesini istemem."

Zoraki bir gülümsemeyle "Teşekkürler," diyebildim. Ateş yanına oturunca bana döndü.

"Dans edelim mi?"

Başımı aşağı yukarı doğru sallarken "Olur," dedim. Beraber dansa giderken Ahu da başka masalara bakmak için yanımızdan ayrılmıştı. Bu kadar kıskanç olmam sinir bozucuydu. Dans pistine çıkınca kollarımı Ateş'in boynuna doladım. Ona sokulurken belime doladığı kollarıyla beni kendine doğru çekti. Derin nefes alırken yüzünü saçlarıma gömmüştü.

"Seni bu kadar özlemiş olmam normal mi?"

Yüzümü boynuna gömdüm. Ona karşı hissettiğim hiçbir şey normal değildi. Bu yüzden sorusuna cevap vermedim. Ona sokulup huzurla doldum. Şarkı bitince boynuna ufak bir öpücük kondurup geri çekildim. Beraber yerimize otururken aniden kopan alkış tufanı dikkatimi çekti. Herkesin baktığı yöne bakınca Burak ve Ece'nin salona girmekte olduğunu gördüm. Ece, prenses modeli gelinliğinin içinde açık bıraktığı saçlarıyla gayet güzel, Burak ise beyaz takım elbisesi ile gayet yakışıklı görünüyordu. Güzel bir çift olmuşlardı. Fazla mükemmel duruyorlardı. Onlara bakınca hissettiğim boşluk afallamama neden olmuştu. Belki de gerçekten Burak benim için bir hevesti. Geçip giden bir heves...

Ateş'in bakışlarını hissedince bakışlarımı ona çevirdim. Kaşları çatılmıştı. Alnımda kırışıklıklar oluştu, onları izlemiş olmamı yanlış anlamadığını umarken bakışlarını kaçırdı. Nikâh memurunun sorusu salonda yankılanırken mutlulukla birbirlerine evet dediler. Ardından ilk danslarını yapmak için sahneye çıktılar.

"Ateş?"

Sert bakışları beni bulunca şaşkınlıkla doldum. "Bir sorun mu var?"

Başını iki yana sallayıp masadaki şarap kadehini aldı. Büyük bir yudum alırken beni görmezden gelmeye başladı. Bu tavrına nasıl bir tepki vereceğimi şaşırmıştım. Onu bana karşı ilk defa bu kadar sert görüyordum. Evlendiklerine üzüldüğümü mü sanmıştı acaba? Bu soğuk tavrı soru sormamı engellerken ne yapacağımı bilmiyordum. Geçen dakikalar ardından gece yavaş yavaş bitmeye başladı. Buna içten içe sevinirken artık gitmek istiyordum. Buradan çıkmak ve Ateş ile konuşmak istiyordum.

"Kalkalım mı?"

Başını sallayınca ayaklandık. "Bir dakika."

Çantamı sıkıca kavrayarak Burak ve Ece'ye doğru ilerledim. İkisini tebrik ederken Burak ayağa kalkıp aniden bana sarıldı. Buna fazlasıyla şaşırırken bir zamanlar aşina olduğum kokusu genzime doldu. Hiçbir tepki vermeden put gibi durmuş, geri çekilmesini bekliyordum.

"Teşekkür ederim Verda, seni hep çok yakın arkadaşım olarak gördüm ama bir zamanlar genç ve aptaldım. Senin masum duygularınla oynadım, pişmanım, affet beni. Buraya gelerek beni affetmeye başladığını umuyorum," dedikten sonra geri çekilip beni şaşkın hâlimle bıraktı. Cevap vermeden zoraki bir gülümsemeyle tekrar mutluluklar dileyip beni izleyen Ateş'e doğru yürüdüm. Arkasını dönüp beni beklemeden yürüdü. Telaşlı adımlarla arkasından yürüdüm. Dışarı çıkınca "Ateş," diye seslendim. Cevap vermeden valeye ilerleyip arabasını istedi. Yanına varınca kolunu tutup onu kendime doğru çevirdim.

"Neden böyle davranıyorsun?"

Gözleri o kadar boş bakıyordu ki nefes alamadığımı hissettim.

"Neyin var?"

"Bir şey yok!"

Soğuk ses tonu, göğsümün sıkışmasına neden oluyordu. Onun bu tavırlarına alışık değildim.

"Neden böyle davranıyorsun o zaman?"

Cevap vermeden vale arabayı getirdi. Arabaya ilerleyince onu takip ettim. Arabaya geçip kemerimi bağlarken Ateş gaza bastı. Koltuğa yapışırken "Yavaş ol," dedim. Cevap vermeden arabayı sürmeye devam etti.

"Konuşmayacak mısın?"

Bakışlarını kısa bir an bana çevirdi. Gözleri alev alev yanıyordu.

"Ne dememi istiyorsun?"

"Neden bu şekilde davrandığını açıklamakla başlayabilirsin!"

Arabayı aniden kenara çekip kapıyı açtı. Ben de kemerimi açıp arkasından indim. Tenha bir yol kenarında durmuştuk. Sertçe saçlarını çekiştirmesini izlerken arkasından yürüdüm. Aniden bana döndü.

"Onu hâlâ seviyor musun?"

Gözlerim irileşirken "Ne diyorsun sen?" diye soludum. Yanıma gelip kolumu kavradı. Beni kendine doğru çekerken "Sorum gayet açık," dedi. Başımı iki yana doğru salladım.

"Bunu sorduğuna inanamıyorum."

Dik dik yüzüme bakarken gaddar bir ifadeyle "Cevap bekliyorum," dedi. Sorusu yüzünden bulanan midemi bastırmak için yutkundum. "Hayır, onu sevmiyorum," diye tısladım. Bu tavrı sinir bozucuydu. Gözleri hâlâ şüpheli bakıyordu.

"Ona nasıl baktığını gördüm."

Sözleri üzerine durumu yanlış anlamasının içimde doğurduğu öfkeyle çenemi havaya kaldırdım.

"Nasıl bakmışım?"

Alaylı bir ifadeyle gülümsedi.

"Bilmem, sen anlat istersen."

Alaycılığının ardından gördüğüm acı, sarsılmama neden olmuştu. Öfkemi bir kenara bırakarak avucumu uzattım. Yanağını kavrarken yüzümü yüzüne doğru yanaştırdım.

"Sana yemin ederim ki onu sevmiyorum."

Kaşları çatılırken sanki tokat atmışım gibi irkildi. "Ben-" dediği zaman parmaklarımı sıcak dudaklarına bastırdım.

"Ona karşı içimde en ufak bir his dahi kalmamış. Bunun şaşkınlığı ile baktım ikisine."

Gözlerini yumarken bedeni rahatladı. Ciğerlerindeki nefes boşalırken yüzünü avucuma yasladı. Bir an için gözüme çok yorgun gelmişti. Gözlerimi yumarken alnını alnıma yasladı.

"Bana inanıyor musun?"

Başını aşağı yukarı doğru sallarken gözlerimi açtım. O da gözlerini açarken parmaklarımı çektim. Elimi tutup avucumu dudaklarına bastırdı.

"Özür dilerim, bir an için kendimi kaybettim."

Kısa bir an sustuktan sonra "Onu sevmiş olmana katlanamadım," diye ekledi. Ona doğru bir adım attım. Bedenlerimiz temas ederken aramızdaki bütün mesafe yanmıştı.

"Bitti Ateş, ona olan hislerimin adı heves ya da hoşlantı, neydi bilmiyorum ama bitti."

Cümlem biter bitmez dudaklarım, sıkı dudakları tarafından esir alındı. Hevesle dudaklarımı aralarken dilini karşıladım. Tadı bedenimi titretirken ellerim saçlarının arasında kayboldu. Yumuşacık saç tutamları parmaklarımın arasında dağılıyordu. Tatlı nefesi ciğerlerimi şenlendirirken dilimi dokunan dili, içimde dermansız bir ateşi yakmıştı. Belimin oyuğuna inen eli, beni göğsüne doğru çekti. O kadar sıkı bastırdı ki beni kendine, içimdeki ateş her yere yayıldı. Tenim alev alev yanıyordu. Dili damağıma dokunurken hafifçe inledim. Daha sert öptü beni. Başım dönerken ona tutundum. Alt dudağımı dişlerinin arasına sıkıştırıp hafifçe çekti. "Ateş," diye inleyen sesimi duyunca hafifçe geri çekildi. "Durmalıyız," diye sızlandı. Nefesi, kabaran dudaklarıma çarparken ne zaman kapandığından habersiz olduğum gözlerimi araladım. Konuşma yetimi kaybettiğim için

başımı sallamakla yetindim. Yol kenarındaydık. Biraz soluklandıktan sonra Ateş geri çekildi.

"Gidelim."

Tekrar başımla onaylayınca başını geriye atıp kahkaha attı. Bu hareketiyle âdemelması ortaya çıkmıştı ve çok iştah çekici duruyordu. Dayanamayıp ona uzandım. Dudaklarımı oraya gömünce kahkahası inlemeye döndü.Eli kalçama inerken beni kendine yasladı. "Beni mahvediyorsun," diye inledi. Utançla geri çekilirken gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Fakat yüz ifadesi o kadar dağılmıştı ki gülmemek elde değildi. Ateş yüzünü sertçe sıvazladı. Kuru bir sesle "İşler çığırından çıkmadan önce gidelim," dedi. Beraber arabaya bindik. Geri kalan yol daha sakin ve huzurlu bir şekilde geçerken Ateş ile oturup ciddi bir şekilde konuşmamız gerektiğini biliyordum. Aramızda olan tüm belirsizlikleri halletmemiz gerekiyordu. Araba durunca ona doğru döndüm. Yanından ayrılmayı pek istemiyordum.

"İyi geceler."

Hafifçe gülümsedim. Uzanıp yanağını öpünce sakalları dudağıma battı. Mutlulukla iç geçirirken "Hoşça kal," dedim. Elini uzatıp yanağımı okşadı.

"Hadi in, yoksa gitmene izin vermeyeceğim."

Ardından arabadan indim. Ona el sallarken eve gitmek için arkamı döndüm. Mutluluktan başım dönüyordu ve ayaklarım yere basmıyordu. Çantamdan anahtarı çıkarırken evden bağırma sesleri geldiğini duydum. Kaşlarım çatılırken hızla kapıyı açtım. Telaşlı adımlarla içeri girince sesler netleşti. Annem bağırarak bir şeyler söylüyordu. İçeri geçerken kırılma sesi duyuldu. Salona girdiğimde ise ağlama seslerini duydum.

"Yeter Asuman, bağırma."

İçeri girip dehşet dolu bir ifadeyle salonun içinde bağırıp eline geçen eşyaları fırlatan anneme, onu sakinleştirmeye çalı-

şan babama ve bir köşeye çekilip ağlayan Burçin ablaya baktım. Burada neler oluyordu böyle?

"Baba?"

Sesim duyulunca gözler bana döndü. Beni gören Burçin abla daha şiddetli ağladı.

"Neler oluyor burada?"

"Ah, babasının prensesi de geldi. Gel bakalım Verda Hanım, gel de o mükemmel babanın ve 'annen sayılan' kadının rezilliklerine şahit ol."

Kafam karmakarışık olmuştu. Olanlara bir anlam veremeden alık alık yüzlerine baktım.

"Neyden bahsediyorsun anne?"

Babam sertçe saçlarını karıştırırken bana doğru ilerledi.

"Bakma annene sen kızım, saçmalıyor yine."

Annem tiz bir kahkaha attı.

"Saçmalıyor öyle mi?"

Konuşurken dili dolanıyordu. Sabit duramayan hâline bakınca sarhoş olduğunu anlamıştım. Göğsüme bir ağırlık çöreklendi. Annem, eski günlerdeki gibi görünüyordu.

"Dinle bakalım olanları, sonra kim saçmalıyormuş karar ver."

Annemi duymuyordum. Ağlamaklı çıkan sesimle, "Anne sen sarhoş musun?" dedim. O kadar tedaviden sonra anne, sen yine mi sarhoştun? Eski günler geri mi gelmişti? Başım dönmeye başladı. Tekrar kahkaha attı.

"Evet, sarhoşum çünkü bu kadın ve babandan o kadar tiksiniyorum ki rezilliklerini unutmak için içiyorum. Ama buna izin vermeden gözümün önünde-"

"Kes sesini Asuman. Fazla oluyorsun."

Donup kalmıştım. "An-anlamıyorum," diyebildim. Beynim uğulduyor, söylenenleri anlamıyordum. Bu kadın ve babam mı? Neden ikisi aynı cümlenin içindeydi. Ve annem, annem onlar-

[illegible] Hıçkırıklarla kapıdan dışarıya doğru ayaklandım. Kapıda [illegible] bir anlığına duvara yaslandım.

"Ah, anlatayım sana güzel kızım. Senin bu kadar ağlamaya ve bizi [illegible] hakkın var. Senin [illegible] anlatmamız lazım aslında bu."

Ölmek ağzımı kapatmaktan yana duydum. Hayır, hayır! Hayır, annem yalan söylüyordu.

Bunlar gerçek olamazdı. Annemin suçsuzluğu, kurnazlığa dönüşmüştü. Öyle olmak zorundaydı. Gözlerimden akan yaşlarla başımı iki yana doğru salladım. "Hayır," diye inledim. Annem bir daha daha kahkaha attı.

"Senin duymaya dayanamadığın şeyi, ben yıllardır yaşıyorum."

"Hayır!" diye çığlık attım. Bu olamazdı, bunu kaldıramazdım. Değer verdiğim iki insan bunu yapmış olamazdı. Kulaklarımı kapattım. İçimde bir şeyler parçalandı. Beni böyle bir ihanetle baş başa bırakamazlardı. Ben bu ihaneti kaldıramazdım! Bedenimi saran titreme şiddetlendikçe gözlerimi daha sıkı kapadım. Bu yaşananlar gerçek olamazdı. Sanki her şey kötü bir kâbustan ibaretti ve gözümü açtığımda tüm olanlar kaybolacaktı. Bileğimde bir el hissederken gözlerimi açtım. Hiçbir şey kaybolmadı, her şey gerçekti. Annem beni sertçe ayağa kaldırdı. Ayağımdaki topuklu ayakkabılar yüzünden tökezledim. Başım döndüğü için sabit duramıyordum. Bunu umursamayan annem beni çekmeye devam etti.

"O çok sevdiğin insanlarla yüzleş artık."

Sertçe öksürürken "Anne bırak," diye hıçkırdım.

"Hadi anlatın siz de, bizi nasıl aldattığınızı anlatın."

Annemin çığlık çığlığa çıkan sesi hıçkırıklarımı arttırdı. Burçin abla öne doğru atılıp yanıma geldi.

"Yemin ederim öyle bir şey yok."

Ağlamaktan zor çıkan sesini duyunca perişan olan hâline baktım. Annem sertçe "Kes sesini!" diye bağırdı. Ardından kolumu iteleyerek beni bıraktı.

"Hadi kızım, o çok sevdiğin insanlara bak."

"Baba?" Küçük bir çocuk gibi çıkan sesimi duyan babam, yere eğdiği bakışlarını yüzüme dikti.

"Yalan değil mi? Sen öyle bir şey yapmazsın."

Bana doğru atılınca elimi dur şeklinde kaldırıp "Yalan olduğunu söyle," diye fısıldadıktan sonra hıçkırıklara boğuldum. Elimi dudaklarıma bastırıp hıçkırıklarımı durdurmaya çalıştım.

"Kızım dinle."

"Yalan de!" Çığlık çığlığa bağırıp tekrar "Yalan de!" dedim. "Lütfen yalan de! Benim babam yapmaz, kimseye ihanet etmez."

Bacaklarımın taşıyamadığı bedenim, dizlerimin üstüne düştü. Babam da benimle beraber yere çöküp yüzümü elleri arasına aldı.

"Ağlama kızım. Önce dinle lütfen. Ben, ben sadece âşık oldum. Kırk altı yaşına gelen koca adamım ama âşık oldum."

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı iki yana salladım. Duymak istemiyordum.

"Bana bak."

Bakmayacağımı anlayınca tekrar konuşmaya başladı.

"Ben Burçin'e âşık oldum. Yıllardır hasret kaldığım sıcaklığı, aşkı, sevgiyi buldum. Ama bir ilişki yok."

Annemin alaycı kahkahaları duyuldu odada.

"Yalancı, yalancı şerefsizin tekisin. Onunla gizli kaçamak buluşmalarınız peki!"

Midem bulanıyordu, her an kusacak gibiydim.

"Kes sesini Asuman! Bir gün bile sevmediğin bir adamdan hesap sormaya hakkın yok senin!"

Babamın sözlerini duyunca nefes alamadığımı hissettim.

"Kendi yanlışını benimle kapatmayı bırak artık! Sen beni ve kızlarını bu kadınla aldattın."

Gözlerimi açıp bunca yıldır abla dediğim, annem gibi gördüğüm, sevdiğim, güvendiğim kadına baktım.

"Nasıl yaptın bunu?"

"Burçin'in bir suçu yok, hiçbir zaman karşılık vermedi. Bu uzaktan uzağa olan bir aşktı."

Ayağa kalkıp babamın elleri arasından kurtuldum. Islanan yüzümü sertçe silip onlara baktım.

"Sakın aşkın arkasına sığınmayın, bu aşk olamayacak kadar iğrenç. İhanet bulanan bir aşk bu, bu iğrenç."

Anneme döndüm sonra.

"Sen nasıl dayandın buna? Kendi evinin altında böyle bir şeye nasıl tahammül ettin?"

Annem başını iki yana doğru sallarken saçını geriye doğru attı.

"Saçmalama, herkesi arkamdan güldürmem ben. Zavallı pozisyonuna düşmeye hiç niyetim yok."

Annem ve onun itibarı! Babam tatsız bir kahkaha atıp ayağa kalktı.

"Sen ve senin düşüncelerin. Daha Burçin'e karşı bir şey hissetmeden boşanmak istiyordum. Yıllardır bir ölüye âşık olan kadını artık özgür bırakmak istiyordum ama aptal itibarın yüzünden kabul etmedin!"

Darbe yemiş gibi geriye doğru sendelerken annem öfkeyle babama doğru yürüdü.

"Sakın Özgür'ün adını dahi geçirmeye kalkma. Bu meseleyi onu katarak kurtulamazsın!"

"Neden Asuman? Doğruları konuşuyorsak bunu da konuşalım."

O kadar sarsılmıştım ki nasıl ayakta durmayı başardığıma

şaşırıyordum. Titreyen sesimle "Siz neden bahsediyorsunuz?" dedim. Babam gözlerini bana çevirdi.

"Annen bu evliliği başından beri istemiyordu çünkü başkasına âşıktı. Fakat sevdiği adam ölünce babasının para üzerine yaptığı tehditlere dayanamayıp benimle evlendi."

Gözyaşlarım çoğalırken annemin yüzünün acıyla gerildiğini gördüm.

"Sürekli alkol aldığın zamanlarda elinde bir fotoğraf tutardın. O adama mı aitti?"

Sorum üzerine bedeni gerildi.

"Seni ilgilendirmez."

Zehir saçan gözlerini bana çevirdi. Yüzümdeki yaşları silerken "Her şey bir düzmeceymiş," dedim. Babam yanıma gelip buz kesen ellerimi tuttu.

"Bu evlilik başından beri hataydı kızım, tek doğrusu sen ve Güneş. Sizin gibi kızlarım olduğu için çok şanslıyım."

Nedense ben artık hiç şanslı hissetmiyordum. Bakışlarım tekrar annemi buldu.

"O yüzden mi sevmedin bizi?"

Annem "Saçmalama!" diye bağırdı. Ardından parmağını babama doğru kaldırdı.

"Yaptığın pisliği benim suçummuş gibi göstererek kurtulamazsın Cengiz! Duydun mu beni?"

Başımı ellerimin arasına aldım. Beynim uğulduyordu.

"Sen beni hiç sevmedin Asuman, yıllardır karı koca ilişkimiz bile yok. Boşanma isteğimi de kabul etmedin, benden ne istiyorsun!"

"Benim isteğim dışında gerçekleşen bu evliliği, senin isteğinle ve şu kadın için bozmayacağım!"

Sertçe yutkunurken parmağımı Burçin ablaya doğru kaldırdım. "Onu neden yollamadın evden?" diye sorunca annem güldü tekrar.

"Onu da babana sor."

Babam ayağa kalkıp bana doğru ilerledi.

"Ben izin vermedim. Burçin ile aramızda ilişki yok çünkü."

"İzin vermedin?" diye sordum sertçe.

"Aramızda olamayan bir ilişki yüzünden onu yıllardır çalıştığı yerden, sizlerden edemezdim ben."

Kafam allak bullak olmuştu. "O neden gitmedi, nasıl dayandı?"

Ağlamaktan çatallaşan sesiyle konuşmaya başladı.

"B-ben bir şey yapmadım. Böyle olsun istemedim."

"Onun bir suçu yok. Ona âşık olan benim, onun itirazlarını umursamayan yine benim, eğer bu evden giderse evi terk etmekle tehdit eden de benim. Tek suçlu var, o da benim."

Allah kahretmesin, nasıl bir çıkmazın içine düşmüştüm böyle? Bu nasıl bir durumdu? Aklıma Güneş gelince kanım çekildi. O kız nasıl dayanmıştı bu olanlara? Hayatım alaşağı olurken az önce öğrendiğim gerçek yüzünden paramparça olmuştum. Tıpkı yerde annem tarafından parçalara ayrılmış kadeh gibi... Tıpkı ailem ve onlara duyduğum güvenim gibi... Tüm bu aile olayı, sadece bir düzmeceymiş. Hiçbirine bir şey demeden arkamı dönüp çıkışa yürüdüm.

"Verda, dur kızım."

Babamı duymazdan gelerek yürümeye devam ettim.

"Lütfen gelme, yalnız kalmam gerek."

Kapıyı sertçe çarptım. Hiçbir şey hissetmiyor, düşünemiyordum. Güvendiğim insanların ihaneti, öğrendiğim gerçekler o kadar ağır gelmişti ki bunu taşıyamıyorum. Ne yapacağımı bilmez bir şekilde yürümeye başladım. Bu olanlar gerçek olamayacak kadar kötüydü. Kafamda sesler yankılanırken gözlerimi yumdum. Düşünmek istemiyordum, çıksınlar istiyordum beynimden. Elimdeki çantayı açıp içinden telefonumu çıkardım.

Gözyaşlarımın arasından numarasını bulup tıkladım. İkinci çalışında açıldı.

"Güzelim?"

Sesini duyunca gözlerimi kapatıp "Ateş," diye hıçkırdım.

"Verda, bir şey mi oldu?" Telaşlı sesini duyunca hıçkırıklarımın arasından konuşmaya zorladım kendimi.

"B-ben iyi değilim." Hızla "Nerdesin?" diye sordu.

"Evimizin olduğu caddedeyim."

"Hemen geliyorum."

Başımı aşağı yukarı doğru sallarken "Tamam," deyip kapattım. Yorgun bedenimle kaldırıma çöktüm. Babamın ihaneti içimdeki sağlam duvarları yıkmış, tuzla buz etmişti. Annem hakkında ne düşüneceğimi bile bilmiyordum. Küçüklüğüme dönüp baktığımda annemin sadece sarhoş olduğunu hatırlıyorum. Yıllarca sürmüştü bu durum. Daha sonra babamın zoruyla tedavi görmüştü. Şimdi tekrar başladığı noktadaydı. Bunların sebebi, kıyıya vuran sert dalga gibi kalbime vurmuştu. Gözlerimi kapatıp başımı dizlerimin üstüne yasladım. Yağmur yağmaya devam ederken gözyaşlarım usulca akıyordu. Bir araba önümde fren yapınca başımı kaldırdım. Ateş hızla arabadan inip yağmura aldırmadan bana doğru koştu. Yanıma gelince hiçbir şey demeden önümde diz çöküp sıkıca sarıldı bana. Göğsüne sokulup hıçkırıklarımı oraya gömdüm. Ateş elini belime yerleştirip sıkıca tutundu bana. Diğer eli yağmurdan ıslanmış saçlarımı okşarken sessiz kaldı. Uzun uzun ağladım. Hazmedemiyordum. Anlamıyordum. Aklım olanları bir türlü kavrayamıyordu.

"Hasta olacaksın, arabaya geçelim."

Cevap bile veremedim. Ateş doğrulup titreyen bedenimi kucağına aldı. Omuzlarına tutunurken beni göğsüne yaslayıp arabaya doğru yürüdü. Ön koltuğa oturup kemerimi bağlarken bunu yaptığı ilk sefer geldi aklıma. Yüzümde buruk bir gülümseme oluştu. Hep en ihtiyaç duyduğum anlarda yanımda olu-

yeniden konuşmaya doğrultabildi. Yüzümü avuçlarının arasına aldıktan sonra uzanıp dudaklarını alnıma yasladı.

"Ağlama artık güzelim."

Hıçkırarak durmaya devam ettim. Alnımı öpüp geri çekildikten sonra arabaya yönelip ısıtıcıyı açtı. Başımı cama yaslayıp gözlerimi yumdum. Kaçmak istediğim her şey tekrar karşımdaydı. Annemin bağırışları, babamın açıklamaları, Büreçin ablanın ağlamaları... Gözlerimi sıkıca yumdum. Dudaklarımın birbirine basmışken çığlık atmamak için tüm gücümü kullanıyordum. Yirmi iki yıllık ailem paramparça olmuştu. Temeli bozuk bir ailenin bekçisi, ben ve Güneş'in üstüne yıkılmıştı. Güneş aklıma gelince gözümden yaşlar daha hızlı aktı. Nelere maruz kalmıştı... Onu tek başına bırakmamalıydım.

Burnumu çekerken kollarımı bedenime doladım. Kırılan pusulanın parçaları kalbime batmıştı. Babam tuttuğu elimi bırakmış, annem pusulamı kırmıştı. Bu saatten sonra ne yapacağımı bilmiyordum. Arabanın durduğunu kapım açılınca fark ettim. Ateş beni tekrar kucağına aldı. Sessizce evine giden yolu arşınladı. Gözyaşlarım kesilmiş olsa da hıçkırıklarım devam ediyordu. Başım göğsüne yaslamış bir vaziyette gözlerimi yumdum. Ateş beni yatağın üstüne bırakana kadar gözlerimi açmamıştım. Bedenim soğuktan dolayı titriyordu.

"Buz gibi olmuşsun."

Ateş beni tekrar kucağına alıp banyoya taşıdı. Beni küvetin kenarına oturttuktan sonra uzanıp suyu açtı. Bakışlarım akan suya takılı kalırken Ateş üstündeki ıslak ceketi ve gömleği çıkardı. Ardından önümde diz çöktü.

"Üstündeki elbiseyi çıkarmamız gerekiyor. Yoksa hasta olacaksın."

Konuşacak bir hâlde olmadığım için başımla onayladım. Ayağa kalkıp arkama geçti. Elbisenin fermuarını açtıktan sonra buz tutan ellerimden tutup ayağa kaldırdı. Elbiseyi bede-

nimden usulca sıyırdı. Karşısında iç çamaşırlarımla kalmıştım. Gözlerini gözlerimden ayırmadan elimi tuttu. Beraber küvetin içine girince arkama geçti. İnce bedenime sarılınca beraber oturduk. Sırtım geniş göğsüne yaslı, kolları etrafıma dolanmış şekilde uzanır gibi oturmuştuk. Başımı omzu ile başı arasında kalan bölgeye koydum. Bedenim sıcak suyun içinde gevşerken boştaki eli saçlarımı okşadı.

"Neler yaşandığını bilmiyorum ama geçecek."

Başımı sallarken gözyaşlarım şakaklarımdan aşağı kaydı. Dudaklarını saçlarıma gömüp daha sıkı sarıldı.

"Yirmi iki yıldır bir yalanla yaşadığımı öğrendim."

Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki duyduğundan emin bile değildim. "Benim ailem, bir yalan üzerine kurulmuş."

Gözyaşlarım hızlanırken hıçkırmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Annem, babam, evlilikleri..."

Ateş'in sıcak dudakları şakağıma kaydı. Gözlerimi yumdum.

"Annem ben küçükken alkolikti. Uzun yıllar bununla uğraştı, tedavi oldu."

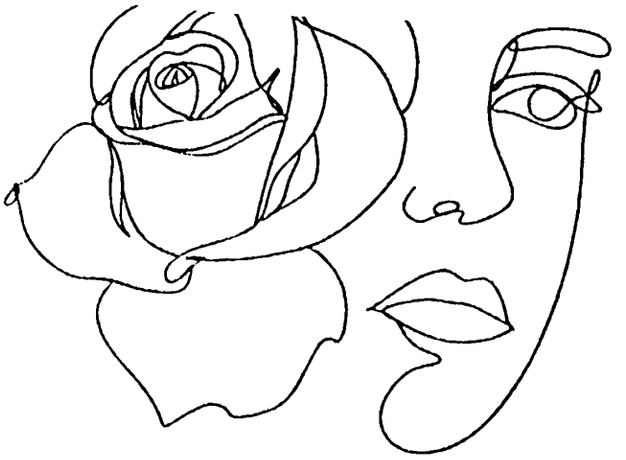
Başımı göğsünden kaldırıp bedenimi ona çevirdim. Su küvetten taşarak zemini ıslattı. Gözlerindeki fırtınalarda savrulurken eli titreyen çeneme kaydı.

"Başkasını seviyormuş Ateş, annem başkasını seviyormuş. Ölen sevgilisini o kadar çok seviyormuş ki yüreğinde bize yer kalmamış."

Burnumu çekerken yüzümdeki yaşları sıcak avucuyla sildi. "Babam ise-" cümlemi tamamlayamadım bile. "Her şey yalanmış," diye hıçkırdım. Uzanıp dudaklarını alnıma yaslayınca sızlayan gözlerimi kapattım. İkimiz de sessiz kaldık. "Ağlama güzelim, daha fazla ağlama," diye fısıldadı. Bir süre daha o şekilde kaldıktan sonra Ateş, şampuan şişesine uzandı. Suyu açıp yavaşça saçlarımı yıkadı. Şefkatiyle sarıp sarmaladı beni. Ardından saçlarımı duruladıktan sonra küvetten çıkıp dolaptan beyaz

bir havlu çıkardı. Ayağa kalkıp küvetten çıktıktan sonra beni yumuşak havluyla sardı. Elimi tutunca beraber yatak odasına geçtik. Dolaptan benim için tişört ve boxer bulduktan sonra giyinmem için beni tek bıraktı. Üstümdeki ıslak iç çamaşırlarımı çıkardıktan sonra bana verdiği kıyafetleri giyip yatağına girdim. Bir süre sonra Ateş duş almış bir şekilde içeri geldi. Çıkarken kıyafetlerini yanına aldığı için üstünde siyah eşofmanı ve tişörtü vardı. Yanıma gelince uzanıp ıslak saçlarını geriye doğru attım. Yanıma uzanınca sessizce göğsüne sokuldum. Böyle bir adama sahip olduğum için çok şanslıydım. Gözlerimi kapatıp etrafıma dolanan kollarının verdiği huzurun tadını çıkardım.

Tenimle eş değer zamanda içimi ısıtan sıcaklığı, kalbime ılık ılık akıyordu. Güven doluyordu içime, huzura bulanıyordum. Bu gece güvendiğim, daima sırtımı yasladığım dağım yıkılmıştı. Babamın ihaneti paslı bir çivi gibi sırtıma çakıldı. Göğsüne sığındığım adamın aşkı ise sarmaşık gibi kalbime dolandı. Buruk bir gülümseme oluştu dudaklarımda. Nefes alışverişlerim düzene girerken zihnim karanlığa gömülmeye başladı. Uyursam yaşananların ağırlığı geçmezdi belki ama hafiflerdi.

14
HUZURUN KOLLARINDA

Saçlarımda hissettiğim hafif dokunuş, yüzümde ufak bir gülümseme oluştururken gözlerimi yavaşça açtım. Yaslandığım göğsüne bilinçsizce sokuldum. Sanki teninde, bedenimi ona çeken mıknatıslar vardı. Başımı kaldırıp uykulu gözlerimi yüzüne çevirdim. Parlak bakan gri gözleriyle karşılaşınca nefesim kesildi. Güzel gözleri, aynı zamanda çok güzel bakıyordu. Kalp atışlarım hızlanırken bu kadar yakın temas içinde olmanın verdiği utanç bedenimi sardı. Çok fazla yakındık. Bedenimin yarısı onun üzerinde, kolum beline sarılı, çıplak bacağım bacağına mengene gibi dolanmış vaziyetteydi. Onun elleri de saçlarımın içinde usulca geziniyordu. Yanaklarıma kan pompalanırken "Günaydın," diye fısıldadım. Dudaklarını alnıma yasladı. Gözlerim kısa bir an için kapanırken "Günaydın," dedi. Çekingen bir tavırla "Biraz fazla deli uyumuşum sanırım. Rahatsız ettim," dedim. Geri çekilmek için hamle yaparken Ateş aniden üstüme doğru yuvarlandı. Nefesim kesilirken soluk soluğa kalmış

bir hâlde yüzüne bakakaldım. Dudaklarında sinsi bir kıvrılma oluşurken "Hep böyle rahatsız etsene," dedi. Kanım o kadar ısınmıştı ki yüzüm cayır cayır yanıyordu. Boğazımdaki kuruluğu gidermek adına sertçe yutkundum. Yoğun bakışları eşliğinde elini yüzüme yerleştirdi. Çenimdeki saç tutamını geriye doğru attıktan sonra parmak ucu tenimde gezinmeye başladı. Bedeninin üstümde yarattığı etkiye şimdi bir de dokunuşu eklenmişti. Ağırlığı altında tatlı bir şekilde ezilirken yanağımın iç kısmını ısırdım. Çenemden yanağıma doğru yol alan parmak uçları, boyun kenarımdan omuz başıma kadar indi. Üstümdeki tişört omzumdan aşağı kaymıştı. Bakışlarını gözlerimden çekip boynuma indirdi.

"Tenin, gül yaprakları gibi yumuşacık."

Parmak ucu omuz başıma kaydı. Oraya ufak bir halka çizdikten sonra köprücük kemiğime doğru hareket etti. Ağzımın içi o kadar kurumuştu ki yutkunuşlar işe yaramıyordu. Ellerim pazılarına çıkarken alt dudağımı ağzımın içine yuvarladım. Sanki parmaklarında ateş vardı ve dokunduğu yeri yakıyordu. Isınan kanımın akışı hızlanıyor, damarlarımı yakıyordu. Aniden yüzünü boynuma doğru eğdi. Burnunun ucu, boynumun kıvrımına yerleşmişti. Yavaşça aşağı doğru kayarken kokumu derince içine çekti. Nefesi ince deriyi yakarken "Ateş," diye sızlandım. Bedeninin sertliğini hissetmek yeterince zorken bu kadar yakın olması akıl sağlığım için tehlikeliydi. Bedenim kavruluyordu. Sıcak dudakları boynuma kapanınca nefesimi tuttum. Midemde bir şeyler hareketlenirken kasıklarım karıncalanmıştı. Günahı bedenimle tanıştıran dudakları, aşağı doğru yavaşça kaydı. Gerilen bedenim ona doğru yükselirken hissettiğim sertliği utancımı kamçıladı. Onu durduracak gücü kendimde bulamıyordum. Söz konusu o olunca çok zayıf oluyordum. Ateş'e tutunan parmaklarım kenetlenirken parmağını tişörte geçirip omuz başımı kapattı. Dudakları tenimden ayrılırken başını kaldırdı.

Fırtınalar esen gözleriyle "Böylesi daha iyi," dedi. Yanaklarım mora çalarken utançtan ne diyeceğimi bilememiş sadece başımı olumlu anlamda sallamıştım. İçimi titreten dokunuşlarından sonra konuşabileceğimi sanmıyordum. Yana devrilip "Şimdi ben seni yemeden bir şeyler yiyelim," dediğinde dehşetle dudaklarım aralandı. Bu hâlime göz kırptıktan sonra ayağa kalktı. Başımı iki yana doğru sallarken yataktan doğruldum. Ayağa kalkınca bakışları tişörtün açıkta bıraktığı bacaklarıma kaydı. Boğazını temizlerken gergince saçlarını dağıttı. "Ben mutfaktayım," deyip hızla sırtını döndü. Yüzümdeki gülümseme ile banyoya girdim. Bakışlarım aynadaki aksime kaydı. Dün gece döktüğüm yaşlar yüzünden gözlerim şişmişti. Yüzümü buruşturup suyu açtım. Aklımı işgal eden düşünceleri görmezden gelmeye çalışarak buz gibi suyla yüzümü yıkamaya başladım. Düşünmeyi reddederek banyodan çıktım. Açık saçlarım sürekli gözlerimin önüne düşüp beni rahatsız ediyordu. Yanımda bir toka olmasını çok isterdim. Gözlerim odayı tararken komodinin üzerinde duran kalem dikkatimi çekti. Saçlarımı hızlı bir topuz yaptıktan sonra kurşun kalemle başımın üzerinde tuttturdum. Evet, şimdi daha iyi hissediyordum. Ufak adımlarla mutfağa doğru ilerlerken Ateş'in dolaba baktığını gördüm.

"Yardım ister misin?"

Sesimi duyunca başını iki yana doğru salladı.

"Sadece oturmanı isterim. Zaten pek bir şey yok evde. Alışveriş yapmam lazımmış."

Sıkkın bir ifadeyle konuştuktan sonra dolaba uzanıp tost ekmeklerini çıkardı.

"Tost?"

Aslında canım hiçbir şey istemiyordu ama yine de başımı olumlu anlamda salladım. Pratik bir şekilde önce tostu hazırladı ardından çayı demledi. Elimi çenemin altına yerleştirip onu izlemeye başladım. Onu izlemek hoşuma gidiyordu. Hazır olan tostu ve çayı önüme koyup karşıma geçti.

"Hepsini bitiriyorum."

Suat karşısında dudaklarımı ısırdım. "15 bi."

Minik ısırıklarla tostumu yemeye başladım, her geçen saniyenin hesabını kaybediyordum. Karşımda oturan adamın sevgilisi de olduğunu bilmiyordum. O olmamayı bu durumda nasıl başa çıkabildiğini gerçekten bilmiyordum. İyi bi görmüşü hayatımın. Tostumu bitirirken Ateş döndüm.

"İşe gitmeyecek misin?"

Çayını içtikten sonra "Bugün pazar," dedi. Ah tamamen aklımdan çıkmıştı.

"Sen?"

"Bugün ben de gitmiyorum."

Tostlarımız bittiği için ayağa kalkıp salona geçtik. O sırada kanepenin üstünde duran çantamdan telefonumun sesi duyuldu. İsteksiz adımlarla çantama doğru yürüdüm. Telefona bakınca yüzüm düşmüştü. Arayan babamdı. Telefon ısrarla çalmaya devam ederken uzun uzun bakmak dışında bir şey yapmadım. Cevaplayamazdım. Dün gece yaşananlar gözlerimin önünde belirmeye başladı. Hayatımdan silip atmak istediğim bir geceydi. Her anından nefret ettiğim olayların acısı, daha çok tazeydi. Derin bir nefes alıp dolan gözlerimi ekrandan çektim.

"Neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Arkama ne ara geçtiğini fark etmediğim Ateş'in sesini duyunca irkilmiştim. Kollarını etrafıma dolayınca gerilen bedenim gevşedi. Başını çeneme yaslamış bir vaziyette sarıp sarmalamıştı beni. Sorusuna başımı aşağı yukarı doğru sallayarak cevap verince kollarında ufacık kalan bedenimi kanepeye yönlendirdi. Beni de kucağına çekerek kanepeye oturdu. İtiraz etmeden başımı göğsüne yasladım. Nasıl anlatacağımı, nereden başlayacağımı bilmiyordum. Kısa bir an duraksadıktan sonra derin bir nefes aldım.

"Babam, yıllardır evimizde çalışan ve benim ablam olarak gördüğüm kadına âşık olmuş."

Sözlerim kalbimi sarsmıştı, bir kez daha. Kolları daha sıkı sardı beni.

"Annem bunu bilmesine rağmen babamdan boşanmamış. Neden biliyor musun?"

Dudakları saçlarımda gezindi. Kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra devam ettim.

"Çünkü annem de gençken başkasına âşıkmış, sevdiği adam ölünce babasının zoruyla babamla evlenmiş."

Geri çekilip gözlerine baktım.

"Annemin biraz sert ve otoriter bir kadın olmasına karşın babam daha sevecen ve sıcak biriydi. Annemin yapısı yüzünden böyle olduğunu düşünürdüm fakat değilmiş."

Sağ gözümden akan yaşım çenemden aşağı hızla süzülerek boynuma doğru aktı. Sesim titrerken konuşmaya devam ettim. Ateş sıcak avuçlarıyla gözyaşlarımı sildi.

"Annem o adamı o kadar çok sevmiş ki yüreğinde bize yer kalmamış. Bu yüzden de çocukluğumu mahveden alkole sığınmış."

Başımı eğdim. Kalbim o kadar çok acıyordu ki nefes alamıyordum.

"Her şey bir düzmeceden ibaretmiş Ateş. Onlar hiçbir zaman mutlu bir çift olamamışlar. Annemin sevgisizliğini, babamın ihanetini kaldıramıyorum," diye hıçkırdım. "Benim onlara olan güvenimi parçaladılar," dedikten sonra Ateş elini enseme doğru uzatıp beni hızla kendine doğru çekti. Alnım, sol göğsünün üzerinde asılı kalırken hıçkırıklara boğulmam uzun sürmemişti. Önümdeki ellerimi sırtına dolayıp ben de ona sarıldım.

"Ağlama güzelim."

Başımı olumlu anlamda sallasam da gözyaşlarım bizimle aynı fikirde değildi. Elini çenemin altına koyup başımı kaldırdı. Akan damlaları diğer eliyle silerken "Ağlama," dedi tekrar. Mahzun çıkan bir sesle "Peki," desemde gözümden yaşlar akmaya devam ediyordu.

"Şimdi gel bakalım buraya miniğim."

Sorgusuzca sokuldum geniş göğsüne, yine sığındım limanına. Bir süre daha sessizce ağlayıp gözyaşlarımı göğsüne akıttım. Zaman geçerken gözlerim kapandı. İçimdeki kötü hisler, bedenimdeki gerginlik yavaşça kaybolmaya başladı. Onunlayken daha iyiydim.

"Alışverişe gidelim mi?"

Ateş'in beklenmedik sorusunu duyunca başımı yasladığım göğsünden kaldırıp yüzüne baktım. O böyle bakıp tatlı tatlı konuşunca her şeye evet derdim ki ben.

"Olur."

"Hadi o zaman hazırlanıp çıkalım."

Beraber ayağa kalkıp odasına giderken yatağın üzerindeki eşofmanı alıp banyoya ilerledim. Çıplak bacaklarımı siyah eşofmanla gizlerken aynaya bakmamaya çalıştım. Şu an kötü bir hâlde olduğumu biliyor ve aynaya bakmaktan kaçınıyordum. Odaya girince siyah tişört ve siyah kot ile nefes kesici etkiye sahip olan Ateş'e baktım. Alt dudağımı büktüm, her hâliyle güzeldi bu adam. Bana bakıp üzerime doğru geldi.

"Kıyafetlerim sana daha çok yakışmış."

Muzip sesi üzerine ekşittiğim yüzümle "Hiç sanmıyorum," diye sızlandım. Yanından geçerken elini uzatıp saçlarımdaki kalemi aniden çekti. Şaşkınlıkla başımı ona doğru çevirirken "Saçlarını açık daha çok seviyorum," dedi. Kalp atışlarım anında hızlanırken seviyorum kelimesine takılıp kaldım. Bana dair başka ne seviyorsun diye sormak istesem de şaşkınlıktan konuşamadım bile. Bir şey demeyeceğimi fark edince beraber odadan çıktık. Kapıya doğru yürürken aklıma gelen şeyle durup Ateş'e döndüm.

"Bu kıyafetlerin altına topuklu ayakkabılarımı giymem olanaksız."

Ateş'in kaşları çatılırken bir an düşündü. "Hımm bir daki-

ka." Ayakkabı dolabını açıp ona ait olduğu belli olan beyaz bir spor ayakkabı uzattı bana.

"Büyük olacak ama arabayla gideceğiz zaten. Orada alırız bir şeyler."

"Tamam."

Ona ait olan bir çorap ve üzerine yine fazla büyük olan ayakkabıları giyip penguen misali asansöre bindim. Aynadaki aksimi görünce başımı iki yana sallayarak ellerimle gözlerimi kapattım.

"Gerçekten berbat görünüyorum."

Aniden duyduğum kahkaha sesiyle beraber elimi gözlerimden çekip onu izledim. Başını geriye atmış ortaya çıkan beyaz dişleri ve güzel sesiyle beni dağıtan kahkahalarını atıyordu.

"Sen böyle gülünce ben sana daha çok âşık oluyorum ama."

Bu cümleyi dilimde eritirken hasretle iç çektim. Bir adamın her hâli âşık olunası olur muydu? Bu adamın olurdu. Şefkati, huzuru, sıcaklığı, bakışı, gülüşü... Her hâli beni kendine acımasızca bağlıyor, kalbime ok misali saplanıyordu. Gülüşü, ona olan bakışımı görünce yavaşça solmaya başladı. Dikkatli bir hâlde baktı gözlerime.

"O güzel gözlerinle öyle bakma."

Başımı omzumun üzerine devirdim.

"Nasıl bakmayayım?"

Kısık sesimi duyunca elini yanağımın üstüne yerleştirdi. Yüzünü yüzüme doğru eğerken "Nefesimi kesiyorsun," dedi. Bir adım daha atınca aramızdaki mesafe azaldı. Gözleri odağıma girerken kokusu sardı benliğimi.

"Sen de benim nefesimi kesiyorsun."

Dudaklarıma çarpan nefesi ile yüzlerimiz birbirine yaklaşmaya devam ederken duran asansör, bizi kendimize getirdi. İkimiz de dağılmış bir hâlde geri çekildik. İtirafımız aramızda asılı kalırken kalbim sevinç içindeydi. Bana yaklaştığı her an

böyle olmasından mı, içime dolan umutla engel olmadan araba-ya bindim. Düşüncelere dalıldığımız için olsa gerek ikimiz de sessizdik. Muhtemelen aramızda olanları sonuca bağlamaya çalışıyorduk. Ama sonuç hep bir bilinmezliğe çıkıyordu. Bu bilinmezliğin sonu yine bizde bitecekti.

"Geldik."

Dakikalardır süren sükûtu bozan Ateş'in sesiyle düşüncelerden arınıp arabadan indim. Birlikte büyük alışveriş merkezine doğru ilerlerken önce birkaç parça kıyafet almak için giyim katına çıktık. Üzerimdeki erkek kıyafetleri ve yanımda fazlasıyla yakışıklı, dikkat çeken adam sayesinde bir bakan bir kez daha bakıyordu. Özellikle yirmili yaşlarında görünen çakma sarışın bir kız, kocaman açtığı gözleriyle onu göz hapsine almıştı. Hatta işi o kadar abarttı ki olduğu yerde 180 derece dönüp bakmaya devam etti. Bu durum beni resmen çıldırtmıştı. Aniden uzanıp Ateş'in koluna girdim. İyice ona sokulurken koluna koala gibi sarılmıştım. Bakmaya devam eden arsız kıza, atabildiğim en öfkeli bakışı attım. Gözlerimdeki siniri görünce utanıp önüne dönmüştü. Sonunda! Resmen adamı gözleriyle yedi, arsız!

Bakışlarımı kızdan çekince Ateş'in şaşkın bakışlarını fark ettim. Utancımı görmezden gelerek omuz silktim. Hafifçe gülümserken başını iki yana doğru salladı. Daha fazla kızların hayran bakışlarına maruz kalmamak için rastgele bir mağazaya girdim. Ateş ile beraber kıyafetlere bakmaya başladık. Açıkçası kafam o kadar doluydu ki ne seçeceğimi bile bilmiyordum. Birkaç parça gelişigüzel bluz ve kot aldıktan sonra denemeye gerek görmeden düz bir spor ayakkabı seçip kasaya ilerledim.

"Bu kadar hızlı bir alışveriş beklemiyordum açıkçası."

Kıyafetleri kasaya bırakıp birkaç adım geri çekildim. Parayı onun ödemesi fazla sinir bozucu olsa da şu an yapabileceğim hiçbir şey yoktu. En kısa zamanda borcumu ödemekten başka. Aldığımız kıyafetleri giymek için kabine doğru yürürken

utangaç bir şekilde "Teşekkür ederim," dedim. Kıyafetleri bana uzatırken yüzünde oluşan yamuk gülümsemeyle "Zevkti, küçük hanım," diye karşılık verdi. Hafifçe gülümserken kabine girip aldığım siyah bluzu altına da siyah kotu giydim. Ardından ayakkabıları da değiştirdikten sonra çok daha mutlu bir şekilde aynadaki yansımama baktım. Şimdi daha iyi görünüyordum. Saçlarımı düzeltip Ateş'in kıyafetlerini poşete koyduktan sonra kabinden çıktım. Duvara yaslanmış beni bekliyordu. Beni görünce doğrulup kolunu uzattı. Dudaklarındaki serseri gülümseme içimi ısıtırken koluna girdim. Yüzümde minik bir gülümseme oluştu. Bu temasımız, kızları saf dışı bırakırdı. Giysi mağazasından çıktıktan sonra birlikte mutfak alışverişi yapmak için alt kata indik. Kısa süre içinde sepeti dolduran Ateş'in aldığı şeylere kaşlarımı çatarak baktım. Genel olarak dondurulmuş, sağlıksız şeyler seçiyordu. Başımı iki yana sallayıp alışverişin hâkimiyetini elime almaya karar verdim. Böyle sağlıksız şeylerle beslenmesine gönlüm el vermezdi. İlk önce onun aldığı malzemeleri tekrar yerlerine bırakıp daha sağlıklı ve yenilir şeyler seçmeye başladım. Onun aksine her aldığım şeyin kullanma tarihine bakıyordum, bu da alışverişi uzatıyordu. Bu hâllerimi şaşkınlıkla izlerken "Tam bir sağlıkçısın değil mi?" diye sordu, sesinde sahte bir dehşet vardı. Ufak bir kahkaha atıp "İşim bu," deyip kullanma tarihini kontrol ettiğim sütü alışveriş sepetine bıraktım. Ellerini havaya kaldırdı.

"Pekâlâ, patron sensin."

Ardından hiç müdahale etmeden sabırla beni beklemeye başladı. Yaptığımız uzun alışverişten sonra benim de hâkimiyetimi kaybettiğim rafa gelmiştik. Parlayan gözlerle abur cuburların bulunduğu reyona bakıyordum. "Çok güzel görünüyorlar," dedikten sonra az önceki sağlıkçı hâllerimi bir kenara bırakıp her daim zaafım olan çikolata ve jelibonlara yöneldim.

"Kırılma noktan ha?"

Elimde beş tane tuttuğum ve altıncıyı alıp almamakta kararsız kaldığım Brownie paketlerine şaşkınca bakarak yapmıştı tespitini. Hafifçe kıkırdayıp kızaran yüzümle "Sanırım," dedim. Altıncı paketi almayıp elimdekilerle yetindim. İşimiz bittikten sonra alışveriş poşetlerini arabaya taşırken Ateş dönüp düşünceli bir ifadeyle bana baktı.

"Bu kadar saattir alışverişte olmamıza rağmen ne kadar az şey aldığımızın farkında mısın?"

Kaşlarımı havaya kaldırıp "Bilmem," deyince gülerek başını iki yana doğru salladı. Poşetleri bagaja yerleştirdikten sonra biz de arabaya yerleştik. Onunla zaman geçirmek güzeldi. Aklım, tam da istediğim gibi dağılmış ve acı veren düşünceler aklımdan kısa süreliğine de olsa çıkmıştı.

"Teşekkür ederim." Bakışlarındaki ifadeden ne için teşekkür ettiğimi anlamıştı.

"Ne kadar çok teşekkür ettiğini daha önce söylemiş miydim?"

Dudaklarımı büzerek bakışlarımı havaya diktim. Sonra sırıtarak "Hayır, hiç hatırlamıyorum," dedim. Gözlerini devirirken arabayı çalıştırıp yola koyuldu. Bakışlarım cama kayarken başımı arabanın koltuğuna yasladım. Bundan sonra ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Hayatım yolundan çıkmıştı. Bunun verdiği yük omuzlarıma çöreklendi. Yüzüm asılırken içime sıkıntılı bir nefes çektim.

"Bir sorun mu var?"

Bakışlarımı camdan çevirmeden konuşmaya başladım.

"Düşünüyordum sadece. Hayatım ne ara bu kadar içinden çıkılmaz bir hâl aldı, aklım almıyor. Tüm ailem sağ olsa da kimsem yokmuş gibi hissediyorum ve bu berbat bir durum. Evim bile yok. Nerede kalacağım, ne yapacağım hiç bilmiyorum."

Beni boğan düşüncelerimi bir kerede dile getirmiştim.

"Öncelikle kimsesiz değilsin sen. Böyle şeyler düşünme."

Bakışlarımı ellerime indirdim. "Öyle hissediyorum ama," diye mırıldandım.

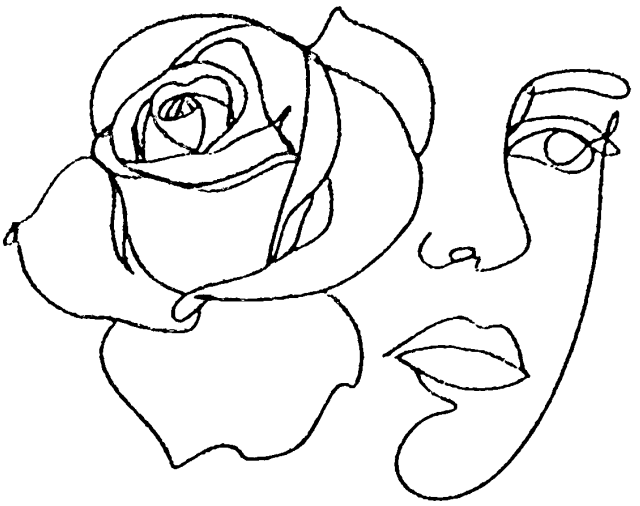
"Değilsin! Ve saydığın diğer şeyler de halledilir. Bunları kafana takıp kendini üzme."

Başımı iki yana doğru salladım.

"Elimde değil. En kısa zamanda bir ev bulmam, sonra da kendi ayaklarımın üstünde durmayı öğrenmem gerek."

Ateş arabayı evinin otoparkına park ettikten sonra bana döndü. Ciddi bakışları üstümdeyken derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

"Benimle yaşa."

15
SORGULAR

Vücudumdan akıp giden suyun, bedenimde olduğu gibi zihnimdeki kirli düşünceleri de alıp götürmesini çok isterdim. Belki o zaman kafamın içindeki karmaşa düzelirdi. Ama maalesef zihnin arınması o kadar da kolay değildi. Yaşananlar sürekli aklımdaydı. Bu yaşıma kadar hep babamın gölgesinde yaşamıştım. Şimdi ise onun kanatları altında değildim. Yalnızdım. Ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Gözlerimi kapattım. Ateş'in teklifi, zihnimi bir kez daha işgal etti.

Ateş... O, kırılan kanatlarımı tamir etmeye gönüllü gibiydi. Yüzümde buruk bir gülümseme oluştu. "Benimle yaşa," demişti. Bu teklifin ciddiyetinin farkında mıydı acaba?

Onunla kalmak, bir evi paylaşmak... Bu, bu çok büyük bir şeydi. Özellikle ona karşı hissettiğim yoğun hisler varken bunu kabul edemezdim. Sıkıntıyla suyu kapatıp yanıma aldığım havluyu bedenime sardım. Kalçalarımın biraz altında biten havluyla

beraber buhar kaplı banyodan çıktım. Islak ayaklarım parkeyle buluşunca hafif bir titreme sardı bedenimi. Hızlı adımlarla yatak odasına girip kapıyı kapattım. Gecelik almadığım için iç çamaşırlarımın üzerine Ateş'e ait olan bir tişört giydim. Onun kıyafetlerini giymeyi seviyordum. Saçlarımdaki su damlacıkları tişörtü ıslatırken odadan çıkıp mutfağa ilerledim. O kadar dalgın yürüyordum ki mutfak kapısından geçeceğim sırada Ateş'i görmediğim için bedenine sertçe çarptım. Elimi sızlayan burnuma götürürken düşmemem için kollarını belime doladı.

"İyi misin?"

Elimi çekerken başımı olumlu anlamda salladım. Sıcak kolları bedenimi daha sıkı sardı. Yakınlığı yüzünden birden hızlandı.

"Su içecektim."

Beni başıyla onaylarken kollarını gevşetip geriye doğru bir adım attı. Mutfağa geçmem için yer açınca minik adımlarla yanından geçtim. Ellerimi ısınan yanaklarımın üzerine koydum. Varlığı, akıllara zarardı. Sesi, en ufak teması bile tüm benliğimi unutturup öylece kalmama neden oluyordu. Su içerken ellerimin titrediğini fark ettim.

Üzerimde ne denli bir etkiye sahip olduğunu fark edebiliyor muydu acaba? Bardağı yerine koyduktan sonra salona giden Ateş'in peşinden ilerledim. Televizyonun karşısındaki kanepeye kurulmuştu. Yanına oturup ona doğru döndüm.

"Bu arada bu gece ben kanepede yatarım."

Sonuçta her gece aynı yatakta yatamazdık. Özellikle ilişkimize bir ad vermeden bunu yapmak tuhaf olurdu. Ateş'in kaşları çatılırken hoşnutsuz bir yüz ifadesiyle "Saçmalama," diye homurdandı.

"Misafir odan var mı?"

Başını iki yana doğru salladı.

"Yeni taşındım sayılır, evin diğer odaları hâlâ boş."

Onun heybetli bedenine bakarken dudaklarımı büzdüm.

"Bu bedenle bu kanepeye sığamazsın. Ben kalırım burada."

Ateş gözlerini devirdi.

"Aynı yatakta yatmanın nesi var?"

Özellikle bu sabah yaşananlardan sonra, bu teklifi kabul edemezdim. Telaşla başımı iki yana doğru salladım.

"Olmaz, dediğim gibi ben kanepede yatarım."

Yüzü asılırken oyuncağı kırılmış küçük bir çocuk gibi bakıyordu.

"Neden?"

Gergince boynumu kaşıdım. Ne cevap vereceğimi düşünürken Ateş, isteksiz bir sesle konuşmaya başladı.

"Sen odada kal."

Başımı sağa sola doğru salladım.

"Bu bedenle kanepede rahat edemezsin."

"Hayır ve bu konu tartışmaya açık değil. Hadi yavrum, odaya geç sen."

İnatçı tavrı karşısında iç çektim.

"Tamam ama hiç uykum yok."

"Benim de yok. Film izleyelim mi?"

Başımı olumlu anlamda sallayınca film seçmeye başladık. "Kanlı film ve korku filmi izlemek istemiyorum." dedim. Sabaha kadar uyuyamazdım çünkü. Ateş sahte bir bezginlikle "Sen seç o zaman çünkü ben başka tarz bilmiyorum," dedi. Adı hoşuma giden ve daha önce izlemediğim bir filmi seçtikten sonra televizyonun hemen karşısındaki kanepeye kuruldum. Kanepenin bir ucunda Ateş, diğer ucunda ben oturuyordum. Bu mesafeye kaşlarımı çatarak baktım. Konusundan bihaber olduğum film başlayınca dikkatim dağıldı. Aşk, psikoloji türünde olan film, gayet güzel ilerliyordu. Bakışlarım tekrar Ateş'e döndü. Dikkatle filmi izliyordu. Çekingen bir tavırla uzanıp başımı dizine yasladım. Neden bilmiyorum ama ona yakın olma ihtiyacı duy-

muştum. Heyecandan yanaklarım kızarmıştı. Bakışlarım filme kilitlenirken ellerini nemli saçlarımda hissettim. Dudaklarım hızla kıvrıldı. İçime dolan huzurla filmi izlerken çiftin arasındaki elektrik değişti. Ortalara doğru film, resmen alev almıştı. Fazla erotik ve detay içeren sahneleri görünce gözlerim kocaman açıldı. Aynı anda gözlerime bir el kapandı. Ateş öfkeyle "Siktir! Bu ne böyle?" deyince yüz ifadesini merak etmiştim. Dudaklarımdan ufak bir kıkırtı kaçarken elini indirmek için tuttum. "Elimi indirmeyi düşünme," derken bir yandan da filmi kapatmak için uğraşıyordu. Filmden çıkan sesler utançla dudağımı ısırmama neden oldu. Kesinlikle çok yanlış bir film seçmiştim. Nihayet sesler kesilince filmin kapandığını anladım. Ateş elini çekince doğruldum. Yüzündeki gerginliği görünce kahkaha atmaya başladım. Çok tatlı görünüyordu. Gözleri kısıldı.

"Hoşuna gitti sanırım."

"Yüz ifaden mi? Evet."

Daha fazla gülmemek için kendimi tutarken bana doğru eğildi. Kahkahalarım kaybolmuş, gözlerim irileşmişti.

"İstersen izlemeye devam edelim."

Başımı şiddetle iki yana doğru salladım. "Hiç gerek gerek yok."

Yüz ifademe bakıp sırıttı. Geri çekilince "Bu defa film seçme işini sana bırakıyorum," dedim. Kızaran yanaklarımı gören Ateş, gülerken uzanıp burnumun ucuna dokundu.

"Bence de küçük hanım."

Ateş başka bir film açtıktan sonra başımı tekrar dizlerine yasladım. Aksiyon içerikli bir filmdi. Benim tarzım olmadığı için pek dikkatimi veremiyordum. Bir süre sonra göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı. Uyku o kadar tatlı bir şekilde bastırmıştı ki gözlerimi açık tutamıyordum. Gözlerim tamamen kapanırken nasılsa uyanırım diye düşündüm. Yanılmıştım.

* * *

Kalabalık gözlerimi açtığımda ilk farkettiğim şey yabancı bir ses ve ağrıdan, gözlerimi açmam ağrıdığı için kapalı gözlerimi ses tarafına çevirdim. Ateş kahkaha ve bana ağzım dolusu bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Hey Allah belâsını, sanki yanımda olmak için kendini zorla zorlamıştı. Yine boynumun pozisyonu için kafamı yüzüne çevirdim. Anlaşılan yine yan yana uyumuştuk. Bu hâlimize gülmeden edemedim. Kolları arasında olmanın tadını çıkarırken bakışlarım duvardaki saate kaydı. Hemen farkettiğim şeylerim korkuyla açıldı. Eğer hemen hazırlanmaya başlamazsam işe geç kalacaktım. Ateş'in kollarında kıpırdanmaya başladım. Telaşla "Ateş," diye seslendim. Tepki vermeyince birkaç kez daha seslendim. Kolları daha sıkı sarıldı. "Hmmm," diye mırıldanınca "Ateş uyanama," diye sızlandım. "Hı," dedikten sonra uyumaya devam etti. Bu hâline gülmeye başladım.

"Kıpırdanmasana."

Boğuk sesini duyunca kahkaha atmaya başladım.

"Ateş işe geç kalacağız, kalk artık."

Sakalları boynuma batarken bir şeyler homurdandı. Ardından istemsizce geri çekildi. Uykulu gözlerini açarken "Saat kaç?" dedi.

"Yedi buçuk. En geç yarım saat içinde evden çıkmam gerekiyor."

Ateş'in üstünden atlayıp ondan uzaklaştım. Yanında kalırsam hiç kalkamayacaktım.

"Bu arada biz neden yan yana uyuduk?"

Ateş ayağa kalkarken omuz silkti.

"Uyuyakaldım, ben de yanında uyudum."

Buna verecek cevabım olmadığı için susttum. Ateş banyoya giderken ben de odasına girip giyeceğim kıyafetleri seçmeye başladım. Dün aldığım yeşil, önü v tarzında açık olan bluzu ve

dar kotlardan birini giydim. Saçımı dün taramadan uyuduğum için kabarmıştı. Yüzümü buruşturarak banyoya doğru ilerledim. Ateş o sırada banyodan çıkmıştı. O yatak odasına girerken ben de banyoya girdim. Önce dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım. Ardından saçlarımı uzun uğraşlar sonucunda tarayıp balıksırtı şeklinde ördüm. Başka türlü bu saç düzelmezdi. Yanımda dudak nemlendiricisi ve maskara haricinde bir şey olmadığı için hızlıca onları sürüp banyodan çıktım. İkimiz de aynı anda hazır bir şekilde antrede buluştuk. Siyah takım elbisesinin içinde o kadar yakışıklı görünüyordu ki onu görünce donup kalmıştım. Yoğun bakışları bedenimde gezinirken bluzun açıkta bıraktığı göğüs dekoltemde olması gerektiğinden fazla oyalandı. Hızlanan kalp atışlarımı görmezden gelmeye çalışırken bana doğru bir adım attı. Bakışlarımız bir an olsun birbirinden ayrılmıyordu. İşaret parmağını kaldırıp bluzun yakasına yerleştirdi. Teması karşısında boğazım kururken bakışları eline kaydı. Eli, tenimde kıvılcımlar çıkmasına neden oluyordu. Bedenim hafifçe titrerken gözleri, baygınlaşan gözlerime kaydı. Bluzun önünü yavaşça kapatırken bir adım daha attı.

"Daha iyi."

Yüzünü bana doğru eğip burnunun ucunu saçlarıma dokundurdu. Kirpiklerime kadar titredim. Derin bir soluk alırken içine "Çok güzelsin," diye fısıldadı.

"Özellikle yeşiller içinde, gül güzeli."

Beklenmedik bir anda söylediği güzel sözler, içimin en derinliklerine dokunuyordu. Başımın üstüne bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi. Dağılmış hâlde ona bakarken o hiç de etkilenmiş gibi görünmüyordu. Yüzünde oluşan gülümseme ile "Gidelim," dediğinde alık alık suratına baktım. Gülümsemesi büyüdüğünde başımı iki yana doğru sallayarak kendime gelmeye çalıştım. Adam resmen dengemi bozuyordu. Yoğun bir günün ardından saat sekiz gibi işten çıkarken bacaklarım saat-

ler boyunca ayakta durmaktan kopuyordu. Taksi çağırmak için telefonumu çıkarmıştım ki karşımda gördüğüm kadınla donup kaldım. Burçin abla, hastanenin bahçesinde bulunan bankların birinde oturmuş bana bakıyordu. Acı bir düğüm boğazımı yaktı. Sertçe yutkunup, onu görmezden gelmeye çalışarak yürümeye başladım.

"Verda, kızım dur."

Kızım... Bu kelimeyi duymaya katlanamadığım için sertçe yüzüne baktım. "Sakın, sakın bana kızım deme," dedikten sonra önüne dönüp yürümeye devam ettim. Niye geldi ki buraya? Daha her şey bu kadar tazeyken. Arkamdan gelen adım sesleriyle beraber sesini duydum.

"Verda dur lütfen. Konuşmamız lazım. Sadece beş dakika."

Durmadım.

"Bu şehirden gidiyorum."

Sözlerini duyunca adımlarım hızla kesildi. Sertçe yutkunurken soğuk sesimle konuşmaya başladım.

"Tabii artık engeliniz kalmadı. Bence de gidin, mümkünse hiç dönmeyin."

"Yanlış anladın beni, tek başıma gidiyorum. Artık burada kalmamı gerektiren hiçbir neden kalmadı. Bursa'ya dönüyorum."

Ona karşı duyduğum kırgınlıkların açtığı yaralar canımı acıtıyordu. Canımın acısını görmezden gelerek yüzüne bakmadan konuşmaya zorladım kendimi.

"Peki, yolun açık olsun."

Yürümek için adımımı attığım sırada kolumu tutan elleri, hareket etmemi engelledi.

"Gitmeden önce konuşmak istiyorum. Ne olur çok görme bunu bana. Yalvarırım birazcık hatırım varsa."

Ona dönüp acı dolu ela gözlerine baktım.

"Senin birazdan fazla hatırın vardı bende. Ben seni annem

olarak gördüm. Sen, babam... Siz bana ihanet ettiniz."

Dolan gözlerimle konuşurken yalvaran ses tonuyla "Benden dinle lütfen," diye yakardı. Gözlerimi kapayıp kısaca düşündüm. O gece herkes konuşmuştu, o hariç. Ona da söz hakkı vermeliydim. Hem Burçin ablaydı o. Beni seven, büyüten kadındı. Gözünden bile sakınırdı. Ona bu şansı nasıl vermezdim ki? Başımı olumlu anlamda sallayınca sessizce yürümeye başladık. Hastaneye yakın bir kafede oturunca soğuk bir ifadeyle "Dinliyorum," dedim. Bakışlarını benden kaçırarak koyu kahve saçlarını kulağının arkasına iteledi. Nereden başlayacağını bilmiyor gibiydi.

"Ben size ihanet etmedim, hiçbir zaman yapmadım bunu. Sen gittikten sonra hepimiz durgun ve çok üzgündük."

Durup ufak bir nefes aldı.

"O sırada ne oldu, nasıl oldu bilmiyorum ama baban sürekli benimle konuşmaya, ilgilenmeye başladı. Ama hiç karşılık vermedim, yemin ederim."

Burçin abla bana hiçbir zaman yalan söylememişti. Bu yüzden ona inanıyordum.

"Ben artık ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Dolan gözleriyle öne doğru eğildi.

"Hep reddettim onu. Sana, Güneş'e, Asuman Hanım'a yapamazdım bunu. İşten ayrılmak istedim hatta. Ama baban istifa edeceğim takdirde evi terk edeceğini söyledi. Babanıza ne kadar düşkün olduğunuzu biliyorum, size kıyamazdım. Ne olur anla beni."

Böyle bir durumda ne denirdi ki? Gözümden akan yaşları sildim.

"Sen de babamı seviyor musun?"

Ani sorum karşısında kaşlarını çatarken başını sağa sola doğru salladı.

"Hayır, ben ona hiç o gözle bakmadım ve bakmayacağım."

Nedense içim az da olsa rahatlamıştı. Başımı aşağı doğru eğdim.

"Anladım. Benim esas kırgınlığım babama." Uzanıp elini tuttum. "Yine de teşekkür ederim. Böyle bir şeye alet olup Burçin ablamı bana kaybettirmediğin için."

Burçin ablanın gözlerinden yaşlar akarken ayağa kalkıp yanıma geldi. Eğilip sıkıca sarıldı bana. Hıçkırıklarımın arasından "Olanları hazmedemiyorum. Kafam çok karışık, kalbim çok kırık. Ne diyeceğimi, nasıl davranacağımı bilmiyorum," dedim.

"Geçecek güzel kızım."

"Umarım."

Geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Yarın gidiyorum. Unutma, senin Bursa'da da bir evin var. İstediğin zaman gelebilirsin."

Başımı aşağı yukarı doğru sallayınca tekrar sarıldı. Ardından vedalaşıp gitti. Bir süre sonra ben de yürümeye başladım. Duyduklarımı sindirmek için yürümem, yalnız kalmam lazımdı. Kollarımı soğuktan korunmak adına önümde bağlayarak yenik düşen omuzlarımla yürüdüm. Aniden önümde duran arabayla beraber düşüncelerinden sıyrılırken korku dolu gözlerle arabadan inen Ateş'e baktım.

"Ne yapıyorsun? Korkuttun beni."

Ani çıkışımı duymazdan gelerek kollarımı tutup çelimsiz bedenimi kendine doğru yasladı. Gözlerinden öfke çıkıyordu.

"Neden telefonlarıma cevap vermiyorsun. Arıyorum ulaşamıyorum, hastaneye geliyorum saatler önce çıkmışsın. Aklım çıktı lan. Sana ulaşamayınca kafayı yedim."

Dudaklarından çıkan her söz gözlerimi daha fazla irileştirdi.

"Özür dilerim, düşünemedim. Burçin abla gelmişti, onunlaydım."

Geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözlerinden buram buram tüten öfke ile baktı.

"Saat gecenin onu. Sana saatlerdir ulaşamıyorum Verda. Aklıma bin türlü şey geldi. Lütfen bir daha bunu yapma."

Yüksek sesi irkilmeme neden olmuştu.

"Özür dilerim, daha dikkatli olurum."

Aniden beni kendine doğru çekti. Bedenim zayıf bedenine çarparken sıkıca sarıldı bana. Kalbinin atışını sağ tarafımda hissedebiliyordum. Sertçe yutkunurken geri çekildi. "Bir daha yapma!" dedi. Kısılan gözlerindeki korkulu duygu, beni sarsmıştı. Ona doğru bir adım attım. Günlerdir aklımı kurcalayan soruları artık tutamayacağıma karar verdim.

"Benim için neden bu kadar korktun Ateş?"

Sorum karşısında kaşları çatıldı.

"Ben-"

Elimi dudaklarına yaslayıp onu susturdum.

"Sen bana karşı tam olarak ne hissediyorsun?"

Korkudan buz kesen bedenimi görmezden geldim. Artık konuşma vakti gelmişti. Gözlerimdeki beklentiyle baktım ona. Güzel şeyler söylemesini dileyen kalbim, göğüs kafesimin içinde gümbürdüyordu. Ateş, bir adım geri çekilip ellerini saçlarının arasına geçirdi. Geniş göğsü, aldığı uzun soluklar yüzünden havalanırken gözlerini kapattı. Kısa bir an sonra açtığında anlayamadığım bir ifadeyle bana baktı.

"Neler duymak istediğini biliyorum."

Alnımda oluşan kırışıklarla dinlemeye devam ettim. Yenilmiş bir ifadeyle "Ama söyleyemem," dedi. Sözleri beni derinden sarsarken geriye doğru bir adım attım. Hızlı adımlarla yanıma doğru gelip omuz başlarımı tuttu. Göz temasını sürdürmek için başını eğmek zorunda kalmıştı. Kısık bir sesle "En azından şimdi değil," diye fısıldadı. Bu durumdan hiçbir şey anlamamıştım.

"Ben anlamıyorum."

Sesimdeki yakarış bana bile ulaşmıştı. Ateş, alnını alnımın üstüne yerleştirdi. Ben onu izlemeye devam ederken onun gözleri kapandı.

"Ben zamanında bir şeyleri hep çok düşündüm, planladım ve hiçbir şey istediğim gibi olmadı."

Bana kendi ile ilgili yaptığı ilk itirafı dinlerken donmuş gibiydim. Ne tepki vereceğimi bilmediğim için sessizliğimi korudum.

"Şimdi bir şeyleri dile getirmek, yaşadığımız bu güzel şeylerin büyüsünü bozmak istemiyorum."

Kısa bir an sustuktan sonra gözlerini açıp gözlerime baktı.

"Seninle anı yaşamak istiyorum."

Ben onunla hem anı hem de geleceği yaşıyordum. Bilmediği şey kalbime çoktan kurulmuş olduğuydu. Yüzümde oluşan buruk gülümsemeyle elimi yanağının üstüne yerleştirdim. Ona olan sevgimin boyutunu tahmin bile edemezdi. Ve benim sevgimin büyüklüğü, onunla her şeyi yaşamaya razıydı. Bu yüzden kısık bir sesle, anı yaşamanın bana yetmeyeceğini bilsem de "Peki," diye fısıldadım. Bedenindeki gerginlik gözle görülür bir biçimde azaldı. Gözlerini rahatlamanın etkisiyle kapatırken yanağımdaki eli enseme kaydı. Beni kendine doğru çekerken dudaklarıma kapandı. Dolan gözlerimi yumup ayak parmaklarımın ucunda yükseldim. Her şeye rağmen tüm aşkımla öptüm onu. Dili ağzımın içine kayarken ikinci kez düşünmeden yer açtım ona. Tadı karşısında mest olurken dili ağzımın içinde usulca dolandı. Bedenimdeki tüyler ürperirken kollarına tutundum. O kadar güzel öpüyor, o kadar eşsiz hissettiriyordu ki dizlerimin bağını çözdü. Alt dudağımı yavaşça iki dudağının arasına alıp emmeye başladı. Sırtımdan kuyruk sokumuma doğru yakıcı bir elektrik akımı indi. Birkaç damla yağmur tanesi yüzümüze düşünce gözlerimizi açtık. Ateş, dudaklarında oluşan kıvrılmayla geri çekildi. Yağmur aniden bastırırken ıslanmaya başlamıştık. Uzanıp elimi tutunca beraber arabaya doğru koştuk. Arabaya yerleşince sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Bakışlarım camdan dışarı kayarken çiseleyen yağmur tanelerinin cama vu-

ruşunu izledim. Bir süre sonra engel olamadığım bakışlarım, izlemeye doyamadığım adamın yüzüne kaydı. Eminim ki ona aşk dolu bakışlarla bakıyordum. Bu yüzden gözlerinin yolda olması iyiydi. Nefes almamı engellediği için gözlerimi ondan çekip ellerime diktim. Bugün aldığım kararı dile getirmek için sertçe yutkundum.

"Ateş?"

Bakışlarını kısa bir an yoldan çekti.

"Efendim güzelim?"

Böyle güzel seslenmeseydi keşke.

"Ben teklifini kabul edemem."

Kaşları çatılırken "Neden?" dedi. Sesindeki hoşnutsuz tını açıkçası hoşuma gitti. Bakışlarını tekrar yola çevirdi.

"Bu doğru olmaz."

"Kime göre?"

Sert sesi üzerine sesli bir nefes aldım.

"Ne önemi var ki? Ben sadece böyle bir şey yapamam, şimdi değil."

Ateş sessiz kalırken araba ıslanan caddede ilerliyordu. Cevap vermeyeceğini anlayınca başımı cama yasladım. Yol boyunca ikimiz de tek kelime etmedik. Beni anlaması gerekiyordu. Daha açık açık hislerini bana söylemeyen, hayatının neresinde olduğumu bilmediğim bir adamla aynı evde yaşayamazdım. Araba bir süre sonra durunca inip yürümeye başladım. Adımlarının sesini duyuyordum. Asansöre binince bakışlarımız çarpıştı. Bana böyle dikkatli bakmamalıydı, üzerimde etkisi bu kadar güçlü olmamalıydı. Gözlerinde farklı duygular vardı, çözemeyeceğim kadar karışıktı. Asansör durunca sessiz adımlarla çıkıp eve girdik.

"Üzerini değiştir."

Otoriter sesini duyunca başımı sallarken bu ilgili tavrı karşısında mutlu olmuştum. Odasına ilerlerken "Çay mı kahve mi?"

diye sorduğunu duydum. "Fark etmez," diyerek yatak odasına girdim. Sabah üzerimden çıkardığım tişörtünü tekrar üzerime geçirdim. İkimizin kokusu karışmıştı tişörte. Derin bir nefes alıp içeri geçtim. Ardımdan Ateş odaya geçip siyah takım elbisesi yerine daha rahat bir şeyler giyip mutfağa geçti. Sıcak kahve kupasından birini bana uzattıktan sonra karşımdaki koltuğa geçti.

"Öncelikle telefonuna neden ulaşamıyorum?"

Sıcak kahvemden bir yudum alıp ona döndüm.

"Telefonumun şarjı bitmiş."

Kaşları çatılmış bir vaziyette yüzüme baktı.

"Tamam ama bir daha beni böyle habersiz bırakma."

Cevap vermeme müsaade etmeden konuşmaya devam etti.

"Teklifimi gerçekten kabul etmeyecek misin?"

Başımı yavaşça sağa sola doğru salladım.

"Böyle bir şeye hazır değilim, bunun için çok erken."

Sen bir şeyleri itiraf edemeden bunu yapamam. Öne uzanıp büyük elini yanağımın sağ tarafına yerleştirdi. Baş parmağı, belirgin elmacık kemiklerimin üzerinde kuş tüyü hafifliğinde gezindi.

"Sen nasıl istersen öyle olsun."

Hafifçe gülümsedim.

"Peki planın var mı?"

Saçımı kulağımın arkasına iteledim.

"Birkaç gün Serap'ın evinde kalacağım. Sonra da bir eve çıkarım."

Kaşlarının arasında artan kırışıklıkla geri çekildi.

"Bende istediğin kadar kalabilirsin."

"Biliyorum ama onda kalmam daha doğru olur."

Ateş sıkkınca ofladı. Bu durumdan hiç memnun kalmadığı ortadaydı.

"Burçin diye biriyle buluştuğunu söyledin, o kimdi?"

Bedenim gerilirken kahvemden bir yudum daha aldım.

"Biri bitirken kadın. Aynı zamanda babamın âşık olduğu kadın. Hastaneye beni ziyarete gelmiş, konuşmak istiyordu."

"Nasıl geçti?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum kafam fena hâlde karıştı. İhanetin soğuk hissi geçmiyor. Yine de babamı hiç karşılık vermemiş olması içimi az da olsa rahatlattı."

Cevap vermese de bakışları beni anladığını gösteriyordu. Arada bir çarpışan bakışlarımız eşliğinde kahvelerimizi içmeye devam ettik. Esnemeye başlarken ayağa kalkıp boşalan bardakları aldım.

"Uykun mu geldi?"

Uykulu sesimle "Evet, zor bir gündü," dedim. Mutfağa ilerleyip bardakları makineye yerleştirdikten sonra yatak odasından yastık ve battaniye alıp içeri geçtim. Fakat Ateş'i, yatak şeklinde hazırladığı kanepenin üzerine yastık koyarken gördüm. "Bu gece ben burada yatacağım," dediğimde yüzüme boş boş baktı. Sonra cevap vermeden hazırladığı kanepeye uzanıp gözlerini kapadı.

"Ateş oradan kalkar mısın lütfen, ben yatacağım."

Yine cevap vermedi. İçime dolan öfkeyle tekli koltuğa geçip ayağımı yere vurmaya başladım.

"Oradan kalkmazsan burada yatarım ben de."

"Verda, yatağa git, hadi yavrum." Gözlerini açmadan konuşmuştu. Dün gece orada uyuduğumuz için bedeni tutulmuştu. Sabah aksayan hareketlerinden anlamıştım. Bu yüzden onu bu gece de burada yatıramazdım.

"İyi, burada yatıyorum bu gece."

Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yasladım. Belki bu inadımı kırardı. Onu yatağa yollamanın da tek çaresi buydu. Düşüncelerimi birden üzerime çöken karartı bozdu. Gözlerini açtığım sırada belimin ve bacaklarının altından geçen kollarıyla beraber

havalandım. Küçük bir çığlık atarken kollarımı düşmek korkusuyla sıkıca Ateş'in boynuna doladım.

"Ne yapıyorsun? İndir beni!"

Yüzüme bakmadan odaya doğru yürüdü.

"Bunu sen istedin güzelim."

Sakinleşmek için derin bir nefes alırken genzime dolan yoğun kokusu beni gafil avlamıştı. Başımı, bakış açımda olan boynuna yaslayıp derin soluklar almamak için kendimi ikna etmeye çalıştım. Boğazımı temizlerken "İndir beni," diye direttim. Yatak odasına girince beni sertçe yatağa attı.

"İsteğin emirdir."

Yüzümü örten saçlarımı itelerken sertçe yüzüne baktım.

"Bu şekilde dememiştim ama."

Beni duymazdan gelip gitmek için arkasını döndüğünde "Nasılsa sen uyuduktan sonra yine gelirim," deyince önce birkaç saniye durdu. Sonra bana dönüp ağır adımlarla üzerime doğru geldi. Yatakta gerilerken hiç tahmin etmediğim bir şey yaptı. Bir bacağını yatağın ayak ucuna yaslarken kolunu uzatarak ayak bileğimi yakaladı. Hızla beni yatağın ayak ucuna kadar çekti. Küçük bir çığlık dudaklarımdan dökülürken diğer bacağını da atarak, yatakta üzerime doğru çıktı. Kolları başımın iki yanında dururken aramızda mesafe olsa da resmen üzerimde duruyordu. Nefesim kesilmişti.

"N-ne yapıyorsun sen?"

Ürkek bir şekilde sorduğum sesimi duyunca başını bana doğru indirdi. Kafamı yatağa doğru bastırırken koyulaşan gözleri ve boğuk çıkan sesiyle "Neden bu kadar inat ediyorsun?" diye sordu. Nefesi dudaklarıma çarparken söylediği sözler bedenimi titretmişti. Bu kadar yakın olmamalıydı. Özellikle dudaklarının tadı hâlâ damağımdayken. Sesim kaybolmuştu, zaten şu an bu durumda konuşmam imkânsızdı. Üzerime doğru eğilen sıcak bedeni ve ferah kokusuyla kuşatma altına alındım. Sertçe yutkundum.

"İnat değil bu, olması gereken. Sen fazla irisin, o kanepeye sığmazsın, her yanın benim yüzümden tutulsun istemiyorum. Ama benim o kanepede yatmam ufak bedenim için sorun teşkil etmiyor."

Kısılan gözleriyle baktı bana. Kalbim daha bir hızlı attı. Yüzü biraz daha eğilince burnu yanağıma değiyordu. Boynuma çarpan nefesi içimde tatlı ürpertiler oluştururken, beni etkileyerek kabul ettirmeye çalıştığını anladım. Bekledi, kabul ettiğime yönelik bir şey duymayınca "Peki istediğin gibi olsun," dedikten sonra üzerimden çekildi. Rahat bir nefes aldıktan sonra oturur pozisyona geçtim. Bakışları, üzerimdeki tişört toplandığı için açıkta bıraktığı bacaklarımda asılı kalırken utançla tişörtün eteklerini aşağıya çektim. Başını iki yana sallarken, elimi tutup beni yataktan kaldırdı. Şaşkınlıkla ona bakarken beni tekrar kucağına alıp yatağın içine bıraktı. İtiraz etmeme fırsat vermeden ışıkları kapatıp yanıma yattı. Tam konuşacakken "Sakın itiraz edeyim deme. Bunu sen istedin," deyip kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Öfkeli olmama rağmen dudaklarımdaki gülümsemeye engel olamadım. Gözlerim kapanırken yakınlığının verdiği huzurla uyuyakaldım.

* * *

"Sana mı ait?"

Duvarın kenarında duran, parlak maun rengindeki gitara doğru ilerlerken ellerim, üzerinde dolanmak için karıncalanıyordu. Her zaman hevesim olsa da öğrenmeye hiç fırsat bulamamıştım. Aradığını bulan parmaklarım, yıpranmaya yüz tutan gitarın üzerinde dolaşırken yıllardır kullanılmış olduğu anlaşılıyordu.

"Bana ait." Dalgın sesi çok yakından geliyordu.

"Dinlemeyi çok isterim. Çalar mısın benim için?"

"Çalarım."

Elim gitarın pürüzsüz yüzeyinde gezindi. Muzip bir sesle "Bu bir söz mü?" dedim. Nefesi enseme çarparken elimin yanındaki eli, parmaklarımın yolunu takip etti. "Bu bir söz," dedi. Sıcak nefesi ensemdeki tüyleri diken diken ederken içim titremişti. Omzumun üzerine çıkan eli ona doğru dönmem için teşvik ederken dönüp düşünceli yüzüne baktım.

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Yüzünde hınzır bir gülümseme oluştu.

"On dakika içinde hazırlanmazsan geç kalacaksın."

Bakışlarım duvardaki saate kayınca dudaklarımdan bir "Hih," sesi duyuldu. Ardından yanından hızlı adımlarla ayrılıp hazırlanmaya başladım. Hepsi onun yüzündendi. Dengemi o kadar çok bozuyordu ki tüm bildiklerimi unutturuyordu. Hızlıca üstümü değiştirip Ateş ile beraber evden çıktık. Ateş sayesinde neyse ki işe gecikmeden yetişmiştim. Formamı giydikten sonra incelemem gereken birtakım dosyalar vardı. Dalgınca yürürken bakışlarım önemdeki dosya üzerinde dolaşıyordu. Sertçe çarptığım bedenle beraber geriye doğru giderken parmaklarımın arasında çevirdiğim kalem bir tarafa, dosyam diğer tarafa düştü.

"Ben çok özür dilerim."

Başımı kaldırıp karşımdaki adamın tanıdık simasını görünce sesim sonlara doğru kısılarak yok olmuştu. Benim şaşkın bakışlarıma karşı onun yüzünde sinsi bir ifade vardı. "Sen!" diyebildim. Sarhoş olduğum gece ısrarla bana asılan adamdı.

"Ege bozuntusu."

Gözlerimden ateş çıkarken ismi dudaklarımdan küfür gibi çıkmıştı. Koyu kahverengi gözleri üzerimde arsızca dolaştı. Dudaklarında serseri bir gülümseme oluşurken "Yine yanlış söyledin," dedi. Üstüme doğru gelirken "Adım Efe'ydi güze-

lim," dedi. Daha dün Ateş'in dudaklarından dökülen bu kelime, onun dudaklarından iğrenç bir şeymiş gibi geldi.

"Bana adını söylemeyen Melek. Bak kader yine karşılaştırdı bizi."

Yüzümü iğrenir gibi buruştururken "Bana Melek deme," dedim sertçe. Eli, yüzüme dokunmak suretiyle havaya doğru kalkarken anında geriye doğru adım attım.

"Senin masum güzelliğini ancak bu kelime karşılar."

Eli tekrar yere inerken onu duymazdan gelip soğuk bir sesle "Senin ne işin var burada?" diye sordum.

"Burada çalışıyorum. Daha az önce imzalar atıldı."

Elini uzatıp pişkin bir gülümsemeyle "Doktor Efe Yılmaz," dedi. Yüzümü buruştururken elini görmezden geldim. Kahretsin, bir bu herif eksikti. Öfkeli adımlarla yanından geçeceğim sırada kolumu tuttu.

"O gece biraz ileri gitmiş olabilirim, o olanları unutalım lütfen. Yeni bir başlangıç yapalım."

Kolumu sertçe elinden kurtarıp yüzüne baktım. Uzun boylu, zayıf bir adamdı. Esmer teni, küçük kahverengi gözleriyle fazla itici gelmişti gözüme. Oysa kirli sakalı ve köşeli çenesiyle bir çok kadını rahatlıkla etkileyebilirdi.

"O gece bana kişiliğinizi yeterince gösterdiniz Efe Bey ve maalesef yeni başlangıçlar yapılacak insanlar kategorisine girmiyorsunuz. İş haricinde uzak durun benden," deyip tekrar arkamı döndüm.

"Bu dediğin olmayacak, beni görmeye alışsan iyi edersin."

Bedenimdeki tüyler diken diken oldu. Onu duymazdan gelerek yere düşen eşyalarımı topladım. Bu adama dair hiç iyi şeyler hissetmiyordum. Tek isteğim benden uzak durmasıydı.

Bütün günüm, Efe denen o adam yüzünden kötü ve tedirgin geçmişti. Onunla aynı hastanede çalışmak hiç de iyi olmayacaktı. Nihayet iş çıkış saatim geldiğinde koşar adımlarla çık-

tım hastaneden. O adamın varlığını geride bırakmak istiyordum. Hastanenin bahçesinde yürürken sesini duydum.

"Seni eve bırakmamı ister misin?"

İrkildiğimi gizlemeye çalışarak "Gerek yok," deyip yürümeye devam ettim.

"Hadi ama bu kadar inat etme. Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

Arkamdan gelen adım sesleri sinirlerimi bozarken "Lütfen,"dediğini duydum. Sinirle ona döndüm.

"Uzak dur kelimesinin neyini anlamadınız?" "Bak ben-" gözlerim ilerdeki tanıdık arabaya kayınca içim telaşla doldu. Kahretsin! Bu araba Ateş'e aitti.

16
MUCİZE

Efe'nin şaşkın bakan gözlerine aldırmadan "Hadi gidin lütfen," deyip bana yaklaşan arabaya tedirgin gözlerle baktım.

"Sadece evine bırakacaktım."

Israrı karşısında sinirlerim iyice bozulurken "Sadece gidin artık!" diye patladım. Efe omuz silkerken arkasını döndü. Rahat bir nefes alırken arabaya doğru ilerledim. Umarım Ateş onu tanımamıştı, aksi takdirde rahat durmayacağını biliyordum. Arabası önümde dururken Ateş, ön kapıyı açıp tüm ihtişamıyla arabadan indi. Tedirginliğimi gizlemeye çalışırken "Merhaba," dedim. Ateş, Efe'nin arkasından kuşkulu gözlerle bakarken "O adam kimdi?" dedi. "Hastaneden bir doktor, bugün işe başladı. Gidelim mi?" deyip kolunu tuttum. Kısılı gözlerini bana çevirdi.

"Yanında ne işi vardı?"

"Hastaneyle ilgili soru sordu. Çok önemli bir şey değil."

Yüzündeki ifade silinmiyordu. Konuyu değiştirmek adına

"Buraya geleceğini bilmiyordum," dedim. Arabaya doğru ilerlerken omuz silkmekle yetindi.

"Yollarda yorulmanı istemedim."

Yüzümde oluşan sıcak gülümsemeyle başımı olumlu anlamda salladım. Bu düşünceli tavırları çok tatlıydı. Arabaya binince radyoda çalan müzik eşliğinde yola koyulduk. Bakışlarım ona dönerken yavaşça konuşmaya başladım.

"Serap ile konuştum, beni bekliyor."

Direksiyonu tutan elleri gerildi.

"Neden bu kadar erken?"

Omuz silktim. "Erken değil aslında, bir an önce ev de bakmam lazım."

Başını iki yana doğru salladı.

"Sonra bırakırım."

Huysuz ses tonuna gülmemek için alt dudağımı ısırdım. Bakışlarımı cama çevirip akıp giden yolu izledim. Ben de onunla kalmak isterdim ama olmazdı. O duygularından emin olana kadar böyle büyük bir adım atamazdım. Bir süre sonra araba, her zaman geldiğimiz deniz kenarında durunca düşüncelerimi bir kenara bıraktım. Kemerimi açıp mutlulukla arabadan inerken derin bir nefes çektim içime. Burada hep huzur bulurdum. Beraber arabaya yaslanıp denizin hırçın dalgalarının sesini dinledik. Gözlerini üzerimde hissedince ona doğru döndüm. Bakışlarında yine çözemediğim ifadeler dans ediyordu. Ateş tekrar önüne dönerken beklemediğim bir şey yapıp başını omzuma yasladı. Bu hareketine şaşırsam da tepki vermeyip ben de başımı omzumdaki başına yasladım. Derin bir nefes alırken kısık sesle "Eşsiz bir kokun var," dedi. Sözleri karşısında kalbim titredi, içimdeki aşkın yangını harlandı. Kelimeler dilimde küle dönüşürken konuşmaya devam etti.

"Benim küçük mucizemsin Verda. Bir gün ansızın hayatıma giren küçük mucize."

Daha fazlasını duymayı isteyen kalbimin sızısını görmezden geldim. Bu da yetecekti bana. Elimi saçlarına yerleştirip yavaşça okşadım. Diğer elini tutup kalbimin üzerine yerleştirdim. Hızla çarpan kalbimin atışını hissetmesi için bekledim. "Kalbim yanında hep böyle çarpıyor," diye fısıldadım. Avucunun içini göğsüme sertçe bastırdı. Yüzü boynuma gömülürken nefesi ise etimi yaktı. Dudakları tenime dokunurken boğuk çıkan sesiyle "Bir bana çarpsın," dedi. Gözlerim kapandı. Bir sana çarpsın. Dudaklarımda buruk bir gülümseme oluştu. Ateş'e duyduğum hisler çok başkaydı. Kalbimde hüküm süren bu hisler, bambaşkaydı. Çünkü bu his, aşkın ateşinde yanmış sevdaydı.

Dudaklarını boynuma gömüp derin bir öpücük kondurdu. "Üşüdün," dedi. Ateş'in düşünceli sesini duyunca başını kaldırmadan "İyiyim," dedim. Aslında üşümüştüm ama şu an o kadar iyi hissediyordum ki üşüyor olmam pek de umrumda değildi. Ateş tenime doğru güldükten sonra başını kaldırıp bana baktı. Parmağını burnuma dokundurup "Burnun ve yanakların kızarmış, üşümeni istemiyorum," dedi. Sonra kolunu omzuma dolayıp beni göğsüne yasladı. Geniş göğsüne hevesle sokuldum. Elleri kollarımın üzerinde dolaşırken yüzünü eğip kulağıma doğru konuştu.

"Tamamlandım."

Düşünceli sesi kulaklarıma dolarken içimdeki aşk çağladı.

"Seninle birlikte tamamlandım."

Sessiz sesimi duyunca dudaklarını saçlarıma gömdü, saçlarımı öptü.

"Yarın eve gidip eşyalarımı alacağım."

Daha fazla ertelememem gerektiğini biliyordum. Ateş'in bedeni gerilirken "Emin misin?" dedi.

"Daha fazla kaçamam."

Tutuşu sıkılaşırken net bir sesle "Beraber gideriz," dedi. Başımı kaldırıp yüzüne baktım.

"Hayır gerek yok, ben hallederim."

İnatçı bakışları beni buldu.

"Geleceğim."

Onu ikna edemeyeceğimi anlamıştım. Omuzlarım düşerken "Peki, sabah gideriz," diye mırıldandım.

"Aferin minişim."

Hafifçe gülümseyip sıcak göğsüne biraz daha sokuldum. Serap kokusunu içime çektim. Kaburgalarımın izbe köşelerine sakladım bu sıcaklığı, kokuyu, huzuru. Bu adamın göğsü huzur kokuyordu, ağırlaşan göz kapaklarımı yumdum.

"Uykun mu geldi güzelim?"

Sesini duyuyor, sözlerini algılayamıyordum.

"Hımm."

Kısık gülüşü ilişti kulaklarıma. Bacaklarımın altından geçen kollarla beraber havalanınca uykulu gözlerimi açtım.

"Yürüyebilirim."

"Dedi, gözü uykudan açılmayan kız."

Hafifçe güldüm. Saçlarımı öptü tekrar, zorlansa da kapıyı tek elle açıp beni ön koltuğa yerleştirdi. Kemerimi bağlarken yakınlığı nefesimi kesti. Kendime engel olamadan elimi kaldırıp güzel yüzüne dokundum. Şakağından çenesine kaydırdım parmak uçlarımı. Yüzünü elime yasladı, avucumun içini öptü. Kalbim titrerken avucumun içinde bir ateş yandı, kalbimde milyonlarca kelebek kanat çırptı. Geri çekilip yerine geçerken üzerimdeki etkisi geçmiyordu, geçeceğe de benzemiyordu. Ateş'e, Serap'ın adresini verdikten sonra başımı koltuğa yasladım. Evi buraya yakındı. Sessiz geçen yolculuğun ardından uyumamak için direnirken araba kısa sürede durdu. Ondan ayrılmak istemesem de inmem ve beni bekleyen arkadaşımın yanına gitmem gerekiyordu. Yüzüne bakarken "Hoşça kal," dedim. Elini uzatıp yavaşça yüzümü okşadı.

"İyi geceler."

Uzanıp dudaklarımı yanağına yasladım. Sakalları dudaklarıma batarken bu güzel hissin tadını çıkardım. Ardında geri çekilip isteksiz adımlarla arabadan inince soğuk hava bedenimi titretti. Hızlı adımlarla Serap'ın tek başına yaşadığı rezidansa girdim. Şifreyi daha önce söylediği için apartmana girmem rahat olmuştu. Kapıyı çalınca karşımda pijamaları ile dikilen Ahu'yu gördüm. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken "Sürpriz," deyip kollarını açtı. Kollarının arasına girerken sıkıca sarıldı bana. İnce beline sarılırken "Nerelerdesin kızım sen?" diye yakındı. Geri çekilirken Serap'ı gördüm. İçeri girip ona da sarıldım.

"Geciktin."

Yüzüm kızarırken "Şey, Ateş ile birlikteydim," dedim. Serap kolunu boynuma doladı.

"Yere bakan yürek yakan seni, buldun tabii mis gibi çocuğu."

Bu sözlerine kahkaha atarken bakışlarım Ahu'ya kaydı. Ufak bir gülümseme ile bakıyordu. Beraber içeri geçerken kanepeye oturduk.

"Ee, anlat bakalım şu meşhur Ateş Bey'i."

Utangaç bir gülümsemeyle alt dudağımı ısırdım.

"Allah'ım şuna bak, resmen âşık olmuş bu!"

Serap'ın sesi üzerine iç geçirerek başımı aşağı yukarı salladım. "Oldum!" diye çığlık atınca Serap da "Yaa!" diye bağırıp kollarını boynuma doladı. Kahkaha atmaya başlarken hafifçe zıpladık. Geri çekilince yanaklarımı tutup sıktıktan sonra geri çekildi.

"Ay kıyamam."

Ellerimi kızaran yanaklarımın üzerine yerleştirip "Yandım ben," dedim.

"Hem de cayır cayır yandın."

Mutfaktan gelen Ahu, bize bakıp "Hayırdır, neyi kutluyoruz?" dediğinde Serap kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti.

"Verda'nın aşkı bulmasını."

Ahu sadece "Ya ne güzel," demekle yetindi. Serap geri çekilirken sarı saçlarını kulağının arkasına iteledi.

"Ailenle nasılsın?"

Bedenim gerilirken yüzüm asılmıştı.

"Bunları konuşmayalım..."

İkisi de anlayışlı bir gülümsemeyle konuyu değiştirdiler. Serap yeni sevgilisi Yusuf'u anlatmaya başladı. Birkaç aydır tanışıyorlardı. Anlattığına göre doğru insanı bulmuştu.

"Serap eminsin değil mi?"

Başıyla onayladı. "Hem de nasıl. Adam dışarda fazlasıyla soğuk ama evde özellikle yatakta tam bir ateş parçası."

Sözleri üzerine boğulur gibi gülerken yastığı yüzüne fırlattım. Ahu kahkaha atarken "Kafayı yemiş bence bu," dedi. Saçını geriye doğru savuran Serap, "Yedim, adam bana kafayı yedirtti," diye iç geçirdi.

"Of, sevgilimi özledim şimdi ben."

Ahu şaşkınlıkla "Yeni geldin yanından," dediğinde omuz silkti.

"Düşünün işte nasıl âşığım."

Ahu'ya doğru döndüm.

"Senin hayatında biri var mı?"

Suratını asarken telefonunu eline aldı. "Maalesef cicim, ben sizin kadar şanslı değilim," diye somurtup telefonuna döndü. Söyledikleri üzerine sessiz kaldım. Serap bana dönüp eliyle kolumu çimdikledi. Acıyan kolumu çekerken "Ne oluyor be?" diye çemkirdim. Kaşlarını havaya kaldırıp indirdi.

"Sen anlat bakalım adam nasıl, adı gibi mi değil mi?"

Utançla soludum. "Ne demek oluyor o?"

Göz kırptı. "Anladın sen."

Ayağa kalkıp odaya kaçarken "Saçmalama ya!" diye bağırdım. Serap arkamdan koştu.

"Kaçma kız gel buraya."

Ölüm gece uykumdan bu türlü aniden sonup beni sıkıştırınca onu zar zor geçiştirdim. Gece boyunca Berap ve Ahu ile tekrar kilmayı ne kadar çok özlediğimi anlamıştım. Yerleri bende çok ayrıydı.

* * *

Kendimi motive etmek için derin nefesler aldım. Bir şey olmayacaktı, sadece eve gidip eşyalarımı alıp gelecektim. Bunu yapabilirdim. Son kez nefes alıp kapıyı açtım. Tam asansöre binecekken sırada mesaj geldi. Ateş gelmişti. Biraz daha iyi hissederek hızlı adımlarla asansöre bindim. İyi ki sözümü dinlemeyip benimle gelmek için diretmişti. O olmadan yapamazdım. Apartmandan çıkınca heyecanla arabasına doğru ilerdim. Eve gideceğim için gergin hissediyordum fakat onu göreceğim için heyecanlanan yanım daha baskındı.

Arabaya binince bana döndü, nefesim kesildi. "Günaydın," dedim. Cevap vermeden uzanıp dudaklarını dudaklarıma yasladı. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken dudaklarıma sıkı bir öpücük kondurup geri çekildi. Yüzüm alev alırken gözlerimi kırpıştırdım. Çapkın bir bakışla göz kırpıp "Günüm şimdi aydı," diyerek geri çekildi. Nefesim kesilmiş bir vaziyette dururken arabayı çalıştırdı. Yol boyunca sürekli değişen ruh hâlim yüzünden gergindim. Bu yüzden yolculuk sessiz geçmişti. Araba, evimin bilindik yollarından geçerken gerginliğim arttı. O gece yaşananlar omzuma karabasan gibi çöküyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Tam olarak bunu yapmak zorundaydım.

"Sorun yok, iyiyim."

Araba yavaşça durdu, bana hiç yuva hissiyatı vermeyen iki katlı eve baktım. Boğazım düğümlenmişti, belki kuru düğüm

gider diye sertçe yutkundum. Arabanın kapısını açacağım sırada Ateş, "Seninle gelmemi ister misin?" dedi. Ona doğru dönüp başımı olumsuz anlamda salladım.

"Halledebilirim."

Ardından derin bir nefes alıp arabadan indim. Çökük omuzlarımı dikleştirmeye çalışarak geri giden ayaklarıma inat eve doğru yürüdüm. Çaldığım zilin ardından kırklı yaşlarında, ağarmaya başlayan saçlara sahip yabancı bir kadın kapıyı açtı. Sanırım yeni yardımcıydı.

"Buyrun?"

"Merhaba ben Verda, evin büyük kızı."

Kapıyı açarak geri çekilirken yüzünde mesafeli bir gülümseme oluştu.

"Babanız bahsetmişti, hoş geldiniz Verda Hanım."

İçeri girip antrede durdum, bakışlarım evde dolaşırken her şeyin aynı olduğunu gördüm. Bu evdeki soğukluk geçmezdi. Küçük adımlarla salona doğru ilerledim. Kimse ortalarda yoktu. Odama ilerlerken attığım her adımda nefesim daralıyordu. Annem büyük ihtimalle ya içiyor ya da uyuyordu. Eski günlerde olduğu gibi. Dolan gözlerimi kırpıştırdım. Büyük ihtimalle Güneş okulda, babam da bu saatlerde kahvaltı yapıyor olmalıydı. Belki de şirkete gitmişti, öyle olmasını umarak odamın kapısını açtım. Her şey aynıydı. Eşyalarıma bakarak yatağıma oturdum. Bu odada çocukluğum geçmişti. Hayatımın büyük kısmına ev sahipliği yapmıştı, her yeri bana dair anılarla doluydu. Yaşananlara rağmen her şeyi geride bırakmak zor geliyordu. Düşünmeyi bırakarak ayağa kalktım. Mor valizimi açarak yatağın üzerine bıraktım. Kıyafetlerimin büyük çoğunluğunu, ayakkabılarımı ve çantalarımın bir kısmını yerleştirdim. Her an ağlayacak gibi hissediyordum. Burnumu çekerek masanın üzerindeki makyaj malzemelerimi toparladım, sonra banyoya ilerleyip özel eşyalarımı aldım. Her şeyi valize yerleştirdikten sonra tam arkamı

dönmüşken gördüğüm kişiyle beraber donup kaldım. Babam, yüzündeki hüzünlü ifadeyle bana bakıyordu. Bedenim anında buz keserken ellerim titremeye başlamıştı. Onu görmeye ya da onunla yüzleşmeye hâlâ hazır değildim.

"Kızım?"

Bana doğru gelince adımlarım geri gitti.

"Konuşmamız lazım."

Başımı iki yana salladım. "Şimdi değil."

"Nereye gidiyorsun peki, neredesin bunca zamandır? Seni merak ediyorum."

Bunların cevabını vermeyecektim. Valize ilerleyip yerleştirdiğim resimden sonra kapatıp fermuarını çektim. Valizi yataktan indirince ona doğru döndüm, yüzüne bakmaya cesaret edemiyordum.

"Bana bakmayacak mısın?"

Cevap vermedim.

"Kızım?"

Dolan gözlerimi tavana diktim.

"Yapamıyorum, sana bakınca, sesini duyunca tek hissettiğim hayal kırıklığı. Sen benim yaslandığım dağımdın baba. Ama sanki o dağ yıkılmış da ben altında kalmışım gibi hissediyorum."

Sağ gözümden süzülen gözyaşım, mücadeleyi bırakıp yanağımdan yuvarlanıp boynuma kadar indi. Sonra ona sol gözümden akan yaş eşlik etti.

"Annem ve sen yalandan bir şey inşa edip içine ben ve Güneş'i de dahil etmişsiniz. O bina çöktü baba."

Yüzümdeki yaşları sildim. "Bunu bize yapmaya hakkınız yoktu."

Yanıma gelirken "Böyle söyleme," dedi. Geriye doğru adım attım.

"Aileler de hata yapar. Biz de hata yaptık."

Bakışlarım yüzüne kaydı. Yüzü çökmüştü, daima tıraşlı olan yüzünde sakallar çıkmıştı. Yaşlanmış gibi görünüyordu. Takım elbisenin içindeki omuzları bile çökmüştü.

"Bu kadar büyük hata yapmaz ama. Sen tek anneme değil, hepimize ihanet ettin. Annem tek seni değil, hiçbirimizi sevmedi. Güneş, onu hiç mi düşünmedin? Nasıl atlatacak o kız bunu?"

Dehşete düşmüş gibi bir ifadesi vardı.

"Özür dilerim. Affedin beni. Annen beni hiç sevmedi, boşluğa düştüm, mutsuzdum, bocaladım, hatalar yaptım."

Başımı iki yana salladım. Valizimi alıp kapıya doğru yürüdüm. Kolumu tutunca bedenim gerildi.

"Nereye gideceksin?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kolumu çekerken "Bunu size söylemeyeceğim." dedim. Babam kolumu daha dert tutup beni kendine doğru çevirdi. Yüzüne bakınca kaşlarım çatıldı, gözlerindeki bakış sertleşmişti.

"Sen Cengiz Doğan'ın kızısın. Kafana göre yaşayamazsın."

Yumuşak çıkan ses tonunun altındaki sertlik, tüylerimi ürpertti. Babam bunu fark edince elini çekip gözlerindeki sertliği sildi.

"Yaşadığın şeyler zordu, kabul ediyorum. Gidip kafanı dinle, bir şeyleri yoluna koy, sonra evine gelirsin."

Başımı iki yana doğru salladım. "Bu eve gelmeyeceğim baba."

Babam beni duymazdan gelerek "Geldiğin zaman görüşürüz, " deyip odadan çıktı. Bu eve bir daha gelmeyecektim. Elimde olsa Güneş'i de alır çıkardım. Valizimi alıp yürümeye başladım. Tüm kırgınlıklarımı yüklediğim omuzlarımla dış kapıya doğru ilerledim. Aklımın kavrayamadığı şeylerden kaçtım. Omuzlarımdaki yük ağır, adımlarım aceleciydi. Bu ortamdan bir an önce uzaklaşıp ona sığınmak istiyordum. Sürüklediğim

valizimle dışarı çıkınca Ateş'in arabaya yaslanmış, sigara içtiğini gördüm. Gözleri beni buldu, yüzündeki sıkıntı giderken hâlimi fark etti, saniyesinde kaşları çatılırken hızla bana doğru geldi. Yanıma yaklaşınca belimden tutup bedenine yaslayarak sıkıca sarıldı. Kollarını boynuma dolarken gözyaşlarım daha hızlı aktı.

"Seni tek göndermemeliydim."

Başını boynuna gömerek sigara dumanına bulanan kendine has kokusunu içime çekerken gözlerimi yumdum. Tutuşu sertleşirken parmakları etime battı. Ona sarılınca sanki biri tüm yükümü alıyordu. Gözlerimi yumdum. Bir süre öyle kaldıktan sonra istemeyerek de olsa geri çekildim. Ateş elimden tutarken diğer eliyle valizi aldı. Arabaya doğru yürüdük. Buradan gitmek istiyordum. Ateş, valizimi bagaja yerleştirdikten sonra sürücü koltuğuna oturdu. Gözyaşlarımı sildim. Ateş bir süre sonra bana döndü.

"Nereye gitmek istersin?"

"Valizimi Serap'a bırakmalıyım. Sonra da ev bakacağım."

Bakışları kısa bir an bana döndü.

"Bugün mü bakacaksın?"

Başımı aşağı yukarı doğru salladım.

"İstersen sen de gelebilirsin."

Sıkıntılı bir nefes çekti.

"Çok isterdim ama bugün kuzenim Almanya'dan gelecek. Onları karşılamam lazım."

Uzanıp elini tuttum.

"Önemli değil. Ben hallederim."

Elimi tutup dudaklarına yasladı.

"Evde neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Bakışlarımı kucağımda duran elime indirdim. "Babamı gördüm," diye fısıldadım. Dolan gözlerimi kırpıştırırken derin bir nefes aldım.

"Özür diledi. Sonra da eve tekrar gelmem gerektiğini söyledi. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Elimi bir kez daha öptü. İkimiz de sessiz kaldık. Ateş elimi tutmaya devam etti. Araba Serap'ın evinin önünde durunca sıkıntılı yüz ifadesiyle bana döndü.

"Seni bırakmayı hiç istemiyorum ama bir saate kadar havaalanında olmalıyım."

Elimi tutan elini sıktım.

"Git hadi, sonra görüşürüz."

Dudaklarını avucumun içine gömdü. Sakalları avucuma battı. Dudaklarımdaki kıvrılmaya engel olamadım. Arabadan beraber çıktık, Ateş valizi çıkardı. Israrlarımı görmezden gelerek valizi Serap'ın evine kadar çıkardı.

"Ateş gerçekten gerek yoktu, ben hallederdim."

Beni duymazdan gelerek zile uzandı.

"Bu bahane ile kaldığım yeri de görmüş olurum."

İlgili tavırları içimi eritirken Ahu kapıyı açtı. Bizi görünce gözleri irileşmişti.

"Hoş geldiniz."

Ateş başıyla selam verip, valizimi alıp içeri geçti. Serap yanımıza gelirken kocaman bir gülümsemeyle "Hoş geldiniz," diye şakıdı. Ahu kenara çekilip bizi izlerken Ateş valizi koyacağı yeri sordu.

"Yan odaya koyalım."

Ateş ile beraber valizi yerleştirirken bakışları evde gezdi.

"Hadi git, gecikeceksin."

Yanıma gelip kolunu belime doladı.

"İçim şimdi daha rahat."

Uzanıp yanağımı öptü. "Tamam, gidiyorum," dedi. Beraber odadan çıkarken Serap yanımıza geldi.

"Kahve içseydik."

"Bir daha ki sefere."

Serap, Ateş'ten kahve sözü aldıktan sonra gitmesine izin verdi. Ardından Serap ile beraber salona geçtik.

"Adam adı gibi be, yakıyor." dedi. Koluyla beni dürttü. "Yatakta kim bilir nasıldır?" dediğinde "Serap ya!" diye bağırdım. "Yalan mı? İyisin hadi," deyip sırıtınca gülmeye başladım.

"Aman sende, hadi bana ev bakalım."

Ahu kanepede oturmuş telefonu ile uğraşıyordu. Yanına oturdum.

"İnternetten bakarız."

Serap bilgisayarını getirip yanımıza oturdu. Kiralık ev sitelerine açarken "İstediğin semt var mı?" dedi. Ateş'in oturduğu semti söyleyince adresi yazdı. Beraber evlere bakarken gözüme tanıdık bir adres ilişti. Gözlerim irileşirken parmağımla ekranı gösterdim. Ateş'in evinin bulunduğu apartmanın üst katıydı. Şans bazen benden yana oluyordu. Kocaman bir gülümsemeyle "Buldum," diye bağırdım.

17
KISKANÇLIK

"Hayırlı olsun."

Yüzümde oluşan büyük gülümsemeyle, ev sahibinin uzattığı anahtarı aldım. An itibariyle Ateş'in üst katındaki kiralık eve taşınarak onunla komşu olmuştum. Lüks bir rezidans olduğu için banka hesabıma büyük bir delik açmış olsa da buna değerdi.

"Çok teşekkür ederim."

Ev sahibi gidince yanımda bulunan kızlara sarıldım. Ahu, Serap ve Buse beni yalnız bırakmayarak yanımda gelmişti.

"Çok güzel bir ev."

Serap'a ışık saçarak baktım.

"Evet ve Ateş'in üst katı."

"Demek artık Ateş ile komşusunuz?"

Ahu'ya döndüm. "Evet, öyle olduk," dedim. Ahu gülümserken gözlerini kaçırdı.

"Ben evi pek sevemedim ya."

Yüzüm asılırken şaşkınlıkla "Neden?" dedim. Omuz silkerken "Bilmem, biraz daha büyük olabilirdi," dedi. Onunla aynı fikirde olmadığım için cevap vermedim.

"Ev gayet güzel Ahu. Neyse, eşyalar ne olacak?"

Dudaklarımı büzerken Buse'nin sorusunu düşündüm.

"Bugün gidip bakacağım."

Buse gelip koluma girdi.

"İç mimar bir arkadaşa sahip olduğun için çok şanslısın tatlım."

"Kesinlikle öyleyim, hadi alışverişe gidelim."

Beraber evden çıkınca Ahu, işi olduğu için yanımızdan ayrıldı. Serap ve Buse ile beraber salon ve yatak odası için eşyalar seçtik. Az ve güzel parçalar seçmiştik. Süs eşyası seçerken telefonum çalmaya başladı. Ekranda gördüğüm kişi ile beraber yüzümde kocaman bir gülümseme doğdu. Hem kuzenim hem de süt kardeşim olan Çağrı arıyordu. Sevinçle açarken "Verda Hanım?" dedi. Kıkırdarken "Buyrun benim Çağrı Bey," diyerek cevapladım.

"Nasılsın güzellik?"

"İyiyim sen nasılsın? Nerelerdesin ya?"

Kısa bir sessizliğin ardından derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

"Dün Fransa'dan geldim ve annemden seninle ilgili şeyleri öğrendikten sonra pek de iyi değilim."

Yüzümdeki gülümseme soldu. Çağrı bana her zaman, sahip olmadığım bir abi gibi yaklaşmıştı.

Almanya'da beraber yaşarken de bana çok destek olmuştu. Fakat babasının isteğiyle son yıl okulu bırakıp şirketin başına geçmek zorunda kalmıştı.

"Nerdesin? Yanına gelmek istiyorum."

"Sana yeni evimin konumunu atarım, yarın oraya gelirsin. Hem eşyaları yerleştirmeye yardım edersin."

Çağrı kahkaha attı.

"Etimden ve sütümden yaralanmak istiyorsun, öyle mi?"

Ufak bir kahkaha attım. Ateş'e sürpriz yapacağım için ondan yardım isteyemezdim. Bu yüzden Çağrı'nın dediğini yapıp ondan yararlanacaktım. "Tam olarak planım bu," dedikten sonra vedalaşıp telefonu kapattım.

"Kim aradı?"

Buse'ye dönüp dalgın bir sesle "Hem kuzenim hem de süt kardeşim, Çağrı," dedim. Ardından alışverişi tamamlamaya devam ettik. Maaşımın büyük kısmı bu eşyalara gidecekti. Mağaza sahibi eşyaları ancak yarın yollayabilirdi. Bu yüzden yine Serap'ın evine geçtim. Yarından sonra hayatım yoluna girecekti. Şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyordum.

* * *

"Çağrı, şu kanepeyi şuraya çekelim ya!"

Çağrı kanepeyi geriye doğru fırlatıp öfkeyle doğruldu.

"Başlayacağım şimdi size de kanepenize de! Bir türlü yer bulamadınız!"

Üçümüz de irkilirken Buse, Serap ve ben korkuyla birbirimize baktık. Sürekli fikir değiştirdiğimiz için Çağrı bir saattir kanepeleri yerleştirmeye çalışıyordu. Beyaz tişörtünün önü terden ıslanmış, beyaz teni yorgunluktan kızarmıştı. Koyu sarı rengindeki saçlarını öfkeyle karıştırdı. Anlaşılan tahmin ettiğimizden biraz fazla yüklenmiştik. Yanına yürüyüp kaslı kolunu tuttum. O kadar uzun boyluydu ki yanında ufacık kalmıştım. Mavi gözleri dik dik bana bakıyordu. Kare çenesi öfkeden kasılmıştı.

"Bu sondu gerçekten. Artık Serap karışmayacak."

Uyarı dolu gözlerle kızlara baktım.

"Değil mi?"

"Sanırım dinlemeyeceğim."

Ardından sırtını dönüp evden çıktı. Şaşkın gözlerim ve aralanan dudaklarımla öylece bakakaldım.

"O adam da kimdi?"

Saçlarımı karıştırırken ayağımın sızısını bile hissetmiyordum. "Her şeyi yanlış anladı," diye sızlandım.

"Kim, neyi yanlış anladı?"

Çağrı cümlesini bitirdiğinde Buse içeri girdi.

"Ne bu bağırış? Kim, neyi yanlış anladı?"

Sıkıntılı bakışlarım Buse'ye döndü. Buse açık kalan ağzıyla Çağrı'yı süzüyordu. Bu kadar öfkeli olmasam bu hâline gülebilirdim.

"Buse, sen Çağrı'ya Ateş'in kim olduğunu anlat, ben aşağı iniyorum."

Çağrı itiraz edemeden çıplak ayaklarımla evden çıkıp alt kata indim. Telaşla zili çalarken dudaklarımı kemiriyordum. Kapının açılmadı her an içimdeki sıkıntı büyüyordu. Tekrar tekrar zili çaldım. Bir yanlış anlaşılma uğruna aramızdaki hislerin zedelenmesine müsaade edemezdim. Tekrar zili çalacağım sırada kapı açıldı. Ateş karşımda öfkeli bir şekilde dikiliyordu. Yerime sinmemek için tüm gücümü kullanırken sertçe yutkundum.

"Yanlış anladın."

"Şu an çok öfkeliyim, daha sonra konuşuruz."

Başımı şiddetle iki yana doğru salladım. "Hayır!" İtirazımı duyunca geri çekilip eve girdi. Ürkek adımlarla arkasından girip salona geçtim. Öfkeyle odayı turluyordu. Bakışları bana döndüğünde ellerini sertçe saçlarına geçirdi.

"Ateş dinle lütfen."

"Evinde, banyodan yeni çıkmış yarı çıplak bir adam var Verda!" diye bağırdığında irkildim. Gözlerimi kırpıştırırken "Ben" dedim ama Ateş konuşmama müsaade etmeden devam etti.

"Sana güzelim diye hitap etti."

O kadar öfkeliydi ki ona nasıl ulaşacağımı bir an bilemedim. Ona doğru ilerleyip tam önünde durdum. Kolunu tutarken, gözlerime bakması için yüzüne bakıp bekledim. Bakışları nihayet bana döndüğünde sakin bir şekilde konuşmaya başladım.

"Çağrı benim kuzenim, aynı zamanda süt kardeşim."

Kaşları şaşkınlıkla çatılırken "Ne?" diye soludu. Başımı aşağı yukarı salladım.

"Evi taşımaya yardım etmek için geldi. Hem bir dakika daha bekleseydin içeride Buse'nin de olduğunu görecektin."

Ateş'in bakışlarındaki öfke hızla sönerken yerini mahcubiyete bırakmıştı. Gözlerini kaçırırken "Ben-" diye geveledi ama cümlesini bitiremedi. Kollarımı önümde bağlayıp dik dik yüzüne baktım.

"Sen?"

Bakışlarını tekrar kaldırıp yüzüme baktı.

"Adam evinde yarı çıplaktı. Ne yapmamı bekliyordun?"

Başımı yana doğru eğdim.

"Önce beni dinlemeni beklerdim."

Gözlerini kapatırken burun kemerini sıktı.

"Bana güvenmeni beklerdim."

Sesimdeki soğuk tını üzerine gözlerini açtı. Gözlerindeki pişmanlıkla konuşmaya başladı.

"Özür dilerim ama açıklama yapmak için o kadar beklemeseydin."

Gözlerim irileşirken kollarımı indirip öfkeyle yüzüne baktım.

"Şimdi suçlu ben mi oldum? Farkındaysan yanlış anlayan sensin!"

"Buna fırsat veren de sizsiniz! Alnında yazmıyor süt kardeşin olduğu."

Bu inatçı tavrı karşısında ağzım açık kalmıştı.

"Açıklama yapmama fırsat vermedin ki!"

Elini ensesine atıp sertçe ovarken bakışları ayaklarıma takıldı.

"Yalın ayak mı geldin?"

"Sen öyle çıkıp gidince-"

Daha cümlemi bitiremeden Ateş, bana doğru gelip elini enseme yerleştirdi. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken bir sonraki an, dudakları dudaklarımın üstündeydi. Sıcak dudaklarının ani saldırısı karşısında nutkum tutulmuştu. Ateş alt dudağımı kavrayıp çekiştirirken öpüşü, aceleci ve tutkuluydu. Dudaklarım aralanınca dili ağzımın içine daldı. Dizlerimin bağı çözülürken pazısını tuttum. Şaşkınlığımı atlatınca dudaklarım hevesle karşılık verirken diğer eli, belime indi. Beni kendine doğru yaslayıp başını eğdi. Öpüşü derinleşirken bedenim titriyordu. Kalbim, göğsümün altında gümbürdüyordu. Tadı damağıma yayılınca genzimden ufak bir inleme döküldü. Bu ses, hareketlerini hoyratlaştırırken alt dudağımı emdi. Bedenim hazla ürperdi. Kan akışım hızlanırken ciğerlerim nefessiz kaldı. Ateş, soluk soluğa geri çekilirken kızaran dudakları görüş açıma girdi. İkimizin de göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Dudaklarımı dilimle ıslatırken saçımı kulağımın arkasına iteledim. Yanaklarım bir top ateş gibi yanıyordu. Yüzümü avuçlarının arasına alıp gözlerime çözemediğim bir yoğunlukla baktı.

"Özür dilerim."

Sesindeki samimiyet karşısında afalladım. Aslında beni dinlemek yerine gitmeyi tercih ettiği için ona kızmam gerekiyordu ama öyle bir bakıyordu ki elim kolum bağlanıyordu. Onu sermekten başka elimden bir şey gelmiyordu.

"Peki, sadece bir daha bunu yapma. Önce beni dinle."

Başını aşağı yukarı salladıktan sonra bedenimi kendine doğru çekip güçlü kollarıyla sarıldı. Öyle sıkı sarıldı ki içine sokmak ister gibiydi. Kollarımı boynuna doladım. Kokusunu içime

çekerken sıcaklığının tadını çıkardım. Yüzünü saçlarımın arasına alıp derin bir nefes aldı. Gözlerim kapanırken dudaklarımda ufak bir gülümseme yeşerdi. Ateş geri çekilirken başımın üstüne derin bir öpücük kondurdu. Kollarımı geri çekip arkamda bağlarken beklenti dolu gözlerle yüzüne baktım.

"Ee, yeni komşuna hayırlı olsun demeyecek misin?"

Ateş'in dudaklarında yamuk bir gülümseme oluştu.

"Gelelim o meseleye."

"Gelelim."

Kollarını belime doladı.

"Nerden çıktı bu güzel fikir?"

"Ev ilanlarına bakarken bu semtte aradım ve üst katın kiraya verildiğini gördüm."

Ateş beni kendine çekip göğsüne yasladı.

"Çok iyi bir fikir."

Yanağımı sol göğsüne yasladım. Kalp atışları kulağıma çalınırken yüzümde huzur dolu bir ifade oluştu. Her şeyi ile huzur yayıyordu. Aramızda tam olarak konuşulmayan mevzuların gölgesi olsa da ona sarıldığım an, her şey önemini yitiriyordu. Sadece o kalıyordu ve hislerim. Derin bir nefes çektim içime. Bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum, sadece bunun bana yetmemesinden korkuyordum. Onu bu kadar severken azıyla yetinememekten ödüm kopuyordu. Dudaklarını başımın üstünde hissedince geri çekilip yüzüne baktım.

"Misafirin nerede?"

"Arkadaşları ile buluşmaya gitti."

Başımı sallarken Ateş geri çekilip elimi tuttu. Yürümeye başlayınca "Nereye gidiyoruz?" dedim.

"Yeni komşumun evinin merak ettim."

Sesindeki muzipliği duyunca gülümsedim. Ateş kapıyı açtıktan sonra durup bana döndü. Soru soran gözlerle ona bakınca konuşmadan, eğilip beni kucağına aldı. Düşmemek için

kollarımı hızla boynuna doladım. Dudaklarımdan ufak bir kıkırtı döküldü. Ateş dudaklarında oluşan silik bir gülümsemeyle merdivenlere doğru yöneldi. Zorlanmadan evimin bulunduğu kata çıkıp zile bastı.

"Artık indirebilirsin."

Çağrı'nın bizi böyle görmesini istemiyordum. Fakat Ateş omuz silkmekle yetindi. "Ateş," diye söylendim. Neyse ki kapıyı Buse açtı. Bizi görünce gözleri irileşmişti. Çağrı gelmeden kucağından inip içeri girdim. Ateş de hemen arkamdan içeri girdi. Bizi gören Çağrı, kahve bardağını orta sehpanın üstüne koyup ayağa kalktı. Ateş'e elini uzattı.

"Çağrı ben."

İkisinin de gözlerinde bariz bir güvensizlik vardı. Benim için endişeleniyor olmalıydılar. Bu, nedensizce gülme isteğimi perçinledi. Dudaklarımı birbirine bastırıp boğazımı temizleyince Ateş elini uzatıp sıktı.

"Ateş. Memnun oldum."

Ardından bakışları evde dolaşmaya başladı.

"Keşke yardım için beni de çağırsaydın."

Omuz silkerken "Sürpriz yapmak istedim," dedim. Ateş ile evi gezmeden önce yanan ayağımı suyun altına soktum. Ayağımın acısıyla bile ilgilenememiştim. Ateş banyoya gelince "İyi misin?" dedi. Suyu kapatırken "Şimdi daha iyi," diye cevapladım. Endişeli bir sesle "Doktora gidelim mi?" dediğinde başımı iki yana doğru salladım.

"Gerek yok, iyiyim."

İçi rahat etmese de daha fazla ısrar edemedi çünkü gitmeyeceğimi biliyordu. Beraber evi gezmeye başladık. Ateş tam yatak odasına girmişti ki telefonu çalmaya başladı.

"Efendim Serkan?"

Karşı tarafı dinledikten sonra "Tamam," deyip telefonu kapattı. Bakışları beni buldu.

"Birazdan gelirlermiş, ben aşağı ineyim."

Gitmesini istemesem de "Peki," dedim. Yanıma gelip bazımın üstünü öptü.

"Bu sürprizi çok sevdim."

İçim ısınmıştı. "Buna sevindim," deyince ufak bir iç çekti.

"Görüşürüz güzelim."

Ateş evine gittikten sonra Çağrı ve Buse ile beraber dışarıdan yemek sipariş edip onu yedik. Çağrı'ya üstü kapalı bir şekilde annemlerle aramızda geçenleri anlatmıştım. Bu durumu fazlasıyla üzülmüştü. Her daim yanımda olacağını söyleyince hafifçe gülümsedim. Açıkçası yaşadığımız bu karışık durumdan nasıl kurtulacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Moralimin bozulduğunu fark eden Buse, konuyu değiştirdi. O sırada Çağrı'nın bakışları dikkatimi çekti. Buse'ye gizlemediği bir hayranlıkla bakıyordu. Anlaşılan Buse'yi gerçekten beğenmişti. Hafifçe gülümsedim. Yeni evim şimdiden uğurlu gelmiş, ikisi için güzel bir başlangıç sağlamıştı. Çağrı bir ara lavaboya uğrayınca Buse bana döndü.

"Verda bu adam ne böyle?"

Gülmeye başladım.

"Gülme ya, vücudunu gördün mü resmen Yunan heykeli gibiydi."

"Sen iyi görmüşsün anlaşılan."

Utançla yüzünü kapattı.

"Görülmeyecek gibi değildi ki."

Ellerini yüzünden çekerken hülyalı bir şekilde konuşmaya başladı.

"Allah'ım ne olur, gör şu Buse kulunu. Aşktan yana şansını bu adamla döndür."

Hafifçe sırıtırken ona doğru eğildim.

"Bence o da seni beğendi."

Gözleri kocaman açıldı.

"Gerçekten mi?"

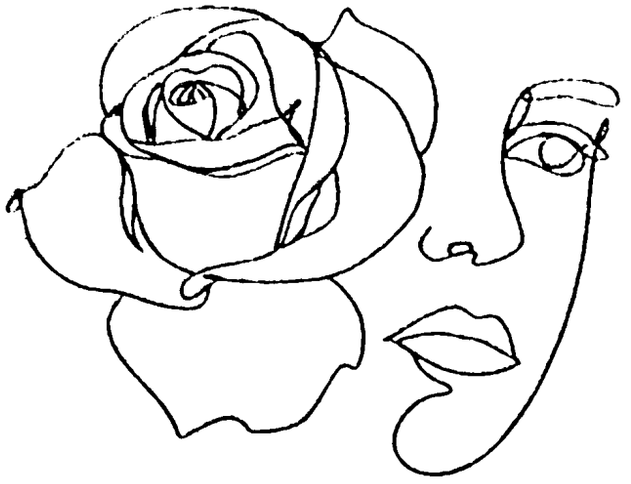
Başımla onaylayınca mutlulukla gülümsedi. Telefonu tekrar çalarken "Of eve gitmem gerekiyor," deyip kalktı. O sırada Çağrı içeri girmişti.

"Ben de çıkacağım. İstersen seni de bırakayım."

Buse sahte bir umursamazlıkla "Gerek yok," dedi. Fakat Çağrı itiraz kabul etmediği için kabul etmek zorunda kaldı. Gözlerindeki parıltıdan bu durumdan ne kadar memnun kaldığı anlaşılıyordu.

"Görüşürüz bir tanem, istediğin zaman arayabilirsin."

Buse'ye sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim." dedim. Ardından Çağrı eğilip bana sarıldı. "Bir telefon uzağındayım." dedi. Onlara sahip olduğum için çok şanslıydım. İkisi asansöre binince kapıyı kapatmak için hareketlendim fakat alt kattan gelen sesler dikkatimi çekti. Anlaşılan Ateş, arkadaşları ile dışarı çıkıyordu. Tiz bir kadın kahkahası duyunca kaşlarım çatıldı. Birkaç dakika durup onları dinledim fakat ne dedikleri pek anlaşılmıyordu. Boşalan asansöre bindiklerinde camın önüne geçip aşağı bakındım. Birkaç dakika sonra üç kişi olarak dışarı çıktılar. Ateş ve arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim adam, ortalarında bulunan sarışın bir kadın ile beraber yürüyorlardı. Kadın ayağını burkunca uzanıp Ateş'in koluna girdi. Gözlerim kocaman açıldı. Bu kadın da kimdi?

18
PARÇALANMIŞ KALPLER

Gece geç yatmış olmama rağmen sabah çok erken uyandım. O kadar huzursuzdum ki uyuyamamıştım. Ateş'i ve ona fazlasıyla yakın davranan o kadını gördüğümden beri içimde sıkışan bir şeyler vardı. Ne yaparsam yapayım geçmiyordu. Durumu abarttığımı biliyordum fakat zamanında böyle bir şeyle sınandığım için kendime engel olamıyordum. İhanet paslı bir hançerdi ve ben bunu tatmıştım. Ne olursa olsun Burak'ın sırtıma sapladığı hançerin yarası kapanmamıştı. Bunun neden olduğu güvensizlik hissi hâlâ benimleydi. Şimdi bir de Ateş böyle bir şey yaparsa ne yapardım hiç bilmiyorum. Gözlerimi yumdum. Ortada verilmiş bir söz yoktu. Onunla tam olarak sevgili bile değildik ki! Beni sevip sevmediğini bile bilmiyordum. Azla yetinmiştim fakat şimdi altından kalkamıyordum. Belirsizlikle yaşayamazdım. Fark ettiğim bu gerçek beni derinden sarsarken yanağımın iç kısmını ısırdım. Ateş öyle biri değildi, bana ihanet etmezdi, ne olursa olsun böyle iğrenç bir şey yapmazdı.

Babam da ihanet etmezdi...

Zihnimde yankılanan ses, tüylerimi ürpertti. Hayır hayır, saçmalıyordum. Bu tarz şüphelere kulak asmamalıyım. Düşünmeye son verip evin işlerini halletmeye başladım. Fakat iyi hissetmiyordum. Ne yapacağımı düşünürken telefonum çaldı. Arayan Eyşan'dı. Dışarı çıkalım demişti. Aslında pek bir şey yapasım yoktu. Fakat tüm günü, evde oturup olmayan şeyleri kafamda kurarak da geçirmek istemiyordum. Bu yüzden teklifini kabul ettim. Dolabımın karşısına geçip siyah bluz ve siyah dar kotumu üzerime geçirdim. Açık olan dalgalı saçlarımı düzelttikten sonra hafif bir makyaj yapıp evden çıktım. Asansöre binince bir an için Ateş'in dairesine uğramayı düşündüm. Bu fikir çok cazip gelmiş olsa da hemen vazgeçtim. İlk onun gelmesini bekleyecektim.

Eyşan ile buluşacağımız kafeye gittiğimde onun çoktan gelmiş olduğunu gördüm. Cam kenarında oturmuş, dalgın gözlerle dışarıyı izliyordu. Yanına doğru yürümeye başlayınca bakışları beni buldu. Hafif bir gülümsemeyle ayağa kalkınca ben de gülümsedim. Hafifçe sarılıp yanağını öptüm.

"Nasılsın?"

Karşısındaki koltuğa otururken ufak bir nefes aldım.

"İyiyim diyelim."

Öne doğru eğildi.

"Yeni evine alıştın mı?"

Yüzümde ufak bir gülümseme oluşurken başımı evet anlamında salladım.

"Evet ve sanırım Ateş'e yakın olduğumdan daha hızlı alıştım."

Sözlerim karşısında ikimiz de kıkırdadık. Eyşan'a olan bitenleri hastanedeyken anlattığım için her şeyi biliyordu. O sırada garson yanımıza gelince siparişlerimizi verdik. Ardından Eyşan'a döndüm. Kahve çekirdeğini andıran gözlerine bir

karken "Peki sen nasılsın?" dedim. Alt dudağımın kenarındaki küçük beni dalgınca kaşırken "İyi," dedi. Gözlerim kısılırken sırtımı koltuğun yumuşak yüzeyine yasladım.

"Sanki bir hâller var sende?"

Başım iki yana doğru sallayınca omuz hizasında kesili dalgalı saçları hareketlendi.

"Sanırım asıl sorun bu, her şey fazlasıyla aynı."

"Hayatında kimsenin olmaması çok garip."

Sözlerimi duyunca ufak bir kahkaha attı.

"Bu da nereden çıktı?"

Omuz silkerken "Bilmem, çok güzel ve çekicisin. Erkekler seni nasıl boş bırakıyor anlamıyorum," dedim.

"İlişki işleri pek bana göre değil."

Meraklı bir şekilde yüzüne baktım.

"Nasıl yani?"

"Ben biraz tuhafım sanırım. Yani ne bileyim hiçbir şey hissedemiyorum. Şu kitaplarda olan kalp çarpıntısı, ayakların yere basmaması falan hiç olmadı. Bu saatten sonra olacağını da sanmıyorum artık."

Garson sipariş verdiğimiz kahveleri getirince konuşmamız kesildi. Sıcak kahvemden bir yudum aldıktan sonra konuşmaya başladım.

"Bence tüm mesele âşık olacağın adama henüz rastlamamış olman."

Dalgın bakışlarla kahvesini yudumladı.

"Rastlayacağımı da düşünmüyorum. Baksana yirmi beş yaşıma geldim hâlâ tekim."

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Yirmi beş yaşında mısın? Ben en fazla yirmi iki derdim."

Göz kırparak "Bu da minyon tipli olmamızın faydaları," deyince ona hak verdim. Eyşan, minyon tipli ve dikkat çekici bir

fiziğe sahipti. Göğüsleri ve kalçaları daha dolgundu. Ben ona oranla daha zayıf bir bedene sahiptim.

"Kesinlikle."

Sohbet eşliğinde kahvelerimizi içerken aklım Ateş'e gitti. Bugün hiç aramamıştı. İçimdeki sıkıntıyı görmezden geldim. Eyşan, iş ile ilgili bir şeyler anlattığında bile onu düşündüğüm için dikkatimi veremiyordum. Yaklaşık bir saat daha oturduktan sonra kalkıp vedalaştık. Kafe evime yakın olduğu için yürümeyi tercih etmiştim. Temiz hava az da olsa iyi gelmişti. Başımı bulutlu gökyüzüne doğru kaldırdım. Yağmur yağacak gibi duruyordu. Adımlarımı hızlandırdım. Evin bulunduğu siteye geldiğimde yağmur yağmaya başlamıştı. Asansöre binince ani bir kararla Ateş'in dairesinin bulunduğu katın düğmesine bastım. Dudaklarımı ısırırken kalp atışlarım hızlanmıştı. Onu görecek olmanın düşüncesi bile içimi heyecanla dolduruyordu. Asansör durunca hızlı adımlarla inip kararımı değiştirmeden zile bastım. Evde olup olmadığını dahi bilmiyordum. Kapı birkaç saniye içinde bir erkek tarafından açıldı. Uzun boylu sarışın bir adamdı. Parlak mavi gözleri gülümseyerek bakıyordu.

"Buyrun?"

Hafifçe boğazımı temizledim.

"Şey, Ateş'e bakmıştım da. Verda ben."

Adamın yüzündeki gülümseme, adımı duyduğu an büyüdü.

"Seni tanıyorum, Ateş bahsetmişti."

Geri çekilip eve girmem için yer açtı.

"İçeri geç lütfen."

Adamın sıcak tavrı karşısında afallamış olsam da bozuntuya vermeden içeri girdim. Elini uzatıp "Ben de Serkan, tanıştığımıza çok memnun oldum," dediğinde uzanıp elini tuttum.

"Ben de memnun oldum."

İçeri geçerken dönüp bana baktı.

"Ateş yatak odasında."

"O zaman ben ona bir bakayım."

Adam koltuğa oturunca sırtımı ona dönüp Ateş'in bulunduğu odaya doğru ilerledim. Benden bahsetmiş olması içimi mutlulukla doldurmuştu. Yüzümde oluşan içten gülümseme ve aceleci adımlarımla odasına doğru ilerledim. Dün geceden beri boşuna kuruntu yapıyormuşum. Aralık kapıdan içeri girecekken sırada sesini duydum.

"Seni dinliyorum Beren."

Bu ismi duyunca adımlarım kesildi. Bu kadın Ateş'in geçmişiydi. Beynim işlevini durdurdu. Beren... Ateş'in geçmeyen geçmişi, belki de kapanmayan yarası... Ayakta duramayacağımı anlayınca kapının pervazına tutundum.

"Yapma böyle Beren."

Sanki boğazıma bir çift el dolanmıştı. Aldığım nefes ciğerlerime ulaşmıyordu.

"Seni hiç unutmayacağımı biliyorsun."

Yutkunamadım, nefes alamadım, konuşamadım. *Seni hiç unutmayacağım...* "Onu, hiç unutmayacak mıydı? Ateş'in sözleri, beni iyileştirdiği yerden öldürdü. Dudaklarımdan acılı bir hıçkırık koptu. İşte tam o sırada Ateş'in bakışları bana döndü. Beni gördü. İçimi yakan gözlerinde her daim sakinleşip durulmuştum. Fakat şu an gözlerine bakınca tek hissettiğim hayal kırıklığının yarattığı yoğun acı oldu. Ateş'in gözleri şaşkınlıkla irileşti. Geçmişi ve geleceği çarpışmıştı işte. Acılı bir muharebeydi ve sanırım bu defa onunla beraber ben de yara almıştım. Çünkü hiçbir zaman unutamayacağını söylediği bir kadınla yarışamazdım. Daha azıyla da yetinemezdim. Bu yüzden sertçe yutkundum. Ardından yaslandığım yerden doğrulup sırtımı dikleştirdim. Kalbimi mengene gibi sıkan ellerle beraber arkamı döndüm.

"Affettim, artık affettim. Hoşça kal."

Sesi ve sözleri, içime kızgın şişler batırırken dudaklarımı

birbirine bastırıp hızlı adımlarla yürüdüm. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda ilk gözyaşım aktı. Hızla silip merdivenlere yöneldim. Hızlı adımlarla basamakları çıkarken "Verda!" dedi. Duymazdan geldim. Hızlı hareketlerle anahtarı çıkarıp kapıyı açtım. İçeri girip kapıyı kapatacaktım fakat hemen arkamda olan Ateş de benimle beraber içeri girdi. Yüzüne bakmadan "Ateş git lütfen," dedim. Sesim umduğumdan daha sert çıkmıştı. Elinin sıcak dokunuşunu kolumda hissettim. Gözlerimden akan yaşlar hızlandı. Etimi dağlayan dokunuşu karşısında titredim. Gözlerim kapandı. Kolumu zor da olsa çekerken "Bırak," dedim. Bırakmadı. Bana doğru bir adım daha attı. Nefesi saçlarıma çarpıyordu.

"Bırakmam."

Sözleri karşısında başım öne doğru düştü. "Bırak," dedim tekrar. Sesim, gücünü yitirdiği için titrekti.

"Verda."

Burnumu çekip duruşumu dikleştirdim.

"Hiç unutmayacağını söylediğin kadına git Ateş."

Sözlerimin ardından gözlerinde yanık kokulu rüzgârlar esti. Ruhum, kalbim, tüm benliğim bu adamın ateşinde, etrafa uçuşan küllerim kalana kadar yandı.

"Yanlış anladın."

Kolumu elinden sertçe çektim. Öfkeli gözlerimle ona doğru döndüm. O kadar yakındı ki göğsüm göğsüne dokunuyordu şimdi. Vücudumu saran amansız titremeyi görmezden gelip geriye doğru bir adım attım.

"Keşke."

Boğuk çıkan sesim üzerine başını yana doğru eğdi. Gözlerindeki çaresizlik içime umut tohumu ekti. O ufak umudu anında paramparça edip öldürdüm. O, başkasını seviyordu.

"Keşke dediğin gibi olsaydı."

Gözlerini yumup derin bir nefes aldı. Geniş göğsü bu yaptığı

ile beraber havalanıp aramızdaki teması tekrarlamıştı. Gözlerini açtığında, göz bebeklerindeki fırtına dinmiş ve yerini daha derin hislere bırakmış olduğunu gördüm. Öyle bakıyordu ki içimi yakıyor, benliğimi unutturuyordu. Böyle bakması haksızlıktı. Olmayan şeylere kanmama neden olurdu. Bu yüzden geriye doğru bir adım attım. Gözlerinin esaretinden kurtulmak için başımı çevireceğim sırada benden hızlı davrandı. Bana doğru bir adım atıp güçlü kollarını ince bedenime doladı. Sıkıca sarıp sarmaladı beni. Öyle sıkı sarıldı ki kalp atışları tenime çarptı. Hızlanan kalp atışlarım kaburgamı kıracak kadar kuvvetliydi. Gözümden akan yaşlar göğsüne aktı. Kokusunu içime çektim, canım acıdı. Belki de bu sondu. Son sarılışım, kokusunu son soluyuşumdu. Kalbi başkasına ait olan bir adam için savaşamazdım. Buna gücüm yetmezdi ki.

"Yemin ederim yanlış anladın."

Nefesi saçlarımın arasında dans ederken kısık sesi çaresizlik kokuyordu. Dudaklarını saçlarıma gömdü.

"Dinle beni, lütfen."

Cevap vermeden kolları arasında durmaya devam ettim. Aramızda bilinmezliğin neden olduğu kalın duvarlar vardı. Bugün o duvarlar yıkılmıştı ve altında kalan taraf bendim ya da ikimizdik. Bu yüzden sarılışına karşılık vermiyordum. Fakat kolları arasından da çıkmıyordum. Öylece durmuş onun kıyısına sığınmıştım. Hafifçe geri çekilip çenemi baş parmağı ve işaret parmağı arasına aldı. Dokunuşu karşısında tenim ürperdi. Başımı geriye doğru atıp korkusuzca gözlerimin içine baktı.

"Onu hâlâ seviyorsun," diye fısıldadım. Sözlerim yüreğimi parçalamıştı. Ne kadar acı yüklü bir cümle olduğunun farkında mıydı? Nefes alamadım. Ateş başını iki yana doğru salladı.

"Sevmiyorum."

Kendinden emin çıkan sesi üzerine kaşlarım çatıldı. Gözlerine bakarken bunun yalan olduğuna dair bir ipucu aradım.

Fakat gözleri, o kadar parlak ve samimi bakıyordu ki yalan söylediğine inanamadım. Duymuş olmama rağmen inanamadım. Hem bir insanın gözleri nasıl yalan söyleyebilirdi ki?

"Beni dinleyecek misin?"

Gözlerimi gözlerinden kaçırdım. Göğsümdeki acıya inat başımı iki yana salladım. Bunu yapamazdım. Çünkü ona o kadar çok inanmak istiyordum ki yalan dahi söylese kanardım. Zamanında Burak için kendimi fazlasıyla kandırmıştım. Bunu yine yapamazdım. Bu yüzden kolları arasından sıyrıldım. Adımlarım geriye doğru gitti. Başımı iki yana doğru sallarken gözyaşlarım yanaklarımda yol yol izler yapmıştı. Elimin tersiyle yanaklarımdaki ıslaklığı sildim. Yerine anında yenileri eklendi, umursamadım.

"Yapamam Ateş. Daha azıyla yetinebileceğimi düşünmüştüm ama yapamam."

Bakışlarım yerdeydi. Ona bakarsam dağılırdım. Bu yüzden bakmadım, bakamadım.

"Beni sevmeyen bir adamla yapamam. Bunu kendime yapamam. Bu yüzden git, lütfen."

Ardından arkamı döndüm. Göğsümdeki acı artmıştı. Elimi göğsüme yaslayıp odama doğru ilerlediğim sırada kolları bir kez daha engel oldu bana. Sırtımı göğsüne yaslarken "Dur," dedi. Başım öne doğru düştü. Bana bunu neden yapıyordu ki? Ne hâle geldiğimi görmüyor muydu? "Yapma," diye sızlandım. Beni abluka altına alan kolları gevşemedi.

"Beni dinleyeceksin."

Göğsü hızla inip kalkıyordu. "Ateş," diye inledim. "Bırak."

"Bırakmam. Beren'e âşık olduğumda yirmi bir yaşındaydım."

Kalbimin parçalandığını hissettim. Ciğerlerimdeki nefes boşalırken sırtımdaki kamburluk arttı. Gözlerimdeki yaş çoğaldı. Başka bir kadına âşık olduğunu duymak içimde bir oyuk açmıştı. Ateş, acımı görmeden konuşmaya devam etti.

"Sevdim ama hiç sevilmedim, ben hep başkasının sevdiği ka- dına aşık olmuştum."

Canının acısı arttı. Ufak bir inilti aldım. Ateş dudakları- nı saçlarıma yaslayıp derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya devam etti.

"Aşkım unutamadı, beni hep ikinci olarak gördü. Yıllarca bu şekilde yaşadık, sonsuzumda öyle olduğu anlarda içim dışıma ağladı. Yine de vazgeçemedim ondan."

Kanı boşluğuma yumruk yemiş gibi oldum, şimdi göğsümdeki acıya, Ateş'in acısı da eşlik ediyordu, Ateş'in benim sonsuzumda başka bir kadın için ağlayacağının düşüncesi bile delirmeme neden olabilirdi ama Ateş, yıllarca bunu yaşamış ti. Kolları arasındaki gergin bedenim gevşedi, birkaç göğsüne yasladım. Böyle bir şey yaşanmış olmasını hiç istemezdim.

"Ben onda aşkın çirkin yüzüyle tanıştım Verda. Ama artık bitti."

Sesindeki inanç, ölen umuduma sanki temel'lik yaptı. Kolla- rını gevşetip bedenimi kendine doğru çevirdi. Islak gözlerime bakarken gözleri gerçeği söylediğini haykırıyordu. Yüzümü ucak avuçlarının arasına alıp yanağımdaki yaşları, avuçları ile kuruladıktan sonra yüzümü yüzüme doğru eğdi. Dudakları göz- lerime dokundu, ıslak kirpiklerimi öptü. Ardından dudaklarını alnıma yasladı.

"O acıyı unutmayacağım, ama şu an hislerimi açık açık söy- lememe neden olan o acıyı unutamam."

Onu anlıyordum, öyle iyi anlıyordum ki canım yandı, acısı- nı hissettim içimde. Dudakları yakağıma kaydı. Gözümden bir damla yaş daha döküldü. Dudakları bu defa yanağıma kaydı. "Ağlama artık," dedi. Elleri yanağımı okşarken gözleri gözleri- mi deliyordu.

"Zor buldum seni Verda, şimdi gitmene izin veremem. Geçmişimde olanlar yüzünden kaybedemem seni."

Dudaklarım acıyla kıvrıldı. Elimi kaldırıp avucuma yara-Rıyla buluşturdum. Yavaşça okşadım yanağımı, avucuma batan sakallarının içinde yarattığı hissin tadını çıkardım. Yüzümü avucuma yasladı.

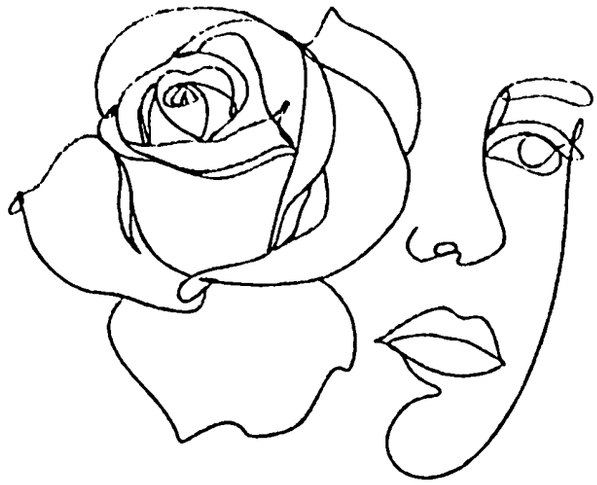
"Geçmişin değil Ateş."

Kısık sesinin ardından gözlerimi kapattım.

"Özgürüm, beni sevmeyen bir adamla yapamam. Sadece bununla yetinemem."

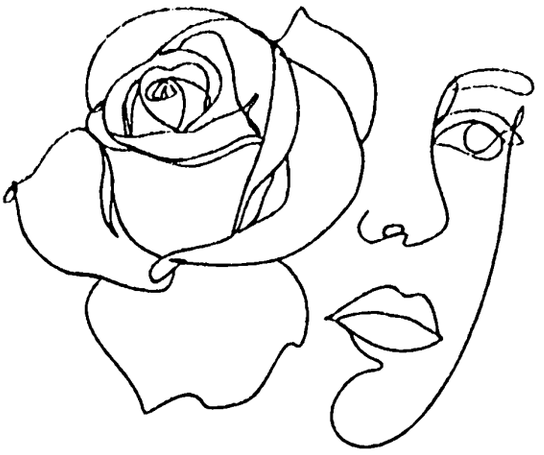
Söz bitti, zaman durdu, kalbim kaburgalarımın arasında ürkü-şü. Bizim hikâyemizin sonu avuçlarımda parçalandı. Kırılan en keskin parçalar ise kalbime battı.

Beni sevmeden sana gelemem Ateş, seni anlarım ama sana gelemem...

19
ZAMANIN AĞI

Kalbim, zamanın ağına takılmıştı. Kalbim, şifası olmayan bir zehri tüm iştahı ile tatmıştı. Ve yine kalbim, ağır ağır ölüyordu. İki gün önce yaşanan anılar, içimi deşiyordu. Acımasızca... Avucumda buruş buruş olan peçeteyle yüzümdeki yaşları sildim. Ateş'e git derken kendimi nasıl bir acının kollarına attığımın farkında değildim. Şimdi tüm çıplaklığıyla tanıştığım acıyı yaşıyordum. Yaşayarak öğreniyordum. Ateş o kadar çok sinmişti ki içime, o kadar çok karışmıştı ki bana, onsuz canım yerinden sökülüyordu. Tırnak köklerime kadar acıyordum, hiçbir şey yapasım yoktu. Başka bir kadını unutamıyor olmasını, beni sevdiğini söyleyemiyor olmasını affedemiyordum. Bu yüzden daha çok kızıyordum ona, daha çok seviyordum onu. Yanımdaki telefonum titreyince bakışlarım ekrana kaydı. O arıyordu. İki gün önce isteğim üzerine gitmişti. Fakat sürekli arıyordu. Bu süre içinde evime de gelmişti fakat kapıyı açma-

19
ZAMANIN AĞI

Kalbim, zamanın ağına takılmıştı. Kalbim, şifası olmayan bir zehri tüm iştahı ile tatmıştı. Ve yine kalbim, ağır ağır ölüyordu. İki gün önce yaşanan anılar, içimi deşiyordu. Acımasızca... Avucumda buruş buruş olan peçeteyle yüzümdeki yaşları sildim. Ateş'e git derken kendimi nasıl bir acının kollarına attığımın farkında değildim. Şimdi tüm çıplaklığıyla tanıştığım acıyı yaşıyordum. Yaşayarak öğreniyordum. Ateş o kadar çok sinmişti ki içime, o kadar çok karışmıştı ki bana, onsuz canım yerinden sökülüyordu. Tırnak köklerime kadar acıyordum, hiçbir şey yapasım yoktu. Başka bir kadını unutamıyor olmasını, beni sevdiğini söyleyemiyor olmasını affedemiyordum. Bu yüzden daha çok kızıyordum ona, daha çok seviyordum onu. Yanımdaki telefonum titreyince bakışlarım ekrana kaydı. O arıyordu. İki gün önce isteğim üzerine gitmişti. Fakat sürekli arıyordu. Bu süre içinde evime de gelmişti fakat kapıyı açma-

mıştım, telefonlarını da açmıyordum. Onu ne kadar çok seviyor olursam olayım bana kalbiyle gelmediği müddetçe onunla olamazdım. Uzanıp telefonu tere çevirdim. Adını görmek bile acı veriyordu. Titrek bir nefes çekerken kanepeye uzandım. İki gecedir uyumak yerine ağlıyordum. Yüreğime dokunan güzel sesi ise kulaklarımda çınlıyordu. Varlığı zihnimi işgal altına almıştı. Yanımda olmasa bile beni bir an olsun yalnız bırakmıyordu. Ondan kurtulamıyordum. Dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme oluşurken gözlerimi kapatıp varlığına sığındım. Ateş ile geçirdiğimiz güzel anları hatırlayınca içimdeki acı azaldı. Geçmedi ama azaldı...

Israrla çalan zil sesi üzerine yorgun göz kapaklarımı araladım. Zil bir kez daha çalarken sarsak adımlarla ayağa kalktım. Etraf karanlıktı. Çok uyumuştum anlaşılan. Kapıya doğru ilerlerken yüzümü ovalayıp saçlarımı geriye doğru attım. Gelen kişinin Ateş olma ihtimali yüksekti. Bu yüzden kalp atışlarım beni umursamadan hızlandı. Derin bir nefes alırken gözetleme deliğinden kimin geldiğine baktım. Gelen kişiyi görünce gözlerim irileşti. Babamın burada ne işi vardı? Geri çekilip kapıyı açtım. Şaşkınlıkla "Baba burada ne işin var?" diye sorduğumda kaşları çatıldı. İçeri girmek için hareketlenirken "Kızımın evine gelemeyecek miyim?" dedi. Geri çekilip içeri girmesi için ona yer açtım.

"Hayır, sadece seni aniden karşımda görünce şaşırdım."

Dikkatli bakışlarıyla beni incelemeye başladı.

"Telefonunu açsaydın haberin olurdu."

Bakışlarımı kaçırdım. Haklıydı. Bu yüzden sadece "İçeri geçelim," dedim. Beraber oturma odasına giderken bedenim gerilmişti. Babamı hâlâ affedememiştim. Fakat itiraf etmem gerekirse onu çok özlemiştim. Bu yüzden kendime kızıyordum ama gerçek buydu. Babamın şefkatini, ilgisini en çok da bana gösterdiği koşulsuz sevgisini çok özlemiştim. Dolan gözleri-

mi kıpıştırıp karşısındaki koltuğa oturdum. Babama duyduğum kırgınlık yanına oturmama, ona sarılmama engel olmuştu. Gözlerine bile bakamıyordum.

"Nasılsın?"

Tok sesini duyunca ufak bir nefes aldım.

"İyiyim."

Kısa bir sessizlik ardından "Yüzüme bakmayacak mısın?" dedi. Boğazımda oluşan sert düğümü gidermek adına yutkundum. Bakışlarımı ellerimden çekip babama çevirdim. Yüzündeki çizgiler keskinleşmişti. Bakışlarında daha önce şahit olmadığım bir sertlik olsa da bana duyduğu sevgi ve özlem oradaydı. Dolan gözlerime uzun uzun baktıktan sonra öne doğru eğildi.

"Bu küslüğü bitirmenin zamanı gelmedi mi?"

Sözleri üzerine kaşlarım çatıldı. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken başımı iki yana doğru salladım. Bu kadar basit miydi olanlar?

"Bu küslük değil baba."

Çatlak çıkan ses tonum üzerine kısa bir an durup derin bir nefes aldım.

"Sen ve annem, bizi parçalara ayırdınız. Bu basit bir küslük değil."

Yüzümdeki yaşları hızla sildim.

"Annenle benim aramızda olanların, seninle olan ilişkimizi zedelemesine izin vermek istemiyorum artık. Yaşananlar ikimizin meselesi."

Dudaklarımdan alay dolu bir kahkaha döküldü.

"İkimiz dediğin benim annem ve babam oluyor. Farkındasın değil mi baba? Ben ve Güneş bu olanların tam ortasındayız."

Sert çıkışım üzerine babamın kaşları çatıldı. Konuşmaya devam ettim.

"Bu yüzden olayı bizim için basite indirme."

Babam derin bir nefes aldı. Konuştuğu zaman sesi daha boğuk yorgun çıkmıştı.

"Evi terk ettin, tek başına bir eve çıktın, bir şey demedim. Ama artık yeter Verda. Benim de bir sabır sınırım var ve sen onu fazlasıyla zorladın. Seni anlamaya çalışıyorum ama artık yeter."

Babamın bu tavrı karşısında şok olmuştum. "Ben-" dediğim zaman elini kaldırıp beni susturdu.

"Sen akıllı bir kızsın, bu durumu kısa süre içinde atlatıp eve geleceksin."

Ayağa kalkıp sertçe "Böyle bir şey yapmayacağım," dedim. Babam da ayağa kalkıp sakince yanıma geldi. Benim öfkemi görmezden gelerek eğilip alnımı öptü.

"Eve geldiğin zaman görüşürüz güzel kızım."

Babam geri çekilip kapıya doğru yürüdüğünde şaşkınlıktan birkaç saniye hareket edemedim. Beklemediğim bu despot tavrı karşısında ne yapacağımı bilememiştim. Başımı iki yana doğru sallarken peşinden yürüdüm.

"Baba, konuşmamız bitmedi."

Babam beni duymazdan gelerek kapıyı açtı. O an karşımızda zili çalmak üzere duran Ateş vardı. İki gündür onu görmemiştim. Gözlerim güzel yüzünde asılı kaldı. Yorgun görünüyordu, gözlerindeki parlaklık bile azalmıştı. Kısa bir an nefes alamadım. Varlığı kalbimi yerinden söküp atıyordu. Varlığı beni uyuşturuyordu. Gözleri gözlerimde asılı kalırken içinde bulunduğum andan soyutlandım. Bana öyle derin öyle içten bakıyordu ki dizlerim titredi.

"Sen de kimsin?"

Babamın sesi üzerine kendime gelirken gözlerimi kaçırdım. Etkisi altına girmek o kadar kolaydı ki... Ona karşı bu kadar güçsüz olduğum için kendime kızdım. Boğazımı temizlerken Ateş benden önce yanıt verdi.

"Ateş Karaman."

Ardından elini uzattı. Babam Ateş'in adını duyduğunda gözleri şaşkınlıkla açıldı. Duruşu dikleşirken elini uzattı.

"Cengiz Doğan."

Ateş'in kaşları babamın ismini duyunca çatıldı. Rengi iyice beyazlarken duruşundaki değişiklik gözümden kaçmamıştı. Kaşlarım çatılırken kendimi, "Tanışıyor musunuz?" diye sormaktan alıkoyamadım. İkisinin de bakışları birbirinin üstünde asılı kalırken aynı anda "Hayır," dediler. Ardından babamın sert bakan gözleri beni buldu.

"Peki siz nereden tanışıyorsunuz?"

Sorusu karşısından yanaklarım utançtan kızardı. Kısa bir süre düşünürken aklıma gelen ilk gelen şeye sarıldım.

"Ateş Bey komşum."

Babamın kısılı gözleri şüpheli bakıyordu.

"Öyle mi?"

"Öyle."

Bakışlarım Ateş'i buldu. Uyarı dolu gözlerle ona baktım. Fakat onun gözleri babamdaydı. Donmuş bir şekilde babama bakıyordu. Beyazlayan dudaklarını birbirine bastırmış, gergin bedeniyle öylece duruyordu.

"Peki, daha sonra görüşürüz kızım. Kendine dikkat et."

Babam evden çıkıp asansöre doğru yöneldiğinde ben de kapıyı kapatmak için harekete geçtim. Fakat Ateş'in hiç hareket etmediğini görünce ona baktım.

"Bir sorun mu var?"

Sesimi duyunca irkildi.

"Efendim?"

Bu garip tavırları endişelenmeme neden oluyordu. "Ateş iyi misin?" diye tekrar sordum. Dalgınca başını aşağı yukarı salladı.

"Cengiz Doğan, senin baban mı?"

Tuhaf sorusu karşısında şaşkınlığım artmıştı.

"Evet."

Gözlerini kapatıp eliyle yüzünü sıvazladı. Sessizce bir şeyler söyledi.

"Neler oluyor?"

Ellerini indirirken başını iki yana doğru salladı.

"Hiç."

Derin bir nefes alırken soğuk gözlerle yüzüme baktı.

"Sonra görüşürüz."

Cevap vermemi beklemeden arkasını dönüp merdivenlerden aşağı indi. Şaşkınca arkasından bakakaldım. Bu da neydi böyle? Ateş'in neden böyle tepki verdiğini anlayamamıştım. Şaşkınca orada dikilirken bir şeylerin değiştiğini hissettim. Çünkü az önce yaşananlar hiç mantıklı değildi. Hislerimde haklı çıkmamı anlamam da uzun sürmemişti. Çünkü o günden sonra Ateş'ten haber alamadım.

Tam beş gün boyunca beni aramadı, evime gelmedi, mesaj bile atmadı. O gün bir şey olmuştu ve bu da Ateş'in geri çekilmesine neden olmuştu. Geçen her gün ümitsizliğimi arttırıyordu. Benden tamamen vazgeçmişti, bunu bilmek kalbimi eziyordu. Mümkünmüş gibi kalbimin acısı katlanarak çoğalmıştı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Babamla daha önce tanışmadıklarını iddia etmişlerdi ama nedense hiç inandırıcı gelmiyordu. Çünkü o günden sonra her şey değişmişti. Babamla Ateş arasında nasıl bir bağ olabilirdi, aklım almıyordu. Neyin değiştini öğrenmek isteyen yanım meraktan çıldırıyordu, bana sırtını döndüğü için kırılan yanım ise sadece acı çekiyordu. Ona gidemiyordum, ondan gidemiyordum da... Sadece bekliyordum, neyi beklediğimi bilmeden... Ateş'e bu kadar kapıldığım için sürekli kendimi suçluyordum. Bazen de buna sebep olduğu için ona kızıyordum. Hislerim bile şaşırmıştı.

Başını önüme eğmiş asansörün gelmesini beklerken o kadar yorgundum ki ayakta zor duruyordum. Günlerin yorgun-

luğu ve stresi omuzlarıma çöreklenmişti. Asansörün sesini duyunca başımı kaldırdım. Kapısını açarken binanın kapısı açıldı. Asansöre doğru yürüyen kişinin adım seslerini duyuyordum. Asansöre binip dairemin bulunduğu katın düğmesine basacağım sırada gelen kişinin kim olduğunu gördüm. Kalbim acıyla atarken telefonuna bakan Ateş, asansöre adım attı. O sırada başını telefonundan kaldırınca göz göze geldik. Bedenimi saran titremeyle acı veren gözlerine baktım. Asansörün kapıları kapanırken ikimiz de sessizdik. Gözlerinde acı ve özlem vardı. Bunu açıkça görebiliyordum ama buna rağmen bana gelmesine engel olan şeyler de vardı. Onları da görüyordum. Sertçe yutkunurken Ateş'in yanak kasları dalgalandı. "Selam," diye mırıldandım. Bakışlarım yüzünde gezindi, en az benim kadar perişan görünüyordu. Fakat daima dik olan omuzlarıyla bir o kadar da güçlü ve sarsılmaz duruyordu.

"Selam."

Yüzüne bakmaya daha fazla dayanamayınca bakışlarımı kaçırdım. Dolan gözlerimi kırpıştırırken özlediğim kokusunu içime çekip ciğerlerimde hapsettim. Onu bu kadar özlemiş olmam haksızlıktı. Yanağımın iç kısmını dişlerimin arasında ezerken yoğun bakışlarını hissediyordum ama karşılık verecek gücü kendimde bulamıyordum. Bana acı veren oydu, bunu giderecek olanın da o olması canımı acıtıyordu. Buna bir son vermemesi ise...

"Nasılsın?"

Sorusunu duyunca kaşlarım havalandı. Gerçekten bu kadar günden sonra nasıl olup olmadığımı mı soruyordu? İçime dolan yoğun ve ani öfkeye engel olamadım. Başımı kaldırıp ters ters yüzüne baktım. Bakışlarımdaki öfkeyi görünce kaşları çatıldı. "Gördüğün gibi son derece iyiyim," diye patladım. Kuru bir sesle "Buna sevindim," dedi. Cevabını duyunca alay dolu bir sesle güldüm. Benimle alay ediyor olmalıydı. Asansörün düğmesine

basmadığı için asansör önce benim dairemin bulunduğu katta durdu. Çıkmak için adım atmıştım ki bir adım yana çekilip beni durdurdu. Yüzüne bakmadan "Çekil," dedim. Derin bir nefes aldı.

"Bir dakika duramaz mısın?"

"Hayır, çekil!"

"Neden?"

Sorusunu duyunca başımı kaldırıp sertçe yüzüne baktım. "Çünkü tahammül edemiyorum," diye bağırdım. Yüzündeki şaşkınlığı umursamadan onu iteleyip yanından geçip gittim. Bedenim öfkeyle yanıyordu. Nasıl hiçbir şey olmamış gibi karşımda dikilebiliyordu ve bana soru sorabiliyordu? Titreyen ellerimle kapıyı açmaya çalışırken "Tahammül edemediğin şey ne?" dediğini duydum. Cevap verme gereği duymadan açılan kapıdan içeri girdim. Tam kapıyı kapatacaktım ki Ateş'in araya giren ayağı buna engel oldu.

"Soruma cevap ver."

Ufak bir nefes alırken sert bir sesle "Vermek istemiyorum," dedim. Kapıyı kapatmak için tekrar hamle yapmıştım, bu defa elini uzatıp buna engel oldu. Kapıyı itelerken geriye doğru sendeledim. Rahatlıkla içeriye girip kapıyı kapattı.

"Artık konuşmamız lazım."

Sesini duyunca gözlerimi kapattım. O kadar yorgun hissediyordum ki...

"Konuşmamız gereken bir şey kalmadı."

"Bana artık tahammül edemiyor musun?"

Bu soruyu sorması, içimde yanan öfkenin fitilini ateşledi. "Edemiyorum!" diye bağırdım. Yaşanan her şey üst üste geldiği için sinirlerimi kontrol edemiyordum. Bu yüzden sesim umduğumdan yüksek çıkmıştı. Gözlerimde dolan yaşları bu defa engel olamadım. Öfkeyle yüzüne bakarken titrek çıkan sesimle bağırmaya devam ettim.

"Ne sana ne kendime ne yaşananlara ne de sana hissettiğim bu hislere... Artık hiçbirine tahammül edemiyorum."

Yüzündeki ifadesizlik sarsıldı. Gözlerinde beliren acıyla bana doğru bir adım attı. Geriye doğru bir adım attım.

"Önce her gün arayıp konuşmaya çalışmanın sonra da bir yabancıymış gibi uzak durmanın beni bu kadar üzmesine artık tahammül edemiyorum."

Sesim sonlara doğru kısıldı. Gözyaşlarım yanaklarımdan yol yol akarken başımı öne doğru eğdim. "Senin dengesizliklerin benim de dengemi bozdu. Bu şekilde ilerlemez, bunu kendime yapmak istemiyorum. Anladın mı?" diye hıçkırdım. Yüzüm, gözyaşlarım yüzünden sırılsıklam oldu. Günlerdir yaşadıklarım içinden taşıyordu.

"Özür dilerim."

Ateş'in sesini duysam da cevap veremedim, sadece ağladım. Daha fazla ayakta duramadığım için yere çökecektim. Fakat yanıma gelen Ateş, kollarını bedenime dolayıp buna engel oldu. Onun geçici varlığını istemiyordum, artık değil. Titreyen ellerimle onu itelemeye çalıştım. Gözyaşlarımın arasından kesik kesik "Bı-bırak," diye hıçkırdım. Sözlerimin aksine daha sıkı sarıldı bana.

"Özür dilerim güzelim, çok özür dilerim."

Sesindeki acıyı ve pişmanlığı duysam da onu itelemeye devam ettim. "Git," diye hıçkırdım.

"Hayır, beni dinleyeceksin."

Tüm çırpınışlarıma inat, sıkıca sarıldı bana. Hareket edemeden sıcacık kollarının arasında kaldım. Bir süre sonra yüzümü göğsüne gömmüştüm. Ateş saçlarımı okşarken öylece durup sakinleşmemi bekledi. Bu durum,onu özleyen yanımın hoşuna gitse de diğer yanım hâlâ çok kızgın ve kırgındı. Kokusu her şeye rağmen huzur bulmamı sağladığı için yavaşça sakinleşemeye başladım. Gözyaşlarım, iç çekmelere dönüştü. Burnumu

çekerken "Konuşmamız lazım," dediğini duydum. Ağlamaktan boğuklaşan sesimle cevap verdim.

"Dinlemeyeceğimi daha kaç kere söyleyeceğim?"

Çenemi tutup yüzümü yüzüne doğru kaldırdı. Diğer eliyle yüzümdeki yaşları sildi. Gözleri inatla parlıyordu. Dişlerini kenetlediği için yanak kasları dalgalandı. Kolumu öfkeyle elinden kurtarmaya çalıştım.

"Artık onu sevmediğimi dinleyeceksin."

Yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı. Sıcak nefesi yüzüme çarpınca içime oluk oluk akan sıcaklık afallamama neden oldu. Hareket dahi edemiyordum. Kanım damarlarımın altında çağlıyordu. Ufacık bir temasıyla yerle yeksan ediyordu beni. Darmaduman oluyordum avuçlarında. Çaresizce "Ateş," diye inledim. "Yapma." Alnını alnıma yerleştirdi.

"Ne olursa olsun, senden uzak duramadığımı dinleyeceksin."

Göğsüm acıyla sıkıştı.

"Ben tüm yeminlerimi senin gözlerinde yitirdim Verda."

Sözleri, bana inat yaralarımı sarıyordu.

"Neden ortadan kayboldun o zaman?"

Sıkıntılı bir nefes aldı.

"Sensizliği denedim ama yapamadım. Her şeye rağmen sana geldim çünkü ne olursa olsun artık yapamıyorum. Bu yüzden-" dedi ve yüzünü yüzüme doğru iyice yaklaştırdı. Dudakları neredeyse dudaklarıma değiyordu.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi dinleyeceksin."

Sözleri ardından ciğerlerimdeki nefes boşaldı. Bedenim gevşerken dizlerimin bağı çözüldü, göğsüne doğru sendeledim.

"Sensiz nefes dahi alamadığımı dinleyeceksin."

Gözlerimden akan yaşlar hızlıydı.

"Sensiz yapamadığımı, kalbimi nasıl ele geçirdiğini dinlemek zorundasın."

Sesindeki inat, yerini çaresizliğe bırakmıştı. Gözlerimi ya-

vaşça yumdum, içimde bir şeyler çağladı, Ateş her yanımı ele geçiriyordu. Hafifçe geri çekilip çenemi tuttu, parmakları tenimi usulca okşamaya başladı. Kısık sesiyle "Gözlerini aç," diye buyurdu. Gözlerimi yavaşça açtım. Karşılaştığım gözler, dünyamı sarstı. İçimi deldi, kalbimi cayır cayır yaktı.

"Önce dinleyeceksin, sonra da göreceksin."

Sözlerini özümsememi beklemeden dudaklarını sertçe dudaklarıma yasladı.

"Ve hissedeceksin."

Ardından beni öptü. Sertti, doyumsuzdu. Dudakları ne istediğini biliyordu. Kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çekerken dili, aralanan dudaklarımdan içeri girdi. Sırtım saniyeler içinde duvarla buluşurken kalbim, sözleri ve öpüşü yüzünden kaburgalarımı tekmeliyordu. O kadar hızlı çarpıyordu ki kalbim, göğsüm sancıyordu. Ateş durmadı. Başını yana doğru eğerek yoğun olan öpüşünü derinleştirdi. Dudaklarım saldırısı karşısında sızla da durmasını istemiyordum. Dudaklarımı daha çok aralayıp ona yer açtım. Dili dilime dokunurken bedenim arzuyla ürperdi. Göğsüm ona doğru yükselirken aramızdaki mesafeler küle dönmüş, etrafımızda uçuşuyordu. Ellerimi boynuna yerleştirdim. Sıcak teni avucumu yakarken sağ elim saçlarının arasına karıştı. Ateş'in boşta kalan eli tişörtümün içine sızarak tenimle buluştu. Dokunuşunun tenimde yarattığı elektrik tüylerimi diken diken etmişti. Dudaklarımın arasından ufak bir inleme döküldü. Ateş'in bedeni bacaklarımın arasına yerleşti. Beni isteyen varlığı göbeğime batıyordu. Dizlerimin bağı çözülürken ciğerlerimdeki nefes boşaldı. Ateş alt dudağımı kavrayıp sertçe çekti.

"Dudaklarını yiyip bitirmek istiyorum."

Boğuk çıkan sesi üzerine ürperdim. Dudakları çeneme doğru kaydı. Dişleri tenimi çizerken çenemi öpüp boynuma doğru ilerledi. Başım, şuursuzca geriye doğru savruldu. Eli tenimde halka-

lar çizmeye başladı. Dokunuşu, öpüşü o kadar yoğundu ki aklım başımdan gideli çok oluyordu. Cılız bir nefes alırken kasıklarımda keskin bir sızı baş gösterdi. Sanki kasıklarıma kızgın iğneler saplanıyordu ve dokunuşu bu sancıyı körüklüyordu. "Ateş," diye sızlandım. Dudakları boynumun ince derisini kıstırdı.

"Öyle güzel kokuyorsun ki dayanamıyorum."

Sözleri, kanımdaki ateşi harladı. Ağzımın içi kupkuru oldu. Kendimi ona doğru bastırdım. Bu hareketim üzerine genzinden erkeksi bir hırlama döküldü. Aynı saniyelerde tişörtüm hızla başımdan çıkarıldı. Geri çekilip kararan gözleriyle gözlerime baktı. Ardından ateş saçan gözleri boynumdan aşağı kaydı. Yanaklarımdaki kızarıklık boynuma kadar sıçramıştı. Parmağının ucunu boynuma yerleştirip tenimden aşağı usulca kaydı. Sütyenimin kavradığı dolgun göğüslerime acı verici bir yavaşlıkla indi. Yakıcı dokunuşu yüzünden belim geriye doğru bükülmüştü. Eğilip dudaklarını köprücük kemiğimle buluşturdu. Islak bir öpücük kondurduktan sonra dilini, ateş gibi yanan tenime değdirdi. Nefesim sekteye uğradı, kasıklarımdaki sancı arttı. Dili ve dudakları göğsüme kadar istikrarlı bir şekilde indi. Yandım, cayır cayır yandım. Açık tutamadığım gözlerim kapanırken göğüslerimin üst kısmını öptü. Burnu göğsümün arasındaki vadide gezinirken derin bir nefes çekti içine.

"Ölürüm, şu kokuna ölürüm."

Boğuk sesi tenimde kayboldu. Alt dudağımı sertçe ısırdım. Bedenimi kuşatan yabancı hisler o kadar yoğundu ki çok çaresiz hissediyordum. Ağlamak istiyordum, daha fazlasını istiyordum. Ateş'in büyük avuçları kalçama indi. Ardından bacaklarıma inip bedenimi yükseltti. Hızla ona tutunurken bacaklarını beline doladı. Kollarımı boynuna dolayınca beni hiç ağırlığım yokmuş gibi salona taşıdı. Sırtım saniyeler içinde kanepenin yumuşak yüzeyi ile buluştu. Ateş hafifçe doğrulup genişleyen göz bebekleri ile gözlerime baktı.

"Aklımı başımdan alıyorsun, benim gül güzelim."

Ardından cevap beklemeden dudaklarıma kapandı. Tüm benliğimle öptüm onu, güzel tadını tattım. Dilimi emerken aklım bir kez daha uçtu. Elleri sütyenimin klipsini o anlarda açmış olmalıydı. Siyah dantel sütyenim yerle buluşunca serin hava tenimi ürpertti. Utanç saklandığı köşeden çıktığı için gözlerimi kaçırdım. Ateş'in üstündeki siyah tişört yerle buluşurken dudaklarımız ayrılmıştı. Kolum çıplaklığımı gizlemek için hareketlenmişti fakat Ateş elimi tutup buna engel oldu. Avucumu dudaklarına yaslayıp usulca öptü. "Utanma benden," diye fısıldadı. Ardından üzerime doğru eğildi. Göğsündeki seyrek tüyler göğsüme dokununca içim titredi. Ateş'in dudaklarından erkeksi bir inleme dökülürken dudakları tekrar göğsüme kaydı. Eli boştaki göğsümü kavrarken "Çok güzel," diye tısladı. Ardından dudakları göğsüme kapandı. Sırtım yay gibi bükülürken Ateş durmadı. Sırayla ve uzun uzun göğüslerimle ilgilendi. Çaresizce inlerken sertliğini yavaşça bana sürttü. İçimdeki yangın büyürken dokunuşunu karşıladım. Ateş'in diğer eli pantolonumun içine usulca kaydı. Bu yaptığı yüzünden bedenim gerildi. Öpücükleriyle beni sakinleştirirken eli durmadı.

"Ateş," diye hıçkırdım. "Kendini bana bırak sevgilim," diye mırıldandı. İç çamaşırımı aşan elleri en özel bölgemde dolaşmaya başlayınca çaresizce inledim. Durmadı. Parmakları neye ihtiyacımın olduğunu biliyordu. Dudakları göğsümde oyalanırken beni yavaş yavaş keşfetti. Bir parmağı içime girince nefesi dişlerinin arasından tıslar gibi çıktı.

"Kahretsin!"

Diğer parmağı da ona eşlik ederken bedenim ter içinde kalmıştı, kalbim kuş gibi çırpınıyordu.

"Dayanamıyorum."

Ardından parmağı öyle bir noktaya dokundu ki dağıldım, paramparça oldum. İlk defa daldığım his denizinde boğuldum.

Dudakları dudaklarıma kapanıp çığlığımı bastırırken bedenim tir tir titredi. Hırçın dalgalarda savrulurken nefes nefese kalmıştım. Ateş geri çekilip yanan gözleriyle gözlerime baktı. Gözlerindeki aşkı gizlemeden öyle derin bakıyordu ki ağlamak istedim. Nemli alnını alnıma yasladı ve boğuk çıkan sesiyle konuşmaya başladı.

"Seni asla bırakmayacağım. Kalbim attığı sürece, daima benimsin."

Kalbim sözlerinin etkisiyle sarhoş oldu. Artık duymayacağımı düşündüğüm bu sözler, mest olmamı sağladı. Dudaklarımda ufak bir gülümseme oluştu. Ateş'e daha sıkı sarılınca kollarını bedenime dolayıp beni kucağına aldı ve ayağa kalktı. Odama girince ikimiz yatağa girip sessizce uzandık. Dakikalar geçerken yağmur yağmaya başlamıştı. Cama vuran yağmur tanelerinin çıkardığı tok ses içime huzur yayıyordu. Ateş, uyumuş olmalıydı. Uykuyla savaşan gözlerim, açılmak için uğraşırken kalbimi yerinden oynatan yanı başımdaki adamın yüzünü görmek istiyordum. O kadar çok özlemiştim ki ona bir türlü doyamıyordum. Kirpiklerim yavaşça aralandı ve kalbim kısa bir an sekteye uğradı. Gözlerini kapatmış bana sarılmaya devam ediyordu. Erkeksi yüzü her zaman olduğu gibi soluğumu kesiyordu. Güzel gözlerini örten uzun kirpiklerini, düzgün burnunu ve aralanan dolgun dudaklarını izlerken kalp atışlarım yine hızlandı. Yüzümü ona doğru eğerek burnumun ucunu çıplak göğsüne sürtüp gözlerimi huzurla yumdum. Bu adamın sıcak göğsü safi huzurdu. Dudaklarımı sert göğsüne yaslayıp yavaşça öptüm.

Az önce yaşanan anılar, tüm tazeliğini koruyarak zihnimde muhafaza ediliyordu. Yanaklarım utançla kızardı. İtirafı ve dokunuşları beklenmedikti, aynı zamanda çok güzeldi. Bana karşı yenilmişti, ona karşı esir düşmüştüm. Bakışlarım her daim özlem duyduğum yüzüne döndü. Bu güzel yaralı adam beni seviyordu.

Kalbim kaburgama sertçe çarptı. Yüzümde sersem bir gülümseme oluşurken yaşadığımız özel anlardan dolayı son derece utanıyor olsam da pişman değildim. Üstüme bir şeyler geçirmek için hareketlendim. Fakat belimdeki kolu, beni hızla kendine çekerek buna engel oldu. Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken "Uyumamış mıydın?" diye soludum. Cevap vermedi, gözlerini açmadan yüzünü boynuma gömdü. "Hıhım," diye mırıldanırken derin bir nefes çekti. Yüzümdeki gülümseme büyürken saçlarını okşamaya başladım. Bu yaptığım hoşuna gitmiş olmalı ki hafifçe mırıldandı. Sıcak yumuşak dudakları boynumda dolaştı.

"Çok özledim seni."

Tenime doğru söylediği sözler yüzünden huylandığım için kıpırdandım.

"Ben de seni çok özledim."

Başını boynumdan kaldırıp parlak gözlerini gözlerime dikti.

"Yarın işe gitmeyelim."

Tam olarak hislerimi anlatsa da öyle bir şey mümkün değildi. Alt dudağımı sarkıttım.

"Maalesef koca oğlan, bu dediğiniz mümkün değil."

Yüzünde sinsi bir gülümseme oluştu. Elleri çıplak göğüslerime doğru çıktı.

"Bence mümkün."

Ellerim, sakallarının arasına kaydı. Yavaşça okşarken başımı iki yana salladım.

"İşe gidiyoruz, ikimiz de."

Yavaşça göğüslerimi okşarken dudaklarını büktü.

"Sana daha doyamadım."

Hızlanan nefes alışverişlerim yüzünden boğazımı temizledim.

"Zamanımız var."

Uzanıp burnumun ucunu öptü.

"Bu gece seninle kalmak istiyorum sevgilim."

Kullandığı kelime içime derin bir sıcaklık akıttı. Dudağımın kenarını ısırırken "Sevgilin olacağıma dair bir teklif aldığımı hiç hatırlamıyorum," dedim. Dudaklarında çarpık bir gülümseme oluşurken gözleri koyulaştı. Elleri göğüslerimi kavrarken dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırıp kısık sesle konuşmaya başladı.

"Az önce öyle istekle öpüşürken, dokunuşlarıma karşılık verirken hiç sorun ediyor gibi durmuyordun."

Gözlerim kocaman açılırken utanç, saklandığı köşeden başını kaldırdı. Hafifçe omzuna vurdum. "Bunu dediğine inanamıyorum," diye cırladım.

"Yalan mı? Ne güzel öptün, ellerimin altında dağıl-"

Elimi yumuşak dudaklarının üzerine bastırıp sözünü bitirmesine engel oldum. Resmen yanaklarım alev aldı.

"Sakın cümleni tamamlama."

Avuç içimi öptü, ellerini geri çekerken konuşmaya başladı.

"Ancak bir şartla, bu gece burada kalacağım. Günlerdir birbirimizden uzağız zaten."

Bu sözlerden sonra itiraz etmem imkânsızdı, hem gece burada kalmasını ben de istiyordum. Yanındayken hissettiğim güven ve huzur azımsanmayacak kadar özel ve güzeldi.

"Pekâlâ."

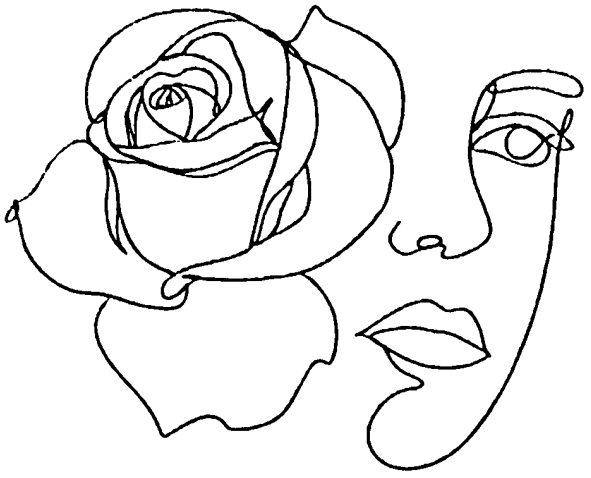
Aşk dolu gözlerle uzun uzun gözlerime baktı.

"Seni sevdiğimi biliyorsun değil mi?"

İtirafı karşısında içim eridi. Sözleri, öpücükleri resmen eriyip sıvılaşmama neden oluyordu. Mutluluktan dolan gözlerimle "Biliyorum, artık biliyorum," diye fısıldadım.

"Seni asla bırakmayacağım."

Kalbim artık kollarında olduğum, yegâne sığınağım olan bu adama aitti. Şimdi ve daima. Geri dönülmez bir hâlde. Hissediyorsun değil mi Ateş?

20
KOR

Gözlerim, kantinin duvarına asılmış olan saatin üzerindeydi. Çıkış saatime bir saatten fazla vardı. Bugün zaman, bana inat ağır geçiyordu. Ufak bir nefes alırken soğumaya başlayan kahvemden büyük bir yudum aldım. O sırada cebimdeki telefon çalmaya başladı. Ahu arıyordu. Onu birkaç gündür görmemiştim. Ufak bir gülümsemeyle telefonu açınca her zamanki neşeli sesiyle karşılaştım.

"Naber yeşillim?"

"Bildiğin gibi iş güç, sen neler yapıyorsun?"

"Bildiğin şeyler işte. Kaç gündür görüşemiyoruz, özledim."

Kabul etmem gerekirse ben de onu özlemiştim.

"Ben de özledim."

"Eh, özlenmeyecek kız değilim," deyip kıkırdamaya başladı. Neşesi bulaşıcıydı, saniyeler içinde ben de gülmeye başladım.

"Akşam bir şeyler yapalım."

"Aslında müsait de-"

"Olumsuz cevap kabul etmiyorum Geçen gittiğimiz mekânda görüşürüz," deyip telefonu kapattı. Başımı iki yana salladım. İnatçı kadın.

"Verda hemşire, 502 numaralı odaya yeni hasta geldi. Kan tahlillerini al hemen."

Ateş'e mesaj atacağım sırada Fatoş ablanın sert sesini duydum. Kahverengi, ağarmaya yüz tutmuş saçlarını her zamanki gibi topuz yapmıştı. Hafif toplu bir kadındı, sevimli olması gereken yerde fena hâlde disiplinli ve sert duruyordu ki öyleydi zaten. Ciddi, koyu kahverengi bakışlarını telefonuma dikmiş, sertçe bakıyordu. Ahu ile olacağıma dair kısa bir mesaj attıktan sonra telefonu hızla beyaz önlüğümün cebine atıp işimin başına döndüm. Çıkış saatim geldiğinde yorgunca hastaneden çıktım. Ahu tam karşımda arabasına yaslanmış telefonuyla uğraşıyordu. Kalçasının hemen altında biten deri eteği uzun, esmer bacaklarını cesurca sergiliyor, üzerindeki askılı bluz ise vücudunu sıkıca sarmalayarak küçük göğüslerini ortaya seriyordu. Ben dar kotum, mor askılı bluzum ve onun üzerine aldığım ceketimle onun yanında fazla spor duracaktım. Yanına varınca sarılıp yanağımı öptü.

"Nasılsın güzellik?"

Sarılışına karşılık verdim.

"Yorgunluktan ölüyor olmam dışında iyiyim."

"Kıyamam," dedi dudaklarını büzerek. Uzanıp yanağını sıktım. "Hadi gidelim, çok üşüdüm," diyerek beni arabaya yönlendirdi. Ona yan gözlerle baktım. Sebebini sordu.

"Kıyafetlerinden dolayı olabilir mi acaba?"

Sözlerim karşısında şuh bir kahkaha attı.

"Böyle giyinmeyi seviyorum bebeğim."

Ufak bir kahkaha atarken başımı iki yana doğru salladım.

"Bazı şeyler değişmiyor desene."

Sürücü koltuğuna oturup aynaya baktıktan sonra bana dönüp göz kırptı.

"Asla."

Yol boyu aklımıza gelen her şeyden konuştuktan sonra bara gelmiştik. Köşede bir yerde oturduktan sonra Ahu içecek bir şeyler almaya gitti. Ateş'ten ses çıkmamıştı. Tam telefonuma bakacağım sırada Ahu'nun yüksek sesini duydum. Ayağa kalkınca bir kıza bağırdığını gördüm. Kızın omzuna çarparak yanıma geldi. Ayağa kalkıp "Ne oldu?" diye sorduğumda içecekleri masaya koyup saçını savurdu.

"Şaşkın şey, önüne bakmadan yürüyordu. Az daha bana çarpacaktı."

Gözlerimi devirirken tekrar oturdum.

"Böyle şeyler olabilir."

Omuz silkmekle yetindi. İçeceğinden bir yudum aldıktan sonra bana döndü.

"Ailenle görüştün mü?"

"Sadece babamla."

Aniden aklıma gelen şeyle kaşlarım çatıldı.

"Babama adresimi sen mi verdin?"

Gözleri anında irileşti.

"Ben, şey-"

O vermişti. "Keşke önce bana sorsaydın," demekten alıkoyamadım kendimi. Uzanıp elimi tuttu.

"Özür dilerim, çok ısrar etti. Hem siz Cengiz amcayla çok iyiydiniz."

En azından bir zamanlar öyleydik değil mi? O günlerin bu kadar hızlı bir şekilde geride kalmış olması canımı acıttı. Gözlerim boşluğa dalarken derin bir iç çektim. O günleri özlüyordum. Yaşanan tatsız şeyler yüzünden ona ne kadar kırgın ve kızgın olsam da içimde babasını özleyen küçük bir kız çocuğu

vardı ve durmadan ağlıyordu. Fakat yine de olanları unutamıyordum işte.

"Hey, iyi misin?"

Bakışlarım Ahu'yu bulurken başımı aşağı yukarı salladım. Tuttuğu elimi hafifçe sıktı. Kırmızı şarabımdan ufak bir yudum aldım. Geçen dakikalar ardından Ateş'ten hâlâ bir ses çıkmadığını fark ettim. Endişeyle telefonuma bakarken gelen sayısız çağrıyı gördüm. Kahretsin! Telefonumu sessizde unutmuştum. Ateş çok fena kızacaktı. Hızla geri dönüş yaptım. İlk çalışta telefonu açtı.

"Nerdesin sen, yine niye ulaşamıyorum sana?"

Hiddetli sesini duyunca irkildim. Sertçe yutkundum.

"Şey, telefonum sessizde kalmış."

"Konum at, geliyorum," deyip telefonu kapattı. Konumu atarken endişeyle alt dudağımı ısırdım. Çok fazla kızmıştı ve haklıydı. Daha önce bana bu konuda hassas olduğunu söylemişti. Şarabımı başıma dikerken Ahu, "Hadi dans edelim," dedi.

"Hayır hayır, iyiyim böyle."

"Hadi ama Verda."

Ahu o kadar çok ısrar etti ki kendimi bir anda dans pistinde buldum. Fonda da güzel bir şarkı çalıyordu. İçtiğim bir kadeh şarap beni çarptığı için sersem gibi hissediyordum ve Ahu'ya kapılmak çok kolaydı. Gülüyor ve sürekli hareket ediyordu. Beraber dans ederken tıpkı lisedeki gibiydik. Kendimi şarkının ritmine bırakırken düşünceler beynimden buhar olup uçtu. Dakikalar içinde belime dolanan kolları hissettim. Başta irkilsem de gelen kişinin kokusu beni sakinleştirmişti. Kendimi huzur dolu kollarına bırakırken hareketlerim daha bir cesur olmuştu. Sıcak dudakları, dans ettiğim için nemlenen boynuma dokundu.

"Beni yine habersiz bıraktın ve alkol aldın."

Dudaklarına dili de eşlik edince başım geriye doğru düştü.

Belimdeki elleri ağır ağır yukarı çıkıyor, tüylerimi ürpertiyordu. "Ateş," diye sızlandım. Dudakları kulağımın altındaki hassas bölgeye çıktı. Daha şimdiden nefes nefese kalmıştım.

"Beni delirtmek mi istiyorsun?"

Boğuk sesi tenime çarptı. Sırtımı iyice göğsüne yasladım. Boynumda, yanan dudaklarına daha fazla alan tanırken sözlerini duyuyor ama idrak edemiyordum. Bu defa dişlerini boyun kıvrımımda gezdirdi. Dişlerini hassas etime bastırınca hem zevk almış hem de canım acımıştı. Eli bluzumun altına sızarak göbeğimin üstünde durdu. Cevap bekliyordu. Konuşmak için kendimi zorladım.

"Hayır, sadece bilmiyorum."

Kafamı toparlayamıyordum, bana böyle dokunurken toparlayamazdım ki! Beni aniden kendine doğru çevirdi. İkimiz de nefes nefese kalmış bir şekilde bakışmaya başladık. "Yine de bunu cezasız bırakmayalım," deyip kollarımı arkada tuttu ve benimle kışkırtıcı şekilde dans etmeye başladı. Dans pistinin karanlık köşesine çekilirken dudakları şakağımdan başlayarak yüzümde ağır ağır dolaştı. Öpücükleri hafif, aynı zamanda kışkırtıcıydı, tıpkı dansı gibi... Dudaklarını, dudağımın kenarında hissedince beklentiyle doldu. Dudaklarım hevesle aralandı, beni kısa sürede bu hâle getirmesi dehşete düşmeme neden oluyordu. Sert bedeni,tüm bedenimle temas ediyor, içimde fırtınalar kopuyordu. Bedenime tattırdığı duygular yabancıydı, bilinmedik ve bir o kadar da muazzamdı. Dudağımın kenarını, üst çizgimi, çenemi sırayla öptü. Dudaklarımdan bilerek uzak duruyordu. "Ateş," diye sızlansam da duymazdan geldi.

Yeni bir şarkı başladı, şarkı bitti, dudakları durmadı. Yüzümün her zerresini öpücükleriyle süsledikten sonra boynuma kadar indi. Bu tatlı işkencesi karşısında ağlayacak duruma gelmiştim. Umursamadı. Tekrar dudak çizgime dokununca dudaklarım karıncalandı fakat yine öpmedi. Yüzüne öfkeyle bak-

tım. Gözlerinde eğlenen bir ifade vardı. Resmen benimle alay ediyordu. Sinsice gülümseyip geri çekildi. Nefes nefese kalmış bir hâlde yüzüne bakıyordum. İçime dolan öfkeyle arkamı dönüp masaya doğru ilerledim. Sakinleşmek için derin nefesler almaya başladım. Arkamdan gelen Ateş hiçbir şey yokmuş gibi yanıma oturdu, çok yakınıma hem de. Konuşmadan, yenilenen şarabımı içeceğim sırada elimden alıp kendisi içmeye başladı. Öfkeyle "O benimdi," dediğimde omuz silkti. "Artık benim," deyip dudaklarımın dokunduğu yerden büyük bir yudum içti. Hareketlenen âdemelması yutkunmama neden olurken bakışlarımı kaçırdım.

"Ah Ateş, ne zaman geldin?"

Ahu'nun işveli sesini duyunca bakışlarımız ona doğru kaydı. Kıyafetleri gözüme daha bir açık gelmeye başlarken Ateş ona öylesine selam verip önüne döndü. Ahu karşımıza oturup bacak bacak üstüne attı. Uzun çıplak bacakları hayal gücüne yer vermiyordu, kıskançlık pençelerini boğazıma geçirdi. Keşke daha güzel giyinmiş olsaydım. Sıkıntılı bakışlarım Ateş'e kayınca dikkatle beni izlediğini gördüm. Biraz daha rahatlarken Ahu, Ateş ile konuşmaya başladı. Ateş ise ona bakmadan kısa cevaplar veriyordu. Ateş, saçlarımı yavaşça geriye atıp boynumu gözler önüne serdi. Yüzü bana doğru eğilirken burnu yanağım boyunca kaydı. İçim ürperirken Ateş haricinde olan her şey hızla silindi. Fakat işkencesi bitmemiş olmalı ki tekrar geri çekildi. Öfkeyle yüzüne baktım. Dudaklarında serseri bir gülümseme vardı. Ahu ona tekrar soru sorunca bakışları bu defa öylesine ona kaydı. Nedensizce öfkem arttı, kahretsin fena hâlde kıskanıyordum. Benden başkasına bakmasına dahi tahammül edemiyordum. En yakın arkadaşım olsa bile! Dudağımın iç kısmını kemirirken gülüşü büyüdü, bana bakmayarak onunla sohbet etmeye başladı. Baştan savma cevaplar veriyordu fakat bu kıskanmama engel değildi. Ahu, bundan cesaret alır gibi daha bir

cesur olmuş, beni görmezden geliyordu. Kaşlarım çatıldı. Neden böyle yaptığını anlayamadan bakakaldım. Ahu benim liseden beri en yakın arkadaşımdı, beni görmezden gelerek sevgilim olan adamla konuşuyordu. Gözlerimi kırpıştırdım. Ben mi abartıyordum emin değildim. Midem bulanmaya başladığı için sertçe yutkundum. Abartıyor olmalıydım fakat daha fazla izlemek istemedim bu manzarayı. Çünkü arkadaşımı tanıyordum, onun erkeklerle flört ettiği zamanki bakışkarını biliyordum. Ve o bakışları, Ateş'e baktığı zaman da görüyordum. Ateş belki bunun farkında olmadan onunla sohbet ediyordu. Fakat dayanamadım. Hızla yerimden kalkıp ceketimi ve çantamı aldım.

"Ben eve gidiyorum."

Ok gibi fırlayıp yürümeye başladım. Allah'ım ne olur benim abartmam olsun. Ahu böyle bir şey yapamazdı! Gözlerim dolmuştu. Mekânın kapısındayken tanıdık kolları belime dolandı. Ateş beni dışarı çekip karanlık bir köşeye götürdü. Sırtım, pürüzlü sert duvarla buluştu. "Bu kadar ceza yeterli," deyip dudaklarını dudaklarıma eğdi. Başımı çevirdim. "Ona neden yüz verdin!" diye tısladım. "Öyle bir şey yapmadım," diye fısıldadı. Onu iteledim. "Yaptın." dedim sertçe. Yerinden kımıldamadan "Saçmalıyorsun," diye tıslayıp dudaklarıma yapıştı. Öfkem ve hayal kırıklığımı bastırdım. Sadece tutku kaldı. Kollarımı boynuna dolayıp ona sertçe karşılık verdim. Alt dudağımı kavrayan dudakları ısrarcıydı. Dilime dokunan dilinde, şarabın tatlı tadını aldım. Ufak bir inleme kaçarken dudaklarımdan, bedenini bedenime bastırarak kanımı ateşledi. Utanıyor olsam da Ateş'e karşılık vermekten alıkoyamıyordum kendimi. Nefes nefese kalmış bir şekilde geri çekilip alnını alnıma yasladı. Nefeslerimiz karışırken boğuk çıkan sesiyle, "Ölümüme neden olacaksın kadın!" dedi. Sesi, içimi titretti. Kadifeyi andıran saçlarının arasına ne zaman karıştığını bilmediğim elimi çekip sert çenesine dokundum. Alt dudağımı ısırırken bu sefer dudaklarımı çenesi-

cesur olmuş, beni görmezden geliyordu. Kaşlarım çatıldı. Neden böyle yaptığını anlayamadan bakakaldım. Ahu benim liseden beri en yakın arkadaşımdı, beni görmezden gelerek sevgilim olan adamla konuşuyordu. Gözlerimi kırpıştırdım. Ben mi abartıyordum emin değildim. Midem bulanmaya başladığı için sertçe yutkundum. Abartıyor olmalıydım fakat daha fazla izlemek istemedim bu manzarayı. Çünkü arkadaşımı tanıyordum, onun erkeklerle flört ettiği zamanki bakışkarını biliyordum. Ve o bakışları, Ateş'e baktığı zaman da görüyordum. Ateş belki bunun farkında olmadan onunla sohbet ediyordu. Fakat dayanamadım. Hızla yerimden kalkıp ceketimi ve çantamı aldım.

"Ben eve gidiyorum."

Ok gibi fırlayıp yürümeye başladım. Allah'ım ne olur benim abartmam olsun. Ahu böyle bir şey yapamazdı! Gözlerim dolmuştu. Mekânın kapısındayken tanıdık kolları belime dolandı. Ateş beni dışarı çekip karanlık bir köşeye götürdü. Sırtım, pürüzlü sert duvarla buluştu. "Bu kadar ceza yeterli," deyip dudaklarını dudaklarıma eğdi. Başımı çevirdim. "Ona neden yüz verdin!" diye tısladım. "Öyle bir şey yapmadım," diye fısıldadı. Onu iteledim. "Yaptın." dedim sertçe. Yerinden kımıldamadan "Saçmalıyorsun," diye tıslayıp dudaklarıma yapıştı. Öfkem ve hayal kırıklığımı bastırdım. Sadece tutku kaldı. Kollarımı boynuna dolayıp ona sertçe karşılık verdim. Alt dudağımı kavrayan dudakları ısrarcıydı. Dilime dokunan dilinde, şarabın tatlı tadını aldım. Ufak bir inleme kaçarken dudaklarımdan; bedenini bedenime bastırarak kanımı ateşledi. Utanıyor olsam da Ateş'e karşılık vermekten alıkoyamıyordum kendimi. Nefes nefese kalmış bir şekilde geri çekilip alnını alnıma yasladı. Nefeslerimiz karışırken boğuk çıkan sesiyle, "Ölümüme neden olacaksın kadın!" dedi. Sesi, içimi titretti. Kadifeyi andıran saçlarının arasına ne zaman karıştığını bilmediğim elimi çekip sert çenesine dokundum. Alt dudağımı ısırırken bu sefer dudaklarımı çenesi-

ne gömdüm. Sakalları hassas olan dudaklarıma battı. Hava buz gibiydi ama sırtımdan aşağı damlayan ter damlalarını hissediyordum. Bedenim alev alev yanıyordu, tıpkı onunki gibi.

"Sen beni her öptüğünde, tenime her dokunduğunda için için yanıyorum," diye fısıldadım. Çenemi havaya kaldırıp dudaklarını dudaklarıma mühürledi. Kısa bir an sonra geri çekilip yanan gözlerini gözlerime dikti.

"Senin kalbine menfa edildim ben."

Bu sözler kalbime paslı bir çiviyle kazındı. Kazınırken kanlar aktı, kanlar kurudu. Kalbime kati surette silinmeyecek bir emare bıraktı. Dudakları boynumdaki hızlanan nabzımı buldu, nabzımı öptü. İşte ben yine ölüp onda can buldum.

* * *

Tenimde gezinen sıcak ellerin verdiği his, uykumun tatlı kollarından çekiyordu beni. Yüzümde kocaman bir gülümseme oluşurken sırtımı arkamdaki bedene yasladım. Kuş tüyü hafifliğinde minik ama etkisi büyük buseler, yüzümün her bir noktasında geziniyor, öpülmedik yer bırakmıyordu. Karnımın üzerindeki el, daireler çizerek tüylerimi ürpertiyordu.

"Günaydın,"

Gözlerimi açmadan konuşmuştum.

"Günaydın."

Verdiği cevapla nefesi, kulağımın altındaki hassas noktaya çarparak içime titreşimler yollamıştı. Gözlerimi açınca parlak cıva rengindeki gözlerle karşılaştım. Derin bir nefesle doldurdum içimi. Güne onunla başlamak tarifsiz bir histi. Ateş tam dudaklarıma doğru eğilmişti ki odada yankılanan telefon sesi buna engel oldu. Homurdanarak komodinin üstündeki telefonu aldı, yüzündeki ifade gülmeme neden olmuştu. Telefondaki arayan ismi görünce yüzündeki ifade sevgiye dönüştü.

"Efendim Ayten Sultan."

Ciddiyetle dinlerken hafifçe gülümsedi.

"Biliyorum annem."

Suratını asarken biraz uzaklaşmaya çalıştım. Tutuşunu sıkılaştırıp beni göğsüne yasladı. "Tamam bir saate oradayız," deyip telefonu kapattı. Merakla yüzüne bakınca uzanıp burnumu öptü. "Bir saate annemlere kahvaltıya gidiyoruz. Tanışma zamanınız geldi," deyince ne diyeceğimi şaşırdım. Ateş itiraz etmeme izin vermeden yataktan kalktı. Ardından beni de yataktan kaldırdı. Ateş duşa girerken ben de hazırlanmak için üst kata çıktım. Kısa bir duşun ardından, aynanın karşısında nemli koyu kumral saçlarımı tararken stresten dolayı midem bulanıyordu. Stres bedenimde kol gezerken aynı zamanda mutluluk da hissediyordum. Beni ailesi ile tanıştıracak olması çok ince bir hareketti. Dalgınca saçlarımı taramaya devam ederken kapı çaldı. Tarağı bırakıp kapıyı açmaya gittim. Ürkek yeşil gözlerim, mavi gri tonlarında olan gözlerine takıldı.

"Çok güzel olmuşsun."

Sözleri karşısında hafifçe gülümsedim. Uzanıp kolunu belime doladı. Beni kendine çekerken dudakları boynuma dokundu. Başımı kaldırıp yanağına minik bir öpücük kondurdum.

"Teşekkür ederim."

Bakışlarım heybetli bedeninde dolandı, üzerinde hâkî rengi gömlek ve siyah kot vardı. Her zamanki gibi nefes kesici görünüyordu. Hayranlık dolu gözlerle onu incelerken "Sen de fena olmamışsın," dedim. Hafifçe sırıttı.

"Mükemmel olduğumu biliyorum bebeğim."

Kendini beğenmiş tavrı karşısında sahte bir memnuniyetsizlikle yüzümü buruşturdum.

"Hadi çıkalım, bay mükemmel."

Sözlerim karşısında ufak bir kahkaha attı. Son kez aynaya bakıp hafif göz makyajım ve toprak tonlarındaki rujumdan

memnun bir hâlde elini tuttum. Birlikte evden çıkarken stres yine saklandığı yerden çıktı. Annesiyle daha önce tanışmış olmama rağmen sakin olamıyordum. Çünkü o zaman ki durum çok farklıydı. O hastamdı ve oğlu ile sevgili değildim. Heyecanlanınca hep olduğu gibi midem kasıldı. Arabanın camını açıp derin bir nefes aldım. Ateş'in elini, stres yüzünden buz gibi olan elimin üzerinde hissettim. "Sakin ol lütfen," deyip elimin üzerine minik bir öpücük bıraktı, başımı olumlu anlamda salladım. Varlığı ve dokunuşları sakinleştiriyordu. Yarım saatin ardından arabadan indik. Yanıma gelip elimi sıkıca tuttu. İki katlı eve doğru ilerlerken bahçenin güzelliği dikkatimi çekti.

"Çok güzel."

Sonbahar gelmesine rağmen hâlâ solmamış olan pembe tonlarındaki çiçeklere baktım. Hayranlık dolu sesimi duyunca Ateş bana dönüp "Annemin eseri. Çok sever bahçe işlerini," diyerek beni bilgilendirdi. Zili çaldık. Ayten Hanım, sevgi dolu bir ifadeyle önce oğluna sarılıp onu öptü. Sonra dönerek yüzünde mesafeli bir ifadeyle bana hafifçe sarıldı. Yüzündeki mesafenin nedenini çözemediğim için üstünde durmamaya karar verdim. Üzerindeki krem elbisesi, ela gözleri ve açık kumral saçlarıyla çok güzel olmakla beraber, yüz hatlarıyla Ateş'e çok benziyordu. Beraber içeri girerken bizi karşılayan iki erkeği gördüm. Ateş'in fizik konusunda babasına çektiği ortadayken karizmasını da ondan aldığını anlamıştım. Babası en az Ateş kadar uzun boylu, yapılı bir adamdı, koyu kahve saçları ve mavi gözleriyle bir hayli de yakışıklıydı. O da bana hafifçe sarılarak gülümseyen bir ifadeyle "Hoş geldin güzel kızım," dedi. "Hoş buldum efendim," dedikten sonra Ateş'in kardeşi olduğunu düşündüğüm adamı gördüm. "Sen de Ömer Asaf olmalısın," dediğim de uzun boylu adam bana bakıp tok bir sesle "Sadece Asaf," deyip elini uzattı.

"Ömer'i kullanmayı pek tercih etmiyor."

Ateşin sözleri üzerine başımı olumlu anlamda salladım,

elimi çekerken onu inceledim. Beyaz tenine tezat olan siyah saçlara ve insanın içini ürperten mavi gözlere sahipti. Bakışları dondurucuydu, resmen üşüdüğümü hissederken Ateş'e doğru yanaştım.

"Verda ben de, memnun oldum."

Krem rengi kanepeye geçerken Ateş kulağıma eğilip "O biraz soğuktur," dedi. Sessizce "Fark ettim," dediğimde güldü.

"Nasılsın Verdacım?"

Ayten Hanım'a dönüp yavaşça gülümsedim.

"Teşekkür ederim efendim, siz nasılsınız?"

Bezgin bir şekilde "Sürekli yükselen tansiyonum dışında gayet iyiyim," deyince başımı salladım yavaşça. Biraz daha muhabbet edildikten sonra Ayten Hanım sevecen bir şekilde "Hadi kahvaltıya geçelim," dedi. Hep beraber yemek masasına ilerledik. Krem tonlarının hâkim olduğu ev, şık olduğu kadar kahve tonlarının kattığı havayla beraber de çok sıcaktı. Yuva gibiydi. Bizim evin aksine. Boğazım düğümlendi, yutkunurken kardeşimin öyle bir evde büyüyor olduğu gerçeği içime oturdu.

"İyi misin?"

Sandalyemi çeken Ateş, kulağıma eğilmiş sessizce sormuştu bu soruyu. Gözlerimi hızla kırpıştırırken başımı olumlu anlamda salladım. Ailesine aldırmadan şakağımı öpüp "İyi ol güzelim," dedi. Hafifçe kızarırken sandalyeye yerleştim. Babası ve annesi bize bakarken yüzlerinde yumuşak bir ifade oluşmuştu. Gözlerimi kaçırıp önümdeki yemeğe odaklandım. Kahvaltıda neredeyse kuş sütü eksikti. Uzun zamandır bu kadar yediğimi hatırlamıyordum. Her şeyden önce kahvaltıyı olduğundan daha lezzetli kılan şey kesinlikle sıcak, samimi ortamdı. Ateş, babası ve kardeşi hep birlikte muhabbet hâlindeydiler ve sürekli şakalar yapıyorlardı. Her konu hakkında konuşuyor, bazen atışıyor bazen de kahkahalarla gülüyorlardı. Özellikle takım söz konusu olduğu zaman gerçekten çok komiklerdi. Her biri farklı bir ta-

kim tutuyordu çünkü.

"Bence de en iyi takım Beşiktaş değil mi Verdat?"

Ateş'in babasına döndüm. Bir an için ne diyeceğimi bilememiştim, bu yüzden "Ben bu konu hakkında sessizliğe uğ-muyorum," dedim. "Çünkü en iyi takımın Galatasaray olduğunu biliyor," diyen Ateş, gözlerini kısarak bana baktı. Gözlerimi kaçırırken "Öyle değil mi sevgilim?" diye sordu. Sıkıntılı bir ifadeyle konuştum.

"Tam olarak değil."

Asaf hafifçe gülerken bu gece ilk defa bana sıcak bir tepki vermişti bu buz adam.

"Fenerbahçeli."

Ateş dehşetle bana baktı. "Değilsin," dedi. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Omuz silkerken "Öyleyim," dedim. Babası gülmeye başlarken Asaf sandalyeye yaslandı.

"Ben kazandım."

"Böyle olacağını biliyordum," diyen babasına tuhaf tuhaf bakarken "Neler oluyor?" diye sordum. Ayten Hanım araya girerek açıkladı.

"Olan şu, kendi aralarında iddiaya girmişlerdi. Asaf her zaman Ateş'in sevdiği kadının Fenerbahçeli olacağını söylüyordu. Ateş aksini savunduğu için de iddiaya girdiler. Ve sanırım Ateş kaybetti."

"Şimdi seni daha çok sevdim kızım." diyen Mehmet Bey'e mahçup bir şekilde bakarken Ateş'e döndüm.

"Peki kaybeden ne yapacak?"

Omuz silkti.

"Kazananın istediği bir şeyi sorgusuz sualsiz yerine getirecek. Ne zaman, hangi vakitte isterse."

Konuşurken suratı beş karıştı. "Alış abi ben kaybetmem," diyen Asaf, arkasına yaslandı. Gözlerinde bu durumun hoşuna

gittiğine dair parıltılar vardı.

"Her neyse. Hem o ileride Galatasaraylı olur."

"Hiç öyle bir planım yok," deyince kulağıma eğilip sessizce konuşmaya başladı.

"Ben seni ikna ederim, merak etme sen." Elinin dış yüzeyini yavaşça bacağımda dolaştırdı. Kızarırken sertçe ona baktım. Hafifçe gülümsemeye çalışarak "Göreceğiz," dedim. Bacağımı hafifçe sıkıp elini çekerken kendinden emin bir sesle konuştu.

"Göreceğiz."

Daha şimdiden yenilmiş gibi hissediyordum nedense.

"Bu kadar maç muhabbeti yeter. Kahve içelim."

Annesi ile beraber mutfağa geçerken Ayten Hanım kahveleri yapmaya başladı. Evin yardımcısı da mutfağı topluyordu. Mehmet Bey, kahvesini karısının elinden içmek istediği için kahveleri hep Ayten Hanım yaparmış. Bardaklara suyu doldururken kolumun üzerinde Ayten Hanım'ın elini hissettim. Merak ve şaşkınlıkla ona baktım.

"Teşekkür ederim."

Aniden gelen bu teşekkür karşısında fallamıştım.

"Ne için?"

Ela rengi gözleri hüzünle baktı. "Oğlum çok acı çekti. Bu mutlu hâllerini görmeyeli ne kadar uzun zaman oldu tahmin edemezsin. Aşkın ona iyi gelmiş. Artık yine gülümsüyor, hem de içten bir şekilde. Oğlumu tekrar bana kazandırdığın için teşekkür ederim," deyip yavaşça sarıldı bana. Gözlerim doldu, ben de ona sarılırken ne diyeceğimi bilemedim.

"Asıl böyle bir evlat yetiştirdiğiniz için ben teşekkür ederim."

Geri çekilip elini yanağımın üzerine yerleştirdi.

"Yüzün kadar kalbin de güzel senin."

Hafifçe iç çekti, bakışları bir an dalarken konuşmaya devam

etti.

"Her şeye rağmen iyi ki çıktın onun karşısına."

Kızaran yanaklarımla ne demek istediğini soracağım sırada Ateş içeri girdi.

"Nerede kaldınız?"

Annesi geri çekilirken sahte bir öfkeyle "Sabırsız oğlan," diye söylendi. Kahvelerin bulunduğu tepsiyi alıp içeri geçerken Ateş, kollarını belime doladı.

"Nasılsın?"

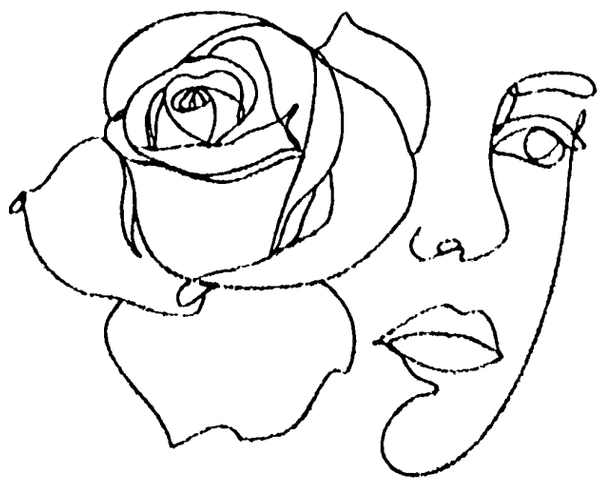
Kollarımı boynuna dolayıp aşkla bakan gözlerine baktım. "Çok iyiyim, beni ailenle tanıştırdığın için çok teşekkür ederim," dedim. Dudakları yanağımda usulca dolaşırken "Seni sevdiler," diye mırıldandı. "Ben de onları çok sevdim," dediğimde gülümseyerek geri çekildi ve alnımı öptü.

"Hadi içeri girelim, gül güzelim."

Saçımı kulağımın arkasına itelerken mahçup bir sesle "Bana böyle seslenmeni seviyorum," dedim. "Bana böyle bakmanı seviyorum," dedikten sonra elimi tuttu, beraber içeri girdik. Muhabbet muhabbeti açarken Asaf, babamın ne iş yaptığını sordu.

"Doğan İletişim Holding'in sahibi."

Yanımda oturan Ateş'in gerildiğini hissettim. Babasının gözleri kısılırken elindeki bardağı sıktığını fark ettim. Şaşkınlıkla onlara baktım. Ayten Hanım'ın resmen rengi kaçmıştı. Bakışlarım A : dudaklarını birbirine bast

"Cengiz I

karı salladım.

Asaf'ın sc

ı. Sanırım bu

Sırtımdan aş

u tanışmanın

aile ile baban

pek de iyi bir

21
GÜL CENNETİM

Önümdeki çay bardağına bir miktar şekeri ilave ettikten sonra dalgınca karıştırmaya başladım. Elimden geldiğince içinde bulunduğum andan, yüzleşmem gereken sorunlardan kaçıyordum. Sıkıntılı bir nefes çekerken içime, bakışlarım beni izleyen anneme kaydı.

"Eve gelmek yerine burada buluşmak istemeni anlamıyorum."

Annemin soğuk ses tonuyla sarf ettiği sözler üzerine yanağımın iç kısmını ısırdım. O gece olanlardan ve babamın evime gelip sergilediği despot tavrından sonra bir daha o eve gidebileceğimden emin değildim.

"O eve gelmek istemiyorum. Son hatıralarımın pek de iyi olduğu söylenemez."

Kuru bir sesle söylediğim sözlerden sonra annem, öylece bana bakıp kahvesinden minik bir yudum aldı. Gözleri bir an olsun gözlerimden ayrılmıyordu. Sırtını koltuğa yaslayıp kollarını önünde bağladı.

"Artık tek başına yaşıyorsun öyle mi?"

Yüzümde istemsiz bir şekilde alaycı bir gülümseme oluştu.

"Ne o beni merak etmeye mi başladınız Asuman Hanım?"

Annemin bakışlarındaki soğukluk değişmedi.

"Sen benim kızımsın, seni merak etmem kadar normal ne olabilir ki?"

Hafifçe omuz silktim. Annem bizi umursamayacak kadar meşgul biriydi. Evimi görmeye bile gelmemişti. Teklif etmeme rağmen hem de.

"O adamı çok mu sevdin?"

Bakışlarım, bardağı sıkıca tutan ellerime kaydı. Alt dudağımı ağzımın içine yuvarladım. Annem sert bir soluk almak dışında cevap vermedi. Birkaç dakika sonra gözlerimi sabitlediğim noktadan kaldırıp anneme çevirdim. Gözlerindeki soğukluk kırıldı. Hafifçe öne doğru eğildi.

"Bir daha bu konu hakkında konuşmayacaksın."

O kadar sakin bir şekilde söylemişti ki sözlerini, "Neden?" diye sormaktan alıkoyamadım kendimi. Gözlerini kaçırdı.

"Seni ilgilendirmeyen konular bunlar."

İçimde ansızın bir öfke patladı. Öne doğru eğildim.

"Anne, biz neden diğer aileler gibi değiliz? Dur, cevap verme." Öfkeyle soluyarak devam ettim. "Çünkü annemin kalbi, bizi sevmeyecek kadar başkasıyla doluymuş."

Dolan gözlerimi kırpıştırırken titreyen sesimle konuşmaya devam ettim.

"Hiç mi sevmedin bizi? Bu yüzden mi aldatılmanı bile umursamadan o evde kaldın?"

Sert bir şekilde "Sus artık!" demesine rağmen devam ettim. "Biz niye diğer aileler gibi olamadık? Niye sevmedin bizi?"

Annem bu soruları beklemiyordu. Yüzü sararırken belki de ilk defa annemi, ne diyeceğini bilmez bir hâlde gördüm. Asuman Hanım ilk defa susmuştu. Afallamış bir hâlde "Ben-" sözünü bitirmesine izin vermeden "Neden anne?" diye sordum. Annem gözlerini yumdu. Birkaç dakika o şekilde kaldıktan sonra yeşil gözlerini açıp onunla aynı renk olan gözlerime baktı. Gözleri bu sefer soğuk değildi. Derin bir nefes aldı.

"Hiçbir şey bilmiyorsun Verda."

Kaşlarım çatıldı.

"Bu da ne demek oluyor?"

Başını iki yana doğru salladı. "Anlatamayacağım şeyler yaşandı. Tek söyleyebileceğim şey," deyip durdu ve uzun uzun gözlerime baktı. "Ben, seni ve Güneş'i sevdim." dedi. Kaşlarım çatılı bir hâlde onu izlerken "Peki babam?" diye sordum. Derin bir nefes aldı.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Buraya artık evine dönme zamanının geldiğini söylemek için geldim."

Ne diyeceğimi bilemez bir hâlde ona bakıyordum.

"Şu an tek sorun benim eve gelmem mi?"

Annemin cevap vermesine izin vermeden "Kocan seni sevmiyor, sen onu sevmiyorsun. Siz neden hâlâ boşanmıyorsunuz?" diye patladım. Annem öne doğru eğildi, yeşil gözleri çakmak çakmak olmuş, öfkeden parlıyordu.

"Haddini aşan meselelere daha fazla karışma ve evine dön. Baban da benimle aynı fikirde. Bir an önce eve dönmeni istiyoruz."

Başımı ellerimin arasına aldım.

"Gelmeyeceğim."

Annem ayağa kalktıktan sonra elini uzatıp saçlarımı okşadı. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda gözlerinde hüzünlü bir ifadenin olduğunu gördüm.

"Geleceksin kızım, baban gelmeni istiyor. Eğer Cengiz bir şeyi istiyorsa yapmaktan başka şansın yoktur."

Ardından cümlesini açıklamadan arkasını dönüp gitti. Kafamın içinin sorularla dolmasına neden olmuştu. Saçlarımı öfkeyle geriye doğru attım. Bugün o kadar uzun ve yorucu bir gün olmuştu ki bitkin hissediyordum. Önce Ateş'in ailesi ile kahvaltı yapmıştık ve babasının babamın adını duyduğunda verdiği tepkiye bir hayli şaşırmıştım. Fakat Ateş ve babası, babamı tanımadıklarını iddia ederek beni geçiştirmişlerdi. Ardından annem arayıp eve gelmemi söylemişti. Kabul etmeyince kafeye

gelmiştik ve babam hakkında söyledikleri aklımı karıştırmıştı. Neler oluyordu böyle? Neden yıllardır yaşadığım hayatın bir paravandan ibaret olduğunu hissediyordum?

Sıkıntılı bir nefesle çantamı alıp ayağa kalktım. Sıcak kafeden çıktıktan sonra dışarıdaki dondurucu hava, tüm hücrelerime sızdı. Bedenimi saran titremeyle beraber taksi beklemeye başladım. Neyse ki birkaç dakika içinde gelmişti. Allak bullak bir hâlde arka koltuğa yaslandım. Saat dört olmuştu. Ateş evinde beni bekliyor olmalıydı. Şimdiden onu özlemiştim, yanımda olmasını istiyordum. Ona ihtiyacım vardı. Tüm kırgınlıklarımı, yaralarımı ufak bir bakışıyla unutturabiliyordu. Yüzümde buruk bir gülümseme oluştu. Ateş, güzel seviyordu, kırıldığım yerden öpüyor, tam o noktadan seviyordu. Üzmeden, incitmeden. İyileştirerek seviyordu beni. Ruhuma dokunuyor, kalbime sızıyordu. Şu an ona sığınıp annemi, sorunlu ailemi, konuşmalarımızı, her şeyi unutmak istiyordum. Akıp giden yollarla beraber annemin sözleri beynimde yankılanıyordu.

"Geleceksin kızım, baban gelmeni istiyor. Eğer Cengiz bir şeyi istiyorsa yapmaktan başka şansın yoktur."

Benim tanıdığım babam böyle biri değildi. İçime çöreklenen sıkıntı, nefes almamı güçleştirdi. Nedense artık hiçbir şeyden emin olamıyordum. Keşke her şey daha farklı olsaydı. Başımı cama yasladığım uzun dakikalar ardından arabadan inip eve doğru yürüdüm. Her şeye rağmen kalbim hızla çarptı. İçimde buruk bir heyecan vardı. Asansöre binince evinin bulunduğu katın düğmesine bastım. Asansörden inince zile bastım. Bakışlarım ayaklarımın üstündeyken kapı açıldı.

"Güzelim?"

Başımı kaldırıp güzel gözlerine baktım. İçimdeki kelebekler tüm kuvvetiyle çırpınarak beni nefessiz bıraktı. Gözleri neden bu kadar güzeldi sanki? Bir şey demeden kollarımı uzattım. Yüzünde içten bir gülümseme oluşurken beni tutup hızla ken-

dine çekti. Kolları belime dolandı, yüzüm sıcacık, huzur dolu göğsüne gömüldü. Kalp atışları kulağıma çalındı. Dudakları saçlarıma hayat verirken yanağımı göğsüne sürttüm. Kokusunu soludum, kokusu her zaman olduğu gibi safi huzurdu. Biraz geri çekilip parlak cıva rengi gözleriyle gözlerime baktı.

"Hoş geldin."

Dudaklarını alnıma yaslayıp derin bir öpücük kondurdu. "Hoş buldum," diye fısıldadım. Ardından geri çekilip elimi tuttu. Beraber içeri girerken "Annen ile buluşman nasıl geçti?" dedi. Omuz silkerek "Garip." dedim. Tam cevap vereceği sırada tiz bir kadın sesi "Kim gelmiş?" diye bağırdı. Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken kısık bir sesle "Yalnız değil miydin?" diye sordum.

"Serkan ve arkadaşı da var."

Salona girince kadını gördüm. Bu geçen gece gördüğüm kadındı. Bakışlarım, bak bak bitmeyen bacaklarının ardından yüzüne doğru çıktı. Küt kesimli sarı saçları ve açık kahverengi gözleri olan güzel bir kadındı. Saçlarının uçları, ince dudaklarına sürdüğü kırmızı rujla aynıydı. Uzun, ince bedeniyle güzel ve farklı bir havası vardı.

"Selam, sen Verda olmalısın değil mi?"

Başımı aşağı yukarı doğru sallarken Ateş kadını gösterdi.

"Ve bu da Serkan'ın arkadaşı Hande."

Arkadaşının bu kadar dikkat çekici olduğunu bilmiyordum ve bunlar kaç gündür beraber takılıyordu. Çok güzel! Sesimi çıkarmadan ona bakarken "Memnun oldum," dedi. Kısaca "Ben de," dedim. Acaba ikisi evde tekler miydi diye düşünürken Serkan içeri geldi.

"Verda hoş geldin. Tekrar karşılaşmak ne güzel."

Geçen seferki karşılaşmamız aklıma gelince yanaklarım kızardı. Evi resmen ağlayarak terk etmiştim. Saçımı kulağımın arkasına iteledim.

"Nasılsın Serkan?"

"İyiyim. Seni daha iyi gördüm."

Yanaklarımdaki kızarıklık artarken kanepeye geçtik. Ateş beni göğsüne yasladı. Hande'nin bakışları bize kaydı. Gözlerindeki ifade hiç hoşuma gitmemişti. Fakat bakışı, o kadar hızlı sürede kayboldu ki hayal gücümün bir ürünü sansam da ilerleyen dakikalarda Hande'nin, Ateş'e karşı bir ilgisi olduğunu anlamıştım. Konuşurken sürekli temas hâlindeydi. Bu tavrı sinirlerimi iyiden iyiye bozuyordu.

"İyi misin güzelim?"

Zoraki bir gülümsemeyle "İyiyim," dedim.

"Hande, hadi çıkalım biz de. Filme geç kalacağız."

Serkan'ın sözleri üzerine Hande istemeyerek de olsa kalktı. Bu kızı hiç sevmemiştim. Kıskançlık tohumları çiçek açmıştı içimde. Belli etmemek için büyük uğraş veriyordum. Neyse ki birkaç dakika içinde Serkan ve Hande gittiler.

"Daha ne kadar kalacaklar burada?"

Ateş saçlarımı öperken "Temelli," dedi. Geri çekilip "Öyle mi?" dediğimde başını aşağı yukarı doğru salladı.

"Bizim şirkette çalışacaklar."

İşte bunu hiç beklemiyordum. İkisi sürekli yan yana olacaklardı. Mideme sert bir yumruk yemiş gibi oldum.

"Anladım. Neyse ben eve geçeyim."

Kalkmak için hareketlenince Ateş elimi tutup engel oldu.

"Gitme."

Gözlerine bakmadan "Üstümü değiştirmem lazım," dedim. "Değiştirme," deyip beni kendine doğru çekti. Dengemi kaybettiğim için göğsüne doğru düşmüştüm.

"Bir şeyler var sende."

Sözleri üzerine gözlerimi kaçırıp başımı olumsuz anlamda salladım.

"Anlat hadi, yoksa bu evden çıkmayacaksın küçük hanım."

"Anlatacak bir şey yok. Eve gidip üstümü değiştirmek istiyorum."

Ona bakmadan konuşmaya çalışıyordum çünkü baktığım an, gözleri beni anında içine çekecekti. Elini çenemin altına yerleştirdi, yüzümü ona doğru kaldırdı. Gözlerim krem renkli parkede takılıp kalmıştı.

"Yüzüme bak."

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Tam gözlerinin içine baktım. Eğilip şakağımı öptü. Dudakları yanağım boyunca kayıp kulağıma yaklaştı, "Anlat hadi," dediğinde yanağımın iç tarafını ısırdım.

Kendime engel olamadan "O kadının sana olan bakışlarını hiç sevmedim," dedim. Ateş bana baktı sonra ben alay edeceğini ya da kızacağını düşündüğüm sırada dudakları dudaklarımı buldu. Beklenmedikti öpücüğü, beni gafil avlamıştı. Ne yapacağımı bilemez hâlde kalırken dili dudaklarımın arasından kaydı. İçim titrerken elim ensesine tırmandı. Yumuşak kadifemsi saçlarının arasında gezerken öyle güzel öpüyordu ki nefes alamıyordum. Alt dudağımı çekiştirerek geri çekildi. "Kıskanç kedi seni," dedikten sonra kabaran kırmızı dudakları alnımı öptü. Öpücüğü şakağımdan kayarak çeneme kadar indi. Yumuşacıktı, kıyamıyor gibiydi, bir o kadar da sertti. Can alıcıydı, aynı zamanda da can vericiydi. Sıcak nefesi boynumun kıyısına çarptı, nefesi nefesimi kesti. Dudaklarını tenime yaslayıp tam nabzımın üzerine derin bir öpücük kondurdu. Ardından köprücük kemiğime burnunu sürterek aşağı indi. Göğsümün oluğunda soluklanırken boğuk sesiyle konuşmaya başladı. "Burası var ya burası," deyip derin bir nefes daha aldı.

"Kimsenin dokunamayacağı mabedim. Burası benim cennetim, sadece benim gül cennetim."

İçimde bir şeyler erirken tenimi bir kere daha öptü. Dudakları tenimi iyileştiriyor, can veriyordu. Göğsümdeki adamın

saçlarını öptüm, kısık çıkan boğuk sesimle "Senin her öpücüğün tenimde çiçekler açtırıyor, bak tenim nasıl da can buluyor sende," diye fısıldadım. Alnını göğsüme yasladı. Sözleriyle bir kez daha emsalsiz bir aşka düştüm. Ateş, yavaşça beni ters çevirip altına aldı. Ardından yüzünü yukarı kaldırıp dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdı.

"Sadece sen güzelim, sadece sen. Başka şeyler düşünme."

Yanaklarımdaki kızarıklık artarken göğsüne sokuldum. "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım. Elimi geniş göğsüne yerleştirip tenine görünmez halkalar çizmeye başladım. Ara ara minik öpücükler kondurup derin derin içime çektim kokusunu. "Benim minik sevgilim," diye fısıldadı kulağıma. Tam gülümserken "Benim minik kıskanç Verda'm," dedi tekrar. Utanç tüm bedenimi ele geçirirken yüzümü boynuna gömdüm. Kısık gülüşü duyulurken "Kıskanınca ayrı bir tatlı oluyorsun sen," dedi. Kızaran yanaklarımla başımı kaldırıp yüzüne baktım.

"O kadının sana olan bakışlarını gerçekten sevmedim ama ben. Ve beraber çalışacaksınız."

"Umrumda değil güzelim, o güzel kafanı böyle şeylerle doldurma."

Elini çekerken alnımı öptü. "Tamam," diye mırıldandım.

"Aferin benim güzelime."

"Yine de sana olan bakışlarını hiç sevmedim," deyince kahkaha atmaya başladı.

"Neden güldüğünü sorabilir miyim? Çünkü ortada gülünecek herhangi bir durum yok."

Aniden üstüme doğru eğildi, kollarımı başımın üzerinde sabitledi.

"Çünkü lanet olası yakışıklı herifin tekiyim. Şu yüze baksana, buna yenilmeyecek kadın var mı?"

Ağzım hayretle aralanırken kolumu elinden kurtarıp göğ-

şine vurdum. "Kendini beğenmişin tekisin," deyince hafifçe sırıttı.

"Olmamak elde değil."

Resmen benimle alay ediyordu. Ukala! Başımı iki yana sallarken altından kalkmak için hamle yaptım. Buna engel olurken burnunu burnuma sürterek gözlerini gözlerime sabitledi.

"Ama sadece seninim güzellik yüküm. Sadece senin."

Kalp atışlarım anında hızlandı. Gözlerim kapanırken "Sadece benim. En yanık tarafım," dedim. Dudakları dudaklarıma dokunurken ikimiz de anın bozulmasından korkar gibi öylece durduk. Gözlerim dolarken elim yüzüne dokundu, ona tutunmak ister gibi. Yüreğimi yakan sesiyle, "Vurgunum ben sana, vurgun," dedi ruhuna hapsolduğum adam.

* * *

"Verda, beni duyuyor musun?"

Dalgın bakışlarımı Eyşan'a doğru çevirdim.

"Bana mı seslendin?"

Eyşan gözlerini devirirken "En az bir beş kere falan evet," dediğinde kaşlarım havalandı.

"Hiç duymadım."

Kıkırdamaya başladı.

"Farkındayım. Sen iyice Leyla olmuşsun."

Sırıtmaya başladım. "Âşık olmak çok güzel," dedim hülyalı bir sesle. Aklım hâlâ dün yaşananlardaydı. Ateş'in sözleri yüreğime işlenmişti. Israrı üzerine gece onda kalmıştım. Sabah ise kollarından ayrılmak çok zor gelmişti. Özlem dolu bir iç çekerken Eyşan, sahte bir dehşetle konuşmaya başladı.

"Allah'ım, sen resmen sırılsıklam âşık olmuşsun!"

Eyşan'a parlayan gözlerimle bakarken başımı olumlu anlamda salladım.

"Onunla tamamlandım ben Eyyam."

Dalgın gözlerle iç çekti.

"Sanırım ben bunları sadece dinleyeceğim."

Elini omzuma yerleştirirken çikolata rengi gözlerine bak-tım.

"Bence bir gün dilediğin şeyleri yaşayacaksın."

Yüzünü buruşturdu.

"Yaşamak istediğimden pek de emin değilim. Baksana şu hâlime, ayakların bence yere basmıyor."

Sözleri üzerine kahkaha atmaya başladık. Ta ki çalan telefonuma kadar. Cebimden çıkarıp baktığımda Ahu'nun aradığını gördüm. Telefonu sessize aldım. O geceden sonra onunla görüşmemiştik. Flörtöz tavırları aklıma geldikçe çıldıracak gibi oluyordum. Bu yüzden onunla uzun süre daha görüşmek istemiyordum. Fakat Ahu, benimle aynı fikirde değildi. Çünkü hastanenin lobisinde oturmuş beni bekliyordu. Onu görünce kaşlarım çatıldı. Oflamamak için kendimi zor tutarken beni gördü. Ayağa kalkıp bana doğru gelmeye başladı. Gayet neşeli bir tavırla "Selam," dedi. Bu tavrı sinirlerimi iyice bozdu. Cevap vermediğimi görünce saçlarını kulağının arkasına iteleyip derin bir nefes aldı.

"Verda benimle konuşmayacak mısın?"

Sert bir sesle "Ne konuşmamı istersin," dedim. İnce kaşları çatıldı.

"Kaç yıllık arkadaşınım ben senin, neden böyle davranıyorsun?"

İçime dolan öfkeyle "On yıl," diye tısladım.

"On yıllık arkadaşımsın. Çocukluğumsun sen benim Ahu!"

Gözlerini kaçırırken zoraki bir gülümsemeyle konuşmayı başladı.

"Bak ne güzel kendin diyorsun işte! On yıllık arkadaşınım ben senin, bu muameleyi hak etmiyorum."

Dudaklarımdan gergin bir kahkaha döküldü.

"O gece içkiliydim, sınırı aştıysam özür dilemek istiyorum. Bir kahve bile içemez miyiz lütfen?"

Gergince alnımı ovdum.

"Sen o gece yeterince hatır kotanı doldurdun."

"Sadece hastanenin karşısındaki kafeye gidip kahve içelim ve konuşalım lütfen."

Ahu inatçıydı ve konuşmadan gitmeyecekti. Bu yüzden istemeyerek de olsa kabul ettim. Eyşan'a beni idare etmesini söyledikten sonra montumu ve çantamı alıp Ahu ile beraber hastaneden çıktık. Yolun karşısındaki kafeye girerken "Sadece beş dakika," dedikten sonra rastgele bir masaya oturdum. Çantamı ve telefonumu masaya koyduktan sonra ona baktım. Gözlerini irileştirip masumca "Beş dakika mı gerçekten?" dedi. Kollarımı önümde bağladım.

"İşim var, hastaneye gitmeliyim."

Masanın üzerinde birleştirdiği ellerine bakarken sabırsız bir ifadeyle "Seni dinliyorum Ahu," dedim.

"Sadece konuşmak istiyorum, neden bu kadar öfkelisin."

Gözlerim öfkeyle kısıldı.

"Telefonlarını açmayarak seninle konuşmak istemediğimi gayet net belirttim. Fakat bunu görmezden geldin. Bir şeyleri zorla yapmaktan vazgeç. Bu çok rahatsız edici olmaya başlıyor."

Kaşları çatıldı.

"Öyle bir şey yok Verda."

Ters ters yüzüne baktım.

"O gece sarhoştum ben. Yemin ederim ne yaptığımı bile doğru düzgün hatırlamıyorum. Zor günler geçiriyorum Verda. Sen de böyle davranırsan kime giderim ben. Yıllar sonra tekrar kavuştum ben sana. Uzaklaştırma beni kendinden."

Dolan gözlerine ifadesizce baksam da içim acımıştı. Ahu en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Onunla çok şey paylaşmıştık. O gece sınırı aşmış olsa da o Ahu'ydu. Çocukluğumdu.

"Ahu, o gece sınırı aştın."

"Özür dilerim, gerçekten hatırlamıyorum. Söz daha dikkatli olacağım."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bir yanım onu affetmek istese de diğer yanım kırgındı. Bu yüzden sessiz kaldım. Ahu özür dilemeye devam etti. Ne diyeceğimi ya da düşüneceğimi şaşırmıştım. Bu yüzden pek bir şey demedim. Eyşan hastaneye gelmem için mesaj atınca bu durumu yararıma kullandım. Öncesinde lavaboya gitmek için yerimden kalktım. Dakikalar sonra döndüğümde ayağa kalkan Ahu'yu gördüm.

"İşten ne zaman çıkacaksın?"

Montumu giydim. "Bu gece nöbetteyim." dedim. Ardından kafeyi terk ettik. Ahu eve gitmek için yanımdan ayrıldı. Yüzüme çarpan sert rüzgâr, fazla düşünmekten ağrıyan başımı daha beter hâle getiriyordu. Ahu ile konuşmak hiç iyi gelmemişti. Kafam daha çok karışmıştı. Baş ağrımın geçmesini umarak işime döndüm ama sanki gittikçe daha beter bir hâl alıyordu. Bir saatin ardından daha kötü hissediyordum.

"Verda hiç iyi görünmüyorsun."

Elimi şakaklarıma koymuş ovarken Eyşan'a baktım.

"Sanırım migrenim tuttu."

"Bence izin alıp eve git. Ben senin yerine nöbet tutarım bu gece."

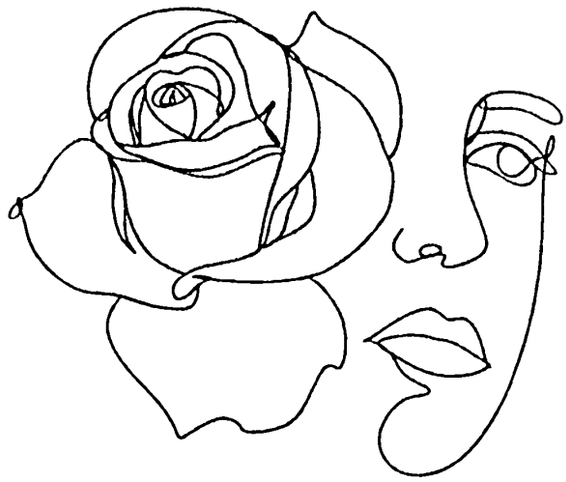
Eyşan'a minnetle gülümsedim.

"Teşekkür ederim bir tanem."

İzin aldıktan sonra eve gitmek için taksiye bindim. Cebimden telefonumu çıkarırken kapandığını gördüm. Telefonu açınca bir arama ve mesaj geldiğine dair bildirim gördüm. Üzerine tıklarken Ateş'in neredeyse bir buçuk saat öncesinde mesaj attığını gördüm. Yüzümdeki gülümsemeyle mesajı açıp okumaya başladım.

Ateş: *İşim erken bitecek bebeğim, yarım saate kadar şirketten çıkar eve geçerim, keşke sen de erken gelebilseydin...*

Yüzümdeki gülümseme büyürken başımı koltuğa yasladım. Güzel bir sürpriz olacaktı. Yarım saatin ardından duran taksiden indim. Kendi evime gitmek yerine Ateş'in evine geçtim. Sürpriz yapmak istediğim için bana dün verdiği anahtarla kapıyı açmak istedim. Fakat çantamın her köşesine bakmama rağmen anahtarı bulamadım. Evden çıkarken unutmuş olmalıydım. Tam kapıyı çalacakken kapı aniden açıldı. Karşımda gördüğüm kişiyle beraber gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Şaşkınlık bulunan sesimle "Ahu? Se-senin ne işin var burada?" diyebildim.

22
İHANET

Gökyüzü parçalanmış, yeryüzü ise ayaklarımın altında ufalanıyordu. Zamanın uğursuz bir köşesinde kilit altında kalmıştım. Nefeslerim ciğerlerime ulaşmıyor, kulaklarım uğulduyordu. Gözlerimi kırpıştırdım. Ahu hâlâ karşımda duruyordu. Yaşananlar lanet bir hayaldan ibaret değildi. En yakın arkadaşım, sevdiğim adamın evindeydi. Çocukluğum olan kız, saçları kabarmış, kırmızı ruju dağılmış bir vaziyette karşımda dikiliyordu. Ateş'in evinde, bu hâlde işi neydi? Burada ne haltlar dönüyordu böyle!

"Burada, bu hâlde ne işin var?"

Sesim o kadar boğuk çıkmıştı ki bana bile yabancı geldi. "Ben-" dedi, ardından susarak gözlerini kaçırdı. "Ne bu hâlin?" diye bağırdım. Ruhsuz adımlarla içeri girip üzerine yürüdüm. Ayaklarımın yere bastığından bile emin değildim. Karşımda yanlış bir şey yapmış gibi dikilirken içimde ani bir öfke patladı.

Dişlerimin arasından "Konuşsana!" diye tısladım. Cevap vermeyince elimi göğsüne yerleştirip onu sertçe iteledim. "Konuş," dedim tekrar.

"Beni o çağırdı."

Kaburgalarımın arasına küflü bir bıçak saplandı. Öne doğru sendeledim. Başımı iki yana doğru sallarken "Yalan söyleme," diye hıçkırdım. Ateş öyle bir şey yapmazdı!

"O çağırdı Verda."

Onu iteleyip sarsak adımlarla Ateş'in odasına koştum. Ağlayamayacak kadar kitlenmiştim. Odanın kapısı kapalıydı. Gözlerimi yumup içime sancılı bir nefes alırken kapıyı açtım. Kalbim sıkışıyordu, her an göğsümün içinde patlayacak gibiydi. Eğer böyle bir şey yapmışsa... Sımsıkı kapattığım gözlerimi açtım. Ateş, üstü çıplak bir hâlde arkasını dönmüş telefonuyla uğraşıyordu. Bana bakmadan konuşmaya başladı.

"Hâlâ gitmedin mi sen?"

Sesinde aşina olmadığım sert bir ton vardı. Dağınık yatağa ve çıplak sırtına bakarken boğazımdan kopan hıçkırığı durduramadım. Hızla arkasını dönüp bana baktı. Gözleri şaşkınlıkla açılırken yüzünü saniyeler içinde dehşet dolu bir ifade kapladı. Telaşla ayağa kalkıp bana doğru yürümeye başladı.

"Verda, ne zaman geldin yavrum?"

Çantam elimden düşmüş, dolan gözlerimle öylece ona bakıyordum. Sorusuna cevap veremedim. Bakmaya doyamadığım güzel yüzünün her bir parçası korku doluydu. Sırtıma saplanan bıçak öyle derine indi ki ucu kalbime değiyordu.

"Bakma böyle."

Elini uzatıp yüzüme yerleştirdi. Her zaman sıcak olan elleri şimdi soğuktu. Yaşananları hatırlatır gibi... Yüzümü elinden kurtarmak istiyordum ama yapamıyordum. Hareket edemiyordum, nefes dahi alamıyordum. Kuruyan dudaklarımı aralayıp kısık bir sesle "Yapmadım de," dedim. Yalvarır gibi "Verda,"

dediğinde boğazımdan kopan iniltiyle ellerimi havaya kaldırıp göğsüne yerleştirdim. Sıcak teni ellerimi yaktı. Gözyaşlarım usulca dökülürken ellerimi kaldırıp göğsüne vurdum. "Yapmadım de," diye yalvardım. Diğer elini de yüzüme yerleştirdi. Yüzümü sıkıca tutarken alnını alnıma yasladı.

"Yemin ederim bir şey yapmadım."

Cansız bakan gözlerim dağılan yatağa kaydı. Ardından çıplak göğsüne baktım.

"O neden dağınık bir hâlde senin evinde? Sen yarı çıplaksın? Yatak-" susup hıçkırıklarımın arasından öksürmeye başladım. "Yatak neden dağınık!" diye bağırdım. "Verda," dediği zaman ellerim bu defa daha sert bir şekilde göğsüne indi.

"Onu neden çağırdın Allah'ın cezası, neden?"

Hıçkırıklarım arttığı için susmak zorunda kaldım.

"Yemin ederim bir şey yapmadım. Yalan söylüyor, onu çağırmadım."

Onu duymazdan gelerek devam ettim.

"O benim arkadaşımdı, daha az önce benimleydi. Nasıl olur bu?"

Bir kez daha vurdum, içime dolan öfkeyi teninden çıkardım. "Yapma, canın acıyacak," dediği zaman daha hızlı vurdum. İnen her yumruk darbesi gözümden akan yaşa eşlik ediyordu. Gücüm yavaş yavaş tükenirken dizlerimin bağı çözüldü. Taşıyamadığım ihanetin altında ezilirken yere çökmeye başladım. O da benimle beraber yere çöktü. Sert bir sesle "Verda bana bak!" diye buyurdu. Bakmadım, bakamadım. Daha yüksek bir sesle "Bana bak dedim!" diye bağırdığında irkildim. Yüzümü havaya kaldırıp gözlerini gözlerime sabitledi. Gözlerindeki fırtınalar, kasırgaya dönüşmüştü. Beni her daim rahatlatan gözleri şimdi sadece onulmaz bir acı veriyordu.

"Verda'm, güzelim ben sana kıyar mıyım? Bize kıyar mıyım? Yapar mıyım böyle bir şey, gözlerime bak Verda. Yapar mıyım?"

Gözlerimden akan yaşlarla "Babam da yapmazdı," diye fısıldadım. Zehir dolu bir sesle "Ama yaptı," diye devam ettim. "Yapmam. Ben yapmam!" diye bağırdı. Yüzümü tutan elleri sertleşti.

"Sevdiğim her şey üzerine yemin ederim, seni aldatmadım."

Cevap vermemi beklemeden başımı tutup sıcak boynuna gömdü. Hıçkırıklarım teninde boğuldu. "Kokla. Bak, başka koku bulanmış mı tenime?" diye çaresizce konuştu. Teninin kokusunu usulca içime çektim. O kokuyordu, biraz da ben... Sakinleşmeye başlarken aklımı terk eden mantık geri geliyordu.

"Senden başkasının kokusuna bulanır mıyım ben? Başkasının tenine el sürer miyim?"

Beni göğsüne yaslarken hıçkırarak ağladım. "Ne seni ne kendimi aldatmam ben. Duydun mu beni? Asla," dedikten sonra geri çekilip yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"İnanıyorsun değil mi bana?"

Cevap vereceğim sırada kapının kapanma sesiyle yerimden sıçradım. Bizi dinlemiş olmalıydı. Ateş'e bir cevap vermeden kollarından sıyrılıp ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun?"

Gözlerimdeki yaşları silerken yüzüne baktım.

"Az önce çocukluğum olan dostum, bana iğrenç bir oyun oynadı, beni aldattı."

Çocukluğum içimde ölüyordu. Bu ihanet, ona dair her şeyi içimde öldürdü.

"Bana neden bunu yaptığını öğrenmeliyim."

Ayağa kalkıp elimi tuttu. "Üzülmeni istemiyorum," dedi. Başımı iki yana doğru sallarken arkamı döndüm. Hızlı adımlarla evden çıkarken asansörün düğmesine hızla baktım. Yukarı çıkmasını bekleyemezdim. Merdivenlerden koşar adımlarla inmeye başladım. Nihayet merdivenler bitince nefes nefese kalmış bir vaziyette dışarı çıktım. Soğuk hava tenimi ısırırken

ıslanan yüzüm sızladı. Yılın ilk karı, etrafı süslemeye başlamıştı. Ahu arabasına doğru ilerlerken "Bekle!" diye bağırdım. Adımları kesilirken bana doğru döndü.

"Ne istiyorsun?"

"Bana derdini anlatmanı istiyorum."

Gözlerine uzun uzun bakarken kahverengi gözlerinde eskiye dair bir şeyler, bana dair ufak da olsa duygular aradım, bulamadım. Gözlerinde ikimize dair iyi hiçbir şey kalmamıştı. Ben bunca zamandır bu bakışı nasıl göremedim? Gözlerindeki kini, kıskançlığı nasıl göremedim? Hayal kırıklığı dolu bir sesle "Yok," dedim. Duruşunu dikleştirdi.

"Ne yok?"

Sertçe sorduğu soru üzerine gözlerine bakarak acıyla konuşmaya zorladım kendimi.

"Çocukluğumuza dair gözlerinde hiçbir anı yok."

Alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Kalmadı çünkü."

Beynim uğulduyor, aklım olanları kavramayı reddediyordu. Şaşkınlıkla "Neden? Ne ara bu kadar nefret eder oldun benden?" dedim. Ellerini, karamel rengi uzun saçlarının içine sertçe geçirdi.

"Neden öyle mi, neden? Bunu içimizde daima en zeki olan kızımız mı soruyor?"

Bu tavrı kafamı karışırken "Ne diyorsun sen?" diye bağırdım. Bana doğru yürüdü.

"Çok zor şeyler söylemiyorum Verda, anlaman lazımdı."

Bu tavrı karşısında dehşete düşmüştüm.

"Sen hâlâ hangi yüzle bu tarz sözler sarf edebiliyorsun. Özür dilemen gerekirken, yüzünde zerre pişmanlık yok. Sen benim dostumdun! Sen benim kardeşim gibiydin! Nasıl yaparsın bu iğrençliği!"

"Umrumda değil! Sürekli beğendiğim erkeklerin seni seçmesinden bıktım."

Tokat yemiş gibi geriye doğru sendeledim.

"Hep en iyisini sen aldın Verda! Senden bu yüzden nefret ediyorum."

"Ben sana ne yaptım?"

Bağırarak sarf ettiğim sözler boğazımı acıttı. İyice bana doğru yanaşıp yüzünü yüzüme doğru eğdi.

"Sen hep en akıllı, en güzel, en iyi, hep endin. Her zaman. Bıktım, anlıyor musun beni bıktım! Ne yaparsam yapayım hiç yetişemedim ben sana. Hep beni bastırdın."

O kadar şaşkındım ki ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Ben öyle bir şey yapmadım."

Ahu kinini kusmaya devam etti.

"İşin tuhaf yanı bu ya, hiç farkında değildin. Etraftaki herkesi büyüledin. Lisedeki sevgilim bile âşıktı sana, sırf senin için çıktı benimle biliyor musun?"

Bahsettiği çocuğu hatırlayınca kaşlarım çatıldı. Ahu lise sona kadar çocuğun adını düşürmemişti ağzından. Okul kapanmaya yakın ise çıkma teklifi etmiş ve sevgili olmuşlardı.

"Saçmalama, Enes sana âşıktı!"

Gözlerinden akan yaşları hırsla sildi.

"Hayır! Hepsi oyundu, senin için yanaştı bana. Tabii sonradan sana ulaşamayacağını anlayınca bunu bana söyledi. Günlerce ağladım ben, haberin bile olmadı."

"Onun bana âşık olması benim suçum değil. Onunla doğru düzgün bile konuşmadım ben."

Ağlamaya devam ederken öfkeyle konuşmaya devam etti.

"Buna rağmen âşıktı işte sana. Çünkü güzeldin, zekiydin. Hiç öne çıkmama izin vermedin. Sonra tek varlığım olan abime âşık oldun. Abime, benim abime. Onu da almak istedin elimden."

Hayretler içinde onu dinlerken "Sen ne saçmalıyorsun?" diyebildim. Bu nefreti yıllarca nasıl içinde taşımıştı, aklım almıyordu. "Her şeyi ben yaptım," deyip haince sırıttı.

"Seni hiç sevmedi, bunu bile bile seninle sevgili olmasını sağladım. Sonra seni aldattığı kızla tanıştırdım onu. Sonra da senin her şeyi öğrenmeni sağladım. Kaybetmek nasıl bir duyguymuş Verda? Sen onu severken onun başkasını istemesi nasılmış?"

Kocaman açılan gözlerimle ona bakıyordum. Bunca yıldır koynumda bir yılan beslemiştim. Geriye doğru sendeledim. Gözlerindeki nefrete bakarken kısık bir sesle konuşmaya başladım.

"Bu kadar nefret ettiğin birinin yanında neden durdun?"

Başını kaldırırken yüzünü zalim bir ifade bürünmüştü. Midem bulanmaya başladı. Sertçe yutkundum. Rüzgâr sertçe esti o sırada, yağan kar hızlandı. Bedenim öyle büyük bir şokla sarsılmıştı ki soğuk havayı bile hissetmiyordum.

"Ne hâlde olmak istediğini görmek istedim. Mutsuz oluşunu görmek istedim ama sen yine toparlanmayı başardın. Seni yıkmak için abim ve nişanlısı ile karşılaşmanı istedim ama sen yine yıkılmadın. Çoktan seni ayakta tutacak birini bulmuştun çünkü. Yalan yok, sonrasında Ateş için yanında oldum. Onu istiyorum."

Ahu'nun sözleri son noktaydı, dolmak üzere olan bardağa son damla düştü, bardak taştı. Elim havaya kalkıp yüzünde patladı. Yüzü geriye doğru savrulurken yanağında parmak izlerimin kırmızı çizgileri belirmeye başladı. Eli yüzüne giderken "Sen ne hakla bana vurabilirsin!" diye bağırdı. Onu sertçe iteledim. "Sen iğrenç bir insansın! Defol git hayatımdan," diye haykırdım. Geriye doğru yürürken sırtım göğsüne çarptı. Ateş kolunu belime dolarken "Bu kadar yeter," dedi. Ahu'nun özlem dolu gözleri Ateş'i buldu.

"O gece barda sen de benimle konuştun, bana karşılık verdin. Kabul et Ateş, sen de beni istiyorsun."

Ateş'in göğsü öfkeyle yükseldi.

"Hasta mısın lan sen?"

"İnkar etme boşuna," dediği zaman Ateş cevap verdi.

"Benim istediğim tek bir kadın var o da yanımda. Şimdi defol, yemin ederim bir daha karşımıza çıkarsan bu kadar nazik olmam. Bizden, özellikle Verda'dan uzak duracaksın. Canını yakarım, inan canımın canı yanarsa ben de senin canını acımadan yakarım."

Ateş'in ölüm sakinliğindeki sesi üzerine Ahu, geriye doğru sendeledi. Tüm gücüm bedenimden çekilmişti. Çocukluğum, onunla geçen yıllarım acımasızca katledilmişti. Göğsümde kurulan cenazede bir başıma kalmıştım. Hırsla arabasına binip uzaklaşmasını izlerken tüm duygularım alınmış gibi hissediyordum. Apartmana yönlendirilişimi, asansöre girişimi hayal meyal hatırlıyordum. Ateş'in yönlendirmesiyle kukla misali hareket ediyordum. Onun evine gelince az da olsa kendime geldim. Açık kapıdan içeri girmeden durdum.

"Evime gitmek istiyorum."

Ateş tam konuşacağı sırada "Tek başıma," diye ekledim.

"Hayır, ben de geleceğim."

Yüzümü sıvazlarken başımı yorgunca iki yana doğru salladım.

"Şimdi değil Ateş, yalnız kalmam gerek."

Ardından cevap beklemeden evimin bulunduğu kata çıktım. Ama Ateş inatçıydı. Hemen arkamdaydı. Öfkeyle ona doğru döndüğüm sırada elindeki çantamı gördüm. Utanırken bir şey demeden kenara çekildim. Ateş çantamdan anahtarımı çıkarıp kapıyı açtı. Eve girip uyuşan bedenimle kanepeye çöker gibi oturdum. Beynim durmuştu sanki, benliğim, bu denli nefreti kaldırmıyordu. Gözlerimi kapatırken aklıma önce Ahu ile lise

yıllarında geçirdiğim anılar geliyordu. Beni koruyuşu, kimsenin bana kati surette laf söylemesine izin vermeyişi ya da başım sıkıştığında ilk onun yardım ettiği anlar gibi... Sonra bir de az önce sarf ettiği sözler yankılanıyordu beynimde. Ne çok şey varmış meğer içinde, ne çok kıskançlık ne çok hırs ne çok nefret! Aklım almıyor, mantığım bu derece gereksiz olan kini kabullenemiyordu. Gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. Ateş'in beni göğsüne yasladığını hayal meyal fark ettim. Buz gibi olan bedenime sıkıca sarıldı.

"Onun için ağlama."

Kollarının arasından sıyrılıp ayağa kalktım. Yüzümdeki yaşları silerken "Ateş yalnız kalmak istiyorum," dedim. Ateş ayağa kalkıp kısılı gözleriyle yüzüme baktı.

"Hâlâ şüpheleniyor musun benden?"

Ona arkamı döndüm.

"Sadece yalnız kalmak istiyorum."

Kolumu tutup "Neden?" dediğinde öfkeyle ona döndüm.

"Konuşmak istemiyorum."

Başını yana doğru eğdi.

"Bana da öfkelisin."

Kolumu elinden sertçe çektim. "Neden konuşmak istemediğimi anlamıyorsun ki?" diye söylendim. "Çünkü nedenini anlamıyorum," diye patladığında yüzümü ona doğru çevirdim. Dudaklarımdan alaycı bir kahkaha döküldü.

"Sevgilimin evine uğruyorum ve karşılaştığım manzara dengemi biraz sarstı. Kusura bakma!"

Sesimdeki alaycı ton, gözlerindeki öfkenin nedeniydi. Üzerime doğru yürüdü. "Benim bir suçum yok," diye tısladı.

"Öyle mi?"

Çenemi tutup "Öyle," dediğinde yüzümü elinden çektim.

"O gece barda sırf bana inat olsun diye, ona cesaret verdin.

Eğer onunla hiç konuşmasaydın belki de senden bu yüzü almayacaktı. Bunlar hiç yaşanmayacaktı."

Ateş'in gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"O manyak kız yüzünden beni mi suçluyorsun gerçekten?"

Dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım. Cevap vermediğimi görünce ellerini saçlarına geçirip geri çekildi. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Çünkü bir yanım onu suçluyordu. Çok öfkeli ve kırılgan bir hâldeydim, mantıklı bile düşünemiyordum. "Siktir!" diye tısladı.

"Beni suçluyorsun."

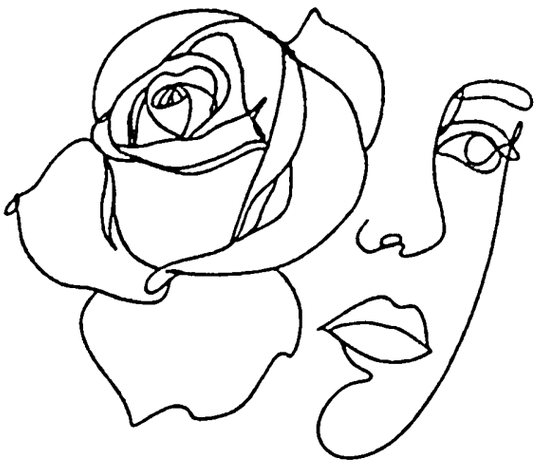
Hâlâ cevap vermediğimi görünce başını iki yana doğru salladı.

"Senin anahtarınla eve girmiş. Sen olmadığını anladığım an, konuşmadan evden gitmesini söyledim."

Gözlerimden akan yaşlarla yüzüne baktım. Konuşmayacağımı anlayınca çöken omuzlarıyla arkasını döndü. Gitmek için birkaç adım attıktan sonra durdu. Başını bana doğru çevirip gözlerime uzun uzun baktı.

"Yarın Almanya'ya gidiyorum. Bir süre yokum."

Yanağımın iç kısmını ısırırken başımı aşağı yukarı salladım. "Hoşça kal," dedikten sonra arkasını dönüp gitti. Olduğum yere çöktüm. Hayal kırıklıklarımı göğsüme saklayıp onlara sığındım ve bütün gece olanlara ağladım.

23
SANA MECBURUM

Günler yavaş geçiyordu. Gündüzler, gecelere göre daha hızlıydı. Ama geceler zor, yalnız ve soğuktu. Yalnızlık attığım her adımda bir gölge gibi takipteydi. Yüreğim yarım kalarak yaşamak, tahmin ettiğimden zordu. O günün ardından tam olarak yedi gün geçti. Ahu'nun ihaneti ve Ateş'in gidişinin üzerinden tam olarak yedi gün, on üç saat geçip gitmişti. Hiçbir şey düzelmedi, acı geçmedi. Acının yanında yeni bir his daha eklendi içime. Pişmanlık... Ateş'e duyduğum istemsiz öfkem geçince pişmanlık, kızgın pençelerini kalbime geçirdi. Fakat gururum, onu aramama engel oluyordu. Bu yüzden bir haftadır ne görüşmüş ne de konuşmuştuk. Aslında gururdan da öte ona yaptığım haksızlığın altında eziliyordum. Günler onsuz yavaş ve acı vererek geçiyordu. Ahu'ya duyduğum öfke ise katlanarak artıyordu. Nefretini ve yaptıklarını hazmedemiyordum. Olanları hatırlamak bile nefes almamı engelliyordu. Düşünmemeye

çalışırken kahve yapmak için mutfağa doğru yürüdüm. O sırada kapı zili evde yankılandı. Gelen Serap ve Buse olmalıydı. Dün gece Serap aramıştı ve ben de günlerdir içimde tuttuğum her şeyi, ağlayarak ona anlatmıştım. En az benim kadar şaşırmıştı. Ahu o kadar usta bir oyuncuydu ki hepimizi yıllar boyunca kandırmıştı. Kapıyı açınca Serap bana sıkıca sarıldı. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Geri çekilip öfkeyle "Neden daha önce arayıp anlatmadın ki!" dediğinde omuz silktim. Bu defa Buse sıkıca sarıldı.

"Ben hâlâ şoktayım. Ahu'nun seni kıskandığını az çok tahmin ediyordum ama bu kadarını asla tahmin edemezdim."

Buse geri çekilince beraber içeri geçtik. İkisinin yüzünde de aynı şaşkın ifade vardı. "Kız resmen yıllarca kandırmış bizi!" diye söylenen Serap, başını hızla iki yana doğru salladı. "Koynumuzda yılan beslemişiz," diye ekleyince Buse onaylan sesler çıkardı.

"Ateş ile aranız nasıl oldu peki?"

Adını duyunca içimde bir şeyler çatırdadı. Dolan gözlerimi kırpıştırdım.

"O günün sabahında Almanya'ya gitti. O günden beri konuşmadık."

Serap şaşkınlıkla "Hiç aramadın mı?" dediğinde başımı iki yana doğru salladım.

"Peki o?"

Bakışlarımı ellerime indirdim.

"Bir kere aradı ama açmadım."

Buse yanıma gelip kolunu omzuma attı.

"Onun bir suçu yok, biliyorsun değil mi?"

Gözlerimden firar eden yaşlarla beraber "Bilmiyorum," diye fısıldadım. Başını başıma yaslayıp yumuşak bir sesle cevap verdi.

"Bence biliyorsun."

Aslında içten içe biliyordum ama yine de engel olamıyor-

dum. Özellikle onu bu kadar çok özlemişken...

"Önce Burak, sonra babam, şimdi de Ahu. Ben kime güveneceğimi şaşırdım."

Buse kollarını sıkıca bana sararken hıçkırarak ağlamaya başladım. "Onlar yüzünden Ateş'e de haksızlık yapıyorum," diye itiraf ettim. Boğuk çıkan sesim üzerine Buse saçlarımı okşayarak beni sakinleştirmeye çalıştı. Yaklaşık yarım saat süren ağlama krizinin ardından Serap ayağa kalktı.

"Yeter ama bu kadar. Yarın doğum günün hem senin."

Gözyaşlarımı sildim.

"Hiç o havada değilim."

"Biz seni o havaya sokarız."

Ne kadar itiraz edersem edeyim ikisi de fazla inatçıydı. Bu yüzden istemeyerek de olsa onlara ayak uydurmak zorunda kaldım. Serap daha fazla ağlamama izin vermeyi şiddetle reddediyordu. Sürekli başka şeylerden konu açarak dikkatimi dağıttı. Asıl bombayı ise Buse verdi. Çağrı ile benim evimde tanıştıkları günden beri görüştüklerini anlattı.

"Başta kendimi ağırdan satmayı düşündüm ama sonra dedim ki bulmuşsun mis gibi çocuğu Buse, belanı mı istiyorsun diye kızdım kendime."

Sözleri ardından Serap ile kahkaha atmaya başladık.

"Öyle tabii, Çağrı'dan iyisini mi bulacaksın."

Sahte bir ciddiyetle söylediğim sözler ardından dik dik bana baktı. "Asıl o benden iyisini bulamaz. Fıstık gibi kadınım," deyip saçlarını geriye doğru savurdu. "Kurban olsun bana," deyip omuz silkince gülmekten gözlerimden yaşlar akıyordu.

"Bu sözlerini Çağrı'ya derim ama."

Hafifçe sırıttı.

"Ben günün üç öğünü söylüyorum zaten."

Serap ile aynı anda "Yok artık," diye söylendik. Buse koluyla Serap'ı dürttü.

"Senin Yusufçuk napıyor?"

Serap dudaklarını sarkıttı.

"Bu aralar öküz modunda o, kıskanç şey," dedi. "Erkek dediğin kıskanç olur be," diyen Buse biraz düşünüp devam etti. "Ama kadın dediğin daha kıskanç olur fakat asla çaktırmaz." Parmağını iki yana doğru sallayınca Serap koluyla Buse'yi dürttü.

"Bunun ayarları iyice bozulmuş."

Serap'ı, başımı sallayarak onaylayınca, Buse bize dil çıkarıp telefonunu eline aldı.

"Neyse, minnoşumla ilgileneyim ben."

İkisine bakarken hafifçe gülümsedim. Ahu kötü bir şekilde hayatımdan çıkmış olsa da Buse ve Serap benimleydi. Bir de Eyşan vardı tabii. Ahu olmadan eksik olurdu ama olurdu. Bundan, bu gece bir kez daha emin oldum.

* * *

"Hadi Verda çıkalım."

"Tamam," diye seslendikten sonra saçımı hızla bağlayıp odamdan çıktım. Bu gece doğum günüm olduğu için Serap ve Buse ile beraber kuaföre gidecektik. Gerek olmadığını söylesem de beni dinlememişlerdi. Gece bana düzenledikleri sürpriz için çok güzel olmam gerekiyormuş. Tartışacak enerjiyi bulamadığım için onlara ayak uyduruyordum. Kuaföre girince koltuğa oturup kendimi tamamen ona bıraktım. Şu an istediğim tek bir kişi vardı ve o da çok uzaktaydı. Bu yüzden hiçbir şey yapasım yoktu. Serap bu ruhsuz tavırlarıma kızsa da moralini bozmadan her şeyin en iyi şekilde olması için çabalıyordu. Saçım ve makyajım bitince yanımıza aldığımız elbiseyi giymek için ayağa kalktım. Çalışan bir kızın yardımıyla elbiseyi giydikten sonra bakışlarım aynaya kaydı. Siyah elbise, kalçamın hemen altında biten boyu sayesinde bacaklarımı uzun göstermişti. Tenimi

sarmalayan kumaşı, belimin inceliğini vurgularken düşük askıları güzel bir göğüs dekoltesi sergiliyordu. Şık ve cüretkâr bir elbiseydi. Uzun saçlarım dalgalar şeklinde sırtımdan aşağı dökülüyordu. Ateş beni bu elbiseyle görseydi acaba nasıl bir tepki verirdi? Ama kendisi uzaktaydı ve bugünün doğum günüm olduğunu bile bilmiyordu. Bu yüzden bakışlarımı aynadan çektim. Kızlar da hazır olunca beraber arabaya geçip bilmediğim bir mekâna doğru yola çıktık. Ne yaparsam yapayım üstümdeki kasvetli havadan kurtulamıyordum. Sürekli zihnimi işgal eden Ateş ise işimi hiç kolaylaştırmıyordu. Sık sık iç çekerken buluyordum kendimi ve onu özlerken...

Çok özlemiştim. Dalgın bakışlarımla karanlık caddeleri izlerken telefonum çaldı. Onun aradığını düşündüğüm için kalbim hızla çarpmaya başladı. Fakat ekrandaki ismi görünce heyecanım söndü. Arayan babamdı... İnsanlara olan inancımı kıran kişilerden biri... Bu hep böyle mi olacaktı? Babamı andığım her an tek hissettiğim ihaneti mi olacaktı? Gözlerimi kapattım, telefonu açmadım. Çaldı, çaldı sonunda durdu. Ekran karanlığa boğuldu, tıpkı içim gibi.

"Geldik fıstık."

İçime derin bir nefes alarak arabadan indim. Daha önce gelmediğim bir yerdi. Beraber karanlık mekâna girince bizden başka kimsenin olmadığını gördüm. Şaşkınlıkla kızlara döndüm.

"Herkes nerede?"

Tam o sırada etraf tamamen karanlığa büründü. Birkaç saniye sonra sahne ışığı yandı. Ateş bir taburede oturmuş, elinde tuttuğu gitarı ve önündeki mikrofonu ile bana bakıyordu. Nefesim kesilirken kalbim hızla göğüs kafesime vurmaya başladı. Her vuruşunda özlemle tek bir adamın adını zikrediyordu. Dolan gözlerimi kırpıştırdım. Ne yapacağımı bilmez bir hâlde bakıyordum. O buradaydı, inanamıyordum! Şaşkınlık ve özlemle

ona bakarken mikrofona eğilip güzel sesiyle konuşmaya başladı.

"İyi ki doğdun gül güzelim, iyi ki doğdun ve bana geldin."

Sözleri ardından gözyaşlarım patır patır dökülmeye başladı. Elim dudaklarımı kapatırken hareket etmeden ona bakıyordum. Bana göz kırptıktan sonra mikrofona eğildi. Gözlerimin içine bakarken her bir satırıyla içime işleyen şarkının sözleri dudaklarından döküldü.

Neler geçti, neler gördün şu dünyada, üstüne neler duydun
insanlardan hiç hak etmedin.
Tüm anların yalanların etrafında döndü, fark etmedin
sadece sevdin.
Şimdi de zaman, bizim için duracak.
Kaybetmek zor, unutmak daha zor bilirim.
Uyurken izlerdim seni.
Kaybetmek zor, unutmak daha zor bilirim.
Unutsam dönmezdim geri.
Ah be kadın gecenin karanlığındasın,
Uçurum kenarındasın atma adım, sabret kadın.
Ah be kadın dertlerin tam ortasındasın, anladım.
Yazılmış en güzel sözlerin anlamı, sensin kadın.

Sesi güzeldi, sesi çok güzeldi. Büyüleyici bir tınısı vardı. Gözyaşlarım durmadan akmaya devam etti.

Yaram derin, gündüz sessiz gece serin, başka vücutlarda
hayalin, olmadı ısınamadım.
Çok yalvardım, unut onu kalbim diye, yalanlara alışama-
dım, sensizlikle yaşayamadım.
Belki de zaman bizim hiç olmayacak.
Affetmek zor unutmak daha zor bilirim.
Rüyamda düşlerdim seni.

Affetmek zor unutmak daha zor bilirim.
Yanımda isterdim seni.
Ah be kadın gecenin karanlığındayım,
Uçurum kenarındayım at bi adım, affet kadın.
Ah be kadın dertlerin tam ortasındayım, anladım.
Aldığım bir nefesin anlamı kalmadı, sensiz kadın.

Şarkının sözleri içimdeki en derin kısımlara dokundu. Kaburgalarımın en izbe köşelerine yazıldı. Kalbime menfa bu adamın uğruna meftundum. Nasıl ondan ayrı kalabilmiştim aklım almıyordu. Şarkı biterken kızlar alkışlamaya başladı. Gözlerinden ayırmadığım gözlerimle, ona doğru yürümeye başladım. Varlığına çekilirken ayaklarım yere basmıyordu. Etkisi o kadar kuvvetliydi ki üzerimde, Ateş nereye gitse ona doğru çekiliyordum. Ayağa kalkıp sahneden indiğinde karşı karşıyaydık. Nefes nefese kalmış bir hâlde birbirimize bakıyorduk. Başını yana doğru eğip güzel yüzünü izledim. Elini uzatıp yüzümdeki yaşları yavaşça sildi. Dudaklarımdan kopan hıçkırıkla "Özür dilerim," diye fısıldadım. Yaşadıklarımın suçunu omuzlarına yüklediğim için çok pişmandım. Ateş eğilip alnını alnıma yasladı. Gözlerimiz kapandı. Ruhumdan parçalar çalarken kalbim büküldü. Kollarımı boynuna dolayıp "Özür dilerim," diye fısıldadım tekrar.

Belime inen parmakları etime battı. Beni göğsüne doğru çekip sıkıca sarıldı. Yarım kalan yüreğim tamamlandı. Onsuzken ruhumun müphem duyguları şimdi durulmuş, kalbimin art arda attığı çığlıklar susmuştu. Ateş'in aşkı, kör kuyu misaliydi ve ben ona düşecektim. Düştüğüm yer, benim cennetim olacaktı. Yeryüzündeki cennetim... Geri çekilip alnımı alnına sürttüm. Şifalı parmak uçları, sıkıca tenimde dolaşırken hafifçe gülümsedim. Ayağımdaki yüksek topuklular sayesinde çenesine yetişen boyumla kollarındaydım. Onu o kadar çok özlemiştim

kucağımda olduğuma hâlâ inanamıyordum. Hafifçe geri çekilip saç sırımı yanağıyla buluşturdum, uzayan sakalları avucuma batı. Daha sonra elimin yerini dudaklarım aldı. Yanağını hafif hafif öptüm. Dudaklarımı çenesi boyunca gezdirdim, tenityle hasret giderdim.

"Aklımı çeliyorsun, böyle yaparsan kendime hâkim olamam."

Boğuk çıkan sesini duyunca hafifçe güllümsedim.

"Çok özledim."

Derin bir nefes çekti içine. "Çok özledim," diye tekrarladı sözlerimi. Elimi kadife saçlarında, ardından da ensesinde dolaştırdım. Çenesine bir öpücük daha kondurdum. Tutuşu sertleşirken "Beni darmadağın ediyorsun," diye mırıldandı. "Benim gibi... İkimiz de dağınık kalalım. Olmaz mı?" diye sordum. Diğer elim göğsünün üzerindeki yerini alırken, gözlerimi yumup yakınlığının tadını çıkardım.

"Olur, seninle her şey olur."

Burnunun ucunu burnuma sürterken nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Öpmüyordu ama öpmekten daha yakın ve daha özeldi.

"Hiç unutamayacağım bir gece yaşattınız bana, çok teşekkür ederim."

Burnumun ucunu öptü.

"Çok güzel olmuşsun bebeğim."

Yanaklarım zevkle kızardı. Aklıma Serap ve Buse gelince arkaya baktım ama göremedim. Bizden başka kimse yoktu. Anlaşılan Ateş benim için mekânı kapatmıştı. Yüzümü göğsüne gömdü.

"Seni bir yere götürmek istiyorum."

Başımı kaldırıp meraklı bir ifadeyle yüzüne baktım.

"Nereye?"

Göz kırparak "Sürpriz, hadi gidelim." dedi. Elimi tutunca

beraber çıkışa doğru yürüdük. Açıkçası yanımda olduğu sürece nereye gittiğimizin hiçbir önemi yoktu. Arabaya binip kemerimi bağladım. Sırtımı koltuğa yaslarken heyecanlanmaya başlamıştım. Ara ara nereye gideceğim hakkında soru sorsam da Ateş asla cevap vermemişti. Geçen saatlerin ardından araba ormanlık bir alanda durdu. "Hadi inelim," dedikten sonra kapıyı açtım. Tenimi ısıran soğuk hava bir an titrememe neden olurken arabadan çıkıp kapıyı kapattım. Üzerimdeki şala sarılırken Ateş beni göğsüne yasladı. Beraber hızlı adımlarla yürümeye başladık. Kısa bir yürüyüş ardından kulübe tarzı bir ev göründü.

"Burası da neresi?"

"Burası babama ait küçük, kulübe tarzı bir yer. Annemle beraber çok anıları var burada."

Cebindeki anahtarı çıkarıp kapıyı açtıktan sonra beraber içeri girdik. Beklediğimin aksine bizi, sıcacık bir ev karşıladı. Karanlık evde dikkatlice ilerlerken açılan loş ışıkla beraber etraf aydınlandı. Odanın kapısını açtım. Gördüklerim karşısında gözlerim irileşirken şaşkınlıkla etrafa baktım. Eş zamanlı olarak belime dolanan kollarla beraber Ateş çenesini omzuma yasladı. Etraf gül yapraklarıyla süslenmiş, orta masada pasta ve bardaklara doldurulmuş kırmızı şarap vardı. Etrafta yakılmayı bekleyen mumlar öylece duruyor, şömineden duyulan çıtırtı sesleri duyuluyordu. Elimi tutup beni şöminenin önündeki kanepeye yönlendirdikten sonra yanıma oturdu.

"Birkaç gün buradayız. İşinden izin aldım, kendi işlerimi hallettim. Üç gün boyunca sadece sen ve ben güzelim."

Ona dönüp kollarımı boynuna doladım.

"Bu gece her şey çok güzel ve daha da güzelleşiyor, teşekkür ederim."

Boynunu öpüp geri çekilince şakağımı öptü. Derin bir soluk alırken masaya uzandı. Siyah kare bir kutuyu eline aldı. Daha önce fark etmediğim kutuyu açınca içinden, su damlası şeklin-

de olan pırlanta kolye bana göz kırptı. Dudaklarım aralanırken kolyenin zarafeti karşısında ne diyeceğimi bilemedim.

"Bu, bu çok güzel."

"Senin yanında pek de bir güzelliği yok," dedikten sonra zarif kolyeyi yerinden çıkarıp bana uzandı. Saçlarımı sol omuzuma attıktan sonra kolyeyi boynuma taktı. Enseme bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi.

"Bunu görünce aklıma su gibi olan güzelliğin, masumluğun geldi."

Sertçe yutkunurken kolyeyi boynuma taktı. Şöminedeki ateşin tenime yansıyan loş ışığı altında kolye öyle muazzam duruyordu ki hayran olmamak elde değildi. "Teşekkür ederim," dedikten sonra eli yüzüme çıkarken yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Nefesi dudaklarıma çarparken "Etme," dedi. Öyle yakındı ki nefesi dudaklarımı öpüyor, kelimeleri dudaklarıma çarpıyordu. Gözlerimiz kapanırken dudakları dudaklarımla buluştu. Sıcak, ıslak dudakları dudaklarıma hükmediyor, beni tüm aşkıyla öpüyordu. Önce yavaş başlayan öpücüğü, aramızdaki çekim sayesinde gittikçe kuvvetlenirken aralık olan dudaklarımın içine sızan dili tüm bedenimi titretti. Ellerim saçlarına dalarken öpüşü derinleşti. Damağıma yayılan tadı eşsizdi, benzeri yoktu. Yakınlığının verdiği etki, tenime yaydığı elektrik öyle fazla, öyle yoğundu ki şirazem kayıyordu. Bu adam tüm dengemi insafsızca altüst ediyordu.

Alnı alnıma yaslanırken "Sana tek bir an bile doyamıyorum," dedi. Nefes nefese sarf ettiği sözleri duyunca kıvrılan dudaklarımla onu öpmeye başladım. Eli, elbisemin askılarında dolaşırken dudakları boynumdan aşağı kaydı. Başımı geriye doğru atıp ona yer açarken dudakları boynuma indi. Oraya sulu bir öpücük kondurduktan sonra yavaşça göğsüme doğru indi. Ara ara dudaklarına eşlik eden dili, inlememe neden oluyordu. Burnunu göğüslerimin arasına yaslayıp derin bir nefes çekti içine. "Ateş,"

diye sızlandım. Dişlerini hafifçe göğüs oluğumda gezdirdi. Alt dudağımı sertçe ısırdım. O sırada fermuarın açılma sesi duyuldu. Elbise bedenimden kayarak üst tarafımı açıkta bırakırken, dudakları boynuma çıkarak köprücük kemiğimin üzerinde oyalandı. Dili ve dudakları, tenimle uzun uzun ilgilenirken nefeslerim ciğerlerime ulaşmıyordu. Dudakları, harlanan ateşe atılan odun misaliydi, her öpücüğüyle yakıyor, her öpücüğüyle tenimi dağlıyordu. Yakıyordu, cayır cayır yakıyordu. Tenime bırakılan emareleri silinmemek üzere kazınıyordu. Elleri, göğsüme doğru tırmandı. Elbisenin modeli gereği sütyen takmamıştım. Çıplak göğsümü kavrarken dudakları, elinin yükselttiği göğsüme kaydı. "Çok güzelsin ve her şeyinle benimsin," diye fısıldadı.

Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. Soğuk hava çıplak tenimi yalarken Ateş'in iştahlı dudakları göğsüme kapandı. Kasıklarıma keskin bir sızı saplanırken sırtım geriye doğru büküldü. Dudakları durmadı, uzun uzun göğsümle ilgilenip aklımı başımdan alırken boşta kalan eli, elbiseyi tenimden sıyırdı. Sıcak dudakları, tenimi ürpertiyordu. Elbise yerle buluşunca geri çekilip yanan gözleriyle uzun uzun beni izledi.

"Nefes kesicisin."

Utanç bedenimi sararken arsız dudakları tekrar yukarı çıkarak dudaklarımı buldu. Heyecandan dolayı titreyen ellerimle gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım. Dili ağzımın içine kayıp bana hükmederken kasımlarımdaki sızı artıyordu. Nihayet açılan düğmeler sonucu küçük avuçlarım kumral teniyle buluştu. Kaslı göğsünde ellerimi dolaştırırken ikimiz de derin bir iç çektik. Ateş geri çekilince kabaran dudaklarımı boynuna gömüp küçük küçük öpmeye başladım. Dudaklarım huzur dolu göğsünde dolanırken tenine has olan, içimi titreten kokusunu derin derin soludum. Elleri, çıplak kalan bacaklarıma kaydı. Sanki parmaklarında elektrik vardı, dokunduğu her yeri çekiyordu. İçimi titretiyordu. Bacaklarımdan belime kayan elle-

ri göğsüme kadar tırmandı. Sırtım kanepeyle buluşurken koca bedeni aralık kalan bacaklarımın arasına yerleşti. O an erkekliği, yumuşak tenime battı. Yanağımın iç kısmını ısırırken "Seni ne kadar çok istediğimi hissediyor musun?" diye fısıldadı. Konuşma yetimi kaybettiğim için başımı aşağı yukarı doğru sallayabildim. Genzinden erkeksi bir hırıltı dökülürken dudakları çıplak göğsüme kapandı. "Ateş," diye inledim. Eli göbeğimden aşağı kayarken bedenimdeki son kıyafet olan iç çamaşırım da yeri buldu.

Dünyadan soyutlanmış gibiydim. Yeryüzünde bizden başka herkes silinmiş, sanki sadece biz kalmıştık. Nazik hareketleri içimi yakarken, başını kaldırıp baygınlaşan gözlerime baktı ve boğuk sesiyle konuşmaya başladı.

"Dokunmaya kıyamıyorum ama dokunmasam ölecekmiş gibi hissediyorum."

Ellerimi saçlarına daldırdım, yavaşça okşarken kısık sesle konuşmaya başladım.

"Dokun. Sen hep dokun."

Dudakları dudaklarıma kapanırken dokunuşları hoyratlaştı. Parmakları usulca kadınlığıma kayınca iç çektim. Ateş durmadı. Yavaş yavaş keşfetti beni. O gece olduğu gibi...

"Benim için hazırsın."

Sözleri üzerine başımı boyun girintisine gömdüm. Parmakları yavaşça içime kaydı. Parmakları hassas noktama kayarken geri çekildi.

"Seni istiyorum gül güzeli."

Ateş geri çekilip beni daha fazlasını ister vaziyette bıraktı. Üstündeki kıyafetler yeri boylarken şöminenin kızıl ateşi, tenine yansıyordu. Kuruyan dudaklarımı ıslattım. Çok güzel görünüyordu.

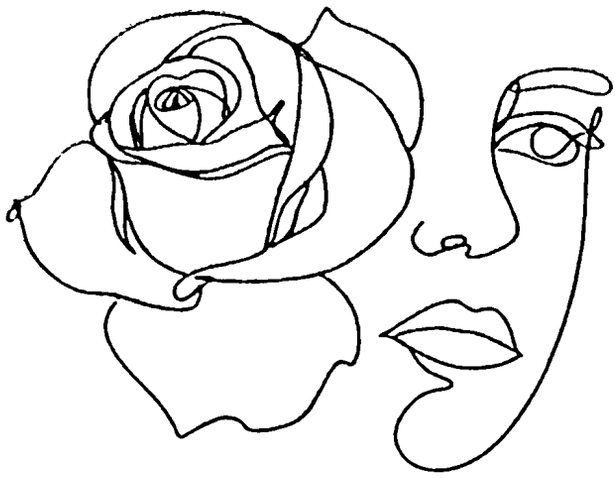
"Ben de seni istiyorum."

Çıplak bedeniyle üstüme doğru eğildi. Bedenlerimiz temas

ederken içim zevkle ürperdi. Ateş gözlerini gözlerime dikerken yavaşça içime girmeye başladı. Ellerimi pazılarına yerleştirdim. Bedenlerimiz bir elmanın ayrı düşmüş iki yarısı gibi birleşirken hissettiğim keskin acı sonucu, ufak bir çığlık attım. Dudakları çığlığımı bastırırken hareketsiz durup acının bedenimi terk etmesini bekledi. Daha sonra acının verdiği ani his yüzünden gözümden akan yaş tanelerini öpücükleriyle sildi. Geçen her saniyede acı çekiliyor, yerini daha derin hislere bırakıyordu. Ateş yavaşça hareket edince aklım başımdan gitti. Yavaşça geri çekilip tekrar içime girdi. Boştaki eli göğsümü okşarken dudakları göğsüme kaydı. Aramızdaki uyum ve aldığımız eşsiz zevkle, öyle hırçın dalgalarda savrulduk ki adımı bilmez oldum. Bir o vardı bir de kulağıma fısıldadığı sözler ve elbette bir de kokusu vardı tenime işleyen. Dudakları bıkmadan bedenimin her zerresini öperken tenimde binbir çiçek açtı onun için. Yabancı hisler girdabına düşen bedenlerimiz savrulup durdu dakikalarca. Zihnime ölsem dahi silinmeyecek olan anlar, paslı bir çivi ile kazındı. Kazınırken akan kanlar, zihnimin izbe köşelerinde kurudu.

"Tenin tenime öyle bir kazındı ki seni benden kimse alamaz."

Nefes nefese kalmış bir hâlde "Seni seviyorum," dedim. Ateş kendini son kez daha içime bıraktı. Ardından başı göğsüme düştü. Göğsüme sarıp sarmaladım onu. Bir daha bırakmamak adına göğsüme sığınan adamı kalbime, kaburgalarıma hapsettim. Çıkış yoktu, çıkışımız yoktu. Bu gece miladımdı benim, doğduğum gece başka bir adamın uğruna meftun olduğum, ona bulandığım geceydi.

24
KÜLLER, GÜL OLDU

Uykulu gözlerimi açmadan beni saran kolların arasında hafifçe gerindim. Dudaklarım kıvrılırken yanağımı Ateş'in göğsüne hafifçe sürttüm. Gözlerim yavaşça açılırken başımı ona doğru kaldırıp güzel yüzünü izlemeye başladım. Kumral saçları dağılmış, alnına dökülüyordu. Dolgun dudakları hafif aralıktı. Uzanıp kirli sakallarını yavaşça okşadım. Uzun dakikalar boyunca onu izlemek istiyordum fakat saat henüz erkendi. Uyanmaması için yavaşça kollarından sıyrıldıktan sonra şakağına minik bir öpücük bırakıp doğruldum. Bedenimde, daha önce varlığından haberimin olmadığı kaslarım sızlıyordu. Alt dudağımı ısırırken odadan çıkıp minik adımlarla evi gezmeye başladım. Kulübe tarzı evde mutfak, yatak odası ve küçük salon harici başka bir oda yoktu. Sıcak, küçük bir evdi. Evi detaylı bir şekilde incelemeyi daha sonraya bırakarak banyoya ilerledim. Dün gece uyumadan önce giydiğim Ateş'e ait olan gömleği üzerimden çı-

kardım. Siyah gömleği burnuma götürüp ona has olan kokuyu içime çektim. Kokusuna bile ayrı bir âşıktım bu adamın. Aklıma, dün geceye dair olan etkileyici anılar süzülünce yüzüm kızarmaya başladı. Dokunuşu, öpüşü, sarılışı... Gözlerim kapanırken iç çekmeden edemedim. Her şey o kadar güzeldi ki...

Dün gece, aşkın ona ait başka bir yüzüyle tanışmıştım. Tutku ve aşkın hâkim olduğu gece de beni en yoğun duygu ve dokunuşlarıyla sevmiş, daha önce hiç tatmadığım yasak hislerle tanıştırmıştı. Dudaklarımdaki kıvrılmayla gömleği yere bıraktıktan sonra duşa girdim. Sıcak su bedenimi anında rahatlattı. Kısa tuttuğum duşun ardından kapının arkasında asılı duran havluyu bedenime sardım. Küçük adımlarla yatak odasına girdiğimde Ateş hâlâ uyuyordu. Hafifçe gülümsedim, yorgun olmalıydı. Yoğun bir hafta ve uzun bir gece geçirmişti. Ceviz kabuğu rengindeki giysi dolabını açıp içindekileri incelemeye başladım. Ateş'in annesine ait olduğunu tahmin ettiğim kıyafetlere baktım. Siyah renkte, kalın örgülü, boğazlı bir kazak ve siyah dar bir kot çıkardım. Bol olan kıyafetleri üzerime geçirdim. Saçlarımı kurularken Ateş uyanmasın diye odayı terk ettim. İçimi içime sığdırmayan hisler yaşıyordum. Ateş ile aramızdaki bağ, mümkünmüş gibi daha çok güçlenmişti. Sürekli gülümseme hâlinde olan yüzümle salona geçtim. Dün pek incelemeye fırsat bulamadığım salonda gezindi bakışlarım. Ev temiz ve düzenliydi. Sanırım bu da benim güzel adamımın marifetleriydi. Kırmızı ve siyah koltuk takımının bulunduğu odada, orta sehpa haricinde pek eşya yoktu. Ama şömine odaya farklı ve güzel bir hava katıyordu. Bakışlarım siyah sehpaya kaydı, üzerinde solgunlaşan gül yaprakları, çikolatalı pasta ve şarap kadehleri vardı. Masaya ilerleyip kırmızı gül yapraklarının hepsini teker teker topladım. Avucumdaki güllerin kokusunu burnuma götürüp derince bir nefes aldım. Çok güzel kokuyordu. Gülleri saklayacaktım.

Hepsini tekrar masanın üzerine bıraktıktan sonra, kapalı olan perdeleri açmak için cama yanaştım. Camdan dışarı bakınca her yerin bembeyaz bir örtüyle süslendiğini gördüm. Yüzümde bayram gününe uyanan çocuğun sevinci belirdi. Tam camı açacağım sırada belime bir çift güçlü kol dolandı. Sıcak nefesi kulağımın altındaki hassas noktaya çarparken bedenim anında gevşemişti.

"Saçların nemli, camı açma güzelim."

Sırtımı iyice göğsüne yasladım.

"Kar yağmış."

"Hıhım," diye mırıldanırken dudaklarını boynuma yasladı. Derin bir nefes çekerken tenime ufak öpücükler bırakıyordu. İçim ürperirken başımı yana doğru eğdim.

"Neden yatakta değilsin?"

Ona doğru dönüp kollarımı boynuna doladım. Parlak cıva gibi parlayan gözlerine uzun uzun baktım.

"Gözlerin çok güzel."

Parmak uçlarımda yükselip kapanan gözlerine öpücükler kondurdum. Hafif geri çekilip elimi düzgün burnunda, sonra sakallarında ve en son olarak hafifçe aralanan pembe dudaklarına gezdirdim. Dakikalar sonra ellerimin yerini dudaklarım aldı. Ufak bir öpücük kondurup "Seni uyandırmak istemedim," diye fısıldadım. Dudaklarıma çarpan sıcak nefesi içimi yakarken "Keşke uyandırsaydın," diye fısıldadı. Ellerini saçlarımın arasında gezdirirken sıkıntıyla "Seni yanımda göremeyince bir an pişman olmandan korktum," dedi. Aniden söylediği sözlere karşı şaşkınlıkla itiraz etmeye başladım.

"Ne? Hayır, pişman falan değilim."

Sertçe nefesini dışarı verdi.

"Uyandığımda yanımda olmadığın için öyle düşündüm."

"Pişman olmadım, asla olmam. Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin ki? Sen benim diğer yarımsın."

Başımı kaldırıp çenesine bir öpücük kondurdum. Kolları belime dolanırken "Diğer yarım," deyip başımın üstüne bir öpücük kondurdu. Sonra geri çekilip gözlerime baktı. "Sen hayatıma girdikten sonra," elimi tutup kalbinin üstüne koydu. Parmak uçlarımda kalbinin hızlanan ritimlerini hissettim. "Buradaki yangınların yerini, güller aldı. Küller, gül oldu." dedi. Gözlerime böyle aşk dolu bakarken sarf ettiği sözlerle kalp kırlarım çözülüyordu.

"Bu sözlerinle beni öldürüp sonra dirilttiğini biliyorsun değil mi?"

Sözlerim üzerine hafifçe güldü. "Vardır öyle etkilerim," deyip göz kırptıktan sonra geri çekildi. Başımı iki yana sallarken omzuna vurdum. "Küstah," diye söylendikten sonra arkamı dönüp mutfağa ilerledim. Arkamdan gelince beraber kahvaltı hazırlamaya başladık. Çayı demledikten sonra Ateş'e doğru döndüm.

"Annen ve baban, sık sık buraya gelirler mi?"

Sözlerim üzerine kısık bir sesle gülmeye başladı.

"Hem de nasıl. Kahvaltıdan sonra anlatırım."

Beraber masayı hazırlayıp oturduktan sonra çayımdan bir yudum alıp ona döndüm.

"Her şeyi ne ara böyle ayarladın?"

"Birkaç telefonla halledilemeyecek hiçbir şey yok."

Hafifçe gülümsedim.

"Bu arada annene ait olan kıyafetleri aldım, sorun olmaz umarım."

"Olmaz yavrum."

Sessizce kahvaltımızı yaptıktan sonra mutfağa toparlayıp salona geçtik. Aklıma gelen şeyle çantamdan telefonumu aldım ve açmayacağını bile bile Güneş'i aramaya başladım. Onunla aramızı düzeltmek istiyordum. Bu yüzden bulduğum her fırsatta onu aramaya karar vermiştim.

"Kimi arıyorsun?"

Bakışlarım Ateş'e döndü.

"Kardeşim Güneş'i."

Telefonu yine açmadığı için kapatıp kanepeye çöktüm.

"Ona hiçbir şekilde ulaşamıyorum. Arıyorum açmıyor, okuluna gittim geçen hafta, beni görmezden gelip servisine bindi."

Başımı ellerimin arasına alıp derince ofladım. Ateş çenemi tutup başımı kaldırdı.

"Neden beni affetmiyor, neden böyle davranıyor hiçbir fikrim yok. Ben Almanya'ya gitmeden önce böyle değildi."

Anlayışlı bakan gözleriyle uzanıp alnımı öptü.

"O daha çok genç güzelim. Ve senin ilgine, sevgine hasret kalmış. Tüm öfkesi sevgisinden kaynaklı."

Geri çekilip gözlerine baktım.

"Öyle mi dersin?"

"Öyle tabii. Ben de kardeş sahibiyim unutma. Sen pes etmeden ilgini göstermeye devam et."

Başımı olumlu anlamda salladım.

"Öyle yapacağım. Açmasa da her gün aramaya devam edeceğim. Bu hafta içi yine okuluna giderim."

"Bu hafta içi beraber gideriz. Hem malum, kızların üzerinde farklı bir etkim olduğu bir gerçek. Onu konuşmaya ikna etmek benim için zor olmaz."

Gülmeye başlarken omzuna vurdum.

"Sen önceden böyle küstah bir şey değildin. Ne oldu sana anlamıyorum ki? Acaba çok seviyorum diye mi şımardın sen böyle?"

Sahte bir ciddiyetle sarf ettiğim sözler üzerine sırıtırken göz kırptı.

"Olabilir, hadi biraz daha şımart beni."

Gözlerimi devirirken ayağa kalktım.

"Yok sana şımarmak falan."

"Huysuz," diye söylenince dil çıkarıp kahve yapmak için mutfağa geçtim. Hazırladığım kahvelerle içeri geçince Ateş'in şömineyi yaktığını gördüm. Beraber şöminenin önündeki puflara oturduk. Ateş kolunu omzuma dolayıp beni göğsüne çekti. Başımı huzur kokan göğsüne yasladım. Kahvemden ufak bir yudum aldım. Bakışlarım kucağımda duran eline kaydı, boşta kalan elim eline doğru uzandı. Uzun beyaz parmakları sayesinde beyaz elleri çok güzeldi.

"Ellerin çok güzel."

Ellerini dudaklarıma yasladım, parmak boğumlarına minik buseler bıraktım. "Seni sevmem içindir belki," diye fısıldadı. Elleri güzel seviyordu; saçlarımı, yüzümü, her bir parçamı...

"Burası çok güzel, beni getirdiğin için teşekkür ederim Ateş."

Saçlarımı öperken "Burada olduğun için çok mutluyum," dedi. Hafifçe gülümserken göğsünü öptüm.

"Ailen ile ilgili bir şeyler anlatacaktın."

Ateş elini omzumda gezdirirken konuşmaya başladı.

"Annem ile babamın zor ve uzun bir aşk hikâyeleri var."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Sorun olmazsa dinlemeyi çok isterim." dedim. Ateş hafifçe gülümserken uzanıp burnumu öptü.

"Anlatayım güzelim. Annem daha küçük yaşlardayken babasını kaybetmiş. Annesi de ona bakmak için hizmetçilik yapmaya başlamış ve babamların evine yerleşmişler. Babam yurt dışında eğitim aldığı için eve pek gelmezmiş. Mezun olduktan sonra annemi fark etmiş. Ve âşık olmuş."

Gözlerim irileşirken "Ya ne kadar romantik. Sonra da evlendiler mi?" diye sordum. Ateş kahvesinden bir yudum aldıktan sonra başını iki yana doğru salladı.

"Babaannem karşı çıkmış bu ilişkiye. Annemi zayıf bir anında yakalayıp terk etmesi için tehdit etmiş. Annem bana hamile olduğu için ve zarar görmemden korktuğu için babamı terk et-

miş. Babam beni bilmiyormuş. Yine de sevdiği kadın tarafından terk edildiği için delirmiş tabii. Annemi bulamamış, bulamadığı her an öfkesi büyümüş. Babaannemin onu zehirlemesi üzerine de başka biriyle yıllar sonra evlenmiş. Annemin sevmediği için onu terk ettiğini düşünmüş çünkü."

Gözlerim belerirken dikkatle onu dinliyordum.

"Sonra ne olmuş peki?"

"Aradan yıllar geçmiş. Babamın bir oğlu daha olmuş."

"Ne?"

Başını olumlu anlamda sallarken hüzünlü bir gölge geçti gözlerinden.

"Asaf mı?"

"Evet, ne yazık ki annelerimiz ayrı."

Kelimenin tam anlamıyla şok olmuştum. Bunu hiç beklemiyordum.

"Babam yıllar sonra şans eseri annemi bulmuş, yanında da beni görünce çok şaşırmış. Ve araştırmaya başlamış, oğlu olduğumu anlaması ise pek uzun sürmemiş. Annem başta itiraz etmiş ama babam belgelerle konuşunca kabullenmiş. Aralarındaki aşk yine filizlenmeye başlasa da annem reddediyormuş ama babam pes etmemiş ve onu buraya kaçırmış. Annemi ikna etmiş. Malum hiç unutamamışlar birbirlerini. Sonra da babam boşanmış ve annemle evlenmiş."

Bu kadar zorluk yaşamalarına üzülmüş olsam da aşklarına hayran kalmıştım.

"Aşkları ne kadar büyükmüş, çok etkileyici."

"Öyle."

Kısa bir sessizlik ardından "Bu durumda sen babasız mı büyüdün?" dedim. İçimi saran hüzün boğazımı düğümledi. Başını aşağı yukarı salladı, gözlerinde hüzünlü bir bakış vardı.

"Altı yaşıma kadar babamla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Annem bir gün benim için geleceğini söylemişti o kadar. An-

neannem ve annemle sade bir hayat yaşıyordum. Annem, babamın yerini doldurmaya çalışsa da eksikliği hep hissediliyordu. Ve ara ara ağlayışlarını görürdüm. Zor günlerdi."

Elini tutup avuç içini öptüm. Babasına en çok ihtiyacı olduğu zamanları onsuz geçirmişti. Dolan gözlerimi görünce elini yüzüme yerleştirip yavaşça yanağımı okşadı.

"Hassas sevgilim benim, üzülme. O günler çok eskide kaldı. Hem babam, onsuz geçen günlerimi telafi etti."

"Peki diğer kadına ne oldu?"

"Zamanında babamı elde etmek için babaannem olacak cadıyla çok planlar yapmış. Ama evlenmesine rağmen babamı hiç elde edememiş. Hiç sevilmemiş. Önce kabul etmese de uzun bir süre sonunda boşanmayı kabullenmiş."

Ağzım açık bir vaziyette dinliyordum.

"Ben çok şaşırdım. Peki Asaf ? O ne tepki verdi."

Kaşları çatılırken "Asaf annesine çok düşkündü aslında." dedi. "Ama sonra ne olduğunu bilmediğimiz bir şey oldu. Ve annesinden nefret etmeye başladı. Sadece annesinin seslendiği Ömer ismiyle ona seslenmemize tahammül bile edemedi. Bizim yanımıza dört yaşındayken geldi. Başlarda çok zorlansa da sonra benimsedi. Aramız hep iyi oldu onunla, takım mevzusu hariç. Annem onu benden ayırmadı hiçbir zaman."

"Peki annesine ne oldu?"

Gözleri gözlerime sabitlenirken buz gibi bir sesle cevap verdi.

"Öldü. Geçirdiği trafik kazasında arkasında bir enkaz bırakarak öldü. Asaf hiçbir zaman eskisi gibi olamadı."

Ah, şimdi daha iyi anlıyordum, demek o yüzden öyle soğuk bakıyordu. Zor şeyler yaşamıştı. Yapılan bir kötülük yüzünden çok kişi yara almıştı.

"Çok zor şeyler yaşamışsınız."

"Öyle güzelim. Annem sevdiği adama, ben babama geç kavuşsam da şimdi çok güzel bir aileye sahibiz."

Öyleydiler. Babası ile tanıştığımız günden beri aklımı kurcalayan şeyler vardı. Bu yüzden ona döndüm.

"Baban sanki babamı tanıyor gibiydi."

Ateş'in bedeni gerildi. "Sanmıyorum," dedi. Cevabı beni tatmin etmemişti.

"Ama adı geçince gerildiler."

"İsim benzerliğidir."

Babasına sorduğum zaman da Ateş'in tepkisine yakın bir tepki vermişti. Kurcalamayı bırakmaya karar verdim. Bakışlarım kulübenin içinde gezdi.

"Burada bir çok anı var desene."

"Çok anı var, çok yaşanmışlık var. Bazen hangimizin canı sıkkın olursa buraya geliriz. Annemlerse yılda bir kere bir haftalığına falan muhakkak uğrar."

Ve o da beni böyle önemli bir yere getirmişti.

"Beni, senin ve ailenin gözünde bu kadar değerli olan bir yere getirdiğin için teşekkür ederim."

Ateş aşk dolu gözlerle gözlerime baktı.

"Çünkü sen her bir zerrenle çok değerlisin."

Uzanıp kollarımı boynuna doladım. Bakışları, gözlerim ve dudaklarım arasında gidip gelirken ondan önce davranıp öne atıldım. Anında karşılık verip büyük bir tutkuyla öpmeye başladı. Aramızdaki oluşan elektriklenme neredeyse havada hissediliyordu. Dokunsam tutacak gibiydim. Bir kez daha kaybolmaya başlamıştım. Üzerimdeki kazak hızla yeri boylarken bacaklarımı beline dolayıp ayağa kalktı. Kollarım boynuna sıkıca dolanırken dudaklarımızı ayırmadan yürümeye başladı. Dudaklarım çenesini, ardından da boynunu bulurken sırtım yatakla buluştu. Burnunu boynuma gömüp derin bir nefes aldıktan sonra öpücükleriyle taçlandırdı. Huylandığım için gülerken yüzünü çekip yanağımda çıkan gamzemde dudaklarını gezdirdi.

"Burası benim minik, ufak cennet çukurum."

Boynuma ve yüzüme bıraktığı her öpücük, dudaklarından dökülen her sözcük yakıcıydı, yıkıcıydı. Açıkta kalan tenime ve gerdanıma öpücükler bırakmaya başladı. Araf gibiydi yakıcı öpücükleri. Ne öldürüyor ne yaşatıyordu. Alnını alnıma yaslayıp "Nasıl bir şeysin sen. Sana doyamıyorum," dedikten sonra alnımı öptü. Sık aralıklarla aldığı nefesi dudaklarıma çarparken gözlerimi zorla aralayıp yüzüne baktım. Elim güzel yüzünü buldu.

"Ateş, benim Ateş'im, en yanık tarafım."

Avucumun içini öptükten sonra gözlerime baktı. Boğuklaşan sesiyle "Canımdan çok," dedikten sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ellerimi sakallarıyla çevrili yanağında gezdirirken diğer elimi ensesine dolayıp sanki mümkünmüş gibi onu daha çok kendime çektim. Dudaklarımı aralayarak, dilini buyur ederken davetime hızla icabet etmişti. Elleri çıplak tenime batarken, bacaklarımı beline dolayarak mümkün olan her şekilde sarıp sarmaladım onu. Beni isteyen yanı bacaklarının arasındaki hassas bölgeye dokununca inledim. Dudakları çenemden başlayarak boynuma, ardından gerdanıma kadar indi. Sütyenimin klipsi dakikalar içinde çözülürken çıplak tenlerimiz buluştu.

"Niye bu kadar güzelsin?"

"Ateş!" diye sızlandım. Bedenime elektrikler yayılırken içim titremişti. Diğer eli boşta kalan göğsümü kavrayıp yavaşça okşadı. Kalbim kaburgamı kıracak kadar şiddetli çarpıyordu. Sonrasında ise yere düşen kıyafetler, engelsiz bedenlerimizin puzzle parçası gibi birbirini tamamlamasıydı. Buluşan tenlerimiz, birbirine karışıp terimize eşlik edense kokumuzdu. O dakikalarda haz denizinde dakikalarca yüzerken boğazımdan kopan çaresiz iniltiler, vücudumda kol gezen artçı depremlerle beraber bütün bedenim titredi. Elleri altında defalarca çözülürken kendimi bir kez daha kaybettim. Onda bulunmamak üzere kayboldu benli-

şim. Ateş'e duyduğum aşk öyle bilinçliydi ki emsalsiz bir hastalık gibi tüm hücrelerimi kaplamıştı. Ama şikâyetim yoktu. Asla da olmayacaktı.

Yüreğimin en değerli parçasıydı. Son nefesimi verene kadar, daima...

25

YANINDAYIM

"Ah, seni ne zamandır görmüyordum, nerelerdesin kaçak Meleki"

Cüzlerini telefondan kaldırıp Efe'ye çevirdim. Yüzündeki yılışık gülüşle bana bakıyordu. Bu adamdan hiç hazzetmiyordum. Duruşumu dikleştirirken sert bir sesle "Bana böyle seslenmeyin," dedim. Yüzünde değişmeyen ifadeyle bana doğru bir iki adım attı.

"Neden, Meleki"

Bu defa kullandığı takma adı basmayarak söylemişti. Dişlerini öfkeyle sıkarken bakışlarım etrafı dolaştı. Cânan'ı görmeye gidecektim ve Ateş beni götürmeyi teklif etmişti. Ben hastanenin bahçesinde onu bekliyordum. Her an gelebilir ve Efe'yi görebilirdi. Ateş'in onu görmesini istemiyordum.

"Cidden misiniz lütfen"

Hafifçe sırıttı. "Seninle de hiç sohbet edilmiyor," dedi. Cidden

mamak için kendimi zor tutarken "İyi işte, gidin o zaman," diye patladım. Bu tavrım üzerine Efe kahkaha attı.

"Ama da huysuzsun."

Elini bana doğru uzattığını gördüm. Tam geri çekileceğim sırada korktuğum oldu. Ateş'in sesi duyulurken gözlerimi sıkıca kapatmamak için kendimi zor tuttum.

"O elin biraz daha ileriye giderse artık bir elin kalmayacak."

Arkamdaki yerini alırken kolunu sahiplenici bir tavırla belime sıkıca doladı. Beni kendine doğru çekerken Efe'nin bakışlarındaki alay yavaşça silindi. Ateş keskin bir sesle "Sanırım o gece ki ders yeterli olmadı," dedi. Efe, alayın arkasına sakladığı öfkeyle güldü.

"Sadece sarhoştum. Beni gafil avladın."

Ateş'in sağ dudağı serseri bir edayla yukarı doğru kıvrılırken yavaşça konuşmaya başladı.

"O gece, daha beter bir şekilde kendini tekerrür etsin istemiyorsan uzak dur. Benim kızıma yaklaşma."

Benden cansız bir varlıkmışım gibi bahsetmesi canımı sıkarken sertçe Ateş'e baktım. Onun tehdit saçan gözleri ise Efe'nin üstündeydi.

"Verda, sen ona ait bir eşya mısın?"

Efe'nin sözlerini duyunca bakışlarım ona döndü.

"Evet o bana a-"

Ateş'in sözünü keserek araya girdim. "Bu sizi ilgilendiren bir mesele değil," dedim sertçe. Bu tavrım karşısında Efe sahte bir gülüşle "Peki," dedikten sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Ateş'e döndüğümde ikimizde öfke dolu gözlerle birbirimize bakıyorduk. "Neden o piçin burada çalıştığını söylemedin?" diye bağırdı.

"Huzursuz olmanı istemedim."

"Bu açıklama değil!" deyip arkasını dönünce kolunu tutup kendime doğru çevirdim.

"Benden bir daha cansız bir varlıkmışım gibi bahsetme."
Gözleri kısılırken bana doğru bir adım attı.
"Bir daha benden bir şey gizleme!"
Çenemi tutup yüzümü yüzüne doğru yaklaştırdı.
"Ayrıca sen benimsin, her şeyinle bana aitsin."
Sesi sert çıkmıştı, daha önce hiç olmadığı kadar hem de. Kısık bir sesle "Yine aynı şeyi yapıyorsun," diye itiraz ettim. Elini belime dolayıp beni sertçe kendine çekti. Sinirli solukları dudaklarıma çarparken "Bana bak güzelim, nasıl ki sen benimsen ben de seninim. Bunun eşya olmakla ilgisi yok. Biz olmakla alâkası var," dedikten sonraki saniye dudakları dudaklarımla buluştu. Öpüşü sertti, sahiplenici ve hükmediciydi. Dili dudaklarımı aralarken bahçede olmamıza rağmen karşılık vermem uzun sürmemişti. Eşsiz tadı damağıma yayılırken öfkem tuzla buz olmuştu. Aniden dudakları geri çekilirken üzerimdeki etkisi karşısında bir kez daha afalladım. Bahçenin orta yerinde öpmüştü beni! Ve burası benim çalıştığım yerdi. Bakışlarım boş bahçede gezinirken "Biri görebilirdi," dedim. Sesim nefes nefese çıkmıştı. Ateş yamuk bir gülüşle göz kırptı.
"Şikâyetin varmış gibi durmuyordun."
Parmağımı kaldırırken sıkılı dişlerimin ardından "Senin suçun! Aklımı başımdan alıyorsun, mantıklı düşünmemi engelliyorsun," diye tısladım. Sessiz bir kahkaha atarken kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti.
"Bunun tek taraflı olmaması sevindirici."
Ona kızamadığım yadsınamaz bir gerçekti. Aramızdaki yoğun elektrik o kadar fazlaydı ki her zerremde, tüm hücrelerimde hissediyordum. Ona bakmak, kokusunu solumak, sıcaklığını hissetmek nefesimi sekteye uğratıyordu. Arabaya binince Ateş hızla yola koyuldu. Gözlerimi kapatıp başımı koltuğa yasladım. Güneş, umarım bu defa benimle konuşurdu.
"Verda?"

Ateş'in eldeli çıkan sesini duyunca gözlerimi açıp ona bakmam.

"Efendim?"

Bakışları yola kilitliyken kaşlarının çatılı olduğunu gördüm. Ciddi bir şey söyleyecekti.

"Biz korunmadık."

Aniden söylediği sözler üzerine bakışlarım kocaman açıldı. "Bunu daha önceden nasıl düşünemedik?" dedim. Bakışları bana döndü.

"Her şey bir anda gelişti."

Haklıydı... Geçen hafta boyunca kulübede kendi baloncuğumuzun içinde kalmıştık. Her şey o kadar güzel ve eşsizdi ki Ateş haricindeki her şeyi unutmuştum.

"Neyse ki tehlikeli zamanımda değilim."

Hamile kalma olasılığım düşük olduğu için içimdeki korku dağıldı. Temkinli bir sesle "O zaman sorun yok," dedi.

"Yok."

Başını olumlu anlamda sallarken duran arabadan indik. Ateş yanıma gelip elimi tuttu. İçimde anbean büyümeye başlayan strese mâni olamıyordum. Güneş'in nasıl bir tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Okul çıkış saati olduğu için öğrenciler okuldan çıkmaya başladı. Gerginlikten dolayı soğuk havayı bile hissedemiyordum. Ateş elimi sıkıca kavradı.

"Sakin ol güzelim."

Gergince "Denerim," dedim. Güneş servisine doğru ilerlerken beni gördü. Adımları aksarken sıkkınca ofladı. Ateş ile beraber yanına yürüdük.

"Selam."

Ters ters yüzüme baktı.

"Senin burada yine ne işin var? Konuşmak istemediğimi anlamıyor musun?"

"Ama konuşmamız gerekiyor," diye itiraz ettim. Durup dik dik yüzüme baktı.

"Konuşana kadar durmayacaksın değil mi?" dedi. Başımı aşağı yukarı doğru salladım.

"Durmayacağım."

"Of, peki. Şu karşıdaki kafeye gidelim."

Ardından arkasını dönüp yürümeye başladı. Ateş kulağıma doğru eğildi. "Hiç ablasına çekmemiş bu kız, fazla vahşi," dedi. Sözleri üzerine gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Sahte bir öfkeyle yüzüne bakınca eğilip yanağımı öptü. Okulun karşısındaki kafeye girince Güneş masaya oturdu. Yanına gidince Ateş elini uzattı.

"Merhaba Güneş, ben Ateş Karaman."

Güneş uzanıp kısaca elini tuttu.

"Merhaba." dedi ve ardından bakışları bana döndü. "Dinliyorum," dedi. Karşısına oturunca Ateş lavaboya gideceğini bahane ederek bizi yalnız bıraktı.

"Nasılsın Güneş?"

"İyiyim."

Ne konuşacağımız bile bilmiyordum açıkçası. Güneş de böyle soğuk soğuk bakarak işimi zorlaştırıyordu. Aramızdaki hüküm süren uğursuz sessizliği bozmak adına konuşmaya başladım.

"Küçükken-"

Elini kaldırıp beni susturdu.

"Sakın eski defterleri açma abla."

Bu tavrı karşısında şaşkınca ona baktım.

"Bu öfkenin nedeni ne?"

Ani sorum karşısında afallamıştı. Kısa bi sessizlik ardından soğuk bir ifadeyle konuşmaya başladı.

"Bu tavrın sadece sana özel değil. Senin yokluğunda çok şey yaşandı ve senin hiçbir şeyden haberin yok."

Kaşlarını çatılmıştı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Kollarını önünde bağladı.

"Abla biz ne hâldeyiz az çok farkındasın değil mi?"

Başımı aşağı yukarı doğru salladım. Öne doğru eğilip uzun uzun gözlerime baktı.

"Bu daha görünen yüzü, bilmediğin şeyler var," diyerek devam etti. Kafam karışmış bir hâlde "Anlat o zaman," dedim. Başını sağa sola doğru sallayıp ayağa kalktı. "Eve gelmeyi düşünüyor musun?" diye sordu. Bu da nereden çıkmıştı? "Hayır," dedim kesin bir tavırla. Yüzünde tuhaf bir gülümseme oluştu.

"O zaman çok yakında ne demek istediğimi yaşayarak öğreneceksin. Görüşürüz."

Ardından beni sorular içinde bırakıp kafeden çıkıp gitti. Şaşkın gözlerle arkasından bakmaya devam ederken Ateş yanıma geldi.

"Nasıl geçti?"

Ona kısaca Güneş'in bana söylediklerini anlattım. Bakışlarının sertleşmesi dışında bir tepki vermedi. "Sözlerini anlayamadım." dedim. Ateş kısaca "Ben de," demek dışında bir yorum da bulunmadı. Bu tavrı nedense tuhaf gelmişti. Bazen Ateş'in benim bilmediğim şeyleri bildiğinden şüpheleniyordum. Bu düşüncemi anında kafamdan sildim. Ateş benden bir şey gizlemezdi.

* * *

Elimdeki dosyayı dalgınca doldururken omzumda hissettiğim elle beraber başımı arkaya doğru çevirdim.

"Selam."

Bakışlarım Eyşan'ı bulunca gülümsemeye başladım.

"Selam güzellik."

Dikkatimi çeken şeyle beraber gözlerimi kıstım.

"Saçlarına ne yaptın öyle?"

"Kestim, nasıl olmuş?"

Geçen gün beline kadar uzanan uzun, düz saçları şimdi omuzlarının hemen altında bitiyordu.

"Çok yakışmış."

"Teşekkür ederim."

"Çıkıyor musun?" diye sorunca hevesle başını salladı.

"Evet, çok yorgunum, bir an önce eve gitmek istiyorum. İyi nöbetler sana."

Hafifçe sarıldıktan sonra siyah deri ceketini boğazlı kazağının üzerine geçirip koridora doğru ilerledi. Bu hastanenin bana kazandırdığı en iyi şeylerden biriydi Eyşan. Bu kızı seviyordum gerçekten. Elimdeki dosyayı doldurduktan sonra kahve almak için kantine ilerledim. Cebimdeki telefon titreşirken kimin aradığını görmesem de biliyordum. Ekranda ismini görmek hiç şaşırtmadı bu yüzden. Sahte bir sevimlilikle "Sevgilim?" diye soludum. "Nasılsın bir tanem?" diye sorunca gözlerimi devirdim.

"Bir saat öncesiyle aynıyım Ateş. İnan her saat başı aradığında farklı bir cevap almayacaksın."

"Çok bilmiş, dilin fazla mı uzadı senin?" deyince hafifçe sırıttım.

"Ateş ben ciddiyim, sürekli aramana gerek yok."

Sıkıntıyla ofladı.

"O herifle aynı hastanede çalışmana katlanamıyorum."

"Biliyorum ama bir şey olduğu yok hayatım. Lütfen rahat ol."

"Tamam denerim, ne yapıyorsun peki?"

Telefonla konuşurken kahvemi alıp geçenlerde Ateş ile oturduğumuz masaya oturdum. "Kahve içiyorum," dedikten sonra bir süre daha konuşmaya devam ettik. Biten kahvemin karton bardağını çöpe atıp yukarı çıktım. Ateş'in bu gece nöbetçi olan doktorun Efe olduğunu bilmemesi iyiydi. Yoksa sabaha kadar

kendini yer dururdu. Bu hâllerine gülümsemeden edemedim. Servis katına çıkarken başhemşireye rastladım.

"Verda, Efe Bey'i gidip bul, çabuk gelsin. Nöbetçi doktor ama kimseyle ilgilenmemiş gece boyu."

Sinirle söylediği sözler üzerine başımı sallarken hızla Efe'nin bulunduğu kata doğru çıkmaya başladım. Odanın kapısına gelince kapıyı hafifçe tıklatıp girdim. Efe başını masaya yaslamıştı. "Efe Bey?" diye seslenmeme rağmen cevap vermedi.

"Efe Bey?"

Yüksek sesle adını tekrar seslenince, başını masadan kaldırıp sinirle bana baktı.

"Odamda ne işin var ve o sesin neden bu kadar yüksek çıkıyor senin?"

Sert çıkışı karşısında şaşırıp kalırken "Şey ben-" diyebildim.

"Kes sesini, sesin çok rahatsız edici."

Gözlerim irileşirken dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı. Efe sıkıntıyla oflarken başını ellerine yasladı.

"Hastaları kontrol etmemişsiniz saatlerdir. Sizi çağırıyorlar."

"Bir ben mi varım koca hastanede?" dedi. Saçma sapan konuşurken bakışları beni buldu.

"Nöbetçi doktor sizsiniz."

Bakışları tuhaf bakıyordu, odaksızdı. Kendi kendine gülmeye başladı. Dengesiz hâline şaşkınlıkla baktım. Kahkahaları kesildikten sonra ayağa kalkıp sarsakça bana doğru ilerledi. Yaklaştıkça gözlerine detaylı bir şekilde bakmaya başladım. Kaşlarım çatılırken gözlerinin beyazının kırmızlaştığını fark ettim ve göz bebekleri irileşmişti, yüzünde gevşek bir gülümseme vardı. Bu görüntü sağlıklı bir adamın görüntüsü değildi. Geriye doğru adım atmamak için kendimi zor tutarken bana yaklaşmaya devam etti.

"Çok güzelsin ve bunun farkındasın."

Sözleri üzerine geriye doğru adım atmıştım.

"İyi misiniz?"

"Hiç olmadığım kadar."

Sırtım duvarla buluşurken kalbim küt küt atıyordu. Korku sinsice bedenime süzülürken dizlerim titremeye başladı.

"Geri çekilin lütfen."

Midemi bulandıran kokusu genzime dolarken "Efe Bey, çekilin," diye bağırdım. Sesim daha sert çıkmıştı. Buram buram içki kokuyordu. Alkol almıştı ve nedense bununla sınırlı kalmadığını düşünüyordum. O sırada cebimdeki telefon titrerken elini yüzüme yerleştirdi. Yüzümü geriye doğru hızla çekerken elini iteledim. Elimi göğsüne yerleştirip itelemeye başladım.

"Çekilin dedim size."

Daha çok yanaştı. Onu itelemem hiçbir işe yaramıyordu, çok güçlüydü. "Çekil yoksa bağırırım," diye tehdit ettim ama beni duymuyor gibiydi. Elini yüzüme yerleştirip yanaklarımı sertçe tutarak yüzümü yüzüne yaklaştırdı.

"O herife de böyle karşı çıkıyor musun?"

Alkol kokulu nefesi dudaklarıma çarpınca midem kaynamaya başladı. İçimde ne var ne yoksa çıkarmak üzereydim. Nefesimi tutarken onu itelemeye devam ettim. Burnunu boynuma yerleştirirken deli gibi kıvranmaya, elinden kurtulmaya çalıştım.

"Bırak!"

Sesim artık titrek çıkıyordu.

"Çok güzel kokuyorsun."

"Bırak!" diye çığlık atınca tutuşunu sıklaştırdı. "Ah." Parmaklarını bastırdığı yanaklarım sızlamaya başlarken yüzümü buruşturdum. Odaksız bakan kahverengi gözlerine bakarken tiksintiyle konuşmaya başladım.

"Uyuşturucu kullandın. Alkol aldın. Bu yaptığın suç."

Onu tüm kuvvetimle tekrar iteledim. Biraz geriye giderken duvar ile bedeni arasından hızla çıktım.

"Kes sesini, seni küçük sürtük. Kimse inanmaz sana."

Kapıya doğru yanaşırken şuursuz bir kahkaha attı. Kapıyı açacakken hızla üstüme doğru gelip kapıyı kapattı. Eş zamanlı olarak çığlık atmaya başlayınca, eliyle ağzımı kapatıp yüzünü yüzüme doğru indirdi tekrar.

"Kes sesini yoksa gebertirim seni. Şimdi odadan çıkıp gideceksin. Burada gördüğün her şeyi de unutacaksın."

Başımı olumsuz anlamda salladım. Başını aşağı yukarı sallarken yüzündeki sırıtış iğrençti.

"Evet güzelim. Her şeyi unutacaksın. Ben de şimdi aşağı ameliyata gireceğim."

Elini gevşetince "Bu hâlde ameliyata giremezsiniz," dedim titreyen sesimle. Elini çekip geri çekildi.

"Sen karışma. Daha önce yapmadığım şey değil nasılsa."

"Buna izin veremem."

"Sana sesini kesmeni söyledim. Burada gördüğün her şeyi unut Verda. Yoksa inan bana kötü şeyler olur. Canımı sıkarsan hiç acımam, canını yakarım. Öyle bir yakarım ki canını, pişman olursun. Bu yüzden kendi iyiliğin için sus."

Yüzümü iteler gibi yana doğru savurdu. Gözleri daha önce görmediğim bir deliliğe ev sahipliği yapıyordu, dediklerini gözünü kırpmadan yapacağı belliydi. Geri çekilip "Bunu yapamazsınız!" diye bağırınca yüzümde hissettiğim keskin sızıyla beraber yüzüm yana doğru savruldu. Aynı anda yüzümü tutarken "Sana sesini kesmeni söylemiştim," diye kükredi. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışırken gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. Yüzüm aldığı sert darbe yüzünden alev alev yanıyordu.

"Efe bak, iyi değilsin. Bu hâlde ameliyata giremezsin. Hasta ölür, bakışların bile normal değil. Lütfen sakin ol ve mantıklı düşün."

Dişlerini sıkarken tükürükler saçarak konuşmaya başladı.

"Sen kimsin de bana ne yapacağımı söylüyorsun?"

Beni dinlemiyor, duymuyordu. Bir şeyler yapmalıydım. Ak-

hına gelen ilk şeyi uygulamaya koymaya karar verdim. Babamın nasıl yapmam gerektiğini anlatan sesi, kulaklarımda yankılanırken dizimi kaldırıp bacak arasına sertçe tekmeyi geçirdim. Efe inleyerek iki büküldü oldu. Acılı bağırışını duymazdan gelerek, onu hızla itekleyip kapıya doğru koştum. Koridorda Fatoş hemşireyi gördüğüm de derin bir nefes aldım. Onu gördüğüme hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Fatoş abla."

Bana dönerken küçük gözleri kocaman açıldı.

"Verda, ne oldu sana böyle?"

"Yardım edin." dedim. Hızla yanıma geldi.

"Verda, buraya gel."

Efe'nin sesini duyunca tüm vücudum titremeye başladı. Fatoş hemşire yanıma gelince beni tuttu. O anda Efe, odadan hızla çıkıp üzerime gelmeye başladı. "Seni sürtük," derken gözleri Fatoş hemşireye kayınca yüzündeki ifade silindi.

"Doktor Bey, haddinizi bilin ve sözlerinize dikkat edin."

"Fatoş hemşire, yanlış anladınız. Olay göründüğü gibi değil."

Canı yandığı için sesi kısık çıkıyordu. İnsanlar başımıza toplanmaya başlamıştı. "O, odama geldi, beni ayartmaya çalıştı." dedi. Sözleri karşısında tekme yemiş gibi hissederken nefesim kesildi. "Yalan söylüyor!" diye haykırdım.

"Hayır, söylemiyorum. Koskoca doktorum ben, benim sözüme mi yoksa onun sözüne mi inanacaksınız?"

Fatoş ablanın kolunu istemsizce sıkarken "Yemin ederim yalan söylüyor," dedim.

"Söndüklerime inanacağıma emin olabilirsiniz."

Dakikalar içinde etrafta oluşan kalabalık hızla artmaya başlarken olay kısa süre içerisinde başhekime kadar ulaştı.

"Neler oluyor burada?"

Mahmut Bey'in sert sesi duyulurken yanımıza doğru geldi. Fatoş Hanım, hızla olayı anlatırken bedenim titremeye başla-

mıştı. Efe'nin öfkeli bakışlarını üzerimde hissetmek, yerimde sinmeme neden olurken güçlü durmak için kendimi zorluyordum. Arada telefonum titrese de açmaya mecalim yoktu. Şu an çok ihtiyaç duyduğum adam arıyordu ama durumlar yüzünden ayamıyordum bile. Tek isteğim bu aptal gecenin bir an önce bitmesi ve onun kollarına dönmekti. Belki göğsündeki sıcaklık, buz kesen içimi ısıtırdı. Mahmut Bey'in sesi, düşüncelerimi bölerken odasına gitmemizi istedi. Ben, Efe ve Fatoş abla odasına girdik. Odanın kapısı kapanır kapanmaz, Efe araya girerek konuşmaya başladı.

"Kocaman bir yanlış anlaşılma var. Bu kadın bana iftira atıyor. Kendisi odama geldi. Ona işim var, hasta ile ilgilenmem lazım dedim ama dinlemedi. Odadan atınca da saçma sapan şeyler söyleyip beni tahrik etmeye başladı."

Hızla araya girerek "Yalan söylüyor," dedim. Kısık çıkan sesim üzerine bakışları bana döndü.

"Ona ulaşamadıkları için odasına girdim. Bakışları ve hareketleri tuhaftı. Üzerime doğru gelip beni taciz etmeye başladı. Alkol almıştı ve ayrıca uyuşturucu da aldığını düşünüyorum."

Efe bana doğru döndü. Gözleri öyle bir bakıyordu ki beni öldürmek ister gibiydi. Konuşmaya devam ettim. "Test yaparsanız her şeyi anlayacaksınız." dedim.

Mahmut Bey bana baktı. Keskin mavi bakışları sert bakıyordu.

"Test yapılmasına gerek yok aslında. Her şey ayan beyan ortada. Ama yine de test yapılacaktır."

Efe alayla güldü.

"Babam bunu yanınıza bırakmaz. Bunu biliyorsunuz Mahmut Bey."

Dikkatli bakışları Efe'ye doğru döndü.

"Baban demişken Asım'ı da çağıralım. O da şahit olsun bu olanlara." dedi. Telefonunu çıkarıp kısa bir görüşme yaptıktan sonra telefonu kapadı.

"Test falan yapmayacağım."

"Yapacaksınız Efe Bey."

Efe, Mahmut Bey'e bakıp alayla güldü.

"Yapmayacağım, babam gelince tüm bu saçmalıklar son bulacak," dedi. Bakışları benim üzerimde durdu.

"Ve sen, bunun bedelini ödeyeceksin. Efe Yılmazer'e iftira atmak neymiş göreceksin."

"Haddinizi bilin Efe Bey. Nerede olduğunuzu unutmayın."

Dakikalar geçerken, cebimdeki telefon bir kez daha titrerken kapı açıldı. Efe'ye çok benzeyen bir adam içeri girdi. Kendinden emin duruşu, gözleriyle aynı renge ev sahipliği yapan kırlaşan kahverengi saçlarıyla, Efe'nin yaşlı hâli gibiydi.

"Neler oluyor Mahmut?"

"Oğluna sor Asım. Ya da dur ben anlatayım."

Mahmut Bey her şeyi anlatırken Asım Bey, Efe'ye doğru yürüdü. Yüzü ifadesiz duruyor, ne düşündüğüne dair en ufak bir ipucu vermiyordu. Efe yüzünde gevşek ve şımarık bir ifadeyle babasına baktı.

"Baba bu saçmalıklara inanmayacaksın değil mi?"

Sözlerinin bittiği gibi Asım Bey'in kalkan eli, Efe'nin yüzünde patladı. Yerimden sıçrarken Asım Bey, buz gibi bir sesle konuşmaya başladı.

"O test yapılmayacak. Her şey kabak gibi ortada zaten, gerek yok. Efe'nin şu an itibari ile bu hastaneden tüm bağı koparılacak ve Yılmazer soyadına sahip olmasına rağmen tüm haklarından men edilecek. Benim artık böyle bir oğlum yok."

"Baba-"

"Kes sesini."

Bana döndü. Mahçup bir ifadeyle "Onun adına ben özür dilerim senden," deyince cevap vermeden sadece başımı salladım.

"Verda, sen evine git. Zor bir gece geçirdin."

Mahmut Bey'in sözleri üzerine Fatoş hemşire ile beraber

odadan çıkarken tüm bakışlar benim üstümdeydi. Bedenim gerilirken telefonumu cebimden çıkardım. Sekiz cevapsız çağrı vardı. Geri arama yapacakken hastane koridorunun sonunda onu karşımda gördüm. Sinirle bana doğru ilerlerken gözlerinden ateş çıkıyordu. Çok kızmıştı, gecenin yarısında üzerindeki eşofmanla buraya gelecek kadar çok.

"Neden telefonlarımı açmıyorsun? Delirtmek mi istiyorsun beni?"

Tam önüme gelmişken tüm gecenin stresi o anda patlak verdi. Titreyen vücudumu taşıyamayan dizlerimin bağı çözüldü. Yere düşmeden hızla tutarken beni, titreyen çenemle "Çıkalım buradan. Lütfen," diyebildim. Korku dolu bir ifadeyle "Verda, iyi misin? Ne oldu?" dedi. Dudaklarımı araladım ama konuşamadım.

"Zor bir gece geçirdi. Dikkat edin ona."

Ateş'in gözleri durumu bildiren Fatoş ablaya döndü.

"Ne oldu?"

Sıkılı dişlerinin arasında çıkan sesi tıslar gibiydi. Bedeninden yükselen öfke yoğundu ve büyüktü, çok büyüktü. "Arabada anlatacağım," deyince eğilip beni kucağına aldı. Sıcaklığına sokulurken saatlerdir tuttuğum gözyaşlarım yanaklarımdan aktı. Saçlarımın kapattığı yüzüm hâlâ tokat yüzünden sızlıyordu, korkunç bakışları ve yüzü gözümün önünden gitmiyordu. Odadan çıkarken sarf ettiği sözler ise kulaklarımda yankılanıyordu. O iyi değildi, hiç iyi değildi. Efe tehlikeli biriydi. Ateş, koridoru hızlı adımlarla arşınlarken ona sokuldum. Beni sakinleştiren kokusunu soludum, ihtiyacım olan sıcaklığına sığındım. Ateş arabanın kapısını açıp beni yerleştirdikten sonra kemerimi bağladı. Hiçbir tepki vermedim. Sonra sürücü koltuğuna oturdu, bana dönüp ellerimi sıcak avuçlarının içine aldı. Ellerim buz gibiydi, sıcak ellerini tuttum. Gözleri dikkatlice bana bakıyordu, bedeninden anbean yükselen öfkenin yakıcılığını hissedi-

yordum. Bir an önce konuşmalıydım ama konuşacak ne takatim vardı ne de yüreğim vardı. Yüzüne baktım "Ateş," dedim titrek çıkan sesimle "Eve gidelim, lütfen," diyebildim.

"Bana burada neler olduğunu anlatmadan hiçbir yere gitmiyorum Verda."

"Anlatacağım, söz veriyorum ama şimdi değil. Sadece eve gidelim, lütfen. Gerçekten iyi değilim."

"Hiç yok diyemiyorum ki ben sana," dedikten sonra arabayı hızla çalıştırdı. "Peki, öyle olsun güzelim." dedi. Yol hızla akıp giderken beynimin içi pamuk dolu gibiydi. Beynim uğuldduyordu. Ellerimin arasına aldığım başımı hafifçe sıktım. Ateş gerçekleri öğrendikten sonra sakin kalmayacaktı. Ateş'i nasıl sakinleştireceğimi dahi bilmiyordum. Yaşananları duyunca çıldıracaktı. Sessizliğin hâkim olduğu gecede yol akıp gitti. Duran arabadan inen Ateş, kapımı açıp beni kucağına aldı. Göğsünden yayılan huzur, beni bir nebze de olsa sakinleştirdi. Ama hâlâ şaşkın hissediyordum. Hiç beklenmedik şeyler yaşanmıştı bu gece. Korkunç bir geceydi. Ateş kapıyı zor da olsa açtıktan sonra beni kanepeye bırakıp tam karşıma oturdu.

"Şimdi bana her şeyi anlat Verda. İnan bana her geçen saniye sakinliğimi yitiriyorum."

Bakışları yüzüme takılırken elini çenemin altına yerleştirdi. Darbe alan yüzüme bakarken sıkılı dişlerinin arasından konuşmaya başladı.

"Yüzüne ne oldu?"

Ölüm sakinliği hâkimdi sesinde. Derin bir soluk aldım. "Anlatacağım, ama önce yanıma oturur musun?" diye sordum. Onun gücüne ihtiyacım vardı. Yanıma oturup kollarını belime doladı, sırtımı göğsüne yasladım.

"Hiçbir şeyi atlama."

Sertçe yutkunduktan sonra olanları anlatmaya başladım. Kolları sıkılaşırken soluk alıp verişleri hızlanmaya başladı.

"O herifin belasını sikeceğim."

Ayağa fırlarken kapıya doğru yürüdü. Arkasından gidip kolunu tuttum.

"Ateş, hayır lütfen. Yanımda olmama ihtiyacım var."

Yüzümü elleri arasına aldı.

"Sen dinlen güzelim, birkaç saat sonra geleceğim."

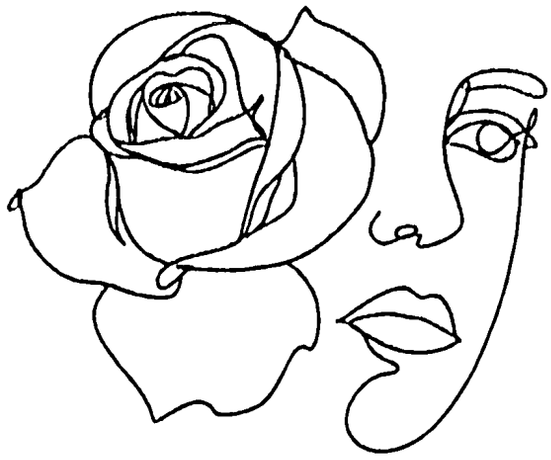
"Hayır hayır," diye sayıkladım. Gözlerimden yaşlar boşalırken yere çöktüm. Gecenin stresi yüzünden bedenim titremeye başladı. Nefes alma çabalarım boşaydı. Ateş yere çöküp yüzümü elleri arasına alırken sesini duyuyordum ama ne dediğini anlayamıyordum. Hıçkırıklarımın arasından konuşmaya çalıştım.

"Gitme lütfen."

Alnını alnıma yasladı. "Sakin ol bebeğim, yanındayım ben. Derin nefesler al." dedi. Dudakları dudaklarıma değerken geçen saniyelerin ardından sakinleşmeye başladım. Beni yavaş yavaş öperken sakinleştirici sözler fısıldadı. "G-gitme," dedim kesik kesik. Bana sıkıca sarıldı.

"Yanındayım, yanındayım güzelim."

Beni göğsüne yaslayıp kucağına aldıktan sonra odamıza taşıyıp yatağa yatırdı. Uykuya dalmadan önce dudaklarımdan çıkan tek söz, gitme olmuştu.

26
KURAL İHLALİ

Sıçrayarak uyandığım uykumdan sonra korku dolu bakışlarım, karanlık odada gezindi. Gecenin bir yarısında beni uykumdan uyandıran şey, yaşadığım korku olmalıydı. Elimi uzatınca yatağın boş olduğunu gördüm. Yatak onsuz buz gibiydi. Kemiklerimi üşüten bir soğukluk vardı. Tenim ürperirken hızla yerimden doğruldum, telaş damarlarımda dolaşıyordu. Korku, boğazımı mengene gibi sıkıyordu. Ateş yanımda yoktu. Ne yapacağımı bilmiyordum, gece lambasını açıp saate baktığımda gecenin ikisi olduğunu gördüm. Sadece bir saat uyumuştum ve dakikalar önce yaşadığım krizin etkileri bedenimde hâlâ hüküm sürüyordu. Tüm bedenim sızlıyor, başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Ateş beni dinlemeyip onun yanına gitmişti. Başımdaki ağrı şiddetlendi. Ayağa kalktım, bulanan midemi sakinleştirmek için derin nefesler alıp verirken, odadan çıkıp etrafa bakmaya başladım. Hiçbir yerde yoktu. Gitmişti, yanındayım

demişti ama yine de gitmişti. Lanet olsun. Dış kapıyı açtım fakat kilitliydi. Telefonumu aramaya başladım, kanepenin kenarındaki telefonuma yönelip hızlı onu aradım ama açmıyordu. Nereye ve ne zaman gittiğini bilmiyordum. Çaresizce kanepeye oturup başımı ellerimin arasına aldım. Ya Efe ona zarar verirse... Hayır hayır, Ateş güçlü biriydi, buna izin vermezdi. Kendimi onun iyi olduğuna inandırmaya çalıştım.

Zaman, kalbimin içinde ağır ağır akıyordu. Kalbim sanki deliniyordu. Ateş hâlâ gelmemişti. Yine aradım açmadı, art arda aramamın hiçbir faydası yoktu ne yazık ki. Şu durumda fark etmiştim de telefonun cevapsız kalması, gerçekten berbat bir duyguydu. Bundan sonra Ateş'e karşı daha dikkatli olacaktım. Ayağa kalkıp sakinleşmek adına evi gezdim ama işe yaramıyordu. Tenim gerginlikten dolayı karıncalanmaya başladığı için sürekli kollarımı kaşıyordum. Kanepenin köşesini oturup kollarımı, bacaklarıma doladım. Çenemi dizime yaslarken gözlerim dolmaya başlamıştı. Ona ihtiyacım vardı. Neden anlamıyordu bunu, hesap sormak yerine yanımda olmalıydı. Beni nasıl bir korkunun eşiğine sürüklediğinden haberi var mıydı acaba? Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüştü. Zaman ağır ağır geçti ya da sadece bana öyle geldi.

Kapının sesi duyulurken yerimden kalkmadım, öylece oturmaya devam ettim. Damarlarımdan yakıcı bir öfke akıyor olmasına rağmen bu kadar sakin durmayı nasıl başarabildiğime şaşıyordum. Kapı açıldı, tenim varlığıyla anında karıncalanmaya başlarken içeri geçti. Ay ışığının camdan süzülerek aydınlattığı odada, bakışları bakışlarımı bulurken ifadesizce gözlerine baktım. Bir şey demeden gelip karşıma oturdu. "Uyuyor olman lazımdı," dedi aramızdaki sessizliği bozarken. Sessizce cevap vermeden gözlerine bakmaya devam ettim. Kelimeler dudaklarımdan uzun dakikalar sonunda dökülürken sadece "Neden

gittin?" diye sordum. Bir süre sonra sıkıntıyla ofladı. Elini sertçe saçlarının arasına geçirirken "Öylece oturamazdım, yaptıkları yanına kâr kalamazdı," diye patladı. Gözlerimi kapatıp titrek çıkan sesimle konuşmaya zorladım kendimi.

"Benim sana ihtiyacım vardı, beni neden tek bıraktın?"

"Verda'm neden anlamıyorsun? O şerefsize bu olanları ödetmeliydim."

"Hayır, benim yanımda olmalıydın!" diye bağırırken hızla ayağa kalktım. Çatallaşan sesimle "Sana bir şey olabilirdi," dediğimde ihtimaller boğazımı sıkıyordu. Gözümden yaşlar dökülmeye başlarken "Sana bir şey yapabilirdi," diye hıçkırdım. Ona bir şey olsaydı, işte o zaman bana bir şey olurdu. Yüzünü sıvazlarken bakışlarım ellerine kaydı. Elleri... Elleri mahvolmuştu. Hızla ona uzandım. Ellerini sıkıca tuttum.

"Ne yaptın sen?"

Yer yer kanlanmış, parmak boğumları soyulmuştu. Sevmeye doyamadığım elleri mahvolmuş, yara bere içinde kalmıştı. Canım yandı. Ateş bir elini belime dolayıp, beni hızla kendine doğru çekip göğsüne yasladı. "Üzülme bebeğim bir şeyim yok, ufak sıyrıklar sadece. Birkaç güne geçer," diye fısıldadı. Geri çekilirken "Geçmez," diye hıçkırdım. Geri çekilip sert yüzüne bakarken ellerimle yüzümdeki yaşları sildim.

"Nasıl bu kadar pervasızca davrandın, anlamıyorum. Sana bir şey yapabilirdi o hasta herif."

Sonlara doğru sesim titreyerek yok oldu. Bana doğru gelip yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözlerime bakarken sadece "Sakin ol güzelim. O piç herif bana hiçbir şey yapamaz tamam mı? Ne bana ne de sana," deyince başımı iki yana salladım. Gözyaşlarım durmuyordu. "Yine de dikkatli ol. Sana bir şey olursa..." cümlenin devamını getiremedim. Alnımı göğsüne yasladı, kalp atışları kulaklarıma çalınırken biraz daha sakin hissetmeye başlamıştım. "Geçti," diye mırıldandı. O şekilde ne

kadar durduk bilmiyorum. Beni sıkıca sardı sarmaladı, işte ihtiyacım olan tek şey buydu. Biraz daha iyi hissedince geri çekilip elini tuttum, onu lavaboya götürdüm. Ellerini su ile yıkayıp kanları temizledim. Gözlerim dolarken "Şu hâle bak, ellerin mahvolmuş," dedim. Hafifçe sırıttı.

"Bir de o şerefsizin yüzünü gör sen."

Sert bir ifadeyle ona bakmaya çalıştım.

"Çocuk gibisin Ateş. Hem nasıl buldun onu?"

Göz kırptı. "Benim de kendimce göre taktiklerim var. Her neyse bu konuyu kapatalım artık. Daha fazla üzülmeni istemiyorum." dedi. Ben de onunla ilgilenmeye başladım. Ellerini ecza dolabından bulduğum oksijenli su ile sildikten sonra ağrı kesici krem sürdüm. Şişliğini alması için daha sonra ellerinin üzerine buz koydum. "Hadi güzelim dinlenmelisin," dedikten sonra beni yatağa çekti, anında ona sokulurken bana sıkıca sarıldı.

"Bu geceyi yaşamanı istemezdim. Elimde olsa yaşadığın bütün kötü anıları hafızandan silerdim."

Dudaklarımı boynuna yaslayıp boğuk bir sesle konuştum.

"Beni hiç bırakma."

"Asla. Şimdi uyu güzelim. Ben yanındayım." dedi. Saçlarımı öptü. Yanımda olduğunu bildiğim için şüphesiz daha iyi hissederken dakikalar geçti. Sıcaklığının verdiği rehavetle gözlerimi yumdum. Huzur dolu göğsünde uykuya dalarken gece boyunca ara ara uyanıyordum. Ama onu yanımda görünce tekrar uyuyordum. İyi ki ona sahiptim. Sabahın erken saatlerinde ise çalan telefonumun sesi ile uyandım. Kafam karışık bir vaziyette Ateş'in kollarından sıyrılıp içeriye geçtiğimde annemin aradığını gördüm.

"Efendim?"

"Verda, haberlerde çıkanlar doğru mu?" diye sorunca şaşırmış bir hâlde "Ne?" diyebildim.

"Bütün haberlerde sen varsın, başına neler geldi? Neden bizim haberimiz yok?"

Yüzümü sıvazlarken "Haberler mi?" deyince "Evet, haberleri aç ve biz de babanla yanına geliyoruz," dedi.

"Hayır anne, ben iyiyim, buna gerek yok."

"Verda, geliyoruz dedim."

"Anne lütfen. Dün gece tatsız şeyler yaşandı ama iyiyim ben. Gelmenize gerek yok."

Babam telefonu aldı. Sakin ama kararlı bir sesle "Şimdi hastaneye gidip bu yaşananların hesabını soracağım. Daha sonra da seninle görüşeceğiz," deyip telefonu kapattı. Sersemlemiş bir hâlde televizyonu açıp haber kanallarında gezindim. Dudaklarım şaşkınlıktan aralanırken kanepeye çöker gibi oturdum. Bütün haber kanallarında dün geceki olaylar vardı. Daha birkaç saniye geçmemişti ki telefonum tekrar çaldı. Bu sefer arayan Eyşan'dı. Telefonu açıp "Efendim?" dedim. "Verda, iyi misin?" diye sordu, sesi telaşlı geliyordu.

"Dün neler olmuş öyle. Tüm hastane çalkalanıyor. Nasıl olduğunu merak ediyorum. Seni görmeye gelmek istiyorum."

Israrı üzerine telefonu kapatıp konum attım. Dakikalar sonra Ateş uyanıp yanıma geldi. Konuşmadan başımla televizyonu gösterdim. Televizyonun sesini açınca spikerin sesi duyuldu.

"Ünlü cerrah A. Y'nin oğlu, E. Y. işinden kovuldu. Ünlü kardiyolog, alkol ve keyif verici madde kullandığı hâlde ameliyata girmek için direnerek dün gece çalıştığı hastanede olay çıkardı. Bunun yanı sıra, aldığımız duyumlara göre E. Y. ona engel olmaya çalışan hemşire V. D'i taciz edip şiddet uygulamıştır. Çalıştığı hastaneden atıldığı gibi aldığımız son duyumlara göre babası tarafından evlatlıktan reddedildiği söylenmekte."

Birçok kanalda bu tip haberler dönüp duruyordu. Kahretsin olay ne kadar da kısa sürede büyümüştü. Başımı ellerimin

arasına alırken sessizce sövmekten alıkoyamıyordum kendimi. Ateş'in kolunu belimde hissederken "Üzme kendini," dediğini duydum.

"Şu hâle bak, herkes öğrendi. Ve adamın sağlıklı olduğunu hiç düşünmüyorum. Nedense bu iş burada bitmezmiş gibi geliyor."

Kolunu bedenime dolayıp beni kendine çekti.

"Düşünme bunları. Sence onun sana bir şey yapmasına izin verir miyim?"

Başımı göğsüne gömerken boğuk çıkan sesimle "Vermezsin," dedim.

"Aynen öyle güzelim. Şimdi dün gece olanları unutuyorsun. O herifi de öyle. Tamam mı?"

Bu kolay olmayacaktı.

"Denerim," dedim. Gözlerimi yumdum. Sadece burada, Ateş'in göğsünde yaşamak istiyor ve onun istediği gibi her şeyi unutmak istiyordum. Kafam sadece onun anıları ile dolu olsun ve sadece onun sıcaklığıyla sarmalanayım istiyordum. Ama ne yazık ki o kadar da kolay değildi. Derince oflarken yüzümü göğsüne bastırdım. Dudaklarımı sarkıtıp "İçine hapsetsene beni. Orada daha mutlu yaşarım," diye mırıldanınca kısık sesle kahkaha atıp başımın üstünü öptü.

"Seni zaten tüm organlarıma, hücrelerime hapsettim ben. Her zerreme sızdın, sinsi seni."

Hafifçe gülerken başımı boynuna gömdüm. Derin bir soluk aldım. Boynunun ince derisini öperken "Sen daha sinsisin. Kendimden bir parça bırakmadın. Her yerime sızdın," deyince elini çenemin altına yerleştirip yüzümü kaldırdı. Gözlerini gözlerime kilitledi.

"Böyle güzel konuştuğunda seni yemek istiyorum."

Sözleri üzerine kıkırdamaya başladım. Ona doğru uzanıp dudaklarını kavradım. Öyle güzel seviyordu ki beni, yılların sev-

gisizliğine inattı sanki. Ondan önce yaşanan tüm kırgınlıkları siliyordu. Ellerimi ensesinde birleştirip aralık olan dudaklarından içeri dilimi sızdırdım. Elini bel boşluğuma yerleştirip beni kendine çekti. Aynı zamanda sırtımı usul usul okşarken, alt dudağımı kavrayıp büyük bir tutkuyla öptü beni. Bedenimdeki tüm tüyler diken diken olurken parmaklarım içe doğru kıvrıldı. Öpüşümü derinleştireceğim sırada yüksek sesle duyulan zil sesi, tutku sisini hızla dağıtmaya yetti. Ateş'in dudaklarından memnunsuz bir inleme döküldü. Geri çekilirken gülmeye başladım. Öyle tatlı görünüyordu ki dayanamayıp, dudaklarına hızla ufak bir öpücük daha kondurup geri çekildim.

"Eyşan gelmiş olmalı."

Kanepeden kalkıp saçlarımı ve dağılan üstümü düzelttikten sonra daha iyi hissederek kapıya yürüdüm. Ufak bir dokunuşu bile aklımı başımdan alıp tüm olanları unuturmuştu. Parmak uçlarının sihirli şifalar taşıdığından bir kez daha emin olmuştum. Kapıyı açınca Eyşan içeri girdi. Hafifçe sarılırken "İyi misin?" diye sordu. Başımı olumlu anlamda sallarken siyah renkli deri ceketini üstünden çıkardı. Kapıyı kapatırken beraber içeri doğru yürümeye başladık. Eyşan endişeli bir sesle "Sabah hastaneye bir gittim, ortalık kaos yeri gibiydi. Fatoş hemşire olanları anlatınca da pek şaşırmadım açıkçası," dedi soğuk bir tavırla. Ona dönerken şaşkınca "Nasıl yani?" diye sordum İçeriye geçerken, Ateş elindeki telefonu masaya bırakıp ayağa kalktı. Eşyan'ı selamladıktan sonra beraber kanepeye oturduk.

"Bakışları hiç hoşuma gitmemişti. Uyuşturucu içiyor olmasından şüphelenmiştim ama bilmiyorum, kuruntu sandım."

Yüzünde çözemediğim bir ifade oluşmuş, bakışları buz kesmişti.

"Sana bir şey yapmadı değil mi Verda?"

"Hayır, fırsatı olmadı."

Bakışları yüzümdeki kızarıklığa kayarken "Bunu Ateş yap-

mayacağına göre," deyip başını iki yana salladı. Bakışları Ateş'in eline kayarken hafifçe gülümsedi. "İyi bari yanına kalmamış şerefsizin," deyince Ateş hafifçe sırıttı.

"Ateş, onu nasıl buldun?"

Kısaca "O da bana kalsın," dediği sırada telefonu çalmaya başladı. "Asaf arıyor, seni ziyarete gelecek. Dün onun da yardımı oldu," dedikten sonra telefonunu açıp mutfağa ilerledi.

"Hastane ne âlemde?"

Eyşan omuz silkti. "Şu an tam bir gıybet yuvası. Meğer bu şerefsiz, bir iki hemşireyi falan da rahatsız ediyormuş," dedi. Öfkeyle dişlerimi sıktım.

"Hiç şaşırmadım, pislik herif."

Aklıma dün gece bana yaptıkları gelince bütün bedenim ürperdi. Eşyan uzanıp elimi tuttu. "Hey geçti. Düşünme lütfen," dedi. Başımı olumlu anlamda sallayınca uzanıp sıkıca sarıldı. Bu tahmin ettiğimden daha iyi gelmişti. Sarılışına karşılık verdim. "Geçecek, tamam mı?" dediğinde başımı aşağı yukarı doğru salladım. "Geldiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım. Daha sonra geri çekilip ayağa kalktı.

"Ben hastaneye geri döneyim. Bir saatlik izin alabildim."

Başımı olumlu anlamda sallarken kapıya doğru yürüdük.

"Ben sonra gelirim yine."

Gülümseyerek "Tamam, beklerim," dedim. Eşyan gittikten sadece birkaç dakika sonra kapı tekrar çaldı. Bu sefer gelen Asaf olmuştu. Her zamanki soğuk hâli vardı üstünde.

"Hoş geldin Asaf."

"Hoş buldum, nasıl oldun?"

Gülümsemeye çalıştım. "Daha iyiyim." dedim. Ateş ile beraber ikisi çalışma odasına gidince, ben de odama gidip duşa girdim. Gerçekten yorucu bir gece ve uzun bir gün olmuştu.

* * *

Üstümdeki bordo elbisenin yan kısmındaki fermuarını çektikten sonra, bakışlarım aynaya kaydı. Son olarak elbisemle aynı renk olan rujumu dudaklarıma sürdüm. Şimdi Eyşan'ın doğum günü için hazırdım. Kapı açılınca Ateş odaya girdi. Yüzümde oluşan gülümsemeyle ona doğru döndüm.

"Nasıl olmuşum?" diye sorunca kısılı gözlerle beni izlemeye başladı. Elbisenin ince askıları sayesinde çıplak kalan omuzlarımda ve elbisenin kenarlarındaki simetrik kesimin açıkta bıraktığı tenimde fazla oyalandı. Son olarak da dar kumaşın açıkta bıraktığı bacaklarıma baktı.

"Çok açık değil mi?"

Kaşlarımı çatarken bakışlarım elbiseme kaydı.

"Bence gayet güzel."

Dudağının kenarını kaşırken kaşlarını havaya kaldırıp "Cık. Çok açık," diye söylendi. Yanına gidip kollarımı boynuna doladım.

"Değil sevgilim."

Gözlerini kısarken öfkeli bir şekilde "Bu hâlde yalnız başına dışarı çıkmanı istemiyorum," dedi.

"Abartıyorsun."

Öfkeli bir ifadeyle "Bari saçlarını aç," diye söylendi. Bu hâllerine kıkırdamaya başladım. "Tamam," deyip geri çekildim. Ardından saçlarımı açıp sırtımdan aşağı dalgalar hâlinde süzülmesini sağladım. Ateş beni izlerken iç çekti.

"Dışarı çıkmanı pek istemiyorum."

Benim için endişelendiğini biliyordum.

"Bir şey olmayacak."

Kollarını arkadan belime doladı. "Hem zor bir hafta geçirdim, dışarı çıkmak bana da iyi gelecek," dedim. Sürekli kâbuslar görüyordum ve nedensizce diken üstündeymişim gibiydim, kendimi tehlikede hissediyordum. Gerçekten kötü bir hafta geçirmiştim. Üstüne bir de babam sürekli arayıp ne zaman eve

geleceğimi soruyordu. Eve geri dönmeyeceğim fikrini kabullenmek istemiyordu. "Haklısın güzelim," deyip çıplak omzuma ufak bir öpücük kondurdu.

"Hazırsan çıkalım."

"Çıkalım."

Çantamı aldıktan sonra evden çıktık. Asansöre binerken Ateş bana döndü.

"Asaf ile buluşacağım. Size yakın bir mekânda olacağız. İş ile ilgili birkaç sorun var, onları halledeceğiz. Bir sorun olursa hemen ara beni."

Başımı olumlu anlamda sallarken "Tamam," dedim. Beraber arabaya bindikten sonra Eyşan ile buluşacağımız mekâna sürdü arabayı. Başımı dışarıya çevirip karanlık caddeye baktım. Yağmur yağmaya başlamıştı. Telefonum titreyince Eyşan'ın mesaj attığını gördüm. Gideceğimiz yerde beni bekliyordu. Yaklaşık on dakika içerisinde duran arabadan inmek için hareketlendim. Ateş, benimle beraber arabadan inip hızla bana doğru geldi. Saniyeler içinde sırtım arabayla buluşurken, yağan yağmurun altında eğilip sert bir öpücük bıraktı dudaklarıma.

"Dikkatli ol ve alkol alma. Tamam mı?"

Aslında bu gece dağıtmayı planlıyordum. Bu yüzden tepkisiz kalmaya çalıştım.

"Geç kaldım."

"O telefona da bakılacak," dedikten sonra kollarını belimden çekti. Titreyen dizlerimle yanından uzaklaştım. Ufacık bir dokunuşuyla yerle bir oluyordum. Mekâna girince Eyşan'ı aramaya başladım. Birkaç dakikanın ardından barın köşesindeki küçük bir masada oturduğunu gördüm. Yanına gidip kollarımı boynuna doladım. Sıkıca sarılıp "İyi ki doğdun!" diye kısık bir sesle bağırdım. Geri çekilirken tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Teşekkür ederim, seni çok seviyorum."

Yanaklarını hafifçe sıktım.

"Ben de seni seviyorum."

"Sen nasıl oldun?"

Gülümsemeye çalıştım.

"Gayet iyiyim ve bu gece kötü şeylerde konuşmak yok. Senin doğum günün ve biz bunu en güzel şekilde kutlayacağız."

"Peki madem, dediğin gibi olsun."

"Ne içelim? Sen alkol almıyordun değil mi?"

Düşünceli bir ifadeyle dolgun dudaklarını büzdü.

"Aslında yaş günüm ve ben hâlâ yalnızım, bu gece dibine vurabilirim."

"Yani?"

"Yanisi şu, bu gece içiyoruz."

Ateş içme demişti ama birkaç kadehten bir şey gelmezdi. Hem o almaya gelecekti beni. Üzgünüm Ateş... Şaraplarımızı içerken konuşuyor, gülüyor, arada dans ediyorduk. Bu gece bana gerçekten iyi gelmişti. Zaman hızla geçerken lavaboya gitmek için ayağa kalktım. Dolanan başımla gülüp yürümeye başladım. Lavaboya girip ihtiyaçlarımı karşıladıktan sonra soğuk su ile yüzümü yıkamaya başladım. Biraz daha iyi hissediyordum. Lavabodan çıkınca tuhaf bir his sardı bedenimi, sanki takip ediliyormuşum gibi hissediyordum. Ensemdeki tüyler diken diken olurken başımı çevirip arkaya baktım. Birbirlerine sarılan bir çift haricinde kimse yoktu. Sanırım iyice paranoyaya bağlamıştım. Eyşan'ın yanına giderken zorla gülümsemeye çalıştım. Boşuna telaş yapıyordum. Beraber dans edince ansızın biri bana çarptı. Masaya doğru sendelerken çarpan adam yürüyüp gitti. Baştan aşağı siyah giyinmiş olması ve taktığı şapka, tüylerimi ürpertirken korkudan titremeye başladım.

"Verda iyi misin?"

"Hı?"

Endişeli bir ifadeyle "İyi misin?" diye sorunca başımı olumlu anlamda sallamaya çalıştım. Allah'ım kafayı yiyecektim, olmayan şeyler görmeye başlıyordum.

"İyiyim, aniden çarpınca dengemi kaybettim sadece."

Dakikalar sonra daha iyi hissederken Eyşan iyiden iyiye sarhoş olmuştu. Aslında benim de ondan pek bir farkım yoktu. Bir an Ateş'i aradığımı bile hatırlıyordum. Sinirle bir şeyler söylese de pek ne dediğini anlamamış, yüzüne kapatmıştım. Kadehlerimiz yenilenirken bir kadeh daha içtik. Birden belime sarılan kollar hissedince ufak bir çığlık atıp yerimden sıçradım.

"Benim bebeğim, sakin ol."

Korkuyla soluk soluğa kalırken "Ateş," diye soludum. "Korkuttum mu?" diye sorarken omzumu öptü. Sadece başımı olumlu anlamda sallayıp göğsüne sokuldum.

"Hımm, telefonuna doğru düzgün bakmadın ve sarhoşsun."

Kıkırdamaya başlarken "Birazcık öyle oldu," dedim. Başımı göğsünden kaldırıp kollarımı boynuna doladım.

"Kızdın mı?"

Kısılı gözlerinin ardından dikkatlice bana bakıyordu. Ama bugün Eyşan'ın doğum günüydü. Yine de kızmıştı. Sarhoş beynim pek de umursamadı bu gerçeği, keyifle kıkırdarken ona sokuldum tekrar. Bakışları tedirgin bir şekilde etrafta geziyordu.

"Çok. Ama hesabı sonra sorulacak. Şu an kızsam da pek umursayacak gibi durmuyorsun," dedi. Tekrar gülmeye başladım.

"Olabilir."

Dudakları fazla dikkat çekici görünürken ona doğru yanaştım. Tam o sırada "Uzak dursana," diye bağıran Eyşan'ı duydum. Ona doğru dönerken gece boyu onu dikizleyen sarışın adamın ona haddinden fazla yanaştığını gördüm. Ateş ile beraber yanına giderken "Ne oldu?" diye sordum. Sarhoş olduğu belli olan sarışın adam, "Sadece bir dans etmek istemiştim," diye soludu. Eyşan ile beraber birbirimize bakıp kıkırdamaya başladık. Adımlarım birbirine dolanırken Ateş düşmemem için tuttu beni. Cebinden telefonunu çıkarıp "Asaf, yardımına ihti-

yacım var kardeşim. Kızlar iptal olmuş," dedikten sonra kollarını boynuma doladım.

"Dans edelim."

Ateş, Eyşan'ın elindeki bardağı alıp, masaya bırakırken bir yandan da beni sabitlemeye çalışıyordu.

"Bence yeterince içmişsiniz."

"İçtik," derken tekrar kıkırdadım. Çok mutlu hissediyordum. Eyşan "Uykum geldi," deyip, başını omzuma yaslarken "Benim de," dedim. Başımı başına yaslarken gözlerimi yumdum.

"Nerede kaldın oğlum ya?"

"Eve dönüyordum, arayınca geri geldim."

Asaf'ın sert sesini duyarken kapalı gözlerimin ardından "Buz adam gelmiş," deyip gülmeye başladım. "O kim?" diye soran Eyşan'ı duyunca cevap vermeye çalıştım. "Ateş'in kardeşi." dedim. Gözlerimi açtım, "Bak o," diye gösterdim.

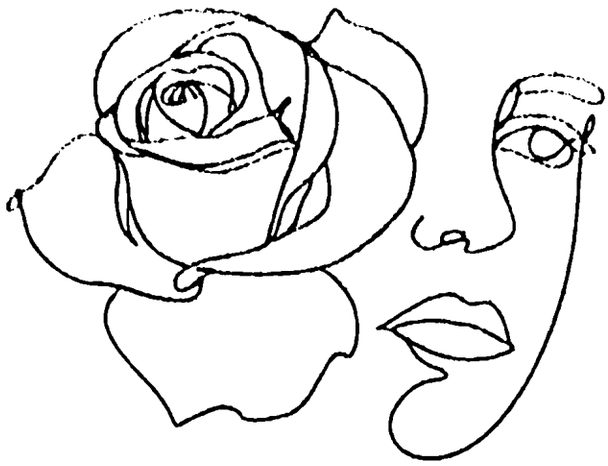
"İki tane mi var ondan?"

Tekrar gülmeye başlarken Ateş beni kucağına aldı. Eşyan sendelemeye başlayınca Asaf da hızla ona yöneldi. Belini tutarken Eyşan'ı çıkışa yönlendirmeye başladı. Açılmakta zorlanan gözlerimi kapayıp Ateş'e sokuldum. Ateş beni araba yerleştirirken Asaf ile konuşmaları duyuluyordu ama ne dediklerini anlayamıyordum. Başımı arkada benimle beraber oturan Eyşan'ın başına yaslarken "Midem bulanıyor," dedim.

"O kadar içersen olacağı budur. Eve az kaldı."

Başımı olumlu anlamda sallarken bu sefer Eyşan "Sanırım kusacağım," dedi. "Arabayı durdurayım mı?" diye soran Ateş'e ikimiz de aynı anda "Evet!" diye bağırdık. Araba dururken kapıyı açmaya çalıştım. Kendimi arabadan atarken derin derin soluklar almaya başladım. Ateş yanıma gelirken "Kusacak mısın?" diye sordu. Açık hava iyi gelirken başımı olumsuz anlamda salladım. Ama Eyşan, benim kadar şanslı değildi. Kusma seslerini duyarken yüzümü buruşturdum. Yardım etmek istesem de

bütün uzuvlarım uyuşmuştu ve kusmak istemiyordum. Sesler kesilirken Asaf'ın sesini duydum. "İyi misin?" diye soruyordu. Onlara dönünce Asaf'ın eğilmiş Eyşan'ın saçlarını tuttuğunu gördüm puslu gözlerle. Eşyan doğrulduktan sonra tekrar arabaya bindik. Nihayet araba durunca Ateş beni kucağına aldı. Benim evime giderken aralık gözlerimle uyuyakalan Eyşan'ın da Asaf'ın kollarında olduğunu gördüm. Sırıtmaya başlarken ikisini yan yana düşünmeden edemedim. Dakikalar sonra Asaf, Eyşan'ı kanepe yatırıp kaçar adımlarla gitmişti. Ben de banyoya girip elimi yüzümü bolca yıkadım. Çok daha iyi hissederken odaya girdim. Ateş kısık gözlerle "Duş alıp geleceğim ve sen de uyuyacaksın," dedi. Başımı sallarken banyoya girdi. Üzerimi değiştirmeliydim. Cebimdeki telefonu çıkarırken elime gelen şeylere baktım. Beyaz bir kâğıt vardı. Bulanık gözlerle bakarken üzerinde büyük harflerle yazan *"BENİ ÖZLEDİN Mİ GÜZEL MELEĞİM?"* yazısını okuyamayacak kadar sarhoştum.

27
HİSLER DENİZİ

Ateş: *"Bu akşam Asaf'ın sözü var. Saat sekizde orada olacağız."*

Şaşkın bakışlarım telefonun ekranındaydı. Asaf sözleniyor muydu? Ve benim bundan sadece saatler önce mi haberim oluyordu?

Verda:*"Neden daha önce söylemedin?"*

Bakışlarım mesajın üzerindeyken cevap hızlı geldi.

Ateş: *"Ben de dün gece öğrendim. Sana söyleyecektim ama ayakta bile duramıyordun."*

İğneleyici cevabı karşısında dudaklarımı büzdüm. Dün geceden ötürü küsmüştü bana. Sabah da soğuk soğuk bir hoşça kal demesi haricinde aramızda konuşma bile geçmemişti. Kısaca tamam yazdıktan sonra telefonu kapattım. Tek başıma kimseyi

tanımadan ne yapacaktım ki ben orada? Kısa bir an düşünürken aklıma Eyşan geldi. Telefonumu tekrar elime alıp onu aradım.

"Daha bir saat önce yanından ayrılmama rağmen beni mi özledin?"

Eyşan'ın sözleri üzerine gülmeye başladım.

"Çok özledim hem de. Hatta yine görüşelim. Ateş'in kardeşinin bu gece sözü var, sen de gelsene."

"Benim ne işim var tanımadığım insanlarla?"

Dudaklarım bükülürken "Ya lütfen, ben de kimseyi tanımıyorum. Ateş de küs zaten bana. Yanımda tanıdığım biri olsun. Lütfen," diye yalvardım. Eyşan kıkırdamaya başladı.

"Peki, gelirim."

"Teşekkür ederim, sen bir tanesin."

Akşama doğru hazırlanmak için odama geçtim. Dolabımdan gözlerimle aynı renge ev sahipliği yapan ipek, yeşil elbisemi çıkardım. Boyundan bağlamalı olan elbisem, belime tam otururken aşağı doğru genişleyerek dizlerimin üstünde bitiriyordu. Saçlarımın dalgasını maşa yardımıyla belirginleştirdim. Hafif tuttuğum makyajım, gözlerimi ortaya çıkarırken son olarak rujumun kapağını açtım. Yatak odasının kapısı Ateş tarafından açılırken bakışlarım aynada onu buldu. Gözlerini benden tarafa çevirmemek için verdiği mücadeleye bakarken hafifçe sırıttım. Küs kalmak istese de pek beceremiyordu. Dudaklarıma toprak tonlarındaki rujumu sürdükten sonra yatağa oturup topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçirmeye başladım. Bilerek ağır tuttuğum hareketlerimle beraber, yakıcı bakışları, açılan elbisemin cüretkâr bir biçimde sergilediği çıplak bacaklarıma kaydı. Hafifçe sırıtırken diğer ayakkabımı giyip ayağa kalktım. Bana bakıp yutkunmakla yetindikten sonra gözlerini kısıp yüzümdeki sırıtmaya baktı. Başını iki yana sallarken banyoya ilerledi. Arkasından somurturken "İnatçı herif," deyip odayı terk ettim. On beş dakika gibi kısa bir süre sonra salona geldi.

"Hadi çıkalım."

Bakışlarım onu incelerken baştan sona siyahlı giyindiğini gördüm. Ve sakallarını kısaltmıştı. Bedenden buram buram yükselen kokusunu içime çekerken ayağa kalktım. O kadar yakışıklı görünmüyordu ki gözlerimi ondan alamadım.

"Çıkalım."

Beraber çıkışa yönelirken göz ucuyla onu izliyordum. O da bedenden farklı her yere bakıyordu. Asansör durunca sinsice gülümsedim. Beraber arabaya doğru yürürken hiçbir ayağını burktum. Kolları arasında belime dolanırken içimden "Hah böyle," diye mırıldandım. Direnmeden hafifçe dudaklarım yanağını bulurken kollarını boynuma doladım. Yanağına ufak öpücükler konduruken "Özür dilerim. Bir daha sözünü dinlememezlik yapmayacağım," dedim. Kollarını tutuşunu sıkılaştırırken yüzümü boynuna gömdüm.

"Sen böyle davranınca içimde koca bir sıkıntı oluşuyor. Dayanamıyorum."

Geri çekilip, yüzüme bakarken emaneldeki saçlarını okşadım. Hafifçe geri çekilip kollarını boynumdan ayırmaya başladı. "Ben de sen sözümü dinlemeyince öyle hissediyorum," deyip yürümeye başladı. Arkasından özgün gözlerle baktıktan sonra yürümeye başladım. Gerçekten çok kızmıştı. Yüzüm sararken arabaya binip kafamı cama yasladım. Geçen uzun dakikalar ardından araba dururken derin bir nefes alıp aşağı indim. Yan yana yürürken bedenlerimizin arasındaki yakınlık az olsa da bana çok uzakmış gibi geliyordu. Sessizce otelin kutlama bölümüne yöneldik. Şık salona girince tanımadığım insan topluluğuna baktım. Neredeyse kimseyi tanımıyordum, sevdiğim adam benimle doğru düzgün konuşmuyordu ve ben daha şimdiden kötü hissetmeye başlamıştım. Tüm enerjimi ondan aldığını fark ettim o an. Bakışlarım onu bulurken bu tavrının bitmesini istiyordum. Ama sanırım her istediğimiz hemen ol-

muyordu. Ateş'in annesi Ayten Hanım yanımıza gelip, bizi selamlayıp sarıldı. Sıcakkanlı, tatlı bir kadındı. Bizi büyük yemek masasına yönlendirdikten sonra diğer misafirlerle ilgilenmek için yanımızdan ayrıldı. Ateş de Asaf'a bakmak için kalkınca bir başıma tanımadığım insanlarla kaldım. Küçük el çantamdan telefonumu çıkarıp Eyşan'ı aradım.

Alo, Eyşan neredesin?

"Birazdan oradayım."

"Peki, bekliyorum," dedikten sonra telefonu kapattım. Ateş, Asaf ve sözleneceğini düşündüğüm kadın, hep beraber salona girdiler. Birkaç kişiyle selamlaştıktan sonra yanıma geldiler.

"Hoş geldin Verda."

Elimi uzatıp ufak bir gülümsemeyle "Hoş buldum Asaf," dedim.

"Müstakbel sözlüm, Çağla. Abimin sevgilisi Verda."

Elimi uzatıp "Memnun oldum," deyince hafifçe gülümseyip "Ben de," dedi. Bakışlarım Asaf'ın sözleneceği kızın üzerinde dolandı. Uzun straplez model, toz pembe rengi elbisesi zayıf bedenine tam oturmuştu. Elbisenin rengi kumral tenine fazlasıyla yakışmıştı. Maşa yaptığı uzun, açık kahverengi saçları ve makyajla ortaya çıkardığı donuk mavi gözleriyle hoş bir kadındı. Boyu neredeyse Asaf ile aynıydı. Resmen manken gibi kızdı. Diğer misafirlerin yanına gitmek için yanımızdan ayrılınca hevesle Ateş'e döndüm. "Ben bir eksik var mı ona bakayım," dedikten sonra hızla ayrıldı yanımdan. Oflamamak için kendimi zor tutarken sandalyeye oturdum. Birkaç dakika içinde yanıma gelen Eyşan'ı gördüğüme hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Yanına giderken hafifçe sarıldım.

"Nerede kaldın?"

"Ancak çıkabildim."

Geri çekilip ona incelemeye başladım. Üzerinde siyah, sırtını cesurca sergileyen askılı bir elbise vardı. Boyu diz hizasında

biten elbise, kıvrımlı vücut hatlarını ortaya çıkarmıştı. Topuklu ayakkabıları sayesinde bacakları daha uzun ve güzel duruyordu. Eşyan ne uzun ne de kısa bir boya sahipti. 1.65 boylarında hoş bir fiziği vardı.

"Değmiş, çok güzel görünüyorsun."

Hafifçe gülümsedi. "Teşekkür ederim. Sen de çok güzel olmuşsun." dedi. Ben de teşekkür ettikten sonra Eyşan'a gelini gösterdim. Yüzükler o gelmeden önce takılmıştı. Biraz daha muhabbet ettikten sonra Eyşan, "Lavaboya gitmem gerekiyor," diyerek yanımdan ayrıldı. Bakışlarım, babası ile konuşarak salona giren Ateş'e döndü. Derin bir iç çektim. Salondaki en yakışıklı herifti ve sadece benimdi. Bunun verdiği hisle gülümsedim. Bakışları bana kayarken yüzümdeki gülümsemeyle ona baktım. Bakışlarını anında kaçırırken başımı iki yana salladım. Bakışlarım salonda dolanırken Çağla'nın yanındaki çakma sarışın bir kızın, Ateş'i izlediğini gördüm. Gözlerim anında kısılırken dikkatlice bakmaya başladım. Yanlış anlamış olabilirdim. Evet, öyleydi büyük ihtimalle. O esnada Eyşan yanıma geldi. Yanakları kızarmış bir hâlde yanımda oturdu.

"İyi misin?"

Başını salladı.

"İyiyim."

Beraber sohbet edip bir şeyler içmeye başladık. Yaklaşık yirmi dakika sonra Eyşan'ın telefonu çaldı. Benim de bakışlarım tekrar Ateş'i kesen kıza döndü. Ara ara Ateş'e bakıp yanındaki arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Bir kez daha uzun uzun baktığı sırada dudaklarını ısırıp iç çekince yanlış anlamadığımı anladım. Resmen Ateş'e göz koymuştu.

"Hemen geliyorum."

Eyşan'ın telaşlı sesini duyunca hemen ona doğru döndüm.

"Ne oldu?"

"Annem rahatsızlanmış, benim hemen çıkmam lazım."

Telaşla ayağa kalkarken "Neyi var?" diye sordum.

"Bilmiyorum, gidip bakmalıyım."

"Seni bırakalım."

Kafasını hızla iki yana sallarken "Hayır lütfen, ben taksiyle giderim." dedi. "Ben de geleyim," diye ısrar ettim. Ama Eyşan kesin bir dille reddetti.

"Peki, beni haberdar et mutlaka olur mu?"

Eşyan ile vedalaştıktan sonra az önceki kızın, Ateş'in yanlarında dolaştığını fark ettim. Telefonunu cevaplayan Ateş, salondan çıkarken kızın da arkasından çıktığını gördüm. Kısacık kırmızı perdelerini gözüme indirince, hızla yerimden kalkıp Ateş'e doğru ilerledim. Ateş koridorun sonunda telefonla konuşuyor, kız ise biraz gerisinde ona bakmaya devam ediyordu. Ateş, telefonunu kapatınca soru soran gözlerle kıza bakmaya başladı. Pembe ruj yedirdiği dudaklarını büze büze konuştu. Kısılı gözlerimin ardından ikisini izlemeye başladım. Ateş'in yüzünde tahammülsüz bir ifade belirirken kız arsız arsız gülüyordu. Kendime hâkim olamayarak yanlarına gittim. Ateş'in vereceği tepkiyi umursamadan arkadan koluna girip elini tuttum. Başımı omzuna yaslarken cilveli bir tavırla "Sevgilim nerede kaldın?" diye sordum. Beni anında göğsüne çekerken "Telefonla konuşuyordum güzelim, hanımefendi de lavaboyu soruyordu," deyince kızın bakışları bana döndü. Çakma sarışın, koyu kahverengi gözlerindeki belirgin bir nefretle bana bakarken ona inat yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu. "Hımm ben de seni özledim sevgilim," deyince kirpiklerimin altından ona baktım.

"Biraz baş başa kalmamız mümkün mü diye soracaktım?"

Kızaran yanaklarımı umursamadan dudağımı ısırdım. Ateş'in bakışları anında kararırken "Bir bakalım," dedi ve kız anında unutuldu. Kolunu belime dolarken beni yönlendirmeye başladı. Beraber asansöre bindiğimizi şaşkınlıkla izliyordum.

İki kat sonra asansör durdu. Ateş uzanıp elimi tuttu ve yürümeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?"

Sorumu duymazdan gelerek odanın kapısında durdu ve cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. Odanın kapısından içeri girerken sırtım hızla duvarla buluştu. Kapıyı kapatan Ateş'in alnı alnımı bulurken kolları bedenime dolanmıştı. Nefesi nefesime karışırken "Birileri kıskanmış gibi görünüyor," diye mırıldandı. Kollarımı boynuna dolayıp çenemi kaldırdım.

"İnan bana boyutunu tahmin bile edemezsin."

Yüzünde serseri bir gülümseme oluştu. "O zaman iyi ki tutmuşum bu odayı," dedikten sonra konuşmama müsaade etmeden sıcak, dolgun dudaklarını dudaklarımla buluşturdu. Kalbim maraton koşmuşçasına atarken aynı anda karşılık verdim. Özlem ve tutku. İki tehlikeli duygu yan yana gelmiş ve saman gibi alevlenmişti. Dişlerimiz birbirine çarparken dudaklarımı aralayıp diline yer açtım. Ağzımda dağılan tadı içimi titretirken derin bir inleme koptu dudaklarımdan. Alt dudağını çekerek öptüm, sonra üst dudağına geçtim. Yetmiyordu. Elleri kalçalarıma indi. Etimi sıktıktan sonra beni havaya kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım. Bu hareketimden dolayı elbisem sıyrılmıştı. Ateş'in elleri çıplak kalan bacaklarımda yavaşça dolaşırken bedenini bedenime bastırdı. Tüm uzuvlarımda hissettiğim sert bedeni nefesimi kesti. Sertliğini yavaşça bana sürttüğü sırada boğazından kopan derin inleme dizlerimi titretti. Nefessiz kalan ciğerlerimizin serzenişi üzerine birbirimizden ayrılırken bedenim titriyordu.

"Beni mahvediyorsun!"

Bel oyuğumdaki eli beni kendine çekerken diğer eli çıplak bacağımdan uyluklarıma kaydı. Arzudan kısıklaşan sesimle "Tek taraflı olmamasına sevindim," dedim. Sırıtmaya başladı. "O benim lafımdı." dedi. Ellerimle saçlarını okşarken tekrar

dudaklarını öpmeye başladım. Eli, iç çamaşırımın içinden kayıp çıplak kalçamla buluşunca ona doğru sıçradım. Ateş ise durmadı. Külotu sertçe çekip dikişlerinden kopardı. Acıyla inlerken hafifçe geri çekildim. Ateş dudaklarını boynuma gömdü. Başı geriye doğru düşerken parmaklarının hedefi kadınlığımdı. İçime dolan utançla sıkıca sarıldım ona. "Beni istiyorsun," diye fısıldı. Alt dudağımı sertçe ısırdım. Hafifçe geri çekilip elini ense'me götürdü. Elbiseyi sabitleyen ipleri tutup hızlıca çözdü. Elbisenin üst kısmı düşerken karşısında çıplak bir şekilde kalmıştım. Utançla "Ateş," diye sızlandım. Kararan gözleriyle "Niye bu kadar güzelsin ki," diye hırladı. Dudakları göğsüme kapanırken hassaslarımdaki sızı, dayanılamayacak raddeye ulaşmıştı. Başımı geriye atmış nefes almaya çalışırken boştaki eliyle kemerini açtı. Dişleri, hassaslaşan göğüs ucumu çekiştirirken inledim. Bin türlü duyguyu aynı anda yaşatıyordu. Tenim, avuçları arasında cayır cayır yanıyordu. Ağlamak istiyordum. Ellerimin arasındaki saçlarına asıldım. Dudakları diğer göğsüme kayarken emiden içime girdi. Nefesim sekteye uğrarken ufak bir çığlık attım. Diğer seferin aksine daha hızlı ve acımasızdı. Belim geriye doğru bükülmüşken dudakları dudaklarımı buldu. İçimde ritmik bir şekilde hareket ederken kalçalarım ona ayak uydurmuş, hareketlerini hevesle karşılıyordu. Dakikalar içimize aktı. İkimiz de milyon parçaya ayrılırken Ateş, son kez içime girdi. Başı yorgunca boynuma düştü. İkimiz de nefes nefese kalmış ve terlemiştik. Üstümüzü bile doğru düzgün çıkaramamıştık. Birkaç dakika sonra kabaran dudaklarımı dilimle ıslattım.

"Şey, barıştık mı?"

Ateş kısık bir sesle gülmeye başladı. Terleyen göğsümü öperken "Sence?" dedi. Yanaklarımdaki kızarıklık artarken beni kucaklayıp yatağa taşıdı. Sıkıca ona tutundum.

Sırtım yatakla buluşurken gözlerime uzun uzun baktı. Bakışlarındaki yumuşak ifade kalbimin ritmini bozuyordu.

"Bir daha lütfen beni dinlememezlik yapma olur mu? Kendini tehlikeye atmanı, savunmasız kalmanı istemiyorum."

Başımı aşağı yukarı doğru salladım.

"Söz veriyorum."

Dudaklarını alnıma yasladı. Gözlerimi kapatıp ona sarıldım. Her seferinde daha çok âşık oluyordum ona. Bu aşk, beni korkutmaya başlamıştı. Çünkü biliyordum ki beni bırakırsa mahvolurdum.

* * *

"Şimdi restorandan içeri girdim Buse."

Buse karşı masadan bana el sallıyordu. Telefonu kapatıp yanlarına yürüdüm. Çağrı ile yan yana oturmuşlardı. Çağrı beni görünce ayağa kalkıp sıkıca sarıldı.

"Nasılsın güzellik?"

Yüzümde oluşan koca gülümsemeyle "İyiyim çifte kumrular," dediğimde ikisi de gözlerini kaçırdı. Birkaç gündür resmi bir şekilde sevgili olmuşlardı. Masaya oturduğumda Serap da yanımıza geldi. Uzun süredir görüşemediğimiz için buluşmaya karar vermiştik. Daha yemeklerimizi sipariş edemeden Çağrı ve kızlar Efe ile ilgili sorular sormaya başladı. Bu konuyu konuşmak istemediğim için birkaç kısa cevapla geçiştirdim. Şu an arkadaşlarımla güzel vakit geçirmek istiyordum.

"Siz nasıl sevgili oldunuz bakalım?"

Sorum üzerine Çağrı sırıttı.

"Buse bana öyle hayran hayran bakarken onu kıramadım ve sevgili olalım dedim."

Çağrı'nın sözleri üzerine Buse uzanıp koluna vurdu. "Yalana bak be! Asıl sen gözünü dikip saatlerce bakıyordun. Tabii sen de haklısın Allah'ın vip kulu gibi bir şeyim," deyip saçını geri savurunca Çağrı dik dik yüzüne baktı.

"Laflara bak, laflara."

Buse cilveli bir şekilde Çağrı'ya yanaştı.

"Yalan mı? Güzel kızım şimdi."

Çağrı derin bir nefes aldı.

"Öylesiniz Buse Hanım."

Buse uzaktan ona öpücük yolladı. "Sağ ol şekerim." dedi. Çağrı gözlerini devirirken bu tatlı hâllerine gülmeye başladım.

"Hem Çağrı, iş arkadaşımı bana asılmakla suçladı."

Çağrı öfkeyle "Asılıyordu çünkü piç!" diye kükredi. Buse cilveli bir şekilde gülümseyip, elini Çağrı'nın çenesinin altına yerleştirip hafifçe okşadı.

"Kıskanç sevgilim benim. Böyle yapınca çok tatlı oluyorsun."

Serap kahkaha attı. "Kocaman adamı kedi gibi sevmek de tam Buse'ye göre," dediğinde Buse kıkırdadı. Çağrı söylenirken Buse başını omzuna yasladı.

"Koca kedim o benim."

Kendime engel olamadan uzanıp Çağrı'nın burnunu sıktım.

"Kedi mi oldun bakayım sen?"

Çağrı öfkeyle geri çekilirken "Kalkıp giderim ama," diye tehdit etti bizi. Serap yavaşça "Kedi kızdı," deyince Çağrı gözlerini kıstı.

"Bak giderim."

Buse kolunu tuttu. "Tamam aşkım sustuk," deyip yanağını öptü. Çağrı ciddi bir yüzle bana döndü.

"O heriften ses yok değil mi?"

Başımı iki yana doğru salladım.

"Yok dedim ya Çağrı."

"Yine de dikkat et kendine."

"Baş üstüne," diyerek başımı aşağı eğdim. Uzanıp yanağımı sıktı.

"Cadı."

Sohbet etmeye devam ederken Buse'yi işten aradılar. Bu

yüzden Çağrı ile ikisi kalkmak zorunda kaldı. Onlarla vedalaştıktan sonra masada Serap ile tek kaldık.

"Ahu'dan haber var mı?"

Sorum üzerine yüzünü buruşturdu.

"Dün bana geldi."

Kaşlarım havalandı. "Konuştunuz mu?" diye sordum. Serap kaşlarını çatarak başını iki yana doğru salladı.

"O kız iflah olmaz. Hâlâ kendini haklı çıkarma peşinde."

Dalgın gözlerimle bardağa bakıyordum. Bunca zamandır nasıl görememiştim.

"Nasıl göremedim aklım almıyor."

Serap uzanıp elimi tuttu. "Senin suçun değil, hiçbirimiz göremedik," dedi. Sıkıntılı bir nefes alırken garson elinde tuttuğu papatyalarla bize doğru geldi. Şaşkınlıkla ona bakarken "Bu size geldi hanımefendi," dedi. Ateş genelde bana gül alırdı. Demek bu defa değişiklik yapmak istemişti. Yüzümde hızlı bir gülümseme oluşurken "Ateş," dedim sessizce. Papatyaları koklarken çiçeğin üzerindeki kâğıt dikkatimi çekti. Zarfı açarken içinden bir kart çıktı. Kartta yabancı bir el yazısıyla *"Ve Tanrı, şeytanı cennetten kovar. Melek artık bir şeytandır. Cehenneminin dipsiz ateşlerine mahkûmdur,"* yazıyordu. Tüylerim ürperirken kelimelerin ne anlama geldiğini anlamıyordum. Kartı ters çevirdim. Başka bir şey yazmıyordu.

"Hey rengin bembeyaz oldu, iyi misin?"

Serap'ı duymazdan gelerek kartın üzerindeki yazıyı defalarca okudum. Ellerim titrerken konuşamadığım için kartı Serap'a uzattım. Çatılı kaşlarıyla kartı incelerken gözleri irileşti.

"Bu da ne demek?"

"E-Efe, o hep bana melek diye hitap ederdi."

"Sakin ol, sana bir şey yapamaz."

"Ateş, Ateş'e ulaşmalıyım."

"Tamam, arayalım."

Telefonumu çantamdan çıkarıp aradım. Ancak kapalı olduğuna dair sinyal sesi geldi. Masadan kalkarken hızla az önce çiçeği getiren garsonun yanına doğru ilerledim. Yüksek çıkmasına mâni olamadığım sesimle "Bunu kim getirdi?"diye sordum.

"On yaşlarında bir erkek çocuğu getirdi. Sizi işaret ettikten sonra gitti."

Başımı olumlu anlamda sallarken hesabı ödeyip Serap ile beraber çıktık.

"Rahat durmayacağını biliyordum o herifin."

"Sakin ol, onun yapmaya çalıştığı tam olarak bu işte. Lütfen istediğini yapma, sana bir şey yapamaz zaten. Amacı sadece korkutup hayatı sana zehir etmek."

Başımı olumlu anlamda sallarken derin bir nefes aldım.

"Tamam denerim."

"Hadi size gidelim."

Geldiğimiz yer bize yakın olduğu için yürümeye başladık. Hafif kar taneleri gökten süzülmeye başlarken adımlarımız hızlandı. Yürümek daha iyi geliyor, sakinleşmemi sağlıyordu. Ama mâni olamadığım korku dolu bakışlarım, etrafta geziniyordu. Eve yaklaşmaya yakın, tekrar arkama bakarken birine sertçe çarptım. Yaşlı bir dilenciydi. Korkudan sıçrarken, geri çekilip irileşen gözlerimle yaşlı yüzü kir içinde olan adama baktım. Ürkünç çıkan sesiyle, "Dikkat et," dedikten sonra yürümeye devam etti. Serap koluma girerken şu an tek istediğim eve gitmekti.

"Verda, sakin ol güzelim. Bir şey olmayacak."

"Sakinim."

Asansöre binince derin bir nefes aldım.

"Öyle diyorsan öyledir canım."

Başımı sallarken duran asansörden indik. Kendi evime gitmek istemediğim için Ateş'in evine geldik. Bana verdiği yedek anahtarı çantamdan alıp yitreyen ellerimle, zor da olsa kapıyı açtım. Montumu çıkarıp içeri geçtim.

"Duş almak ister misin? İyi gelir," diyen Serap'a döndüm. Ne kadar sakin olduğumu iddia etsem de sakin değildim.

"Elimi yüzümü yıkasam yeterli."

Odama girerken elimdeki çantayı yatağın üstüne bıraktım. Üstümdeki montu çıkaracağım sırada çantamdaki telefon çaldı. Ellerim o kadar çok titriyordu ki çantadan telefonu alırken çantayı devirdim. Telefondan önce dikkatimi, yere dökülen başka bir şey çekerken beyaz kâğıda sarılan nesneye öylece baktım. Uzanıp buruşan kâğıdı açtım. İçinde kanatları kırılmış, melek figürü vardı. Sarılı olduğu kâğıdın üzerine ise çirkin bir şekilde melek figürü çizilmişti. Meleğin yüzü ızdırap, elbisesi kan içindeydi. Nefesim tıkanırken boğazım düğümlendi. Derin nefesler almaya çalışırken ısrarla çalan telefonuma uzandım. Kısık çıkan sesimle "Ateş," diyebildim.

"O- o peşimde. Efe bize zarar vermeden durmayacak."

Tam 15 dakika içinde Ateş eve gelmişti. Endişeden kafayı yemek üzereymiş gibi duruyordu. Kaskatı kesilen bacaklarımla ayağa kalkınca Ateş, hızla yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. Kollarında gevşerken ağlamaya başlamıştım. Histerik bir şekilde "Peşimizde, durmayacak," dedim tekrar. Geri çekilip yüzümü elleri arasına aldı. Güçlü bir sesle, "Bana bak bebeğim, bana bak. Ben sana zarar vermesine izin verir miyim? Vermem, asla vermem. Sen sadece bana güven ve korkma tamam mı güzelim?" deyince başımı olumlu anlamda sallamaya çalıştım.

"Şimdi neler oldu anlatın bana."

Titrek çıkan sesimle konuşmaya zorladım kendimi.

"Yemek yerken garson papatya getirdi. Senin getirdiğini sandım ama içinden tuhaf bir not çıktı. Sonra eve gelince çantama nasıl girdiğini bilmediğim kanadı kırık bir melek ve bir kâğıt çıktı. Melek çiziliydi. Kırmızıya boyanmıştı."

"Bana kâğıtları göster güzelim."

"Odada, yerde duruyorlar. Dokunmak istemiyorum," deyince beni kanepeye oturttu. "Sen Serap ile kal. Ben bakıp geli-

yorum," deyince başımı olumlu anlamda salladım. Dakikalar sonra Ateş, telefonla konuşurken içeri girdi. Telefonu kapatıp bana döndü.

"Ben polise haber verdim. Birazdan gelecekler, bu işi halledeceğiz güzelim tamam mı, korkma."

Elinde tuttuğu bir kâğıdı bana uzattı. "Bu da mı çantandan çıktı?" diye sorduğu kâğıda baktım. Başımı olumsuz anlamda sallarken kaşlarım çatıldı. Üstünde "*BENİ ÖZLEDİN Mİ GÜZEL MELEĞİM?*" yazıyordu.

"Eşyalarını toparlarken komodinin altında buldum."

"Bara gittiğimiz gece deri ceketimin cebinden çıktı, ben unutmuşum. Efe bana hep Melek derdi, bu yüzden öyle yazmış olmalı."

Ellerini saçlarına geçirirken öfkeyle "Nasıl böyle bir şeyi unutursun?" dedi.

"Ben bilmiyorum, çok sarhoştum."

Başımı, titreyen ellerime yasladım.

"Şerefsiz herife verdiğim ders yeterli gelmedi anlaşılan."

"Günlerdir bizi takip ediyor. Amacı ne?"

"Onun amacını sikerim. Amaçsız herif."

Ateş odada volta atarken Serap beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Yarım saat içinde eve gelen polislerle beraber işler daha sıkıcı bir hâl aldı. Olanları onlara defalarca anlattıktan sonra kapıya iki tane polis görevlisi dikeceklerini söyleyip gittiler. Herkes gittikten sonra evde uğursuz bir sakinlik hâkim olmaya başladı. İkimizden de çıt çıkmıyordu. Daha fazla sağır edici sessizliğe dayanamayarak odaya geçtim. Sakinleşmek için duşa girerken suyun ısısını dayanabildiğim kadar yükselttim. Kaskatı kesilen kemiklerim çözülürken bir süre buhar çıkaran suyun altında kaldım. İçimde öyle bir sıkıntı vardı ki gittikçe büyüyor, büyüdükçe nefes almamı engelliyordu. Kuruntu olsun istiyordum, sadece korku olsun istiyordum. Gözlerim dolarken

havluya sarınıp aceleci adımlarla banyodan çıktım. Gözümün önüne o gece ki görüntüler gelirken elimi boğazıma doladım. Puslu gözlerimin ardından Ateş'in bana yaklaştığını gördüm. Beni kollarının arasına alırken titreyen sesimle konuşmaya çabaladım.

"Yok Ateş, onun kaybedecek hiçbir şeyi yok artık."

"Verda, sakin ol lütfen."

"Babam, o hep derdi ki dünyadaki en tehlikeli insan kaybedecek bir şeyi olmayan insandır. Neden anlamıyorsun, o bize zarar verecek, o iyi değil."

Elleriyle yüzümü tutup dolan gözlerime baktı.

"Sana bir şey olmasına asla izin vermem."

"Peki ya sana? O meleğin kanatlarını koparmıştı. Benim kanatlarımın sen olduğunu biliyor. Ya sana zarar verirse! Nasıl yaşarım ben?"

Alnını alnıma yaslarken yanaklarımın üzerindeki tutuşunu sertleştirdi.

"Sana söz veriyorum, o herif bize hiçbir şey yapamayacak. Tamam mı, hiçbir şey."

Dudakları usulca dudaklarımın üzerinden geçerken sessizce beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Bana güveniyorsun değil mi?"

Yutkunurken başımı olumlu anlamda salladım. "Güveniyorum." dedim. Bana sıkıca sarıldı. Sonra geri çekilip üzerimi giymeme yardımcı olduktan sonra uyumak için yatağa girdik. Ona sokulurken sıkıca sarıldı bana. "Korkmuyorsun değil mi?" diye sorduktan sonra omzumu öptü.

"Sen yanımda olunca hayır. Korkmuyorum."

"O zaman hep yanındayım güzelim. Şimdi uyu, yarın daha güzel bir gün olacak."

28
GEÇMİŞİN HÜKMÜ

Daha önce bu şiddette hissetmediğim korku duygusu, geçen haftadan beri kanıma karışmış, damarlarımda kol geziyordu.O olayların yaşandığı günden sonra Ateş, beni gözünün önünden ayırmıyordu. Hastanedeki iş saatlerim bile azalmıştı. Ateş yanımdan ayrıldığı anlarda ise ya Asaf yanımda oluyordu ya da tuttuğu koruma. Aradan neredeyse bir ay geçmişti. Her şey rayına oturmuş gibiydi. O pislikten uzun süredir ses çıkmıyordu. Sanırım işin içine giren polis, onu korkutup geri çekilmesini sağlamıştı. Fakat o hasta ruhlu herif bulunana kadar hayatım eski düzenine girmeyecekti. Bu yüzden tek istediğim bir an önce bulunup tamamen hayatımdan çıkmasıydı. Ve tabii babam... Neredeyse her gün arayıp artık eve dönmem gerektiğini söylüyordu. Özellikle son zamanlarda aramaları sıklaşmış ve konuşması sertleşmişti. Böyle devam ederse aramızdaki ipler daha çok gerilecekti. Ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Sıkıntıyla nefes alırken izlediğim diziye yoğunlaşmaya çalıştım. Bugün izin günümdü, Ateş de işe gitmişti, benim yüzümden ihmal ettiği için toplantıları bir hayli birikmişti. Daha gelmesine çok vardı. Evden çıkmam yasak olduğu için öylece oturuyordum ve arkadaşlarımın hepsinin de işi vardı. Tek başına takılmak çok sıkıcıydı. Dizinin yeni bölümüne geçerken telefonum çaldı. İkinci kez çalmasına müsaade etmeden açıp kulağıma götürdüm.

"Nasılsın güzelim?"

"Sıkıntıdan patlamam dışında iyiyim."

Hafifçe güldü. "Şu an yanında olsaydım inan o durumu çok güzel tersine çevirebilirdik." dedi. Dudaklarım kıvrıldı.

"Hımm nasıl olacakmış o."

Kısık bir sesle cevap verdi.

"Eve geldiğimde uygulamalı göstermeyi tercih ederim. Yalnız hiç fena fikir değil. Yanına gelsem mi?"

Ufak bir kahkaha attım. "Şaka yapıyor olmalısın." dedim.

"Yoo, gayet ciddiyim."

Dudaklarımı büzdüm. "İşlerin ne olacak peki?" diye sordum. Sıkıntıyla ofladı.

"Şimdi bir toplantıya daha gireceğim. Sonra çıkabilirsem çıkarım. Yanına gelir sıkıntına eğlenceli çareler bulabiliriz."

Muzip bir sesle, "Vaatler vaatler," diye söylendim.

"Öyle mi hanımefendi? Akşama vaatleri hızla icraata geçirelim o zaman, nasıl olur?"

Kahkahamı zor bastırırken "Hâlâ vaatlerde bulunuyorsun," dedim.

"Arabama atlayıp o vaatleri gerçekleştirmek üzereyim haberin olsun." dedi. Kısılan sesi ciddi olduğunu gösteriyordu.

"Tamam tamam, sustum. Hadi işlerini hallet sen."

"Dikkat et kendine, evden çıkma tamam mı güzelim? En kısa sürede yanına gelmeye çalışacağım."

"Peki. Ateş?"

"Güzelim?"

Kısa bir sessizlik olurken derin bir nefes aldım.

"Seni çok sevdiğimi biliyorsun değil mi?"

Bir an duraksadı. "Nereden çıktı bu birdenbire yavrum?" diye sordu.

"Bilmem, içimden geldi."

"Gözlerine baktığım ilk anda ben de söyleyeceğim güzelim," dedikten sonra hoşça kal deyip telefonu kapattım. Oturduğum yerde üşümeye başlarken tatlı bir uyku bastırdı. Battaniye almak için yerimden doğrulup odama geçtim, dolapları açıp battaniye alırken kulaklığımı da almaya karar verdim. Komodinin çekmecelerini açarken gördüğüm şeyle beraber kaskatı kesildim. Çekmecede uzun süredir kullanılmayan ped paketim vardı. Ben regl olmamıştım. Hızlı bir hesap yaparken bu ayrıntıyı nasıl atladığıma şaşırdım. Ama son zamanlarda o kadar çok şey yaşanmıştı ki bu aklımın ucundan bile geçmemişti. Yatağa çökerken tekrar hesap yaptım. Neredeyse iki hafta gecikmiştim ki bu daha önce hiç olmamıştı. Her zaman düzenli bir şekilde olurdum. Titreyen ellerimle önüme gelen saçlarımı geriye doğru attım. Yaşadığım stres yüzünden de olabilirdi aslında. Yine de emin olmalıydım. Üzerime hızla bir şeyler geçirip yolun karşısında bulunan eczaneye gitmek için evden çıktım. Henüz sonuca varmak için erkendi ve ben ne hissedeceğimi bilemeyecek kadar afallamış bir hâldeydim.

Ya hamileysem...

Bir bebek sahibi olacaktım, olacaktık. Bu çok büyük bir şeydi. Hazır olup olmadığımdan bile emin değildim. Evli bile değildim! Derin bir nefes alırken sakin olmaya çalıştım. Ateş nasıl bir tepki verirdi acaba? Ah, bunları düşünmek için erkendi. Önce emin olmalıydım, sonra da bunu ona en uygun bir şekilde anlatmalıydım. Yüzümde oluşan gülümsemeye engel

olamadım. Daha evlenme teklifi bile almamıştım. Apartmanın dış kapısını açarken soğuk havayı bile idrak edemedi bedenim. Hızlı adımlarla siteden çıktıktan sonra yolun karşısındaki eczaneye girdim. Utana sıkıla aldığım hamilelik testinden sonra acelecı bir hâlde eve yürümeye başladım. Öyle heyecanlı ve telaşlanmış bir hâldeydim ki evin önünde bulunması gereken polislerin ortada olmadığını daha yeni görüyordum. Adımlarım aksarken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Arkama baktım, kimse yoktu. Sadece paranoya yapıyordum belki de. Polisler etrafı kolaçan ediyor olabilirlerdi. Cebimdeki telefonu çıkarıp Ateş'i aradım yine de. Telefonu kapalıydı.

Engel olamadığım korku tüm bedenimi hızla ele geçirirken kendimi sakin olmaya zorladım. Koşar gibi olan hızlı adımlarımla siteye girerken üzerimde hissettiğim gözlerin,beynimin uydurması olduğuna ikna etmeye çalıştım kendimi. Sorun yoktu, eve gidecek, testi yapacak, çıkan sonucu Ateş'e söyleyecektim. Dış kapıyı anahtarla açacağım sırada rahatlayıp, derin bir nefes alırken ağzımın üzerine kapanan elle beraber gözlerim irileşti. Ciğerlerimdeki hava boşalırken soluduğum içki kokusu midemi havalandırdı.

"Selam meleğim. Bak yine karşılaştık."

Yanağıma çarpan nefesi, kulağıma dolan sesi tüylerimi ürpertirken gözlerim dolmuştu.

Çırpınmaya başladım, tutuşunu sıkıştırırken açılan kapıdan içeri soktu beni. Apartmanın kapısı kapanırken korku öyle yoğundu ki damağımdaki tadını alabiliyordum. Titreyen bedenimi asansörün içine tıkıp katın düğmesine bastı. Çaresizce çırpınmaya devam ederken gülmeye başladı.

"Kes debelenmeyi, bir işe yaramayacak."

Duran asansörden inerken saçımı tutup sertçe çekmeye başladı.

"Şimdi o kapıyı aç. Yoksa buradan cesedin çıkar."

Saçlarımı öyle sert çekmeye başladı ki derim sızım sızım sızladı. Kapıyı onun zorlaması ve tehditleri üzerine açarken, beni içeri itip kapıyı kapattı. Çığlık atmaya çalışırken elini yine ağzıma bastırdı, çığlıklarım içimde yankılanırken boşta bir çabayla elinden kurtulmaya çalıştım. Beni böylece alt etmesine izin veremezdim. Elini tutup sertçe ısırınca hızla elini çekti. Tam çığlık atacağım sırada kalkan eli hızla yüzümde patladı, bedenim geriye doğru sendelerken kolumdan tuttu beni.

"Eğer bağırırsan seni öldürürüm."

"Ne istiyorsun benden, bırak beni."

Yanaklarımı tutup yüzümü kendine doğru yaklaştırdı.

"Ne istiyorum öyle mi? Eski itibarımı, paramı, ailemi, işimi. Verebilecek misin bana bunları ha? Senin yüzünden kaybettiğim bu tüm şeyleri bana verebilecek misin tekrar? Söylesene."

Bağırarak konuştuğu için irkildim. Dik durmaya çalışarak titreyen bir sesle konuşmaya başladım.

"Sen kendin kaybettin."

Yüzümü öyle bir sıktı ki inlememek için kendimi zor tuttum.

"Ben yaptım öyle mi? Bakalım ben sana neler yapacağım."

O geceki gibi üzerime gelince dizimi kaldırıp bacaklarının arasına, olağanca gücümle bir tekme savurdum. Acıyla inlerken elinden kaçmaya çalıştım. Eş zamanlı olarak saçlarımı tutup bedenimi geriye doğru savurdu. Yere düşerken sırtım masaya çarptı, elimdeki poşet başka yere düştü. Birkaç saniye acısının geçmesini beklerken bakışları poşete kaydı. Yüzünü buruşturarak yere eğilip poşeti aldı. İçindekini çıkarıp baktı. Yavaşça duvardan destek alarak yerden kalktım. Sırt ağrım nefesimi kesiyordu, belli etmemeye çalıştım. Sinsice gülümsemeye başladı.

"Demek ki hamilesin, seni küçük sürtük. Bize gelince naz, ona gelince."

Üzerime doğru gelmeye başladı, yüzünde öyle bir ifade oluştu ki sinmemek için kendimi zor tuttum. Yeni fark ettiğim sargılı sağ elini havaya kaldırdı.

"Senin o altına yattığın piç sevgilin var ya, tüm parmaklarımı ve kolumu kırdı. Sen ise her şeyimi elimden aldın. Bu yanımıza kalacak sanmadın değil mi? Şimdi günler sonunda intikam vakti Venla. İntikam vakti."

"Ateş bunu yanına bırakmaz."

Delice bir kahkaha atarken, saçımı tutup başımı kendine doğru kaldırdı.

"Hani nerde? Ben göremiyorum. O gelene kadar ben zaten yapacağımı yapmış olacağım. Günlerdir bugünü bekliyordum!"

Yüzü boynuma doğru inerken ıslak dudakları boynumda dolaşmaya başladı. Mide bulantım artarken "Bırak beni, Ateş her an gelebilir ve seni yaşatmaz!" diye bağırdım. Dudakları boynumu sertçe emmeye başlarken onu iteleyip, "Yapma," diye haykırdım. Bir eli göğsüme çıkarken sertçe sıkmaya başladı. Ağlayışım artarken debelenmelerim, sözlerim boşaydı.

"Dokunma bana."

Saçlarımı sertçe bırakırken başını yana yatırdı.

"Geç kaldı, sana geç kaldı. Seni kaçıracaktım ve inan hiç masum şeyler yapmayacaktım ama düşündüm de bebeğinin ölümü, sana yeter."

"Hayır, hayır!" derken geriye doğru kaçmaya çalıştım. Sol yanağıma patlattığı tokat, tekrar yere düşmeme neden olurken acıyla inledim. Yapacaklarına itiraz etmeme müsaade bile vermeden karnıma yediğim tekmeyle beraber nefesim kesildi.

"Senin yüzünden tüm hayatım elimden kaydı."

Bir tekme daha atarken acıdan gözlerim dolmuştu.

"Şimdi kendi hataların yüzünden bebeğinden olacaksın. Daha olmadan ondan olacaksın. Kaybetmenin ne demek olduğunu anlayacaksın. Hem de tek suçlu sensin. Sadece sen!" de-

dikten sonra ardı ardına tekmelerini savurmaya başladı. Elimle, dizlerimle kendimi savunmaya çalışmam nafileydi. Vuruşları öyle acımasız, öyle zalimceydi ki, çırpınışlarım ve "Yapma!" diye yalvarışlarım nafileydi. Durmuyordu, durmayacaktı. Karnımın alt bölgesine tüm gücüyle attığı tekme nefesimi keserken canhıraş bir çığlık koptu dudaklarımdan. Bedenimdeki kemikler kırılmış gibiydi. Tekrar aynı bölgeye attığı tekmeyle boğazımdan yine bir çığlık koptu. Sırtıma, karnıma ardı ardına attığı tekmeler yüzünden, hissettiğim yoğun acıdan dolayı bilincim kapanmaya başladı. Tekmeleri dururken eğilip saçlarımı avuçladı tekrar.

"Bebeğin öldü Verda. Tek katili sensin ve seni kurtarmaya bile gelmekten aciz olan o sevdiğin adam. Bebeğinizin tek katili sadece sizsiniz."

Başımı hızla yere vururken kalbim alev almış, cayır cayır yanıyordu. Ruhumun sağır edici sayhaları içimde yankılanırken kapanan zihnim beni bu ateşten ve kör edici acıdan kurtardı.

* * *

Gözlerim ağır ağır aralanırken puslu zihnim karmakarışıktı. Zaman yetimi kaybetmiş gibiydim. Yorgun bakışlarım etrafta gezinince hastane odasının temiz ve steril ortamında olduğumu anlamam çok uzun sürmedi. Bakışlarım cam kenarında sabit duran babama kayarken, elimi bile kaldıramayacak kadar bitkin bir hâldeydim. Hissettiğim tek şey vardı; acı. Gözlerimi kapatıp bedenimde var olan yaraların envanterini çıkarmaya başladım. Başım ağrıyordu, göğsüm ve sırtım fena hâlde sancıyordu. Ama en beteri kasıklarımda amansız bir ağrı vardı. Sanki küçük, binlerce kıymık aynı anda batıyormuş gibi sızlıyordu. Kaşlarım çatılırken neler olduğunu düşünmeye, hatırlamaya çalıştım. Beynim uğulduyordu, gözlerim aniden beynime akın eden gö-

rüntüleri hatırlamanın verdiği korkuyla açılırken dudaklarımdan kopan acılı inlemeye hâkim olamadım. Babam aniden bana döndü.

"İyi misin kızım?"

"Ne oldu bana?"

Boğazım bir el tarafından sıkılaştırılıyormuş gibi hissettim.

"Hareket etme, şimdi doktorlar gelecek."

Doktor ve hemşire odaya gelince babam çıktı. Doktorum beni muayene etmeye başladı. Soracağım sorunun cevabından ötürü ödüm kopuyordu ama yine de konuşmaya zorladım kendimi.

"Ben hamile miydim?"

Orta yaşlarında duran erkek doktorun, koyu kahverengi gözleri beni buldu.

"Hayır hanımefendi, hamile değilsiniz. Onun haricinde uğradığınız saldırı sonucu çok fazla darp almışsınız. Neyse ki bedeninizde kırık yok, onun haricinde ezilme ve incinmeler var. Yaklaşık kırk sekiz saattir uyutuluyorsunuz."

Derin bir nefes aldım. Eğer hamile olsaydım ve rahmim bir bebeğin cesedine yuva olsaydı toparlanamazdım. Bedenim gevşerken doktor kontrollerine devam etti. Doktor odadan çıkınca serumumla ilgilenen hemşireye döndüm.

"Burası neresi?"

Genç olduğu belli olan sarışın kadın bana döndü. "Sakarya'da özel bir klinikte emin ellerdesiniz." dedi. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. İstanbul dururken Sakarya'da ne işimiz vardı? Kafam karışmış bir şekilde "Erkek arkadaşım Ateş'i çağırır mısınız?" dedim. Kadının yüzünde ufak bir gülümseme oluştu.

"Anneniz ve babanız dışında kimse yok."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Cevap veremeden babam içeri girmişti bile.

"Doktor iyi olduğunu söyledi. Yaraların iyileşiyor, evimize gitmemize az kaldı."

Aklım Ateş'te olduğu için babamın sözlerine dikkatimi veremedim.

"Baba, biz neden Sakarya'dayız?"

Babam yavaşça gülümsedi. "Senin güvenliğin için öyle olması gerekiyordu." dedi. Kaşlarım çatılırken "Bu da ne demek?" diyebildim. Yanıma gelip elimi tuttu.

"Daha sonra detaylı bir şekilde konuşacağız güzel kızım, yorma kendini."

"Peki, Ateş nerede?"

Babamın bakışları sertleşti. Hemşire koluma iğne vururken, babam elimi bırakıp geri çekildi.

"Öyle biri yok."

Sesi son derece sakin çıkmıştı. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Nasıl yok?"diye soludum. Gözlerini gözlerimden kaçırdı.

"Uyu Verda, daha sonra konuşuruz."

Odadan çıkmak için arkasını döndü. "Ben şimdi konuşmak istiyorum." diye haykırdım. Aniden doğrulduğum için bedenimdeki acılar nüksetti. Nefesim kesilirken gözlerim sulanmıştı. Sözlerimi duyunca adımları kesildi. Bana bakmadan kısaca "Sonra," dedi. Ardından kapıdan çıkıp gitti. Birkaç kere daha seslendim ama boşunaydı. Bedenim o kadar yorgundu ki tartışacak gücü kendimde bulamadım. Hemşirenin uyarısı üzerine yavaşça yatağa geri uzandım. İçim hiç rahat değildi fakat aldığım ilaçlardan ötürü düşünemiyordum. Bunun yüzünden istemsizce uyuyakaldığımda, aklımda sadece Ateş vardı. İlaçların tesiri o kadar yüksekti ki bütün gece uyumuştum. Sabaha doğru uyandığımda hâlâ sersem gibiydim, hiçbir şey hissedemiyordum. Düşünmek istiyordum fakat kafamın içi öyle bir sis alanıydı ki düşünmek imkânsızdı. Sadece tuhaf bir boşluk vardı. Başımı zemine sertçe çarptığı için başımda tuhaf bir ağrı

vardı. Kaburgalarımda ezilme olduğu için rahat hareket edemiyordum. Her hareketimde keskin bir acı saplanıyordu. Odanın kapısı açılınca karşımda yorgun bir şekilde annem belirdi. Yüzü çökmüş gibiydi. Uyanık olduğumu görünce yanıma geldi.

"İyi misin?"

Başımı aşağı yukarı sallarken çatlak bir sesle "Su verir misin?" dedim. Masanın üstünde duran suyu boşaltıp bana uzattı. Hafifçe doğrulup suyu içince boğazımdaki kuruluk geçti.

"Keşke en baştan babanı dinleyip evine gelseydin Verda. O zaman bunların hiçbiri yaşanmazdı."

Annemin sözlerini duyunca "Hayır," diye itiraz ettim. "O adam beni takıntı hâline getirmişti. Bana zarar vermeden durmayacaktı." dedim. Annemin gözleri doldu.

"Sana bir şey olacak diye çok korktuk."

Uzanıp elimi tuttu. Yorgun bir gülümsemeyle cevap verdim.

"İyiyim anne."

"Babana haber veren polis sayesinde hemen yanına gelebildik."

Sözleri üzerine "Anne, Ateş nerede?" dedim. Rengi beyazlarken gözlerini kaçırdı.

"Bilmiyorum, görmedim onu."

Kaşlarım çatıldı.

"Nerede olduğumuzu biliyor mu?"

Annem derin bir nefes aldı.

"Verda henüz tam iyileşmedin, şu an tek önceliğin sağlığın olmalı. Diğer konuları daha sonra konuşacağız."

Şaşkınlıka "Anne, diğer konu dediğin şey benim sevdiğim adam. Farkında mısın?" diye soludum. Cevap veremeyince devam ettim. "Sakarya'ya gelmişiz, Ateş'ten haber yok. Neler oluyor."

Annem ayağa kalktı. "Dediğim gibi önceliğin sağlığın olmalı." dedi. Ardından odadan çıktı. "Anne!" diye seslendim ama

durmadı. Kafayı yemek üzereydim. Ateş ortada yoktu, kimse onun hakkında bilgi vermiyordu. Telefonum yanımda olmadığı için ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Neden yanımda değildi, ben neden buradaydım aklım almıyordu. Odaya hemşire girince hafifçe doğruldum.

"Özel eşyalarım nerede? Bir bilginiz var mı?"

Koluma iğne yaparken "Maalesef bilmiyorum," dedi. İğne yüzünden yüzümü buruşturdum. İşini bitirince "Acaba telefonunuzu kullanabilir miyim?"dedim. Başını iki yana doğru salladı.

"Üzgünüm ama böyle bir şeye izin yok."

Ardından odadan çıkıp gitti. Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. Bunlar da neydi böyle? Dakikalarca düşündüm ama hiçbir şey bulamadım. Aptal iğne yüzünden bilincim tekrar kapandı.

* * *

Uyanmamın üzerine hastanede geçirdiğim iki gün boyunca babam, annem hatta Güneş bile sürekli yanıma geldiler, durmadan konuştular. Fakat ne kadar ısrar edersem edeyim, Ateş hakkında kimse konuşmuyordu. Sorularımı duymazdan gelip âdeta üç maymunu oynuyorlardı. Sürekli ağrı kesici ya da sakinleştirici verdikleri için tepkilerim körelmişti. Ateş'i o kadar çok özlemiştim ki kafayı yemek üzereydim. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Çok çaresiz hissediyordum. Yatağa kıvrılmış, içime akıttığım gözyaşlarımla bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordum ama yoktu. Elim kolum bağlanmış gibiydi. Ufak bir nefes alırken yüzümü buruşturdum. Uzanmak bile hasar görmüş kaburgalarımı sızlatıyordu. Az önce aldığım ağrı kesicinin acılarımı dindirmeye başlamasını umarak gözlerimi yumdum. Odamın kapısı açıldı.

"Nasılsın?"

Babamın sorusunu duymazdan gelip günlerdir aklımı kurcalayan diğer konuyu konuşmaya karar verdim.

"Ateş hakkında konuşmuyorsunuz, bari o herife ne olduğunu anlat."

Babam sert bir nefes alınca gözlerimi açtım.

"Eve girmek için polisi bayıltıp, etrafa bakmaya giden korumayı yaralamış. Ama hesaplamadığı şey iki tane polisin olduğuydu, diğeri marketteymiş. Gelip arkadaşını bulamayınca bir şeylerden şüphelenmiş. Sonra evden çıkarken görmüş onu. Durdurmaya çalışmasına rağmen durmamış. Polis bacağına sıkmasına rağmen durmadan koşmaya çalışmış."

Buz gibi bir sesle "Sonra ne oldu?" dedim. Bir iki dakika yanıt vermedi.

"Telaştan yola fırlamış, süratle gelen bir araba ona çarptığı için olay yerinde hayatını kaybetmiş."

Durdum, gözlerimi kapatıp vicdan muhasebesi yaptım. Ne hissedeceğimi hesapladım ama boşluktu. Karanlık, büyük bir boşluktu. Hiçbir şey hissetmemiştim ölümü karşısında.

"O sana ne yaptı tam-" Babamın sözünü keserek "Uyumak istiyorum," dedim. Uykum gelmese de gözlerimi kapadım. Efe'nin bana yaptıklarını konuşmak istemiyordum. Acılarımla yüzleşmek zordu ama kaçmak şu an için en kolay yoldu.

* * *

O gecenin sabahında taburcu olduğumu öğrendim. Annemin yardımı ile üzerimi değiştirirken bedenimdeki morluklar açığa çıktı. Göğsümde ve karnımda koyulaşan büyük morluklar vardı. Nefes almayı bile güçleştiren morluklar, yan tarafımda daha açık mor tonlarındaydı. Sırtımı göremediğim için ne hâlde olduğunu pek bilmiyordum. Geniş bir tişörtü üzerime ge-

çirirken annem, benimle beraber yüzünü buruşturdu. Sesimi çıkarmadan doğrulmaya çalıştım ama hareket etmek fazlasıyla acı vericiydi. Annem "Çok acıyor mu?" diye sorunca dolan gözlerimle başımı iki yana salladım. Ama acıyordu, esasında acımayan yerim yoktu. Nihayet giyinme işim bittikten sonra lavaboya uğradım. Saçlarımı düzeltirken boynumdaki morluk gözüme çarptı. Gözlerim dolarken o adamın tiksinç izlerini taşıyan tenimi söküp atmak istedim. Saçlarımla boynumu kapatıp hızla lavabodan çıktım. Bu hâlimi görmeye tahammül edemiyordum. Tekerlekli sandalyeye binmeyi reddettiğim için babam yanıma gelip kolumu tuttu, beraber küçük adımlarla yürümeye başladık. Arabanın arka koltuğuna binerken kollarımı bedenime doladım, içim ürperirken bedenim kasılmaya başlamıştı.

"Üşüdün mü?"

Başımı olumlu anlamda sallarken babam ısıtıcıyı açtı. Ama esas soğukluk içimden geliyordu. İçimdeki zemheri, kalbimi zatürre edecek şiddetteydi. Ellerimle kollarımı ovuşturup ısıtmaya çalışırken araba hareket etmeye başladı. Tam anlamıyla iyileşemediğim için arabada tekrar uyuyakaldım. Gözlerimi açtığım zaman eve varmak üzereydik. Yüzümü sıvazlarken araba durdu. Annem ve babamın yardımıyla arabadan inip hep birlikte eve doğru ilerledik. Sıcak eve adım atınca tanıdık bir ortam görmenin kısa mutluluğunu yaşadım. Fakat bu eve son geldiğimde neler yaşandığını hatırlayınca yüzüm asıldı. Babam üstünü değiştirmek için odasına çıktı, annemle salona doğru ilerledim.

"Odana gidelim mi?"

Başımı iki yana doğru salladım.

"Hayır."

Annem uyaran bir sesle "Verda," dedi. Cevap vermeden durup babamın gelmesini bekledim. Yanımdan ayrılıp babamı çağırmaya gitti. Derin derin nefesler alırken sakin olmaya

çalışıyordum. Bugün bu konu halledilecekti. Annemle babam yanıma geldiklerinde babam hiçbir şey yokmuş gibi "Odam hazırladık," dedi. Kısık bir sesle "Yeter!" diye bağırdım. Bu tavrımın nedenini biliyorlardı. Sıkılı dişlerimin arasından yavaşça konuşmaya başladım.

"Günlerdir beni oyalıyorsunuz. Ateş başta olmak üzere hiçbir arkadaşımdan bilgi alamıyorum."

"Kızım-"

Elimi kaldırıp babamı susturdum.

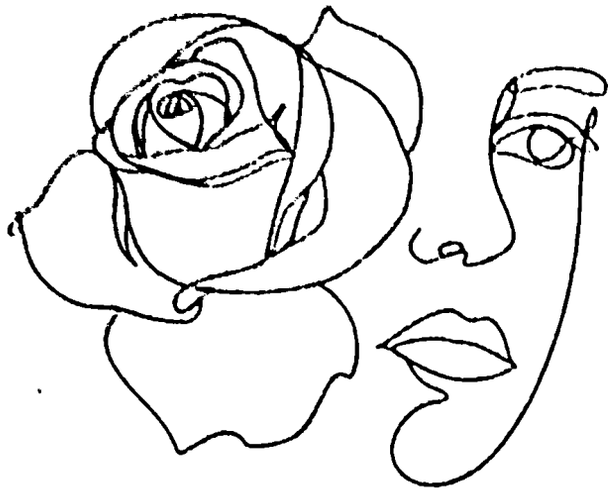
"Ateş nerede? Neden yanımda değil? Biz neden İstanbul'da durmak yerine Sakarya'ya gittik. Beni neyden kaçırıyorsunuz?"

Babam aniden "O adamın adını bir daha ağzına almayacaksın!" diye kükredi. Şaşkınlıkla "Neden?" diye bağırdım. Annem kanepeye çöktü. Rengi kireç gibi olmuş, elleri titriyordu.

"O Özgür piçinin yeğeninin adını, bir daha ağzına almayacaksın Verda, o kadar."

Özgür...

Bu isim zihnimde yankılanırken geriye doğru sendeledim. Annemin bir zamanlar sevdiği adamın ismiydi bu! Yer ayaklarımın altında sallanıyordu sanki. Ayakta duramadığım için kanepeye oturdum. Ateş, o adamın yeğeni miydi? Bu doğru olamazdı!

29
AŞKIN MATEMİ

Duyduklarım zihnime bir çukur açmış da beni içine düşürmüş gibiydi. Beynim uğulduyordu. Boğuk çıkan sesimle "Ne demek istiyorsun?" dedim. Babam boynundaki siyah kravatı hırsla çıkarıp attı. "Her şey açık değil mi?" dedikten sonra yanıma gelip önümde diz çöktü. Gözlerini, donuk bakan gözlerime sabitlerken bakışlarındaki öfke iliklerime kadar üşümeme neden oldu.

"Günlerdir sayıkladığın o adam, Özgür piçinin yeğeni. Annenin eski sevgilisinin yeğeni!"

Sıkılı dişlerinin arasında söylediği sözler üzerine gözyaşlarım, patır patır akmaya başladı. "Olamaz," diye fısıldadım. Hâlbuki doğru söylediğini biliyordum. Babam ve Ateş'in karşılaştığında verdikleri tepki, yemeğe gittiğim zaman konu babamdan açılınca hepsinin fazlaca gerilmesi... Ortada yanlış bir şeylerin olduğunu biliyordum. İnkâr etsem de biliyordum. Eksik kalan taşlar yerine oturmuştu. Ateş'in tepkileri aklıma gelince onun

da bildiğini anladım. Demek o yüzden günlerce uzak durmuştu benden. Üstelik her şeyi bilmesine rağmen bana anlatmamıştı. İçten içe ona öfke duymaya başladım. Eğer anlatmış olsaydı hazırlıksız yakalanmamış olurdum. "Ben-" dediğim sırada babam elini kaldırıp beni susturdu.

"Sen o adamdan uzak duracaksın kızım."

Bunu itiraz kabul etmeyen bir sesle söyledi. Başımı iki yana doğru sallamaya "Hayır hayır," diye sayıklamaya başladım. Ateş'ten uzak duramazdım. Bu kalbimi söküp atmakla eş değerdi. Ateş benim kalbimdi, ben kalbim olmadan yaşayamazdım. Kokusunu solumadan nefes alamazdım. "Baba yapma," diye inledim. Babam yüzümü tutup yanağımı yavaşça okşadı.

"Bak güzel kızım, senin tırnağın taşa değse benim canım yanar. Duydun mu beni?"

Gözlerine bakarken yüzümdeki yaşları yavaşça sildi.

"Sen benim canımsın, ötesisin ve seni, o Efe denen doktor bozuntusundan dahi korumayamadı. Ben kızımı öyle bir adama bırakmam."

Dudaklarımdan kopan hıçkırığa engel olamadım. "Baba ben onsuz yaşayamam," diye sızlandım. Babamın bakışları sertleşirken uzanıp alnımı öptü.

"Annenin yaşadıklarının bedelini, senin ödemeni istemezdim Verda'm."

Geri çekilince babam da doğruldu. Bakışları konuşmayan anneme kilitlenmişti.

"Annenin hataları yüzünden böyle olmasını istemezdim."

Annem aniden titrek bir sesle "Yeter," diye bağırdı. Ayağa kalkıp babamın karşısında dikildi. "Özgür geçmişte kaldı. Sürekli bu konuyu açmandan bıktım." dedi. Babamın dudaklarından alay dolu bir kahkaha döküldü.

"Ne tesadüf, ben de onu sevmenden bıkmıştım."

Titreyen dizlerimle ayağa kalktım. Çenemi havaya kaldırıp

güçlü olmasına özen gösterdiğim bir sesle konuşmaya başladım.

"Ben sizin geçmişte yaşadıklarımız yüzünden Ateş'ten vazgeçmeyeceğim. Bir seçim yapmak zorunda bırakmayın beni. Yanımda olun."

Babamın gözleri öfkeyle bana döndü.

"O kadar basit değil!"

"Cengiz, Özgür öldü. Olayların üzerinden yıllar geçti. Bu yaptığın saçma. Onlara karışamazsın."

Babam parmağını anneme uzattı. "Sen karışma!" diye tısladı. Ardından bana döndü.

"Ve sen küçük hanım, bir daha o Karaman piçlerinin adını dahi anmayacaksın."

Öfkeyle "Ben Ateş'i seviyorum," diye bağırdım. Ellerini saçlarının arasına geçirdi. Babamın bu yüzüyle ilk defa karşılaşıyordum. Bana bakmaya kıyamayan babam, her an boğazıma saldıracak gibi duruyordu.

"Onu seviyorsun öyle mi?"

Sakin bir şekilde sorduğu sorusu üzerine gözümü kırpmadan cevap verdim.

"Canımdan çok."

"Canından çok," diye tekrarladı sözlerimi.

"Evet, o da beni seviyor."

Babam önümde volta atmaya başladı.

"Seni her zaman evin en zekisi sanırdım." Adımlarını durdurup önümde durdu.

"Aptalmışsın."

Sözleri karşısında gözlerim irileşti.

"O adamın seni kullandığını bile göremiyorsun."

Sözleri darbe almış gibi sendelememe neden oldu.

"Ateş öyle bir şey yapmaz."

Dişlerimin arasından söylediğim sözler üzerine alayla güldü.

"Ölen amcasının intikamını almak için seni kandırdı."

Kalbim tekme yemiş gibi hissederken ciğerlerimdeki nefes boşaldı. Hayır, babam yanılıyordu. Ateş bana bunu yapmazdı. Onun bakışlarında, dokunuşlarında sadece aşk vardı. Ben onun aşkını duydum, gördüm, hissettim. Özümsedim! O adam beni seviyordu. Bu yüzden babamın sözlerine inanamazdım.

"Sana inanmıyorum. O da beni seviyor. Hem amcasının ölümü yüzünden benden neden intikam alsın ki?"

Babam oflamaya başladı.

"Asuman, bu tavırları tanıdık geliyor bu kızın."

Annem öfkeyle "Cengiz çok oluyorsun," dediğinde babam hızla ona döndü.

"Yalan mı? Aynı aptallığı yıllar önce sen de yapmadın mı? Bak, sonra ne oldu."

"Ne oldu?" diye sessizce sordum. Acımasız bakışları beni buldu. Sakin bir ifadeyle "O adam öldü," dediğinde korkuyla soludum.

"Bizimle ne alakası var?"

Şaşkınlıkla "Baba?" dediğimde dişlerini göstererek sırıtmaya başladı.

"Annen detayları anlatır sana."

Gitmek için arkasını döndü. Bir adım atmıştı ki tekrar bana baktı.

"Hani canından çok seviyorsun ya onu, o zaman onun canı için ondan uzak durursun."

Babamın alenen tehdit içeren sözleri, karın boşluğuma yumruk yemişim gibi hissettirirken kanepenin kenarına sıkıca tutundum. Babam, arkasında koca bir enkaz bırakarak odadan çıkıp gitti. Benim dağım, asıl o gün üstüme yıkıldı. Babam kalbimin üstüne devrildi. Dizlerim daha fazla taşıyamadığı için yere düştüm. Zihnim bulanıyordu. Babamın söylediklerini anlayamıyordum.

"Ben hiçbir şey anlamıyorum."

Annem sesimi duyunca yanıma geldi. Kolumu tutarken "Ayağa kalk," dedi. Bedenim o kadar ağırlaşmıştı ki yerimden kımıldayamadım. Yalvaran gözlerimi annemin gözlerine çevirdim.

"Tüm bu olanlar ne demek oluyor?"

Annemin gözleri o kadar ifadesiz bakıyordu ki afalladım.

Soğuk bir sesle "Babanı duydun," dediğinde dudaklarımdan alay dolu bir "Hah," sesi döküldü. "Babamı duydum öyle mi?" diye tekrarladım. Histerik bir krizin eşiğinde gibi hissediyordum. Yaşadığım taciz ve şiddet yetmezmiş gibi bir de üstüne bu olanlar irademin son kırıntılarını zorluyordu. Her an dağılabilirdim. Şiddetlenen gözyaşlarımın arasından konuşmaya başladım.

"Babam, Ateş'i öldürmekle tehdit etti. Babam, o b-birini öldürdüğünü ima etti."

Elimle ağzımı kapattım. Sözlerim zihnime battı, kalbim kanadı. Babam... Babam ya babam. Canımın bir parçası olan adım, katildi ve beni canımla tehdit etmişti. Hayal kırıklığı o kadar yoğundu ki başım dönüyordu. "Olamaz, yapamaz, o katil değil. Karıncayı bile incitmez," diye sayıkladım. Başımı iki yana doğru sallarken konuşmaya devam ettim.

"Ateş'e zarar veremez. O kadar kolay değil bu."

"Verda yeter."

Annemi duymazdan geldim.

"Hangi devirde yaşıyoruz? Öyle elini kolunu sallayarak ona zarar veremez ki. Ateş izin vermez hem. Beni bı-"

"Yeter!" diye bağıran annem sözümü kesti. Çenemi hırsla tutup yüzümü yüzüne doğru kaldırdı. Dişlerinin arasından "Yapar," diye tısladı. Başımı iki yana doğru salladım. "Yapamaz, yapamaz, yapamaz işte ya yapamaz! Benim babam katil olamaz," diye haykırdım. Gözlerimin içine baktı.

"Senin baban bir katil kızım. Zamanında Özgür'ü öldürdüğü gibi onu da öldürür."

Annemin sözleri üzerine hıçkırıklara boğuldum. Bedenim titrerken hıçkırarak ağlamaya başladım. Benim babam, beni sevmeye kıyamayan adam bir adamı öldürmekle tehdit ediyordu.

"Özgür'ü öldürdüler, kimse ispat edemedi. Ateş'i de öldürürler."

Elimi göğsüme yerleştirdim. Nefes alamıyordum.

"Babam bir katil olamaz," diye ağladım. Ateş'i öldürmezdi... Yaşananlar göğsümü tırmalıyordu. Başım öne doğru düştü. "Ondan vazgeçemem," diye inledim. Oysa sözlerimin aksine ondan vazgeçeceğimi biliyordum. Onun canını ne olursa olsun riske atmazdım. Annem kollarını titreyen bedenime doladı.

"Geçersin, onun canı için ondan geçersin."

Başımı iki yana doğru salladım. Canım parçalanıyordu. İçimin bir yanı buz kesmiş, zemheriler gibi soğuktu. Bu yüzden titriyordum. Bir yanı ise... Bir yanı yangın yeriydi, cehennem gibiydi. Yandıkça yanıyor, yaktıkça yakıyordu, kavruluyordum.

"Benim yaptığım hatayı yapma Verda. Ben onun ölümüne neden oldum, sen yapma."

Annem sözlerinde öyle haklıydı ki daha şiddetli ağlamaya başladım. Kader, o gün çentiğini kalbime attı. Geçmişin hükmü, aşkımızı alt etti, kanlı elleri aşkımıza dokundu. Canım için, canımdan geçecektim...

* * *

Gözlerim aniden açılırken nefes nefese kalmış bir hâlde, yatağımdan doğrulduğumda hıçkırıklarım odada yankılanıyordu. Gördüğüm kâbus, o kadar gerçekçiydi ki kalbim deli gibi çarpıyordu. Elimi yüzüme yerleştirince yüzümün ıslak olduğunu gördüm. Gözlerimi yumdum. Rüyamda Efe'yi görmüştüm. Kokusu, boynumu öpüşü, bana dokunduğu anlar... Ondan kurtulmak için çırpınmıştım fakat bir işe yaramamıştı. Pes

eleceğim anda Ateş gelmişti, beni kurtarmaya gelmişti fakat babam... Aniden arkasında beliren babam gözünü kırpmadan onu öldürmüştü. Gözlerimin önünde ölmüştü. Benim yüzümden ve ben hiçbir şey yapamamıştım. Bunun düşüncesi bile o kadar kötüydü ki kilit altında tutuluyor olmamam iyi olduğumu kendi gözlerimle görmek için kalkar yanına giderdim.

Başımı tekrar yastığın üzerine koydum. Huzur benden gideli çok olmuştu, zihnim çıldırmaya beş kala da sanki kalmış gibiydi. Kâbus zihnimde dönüyor, etkilerini bedenimde sürdürüyordu. Gözlerimi yumdum, Ateş'e dair güzel anılarım aklıma süzüldü. Bana sarılışı, öptüğü anlar, bakışları, beraber geçirdiğimiz zamanlar... O kadar çok özlemiştim ki onu, canım acıyordu. Efe'nin bedenime verdiği acıdan daha büyük bir acıydı bu. Onsuz geçirdiğim her saat sanki işkence gibiydi. Onsuzlukla başa çıkamıyordum, nasıl çıkılır bilmiyordum. Ama öğrenmek zorundaydım, onsuz olmayı onun için öğrenmek zorundaydım. Tekrar hıçkırıklara boğulurken başımı yastığıma gömdüm. Yirmi iki yıllık hayatım resmen bir paravandan ibaretti. Saçımı okşamaya kıyamayan babamın bir katil olduğunu öğrenmiştim. Bunu sindiremiyordum. Babam iyi bir adamdı, bunları yapacak bir adam değildi, hiç olmamıştı. Babam daha ne kadar hayal kırıklığına uğratacaktı acaba beni?

Güneş doğana kadar bunları düşünüp ağladım. Bugün ondan ayrılacaktım. Babam öyle istemişti. Artık o adamın aramasını ve eve gelmesini istemiyordu. Bu işi ne kadar kısa sürede halledersem onun için daha iyi olacakmış. Bunu annem vasıtasıyla net bir şekilde bildirmişti. Ruhsuz bir şekilde ayağa kalkıp banyoya ilerledim. Her şeye rağmen onu son kez de olsa görecektim. Kokusunu soluyacaktım. Hayatımda bundan sonra yer almayacaktı belki ama ben onu yaşamıştım. Bununla yetinmeyi öğrenecektim. Onun için öğrenirdim. Onun nefesi için kendi nefesimden bile geçerdim ben. Üstümdekileri çıkarıp suyun

ısınmasını beklemeden duşa girdim. Yorgun gözlerimi kapadım, kafamın içi labirent gibiydi. Koşuyor ama çıkışı bulamıyordum. Kollarım yanıma düşerken yorgun bir nefes verdim. Ondan ayrılmaktan başka bir yol yoktu. Dakikalar boyunca duşun altında kaldıktan sonra odama geçtim. Kalın bir kazak ve tayt giyip odamdan çıktım. Aşağıdan bağırma sesleri geliyordu. Durup sesleri dinleyince Ateş'in sesini duydum. Gözlerime akın eden yaşları durduramadan elimi dudaklarıma bastırdım. O kadar çok özlemiştim ki... Allah'ım nasıl yapacaktım? O güzel gözlerine bakıp onu artık istemediğimi nasıl söyleyecektim? Sırtımı duvara yasladım. Sesi bile dağılmam için yetiyorken ona bakıp ondan nasıl geçecektim? Bu nasıl bir yazgıydı? Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapattım. Kabusumun izleri, o an üzerime çöktü. Babamın Ateş'i tek kurşunla öldürmesi... Akan kanlar, donuklaşan gözleri...

Nefesim kesilirken gözlerimi açtım. Buna izin veremezdim. Ateş'in sonu, benim bencilliklerim yüzünden amcası gibi olamazdı ve babam bir kez daha birini öldüremezdi. Derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştım. Biraz daha iyi hissedince sırtımı dikleştirip merdivenlerden aşağı indim. Arkası bana dönük bir vaziyette babamla tartışıyordu. Dağılmamak için dişlerimi kenetledim.

"Günler sonunda onu nihayet buldum. Verda'yı görmeden gitmeyeceğim."

Babamın bakışları bana kaydı. Yüzünde oluşan alaycı gülümsemeyle "O artık seni istemiyor," dedi. Ateş öfkeyle ellerini saçlarının içine geçirdi.

"Yalan söylüyorsunuz, Verda'yı görmek istiyorum."

Yükselen sesi üzerine derin bir nefes aldım. Gözlerim, babamın gözlerinde asılıydı. Babama ilk defa nefret dolu bakarken sakin bir sesle "Buradayım," dedim. Ateş aniden bana doğru döndü. Yüzünü gördüğüm an, kalbime sıkı bir tekme yemiştim.

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirip dik durmaya çalıştım. Yüzü, günlerdir uykusuz olduğunu gösteren izleri taşıyordu. Gözlerinin altı morarmış, parlak gözlerindeki ışık sönmüştü. Sakalları uzayan yüzü bile çökmüştü. Karşımda böyle bitkin görünen adamın aşkına nasıl inanmazdım ben? Beni gördüğü an gözlerinde beliren ışık nasıl yalan olurdu? Babamın yanıldığına, kendi gözlerimle şahitlik ederken sertçe yutkundum.

"Ben işe gidiyorum kızım."

Babam yanıma gelip bana doğru eğildi. "Şu adamla konuş. Onu burada, son görüşüm olsun," dedi. Sessizce söylediği sözlerin ardından saçlarımı öptükten sonra gitti. Şimdi odada ikimiz yalnız kalmıştık. Ateş aniden bana doğru yürümeye başladığında sırtımdan aşağı ürperti indi. Tam önüme gelince durdu. Aynı anda ikimiz de derin bir nefes aldık. Gözlerindeki çaresizlik oluk oluk kalbime akarken başını, hafifçe yana eğdi. İyi olduğumdan emin olmak ister gibi uzun uzun baktı. Ardından gözlerini kapatıp "Çok şükür," diye fısıldadı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ateş uzanıp kollarını, yaraları iyileşmeye başlayan bedenime doladı. İçime dolan kokusu beni gafil avlarken, sahte gücüm uçup gitmişti. Sıcaklığı bedenime nüfuz ederken yüzünü boynuma gömdü. Sıcak nefesi tenime çarptı. Dudaklarımı birbirine bastırıp hıçkırıklarıma engel oldum. Sarılışına karşılık vermemek ne kadar acıydı...

Hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum.

"Öldüm, sana ulaşamadığım her gün, nasıl olduğunu öğrenemediğim her an öldüm."

Tepki vermemek içim tırnaklarımı daha hızlı avucuma batırdım. Ateş geri çekilip yüzümü avuçlarının arasına aldı. Öyle yavaş tutuyordu kırılacak bir parçaymışım gibi hissettim. Avuçlarında parçalanıyordum oysa.

"Baban senin izini kaybetti, günlerdir sana ulaşamıyorum. Kafayı yiyeceğim sandım."

Sesindeki çaresizliğe bulanmış acı, göğsümü parçalıyordu. Kalbim kaburgalarımın arasında ufalanıyordu. "İyiyim ben," diye fısıldadım.

"Özür dilerim."

Sözleri ardından sıcak dudaklarını alnıma yasladı. Gözlerim anında kapandı.

"Seni koruyamadığım için çok özür dilerim."

Dudakları yüzümde gezinmeye başladı. Gözlerimi kapatmış onunla geçen son anın tadını çıkarıyordum. Ağlamamak için o kadar çok direniyordum ki bedenim kaskatı kesilmişti. Son defaydı... Bana son sarılışı, onu son hissedişimdi... Nefesim ciğerlerimi terk ederken sertçe yutkundum. Kokusunu son kez ciğerlerime hapsettikten sonra gözlerimi açtım. Tüm gücümü kullanarak aniden geri çekildim.

"Ateş, her şeyi öğrendim."

Ses tonumdaki soğuk tını, iliklerime kadar üşüttü. Yüzüne bakamadım, bakarsam yapamazdım. Bedeni gerildi.

"Neyi öğrendin?"

Burnumu çekerken "Babam her şeyi anlattı. Bunları bile bile devam edemeyiz. Her şey bitti," dedim.

"Nasıl?"

Küçük bir çocuğu andıran sesi kalbimi deldi. Boğazımı temizleyip gözlerimi yüzüne çıkardım. En ifadesiz bakışımı takınıp "Duydun işte, her şey bitti," diye tekrarladım sözlerimi. Sanki boğazımdan aşağı buz parçacıkları akıyordu. Ateş'in kaşları çatıldı. Sert bir sesle "Baban yüzünden," dedi. Yanağımın iç kısmını ısırırken başımı iki yana doğru salladım. "Anlatmadıkların yüzünden, yaşadıklarım yüzünden, annem yüzünden, amcan yüzünden, babam yüzünden. Herkes yüzünden anladın mı?"diye patladım.

Bana doğru gelip kollarımı tuttu.

"Her şey geçmişte kaldı. Bunlar yüzünden ayrılmayacağız."

Kollarımı ellerinden kurtardım.

"Ayrılacağız. Artık olmaz."

Ateş başını iki yana doğru sallarken alayla güldü.

"Baban seni neyle tehdit ediyor?"

Bakışlarımı ellerime indirdim. Sözlerini duymazdan gelip ezberlediğim cümleleri sıralamaya başladım.

"Sana olan inancımı kaybettim ben. Bu kadar yalan içinde, bize ait olan her şeyi kaybettim."

Hafifçe güldü. Sözlerime inanmıyordu.

"Hayır, izin vermem."

Sesindeki kendinden emin tonu duyunca bakışlarım yüzünü buldu, gördüğüm acı ruhumu öldürdü. Ağlamamak için gözlerimi kırpıştırdım. Dişlerimin arasından "Ateş, yapma lütfen," diye sızlandım. O an bana doğru bir adım attı.

"Ne yapmayayım?"

Öyle yüksek sesle bağırdı ki irkildim.

"Ne yapmamayım söylesene?"

Tekrar bağırması üzerine bakışlarımı gözlerinden kaçırdım.

"Her şey bitti, git artık! İşleri daha da zorlaştırıyorsun."

Aniden kollarımı kavrayıp beni kendine doğru çekti. Bedenimdeki acılar nüksetti. Fakat ruhumdaki acı daha fazlaydı. Bu yüzden tepki vermeden durdum.

"Sen ne dediğinin farkında mısın?"

Burnumu çekerken başımı aşağı yukarı doğru salladım. "Babamın," deyip bir nefes aldım. "Senin amcanı öldürmüş olmasını unutamam," sesim fısıltı gibi çıkmıştı. Burnumu çekip devam etmeye çalıştım. "Benden gizlediklerini unutamam. O gizlenen şeylerle yaşayamam. Artık seninle olamam. Lütfen anla beni," dedikten sonra kollarımı çekmeye çalıştım. İzin vermedi. Bakışlarındaki acı çağlarken yüzünü yüzüme doğru eğdi.

"Babanın yaptıklarının bedelini biz ödemeyeceğiz. Her şey geçmişte kaldı diyorum sana."

Başımı iki yana doğru salladım.

"Bana anlatmadın!"

"Nasıl anlatacağımı bilemedim ama anlatacaktım. Yemin ederim anlatacaktım."

"Bir önemi kalmadı."

İçimdeki ses, hiçbir önemi yok aslında diye haykırıyordu.

"Nasıl böyle konuşursun? Yanımda olmak zorundasın. Beraber tekrar iyi olacağız."

Saçlarıma çarpan nefesi ile söylediği sözler, nefesimi kesti.

"Olmayacağız."

Hızla geri çekilirken öfkeyle yüzüne baktım. Duyduğum asıl öfkenin sahibi geçmişti. Bunları taşımak zorunda kalmış olmamızdı.

"İyi olmayacağız. Geçmiş iyi olmamıza izin vermez."

Vermez, babam izin vermez...

Azalan sesimle beraber dizlerimin üstüne çöktüm. *Babam seni yaşatmaz.* Benimle beraber o da yere çöktü. Alnını alnıma yasladığında ikimizin de gözleri kapalıydı. Nefes alış verişlerimizin sesi odada yankılanıyordu. Birkaç kalp atımlık süre boyunca sadece sustuk. "Sensiz yapamam, bensiz yapamazsın," diye yakardı. Nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Gözyaşlarım her an akabilirdi. "İstemiyorum, anlamıyor musun?" diye fısıldadım.

"Anlamıyorum. Benden gitmene izin veremem. Sensiz yapamam, izin vermem. Üstüme basıp geçmene izin vermem."

Sesindeki inanç kalbimi yakıyordu. Gözlerimi açarken geri çekildim. Onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum. Benim bile inanmadığım sahte sözlerime, onu nasıl inandıracaktım ki? Titreyen dizlerimle ayağa kalkıp arkamı döndüm. Boğazımdaki sözlere kaynar suyu döken sözleri, o an sarf ettim.

"Seni artık istemiyorum Ateş."

Kolu belime dolanırken sırtımı göğsüne yasladı. Başım öne doğru düştü. Yüzünü boynuma gömüp kokumu derince içine çekti. Böyle yaparsa gidemezdim. Yüzümdeki yaşları sildim.

Canını acıtmadan benden gitmeyecekti.

"Beni o adamdan koruyamadın bile. Sana artık nasıl güvenebilirim? Üstüne yalanlar söyledin."

Tutuşu gevşedi. Sözlerime devam ettim.

"Olmaz, bu kadar yalan üzerine olmaz."

Bir adım geriye gitti. Kalbime bir çivi çakıldı.

"Geç kaldım o gün ben sana."

Bir yanım öyle bir şiddetle karşı çıktı ki sözlerine, öyle bir çığlık attı ki içimde, kulaklarımı kapatmamak için tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Ama bir yanım, günlerdir uyku uyutmayan yanım, kâbuslarıma ev sahipliği yapan yanım sustu. Her şey onun içindi... Onu bırakmalıydım.

"Ama beni seviyorsun, beni bırakamazsın."

Ondan gitmenin acıtıcı varlığını nasıl hiçe sayabilirdim? Dizlerim bedenimi taşıyamazken arkamı dönüp ızdırap dolu yüzüne baktım acı acı. Daha şimdiden kalbim ağrıyordu, nasıl uzaklaşacaktım? Kendime engel olamadan gözlerine bakıp hıçkırdım. "Sevgi her şeye yetmiyormuş," diye ağladım.

Seni sevmem, babamın seni benden almak istemesine engel olmuyor.

Ateş bana doğru bir adım atıp dudaklarını aniden dudaklarıma bastırdı. Dudaklarımızın buluşması üzerine gözlerimden akan yaşlar çoğalıp yol yol yanaklarımdan süzüldü. Hıçkırıklarım dudaklarında yankılandı. Gözyaşlarımın tuzlu tadı damağıma yayıldı. Ellerimi yüzüne yerleştirip öylece durdum. Parmaklarımla güzel yüzünü ezberleyip hafızama kazıdım. Sonra geri çekilip ağlamaktan çatlayan sesimle konuşmaya başladım.

"A-Ateş, özür dilerim, çok özür dilerim. Seni artık istemiyorum. Lütfen git artık."

Gözlerindeki bakış öldü. O ışık söndü. Kelimelerim yandı. Elimde sadece kül olmuş uçuşmaya can atan hecelerim kaldı. Külden hecelerimin, küllerinden doğuşunu izlemek ve sana kelimelerle gelmek isterdim ama olmaz. Senin için olmaz...

30
UÇURUM

Ateş, yalan dolu sözlerim ardından başını iki yana doğru sallarken geri çekildi. Kısık gözleri üstümdeyken alt dudağını düşünceli bir şekilde kaşıdı. Başını yana doğru eğerken yavaşça konuştu.

"Beni istemediğine inanmıyorum."

Kaşlarım hızla çatıldı. Duruşumu dikleştirirken hızlıca "İnan," dedim. Dudağını bükerken "Hayır," dedi. Elimi yüzüme yerleştirip gözyaşlarımı sildim. Bir yanım yalan sözlerime kanmadığı için mutlu olsa da onu düşünen yanım daha ağır basıyordu. Bu yüzden boğazımı temizleyip yavan bir sesle konuşmaya çalıştım.

"Peki, kendini istediğin gibi kandır."

"Öyle yapacağım."

Başımı aşağı yukarı doğru sallarken geriye doğru adım attım.

"Şimdi git artık ve bir daha buraya gelme."

Ateş bana doğru bir adım attı.

"Neden?"

Geriye doğru adım atmamak için kendimi zor tutarken "Çünkü seni burada istemiyorum," dedim. Dudaklarında alaycı bir kıvrılma oldu. Sözlerime inanmadığı o kadar belliydi ki ne yapacağımı bilmediğim için telaşlanmaya başladım.

"Başka bir nedeni yok yani?"

Kaşlarını kaldırarak sorduğu soru üzerine başımı hızla iki yana doğru salladım.

"Yok."

Büyük bir adımda yanıma gelip durdu. Dirseği, koluma değiyordu. Kaskatı bedenimle dikilirken Ateş, yüzünü bana doğru çevirdi. Ben ise gözlerimi salonun duvarına kilitlemiş duruyordum. Bakışlarının ağırlığını tüm hücrelerimde hissediyordum. Ateş bana doğru eğilip dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdı. Nefesi kulağımın altındaki hassas noktaya çarpınca irkildim. Bunu fark edince sessizce güldü.

"Baban, bu defa istediğini yapamayacak."

Sözleri ardından yüzüm hızla ona doğru döndü. "Sen-" Parmağını dudaklarıma yasladı. "Kendine iyi bak güzelim. Gidiyorum ama sadece şimdilik," dedi. Ardından dudaklarını şakağıma yaslayıp ufak bir öpücük kondurduktan sonra doğruldu ve yürümeye başladı. Arkasından afallamış bir hâlde bakakaldım. İnanmamıştı! Buna sevinen bencil yanımı, hemen susturdum. Hayatı tehlikedeyken bana inanmadığı için sevinemezdim. Ateş evden çıkınca kanepeye çöküp başımı, ellerimin arasına aldım. İşler gittikçe içinden çıkılmaz bir noktaya giriyordu. Gözyaşlarım tekrar akmaya başlarken ne yapacağımı bilmiyordum. Her şey çok fazla geliyordu. Efe denen herifin bedenime kazıdığı izler tenimden geçmeden babam, o izlerin benzerini ruhuma işlemişti. Bunlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Hıçkırarak ağlamaya başladım. Babamın beni daha fazla hayal kırıklığına uğratamayacağını düşünürdüm ama yanılmışım. Geçmişte yaşananlar ve yaptığı hatalar, onu öyle bir hâle getirmişti ki kalbimi paramparça edecek kadar zalimleşmişti. Babamın tehdidi yüzünden Serap, Buse ve Eyşan ile konuşmam da yasaktı. Hiç kimseye bir şey anlatamazdım. Sarılıp ağlayacağım kimsem kalmamıştı. Bu yüzden daha çok ağladım. Yalnızdım. O kadar çok yalnızdım ki kafayı yiyecek gibiydim. O sırada omzumda bir el hissetsem de başımı kaldırıp bakmadım.

"İyi misin?"

Güneş'in ürkek sesini duyunca yüzümdeki yaşları sildim. Fakat aynı anda bir yenileri geliyordu. Bu yüzden yüzümü silmeyi bırakıp başımı iki yana doğru salladım. Daha fazla yalan söyleyecek gücüm kalmamıştı.

"Sana sarılmamı ister misin?"

Güneş'in saf bir sesle sorduğu soruyu duyunca, yaşlı gözlerimi yüzüne çevirip başımı salladım. Kardeşimin bana ilk adımıydı sanırım. Açtığı ince kolları arasına sığınıp ağlamaya devam ettim. Bana sıkıca sarılıp ağlamama müsade etti. Küçük kardeşimin kollarında teselli aradım. Ara sıra saçlarımı okşayıp "Üzülme abla geçecek," diye mırıldandı. Duymaya ihtiyacım olan kelimeyi defalarca tekrarladı. *"Geçecek..."*

Tek duam buydu. Tüm bu olanların bir an önce geçmesiydi. Dakikalar sonunda gözyaşlarım nihayet dinmiş, yerini hıçkırıklara bırakmıştı. Burnumu çekerken geri çekildim. Güneş elindeki mendili uzatınca burnumu sildim.

"Babamızın bu yüzüyle, bu durumda tanışmanı istemezdim."

Sözleri ardından ağlamaktan şişen gözlerimi ona çevirdim.

"Sen başından beri her şeyi biliyordun değil mi?"

Başını aşağı yukarı doğru salladı. "Bana olan öfken de bu yüzdendi." dedim. Derin bir nefes aldı.

"Bu kadar kör olman beni kızdırdı."

Ona hak vermeden edemedim. Bunca yıldır nasıl görememiştim? Boğuk bir sesle "Ben bilmiyordum," dedim. Babamın şefkatle bakan gözlerinin ardında böyle biri yattığını nereden bilebilirdim ki?

"Biz hep aile olamadığımız için annemi suçladık abla."

Sözlerinde haklı olduğunu bildiğim için sessiz kaldım.

"O iş öyle değilmiş, sen gittikten sonra fark ettim."

"Nasıl fark ettin?"

Kısa bir sessizlik yaşandı.

"Bir gece büyük bir kavga yaşadılar. Babam anneme çok ağır laflar söyledi. Özgür denen adamdan bahsetti ve ona neler yaptıklarını anlattı."

Güneş dolan gözleriyle bana baktı. "Abla, babam kötü biri." dedi. İtirafı karşısında ikimiz de sarsıldık. Güneş anlatmaya devam etti.

"Annem o geceden sonra tekrar içmeye başladı."

Babam sadece benim değil, annemin de hayatını karartmıştı. Elimle ağzımı kapattım.

"Benim anladığımı fark etse de bilmezden geliyor. O iyi bir baba ama-"

Susunca cümlesini ben tamamladım.

"İyi bir insan değil."

"Değil," diye fısıldadı.

Yüzümü avuçlarımın arasına gömdüm. O kadar çok yalan ve yanlış vardı ki ortada, hayatımızda doğrular sıfıra inmişti. Boğazımıza kadar yanlışa batmıştık. Bu durumdan nasıl kurtulacağım hakkında ise en ufak fikrim yoktu. İşler ise mümkünmüş gibi daha fazla çığırından çıkıyordu. Babamla ilgili öğrendiğim her bilgi, bizi daha fazla derine çekmekten başka bir şey yapmıyordu.

* * *

Akşama doğru babamın da izniyle, Serap ve Buse beni görmeye geldiler. Onlara gerçekleri anlatamamak kaydıyla görüşme iznim çıkmıştı. İkisine o kadar çok ihtiyacım vardı ki her şeye rağmen sevinmeden edemedim.

"Günlerdir kafayı yedik Verda."

Buse'ya bakıp hafifçe gülümsedim.

"Yaşananlar korkunçtu ama geçti."

Serap tuttuğu elimi sıktı. "Sen çok güçlü bir kızsın, biliyor-sun değil mi?"dedi. "Ayakta durmak zorundayım sadece," diye fısıldadım. Kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti.

"Bu günler de geçecek."

Göğsüne sokulup gözlerimi yumdum.

"Umarım Serap."

Ses tonum son derece umutsuz ve bitikti. Ardından Buse'ye döndüm.

"Çağrı nasıl, nerede?"

"Fransa'da kafayı yemiş bir vaziyette. Seni göremedikçe düzelmeyecek."

"İşlerini halletmeden gelmesin, ona iyi olduğumu söyle."

Başını iki yana doğru salladı. "Dinlemiyor ki. Özellikle babanın seni uzaklaştırması ve bunun nedenini bilmemek onu iyice çıldırtıyor," dedi. Anlaşılan Çağrı'ya da bir düzine yalanlar söyleyip onu da ikna etmeye çalışacaktım.

"Üçümüzün fotoğrafını çekip atsana Çağrı'ya."

Serap'ın önerisini duyan Buse, hevesle "Bu çok iyi fikir," dedi. Telefonuyla selfie çekip Çağrı'ya gönderdikten sonra bana döndü. Çekingen bir ifadeyle "Ateş nasıl?" dediğinde bedenim gerildi. En yakın arkadaşlarıma yalan söylemekten nefret ediyordum. Serap'ın göğsünden doğruldum. Umursamaz bir ses tonuyla cevap vermek için kendimi zorladım.

"Bilmem, ayrıldık."

Sözlerim ortamda bomba etkisi bırakırken ikisinin şaşkın bakışları beni buldu. Yüksek sesle"Ne?" dediklerinde sadece omuz silktim. Serap çenemi tutup kendine çevirdi.

"Ne dedin sen?"

Bakışlarımı kaçırırken "Ayrıldık, her şey bitti," dedim. "Neden?"diye bağıran Buse'nin sorusu üzerine ufak bir nefes aldım.

"Öyle gerekti."

Serap ellerini yüzümden çekip ayağa kalktı.

"İyi misin kızım sen? Daha iki gün önce aşkından ölüyordun adamın. Bugün ne değişti?"

Sorusuna cevap veremeden Buse araya girdi.

"Yoksa seni terk mi etti?"

Bunaldığımı hissederken yüzümü sıvazladım.

"Hayır beni terk etmedi. Sadece olmadı işte, yapamadık."

"Bu da ne demek?"

"Bitti demek," diye patladım. Serap önümde diz çöktü.

"Güzelim iyi değilsin sen, ondan saçma bir karar vermiş olabilirsin."

Başımla onayladım.

"Evet, o kadar da güçlü biri değilmişim demek ki. Yaşananlarla başa çıkamadığım için Ateş'i suçladım ve ondan ayrıldım."

Gözümden akan yaşı hızla sildim.

"Verda onu seviyorsun, neden yaptın bunu?"

"Serap anlamıyorsun," diye yakardım ve devam ettim. "Ben iyi değilim ve onu suçlamaktan alıkoyamıyorum kendimi. Bu yüzden ayrıldık. Lütfen kapatalım bu konuyu."

Israrla sormaya ve durumu düzeltmeye çalıştılar ama izin vermeyip konuyu kesin bir şekilde kapattım. Daha fazla yalan söyleyecek gücüm yoktu. Neyse ki annem odaya gelerek konunun kapanmasını sağlamıştı. Kızlar bu durumdan memnun kalmasalar da seslerini çıkaramadılar. Kahvelerini içtikten son-

ra vedalaşıp gittiler. Ben de annemin getirdiği ilaçlarımı alıp yatağa girdim. Yaşadığım en kötü günlerden biriydi. Bugün yaşananları ve söylenen sözleri kafamdan atamıyordum. Bacaklarımı kendime çekip yattığım yerde iyice küçüldüm. İçimden bir ses daha kötü günlerin beni beklediğini söylüyordu ve ben gücümü, sabah terk ettiğim adamın göğsünde yitirmiştim.

* * *

Gözlerimi aniden açtığımda kafam karışık bir hâlde gözlerimi etrafta gezdirdim. Babamı odamdaki koltuğa oturmuş bir vaziyette görünce beni izlediği için uyandığımı anlamıştım. Günlerdir odamdan çıkmamıştım. Ara sıra odama gelen Güneş haricinde kimseyle de konuşmuyordum. Nasıl olduğumu kontrol etmek için gelmiş olmalıydı.

"Nasılsın kızım?"

Doğrulup dik dik yorgun bakan kahverengi gözlerine baktım. Kuru bir sesle "Nasıl görünüyorum?" diye cevap verdim. İğneleyici sesimi duymazdan geldi. Yanıma gelip yatağımın üzerine oturduktan sonra uzanıp yüzümü okşadı.

"O şerefsiz herifin neden olduğu durum düzeldi. Daha iyisin."

Dudaklarım alayla kıvrıldı. "İyi değilim baba," dedim. Başımı iki yana doğru sallarken gözlerim dolmuştu. "Hiç iyi değilim hem de," diye patladım. Çatılan kaşlarını görmezden gelerek yutkundum.

"Baksana bana. Bak!"

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra kısık bir sesle devam ettim. "Ben ölüyorum farkında mısın? Onsuz iyi değilim ben, olmayacağım da. Bunu neden anlamıyorsun?"

Babam ellerini saçlarının arasına geçirdi.

"Olacaksın. İyi olacaksın."

Bu tavrı beni çileden çıkarıyordu.

"Annen nasıl iyi olduysa sen de ol-"

Sertçe "Olmayacağım!" diye sözünü kestim.

"Baba annem alkolik, o iyi falan değil. Muhtemelen ben de ya onun gibi olacağım ya da daha beter bir duruma düşeceğim."

Babam parmağını havaya kaldırdı. "Sakın!" Sesinde ölüm sakinliğini andıran bir tını vardı. Gözlerini kısarken aynı ses tonuyla devam etti.

"Sakın beni, kendinle tehdit etme kızım."

Ayağa kalkıp yatağımda oturduktan sonra elini uzatıp saçlarımı okşamaya başladı.

"Sen benim canımsın, beni canımla tehdit etme. Bu dünyayı onlara cehenneme çevirmemi istemiyorsan yapma bunu."

Babamın bana artık yabancı gelen gözlerine baktım. Uzun uzun baktım. Eskiye dair bir şeyler aradım, eski şefkatini aradım. Bulamadım. Sözlerinde ciddi olması göğsümde büyük bir delik açtı. Kuru bir sesle "Tamam," dediğimde hafifçe gülümsedi.

"Aferin canım kızım."

Ardından doğruldu.

"Bu arada o adam hâlâ peşini bırakmadı."

Gözlerim irileşti. "A-Ateş mi?"

Başıyla onayladı.

"Yemin ederim her şeyin bittiğini söyledim. Lütfen ona zarar verme."

Babam derin bir nefes aldı.

"Anlaşılan pek ikna edici olamamışsın."

Tam konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki babam devam etti.

"Bu durumu bu akşam düzelteceğiz."

İçime dolan korkuya engel olamadım. Tedbirli bir şekilde konuşmaya çalıştım.

"Nasıl yani?"

"Bu akşam tanışmanı istediğim bir adamla yemeğe gideceksin."

Başımı şiddetle iki yana doğru sallarken ayağa kalktım.

"Hayır baba hayır! Bunu yapmamı isteyemezsin benden."

Kaşları çatılmıştı. "Yapacaksın. Hem fena mı olur belki Oktay'dan hoşlanırsın," dedi.

Çıldıracakmış gibi hissediyordum. Kanım bedenimden çekilirken yatağıma tutundum.

Gözlerimden akan yaşlara engel olamadan "Sen benim babam olamazsın," diye fısıldadım. Babamın gözlerindeki sabitlik sarsıldı. "Benim babam, beni sevmeye kıyamayan adam, bana bunu yapmazdı," diye dehşetle soludum. Gözlerinde yumuşayan ifadeyle konuştu.

"Her şey senin iyiliğin için can parçam."

Sözlerini duyunca başımı sağa sola doğru salladım.

"Baba lütfen. Dayanamıyorum lütfen."

Sırtını dönüp kapının kolunu tuttu.

"O yemeğe gideceksin kızım, Ateş denen herif ondan tamamen vazgeçtiğini anlayacak."

Ardından kapıdan çıkıp gitti. Öfkeyle yatağıma oturdum. Hızla aldığım soluklar odada yankılanıyordu. Elimi boğazıma yerleştirdim. Aptal bir kukla gibi hissediyordum. Babam ne derse yapmak zorunda kalan zavallı bir kukla gibi. Ateş o gün bana inanmamışsa bile beni başka bir adamla görünce sözlerime inanacaktı. Her şey bu defa gerçekten bitecekti. Öfkeyle yatağa vurdum. Onun iyiliği için... Bu sözü kendime tekrar tekrar hatırlattım. Onun iyiliği için babamın dediklerini yapmak zorundaydım. Buna mecburdum, Ateş için buna mecburdum. Tanımadığım adamla gideceğim yemeğe hazırlanırken zihnimde ve dilimde bu cümleyi tekrarlayarak güç aldım.

Sıradan siyah düz bir elbiseyi üstüme geçirdim. Saçlarımı

açık bırakırken göz altımda oluşan morlukları kapatmak için kullandığım kapatıcı ve maskara haricinde pek makyaj yapmadım. Kalbim onu görecek olmanın sarhoşluğunu yaşıyordu. Özlemiştim. Özlemi iliklerime kadar sızmıştı. Ufak bir nefes alıp odamdan çıktım. Salona geçince babam haricinde kimsenin olmadığını gördüm. Muhtemelen annem yine odasında içiyordu. Babam başını kaldırıp beni görünce hafifçe gülümseyip ayağa kalktı.

"Hazırlanmışsın güzel kızım, Oktay da şimdi gelir."

Sadece başımı aşağı eğmekle yetindim.

"Oktay, yeni ortağımız olacak olan Mahir Bey'in oğlu. Onunla iyi anlaş olur mu?"

Dişlerimi birbirine kenetledim. Öfkeli gözlerimi babamın gözlerine çevirdim.

"Senin zorunla olacak kısa bir yemek. Daha fazlasını isteme benden."

Kelimeler dudaklarımdan tıslar gibi çıkmıştı. Ufak bir kahkaha attı.

"Sakin ol Verda'm. Sadece bir yemek."

Gergince "Tamam," dediğim sırada kapı çaldı.

"Misafirimiz de geldi."

Salona otuzlu yaşlarının başında gösteren esmer bir adam girdi. Sert yüz hatları olan 1.80 boylarında olan biriydi. Ciddi bakan siyah gözleriyle, ona elini uzatan babamın elini sıktı.

"Merhaba Cengiz Bey."

Sesi bile sertti. Yüzümü ekşitmemek için kendimi zor tutarken tek isteğim, bu gecenin bir an önce bitmesiydi. Gözlerimi kırpıştırırken dik durmaya çalıştım.

"Hoş geldin Oktay. Seni, bu gecelik emanetinle tanıştırayım."

Babam geri çekilip eliyle beni gösterdi.

"Büyük kızım Verda."

Adamın dikkatli gözleri şahin edasıyla üstümde gezindi. Yüzümdeki ifadesizliği korumaya çalışırken elini uzattı. Uzanıp kısaca tokalaştım.

"Memnun oldum. Ben de Oktay Saruhan."

Kısaca "Memnun oldum," dedim.

"Neyse, çıkın hadi siz, yemeğe gecikmeyin."

Ardından Oktay ile beraber evden çıktık. Soğuk hava karşısında titrerken üstümdeki şala sarıldım. Arabasına doğru hızlı adımlarla ilerledim. Arabanın kenarına ilişip bakışlarımı cama çevirdim. Tanımadığım bir adamla geçireceğim gece yüzünden sinirlerim altüst olmuştu. Üstüne bir de beni bu gece neler bekliyordu hiçbir fikrim yoktu. Bu da sinirlerimi daha çok geriyordu.

"İyi misin?"

Bakışlarımı ona çevirmeden "İyiyim," dedim. Arabayı çalıştırıp yola koyuldu. Arabadaki yoğun sessizlik sürerken yol akıp gidiyordu. Acaba Oktay'ın Ateş'ten haberi var mıydı, yoksa tüm ayarlama babama mı aitti?

"Hemşireydin değil mi?"

Sorusunu duyunca düşüncelerimi bir kenara bırakıp kısaca "Evet," dedim. Kırmızı ışıkta durunca bakışları kısa bir an bana kaydı.

"Hangi hastanede çalışıyorsun?"

"Şu an hiçbir hastanede çalışmıyorum."

Tekrar önüne bakıp yola koyuldu.

"Sanırım bu geceden en az benim kadar rahatsızsın."

Sözlerini duyduğum an, bakışlarım ona kaydı. O da bana bakarken sıkkınca ofladı.

"Ben de bu yemekten rahatsızım. Babamın ısrarı yüzünden kabul etmek zorunda kaldım."

Söyledikleri ister istemez rahatlamamı sağlamıştı.

"Ben de babamın ısrarı yüzünden kabul ettim."

Sözlerim karşısında başıyla onayladı. "O zaman birbirimizden bir beklentimiz yok," dedi. "Kesinlikle yok," diye atıldım. Bu tavrım karşısında hafifçe gülümsedi.

"O zaman anlaştık. Bu geceyi bitirdikten sonra herkes kendi hayatına devam edecek."

Başımı heveslc sallayarak "Evet,"dedim. Arabayı durdurunca rahatlamış bir şekilde arabadan indim. Fakat Ateş'in bizi görünce vereceği tepki aklıma gelince tekrar gerildim. Oktay ile aramızda bir şeyler olduğunu düşünüp bana olan güvenini belki de aşkını kaybedecekti. Onu bu gece tamamen kaybedecektim. Bu gerçek, taş gibi içime oturdu. Göğsüm daralıyordu. Bu geceyi bitirmek için güç isterken Oktay yanıma gelip kolunu uzattı. Uzanıp koluna girdim. Geriye giden adımlarıma inat beraber restorana doğru ilerledik. Boğazım kupkuru kesilmiş, dizlerim titriyordu. Sıcak mekâna girip daha önceden ayarlanmış masaya doğru ilerledik.

"Rengin kireç gibi oldu. İyi olduğuna emin misin?"

Oktay'ın sesi üzerine çatlak bir sesle "Sorun yok," dedim. Halbuki o kadar kötü hissediyordum ki her an düşüp bayılabilirdim. Masamıza doğru ilerlerken bakışlarım etrafta dolaşıyordu. Ateş'i göremeyince önüme döndüm. Tam o sırada gördüm onu. Oturacağımız masanın hemen arkasındaki masada oturuyordu. Yanında Hande dahil olmak üzere iki adam daha vardı. Muhtemelen iş yemeğindeydi. Babam her şeyi ayarlamıştı. Ciddi bir ifadeyle karşısındaki adamla konuşuyordu. Özlemle yüzüne baktım. Zayıfladığı için yüzü çökmüştü. Yüzündeki ışık kaybolmuştu. En az benim kadar kötü görünüyordu. Yanağımın iç kısmını ısırdım. Yanına gidip boynuna atlamak, kokusunu solumak ve sıcaklığına sığınmak varken bir yabancının yanında duruyordum. Aramızda aşılması imkânsız bir uçurum oluşmuştu. Bu gerçek kalbime sertçe çarptı. O sırada fırtınalı gözleri beni buldu. Gözlerindeki şaşkınlığı yenen özlem hissi,

boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Ayağa kalkacak gibi olduğu sırada koluna girdiğim adamı gördü.

Gözlerindeki şaşkınlık artarken hissettiğim utanç yüzünden bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zor tuttum. Ateş'in gözlerinde yanan öfke ateşi büyürken kalkmak için hamle yaptı. Fakat başından beri her şeyi izleyen Hande, buna izin vermedi. Elini, Ateş'in elinin üstüne yerleştirip kalkmasını engelledi. Ateş öfkeyle ona dönünce sahte bir gülümsemeyle uzanıp kulağına bir şeyler söyledi. İçimde kaynayan kıskançlık ateşi, boğazıma kadar sıçradı. Gidip o kızı Ateş'in yanından çekip almak istiyordum. Ateş'in yanı benim yanımdı, o kızın değil! O sırada Oktay, oturmam için sandalyemi çekince bakışlarımı zor da olsa onların üstünden çekip sandalyeye oturdum. İçim içimi yiyordu. O kadının Ateş'in yanında olmasını istemiyordum. Oktay'ın yanında olmak istemiyordum. Ben Ateş'e aittim. Ait olduğum yerde başkasının olması kalbimi deliyordu. Ağlamamak için kendimi zor tutarken tırnaklarımı avuçlarımın içine geçirdim. Sakin olmak zorundaydım.

"İstersen yemeği başka bir geceye erteleyelim."

Başımı iki yana doğru salladım. Yüzümde oluşan sahte bir gülümsemeyle "Hayır," dedim. Eğer yemeği iptal edersek muhtemelen babam bu defa daha beter bir şey yapacaktı. Garson yanımıza gelince sipariş kısmını Oktay'a bıraktım. Bir şey yiyecek havada değildim. Uzanıp suyumdan bir yudum alırken Ateş'in gözleriyle karşılaştım. Gözlerimin içine bakıyordu. Bakışlarındaki duygulara dayanamadığım için hızla gözlerimi kaçırdım. Ateş bakışlarını üstümden çekince onlara baktım. Hande ile konuşmaya başlamıştı. Yüzünde daha önce görmediğim sahte bir gülümseme vardı. Oktay muhabbet etmek için bir şeyler soruyordu fakat Hande, karşımda onunla cilveli cilveli konuşurken dikkatimi veremiyordum. Hande, Ateş'in söylediği bir şeye şuh bir kahkaha atıp, elini Ateş'in koluna koyunca

ayağa fırladım. Ateş kıstığı gözleriyle bana bakıyordu. Hırsla nefes alıp verirken bağıra çağıra ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Ateş gözlerimdeki ifadeyi görünce sıcak bir şekilde gülümsedi. Bilerek yapmıştı! Tepkimi ölçmek istemişti ve istediğini ona vermiştim.

"Bir sorun mu var?"

Şaşkınca bana bakan Oktay'a baktım.

"Ben bir lavaboya gideceğim."

Titreyen dizlerimle yürüyüp garsonun gösterdiği lavaboya girdim. Sakin olmak için nefes alıp verirken soğuk suyu açıp ellerimi yıkadım. Bu geceyi nasıl bitirecektim? Hande ve o karşımda konuşurken tepkisiz kalmayı başaramazdım ki! Birkaç dakika daha orada kaldım. Ardından istemeyerek de olsa lavabodan çıktım. Daha bir adım atmıştım ki Ateş'i karşımda gördüm. Adımlarım anında kesildi. Ellerini cebine koymuş karşımda dikiliyordu. Gözlerimi kırpıştırırken yanından geçip gitmek için hareketlendim. Fakat Ateş, kolumu tutup buna engel oldu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Güçsüz bir itirazla "Bırak," diye fısıldadım. Kısaca "Hayır," dedi. Gözlerimi açıp yüzüne baktım. Günler sonra o kadar yakındı ki ağlamak istedim. Ona sıkıca sarılıp ağlamak istedim. Çenemi havaya kaldırıp sertçe konuştum.

"Sana bırak kolumu dedim."

Yüzünü yüzüme doğru eğdi. Koyulaşan gözleriyle gözlerimi deldi. Sakin bir sesle tane tane konuşmaya başladı.

"Ben de sana bırakmam dedim."

Ardından cevap vermeme müsaade etmeden yürümeye başladı. Düşmemek için onu takip ederken şaşkınlıkla "Ateş ne yapıyorsun, bırak beni!" diye bağırdım. Beni duymazdan gelip yürümeye devam etti. Kolumu boşa bir çabayla elinden kurtarmaya çalışıyordum.

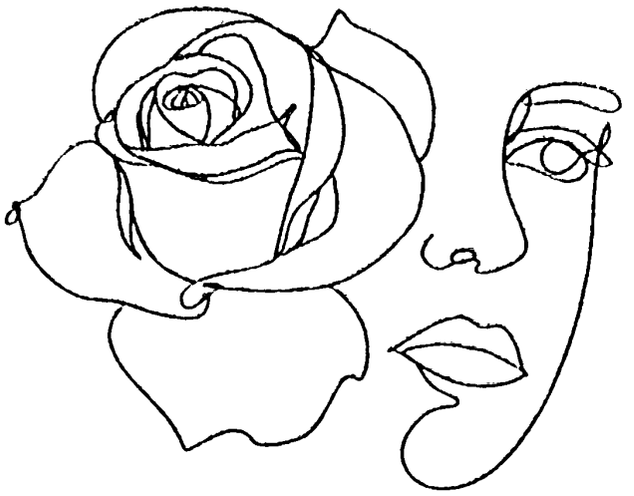
"Ateş bırak!"

Cevap bile vermedi.

"Ya bırak sana, ne yaptığımı sanıyorsun sen?"

Aniden durup inatçı bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Kalbime ait olanı, olması gereken yere götürüyorum. Bu saçma ayrılığa bir son veriyorum gül güzelim.

31
TERCİH

Soğuk hava tenime dişlerini geçirirken saçlarım rüzgâr yüzünden havalandı. Fakat karmakarışık olan hislerim yüzünden uyuşan bedenim, soğuk havayı hissetmiyordu. Ateş birkaç dakika önce söylediği sözlerin ardından, cevap vermeme müsaade dahi etmeden, elimden tutup beni restoranın dışına sürüklemişti. Sözleri içimdeki aşkın ateşini harlamış olsa da korkum öyle büyüktü ki, bana olan sevgisinin büyüklüğüne bile sevinemiyordum.

"Ateş, dur artık."

Kararlı bir sesle cevap verdi.

"Duramam, seni alıp buradan gideceğim."

Ne çok isterdim onunla buralardan gitmeyi... Ama yapamazdım ki. Onu tehlikeye atamazdım. Söz konusu olan onun canıydı, benim canım değil. Namlunun ucundaki kendi canım olsaydı, gözümü kırpmaz giderdim onunla. Elimi elinden çektim.

"Gelmek istemiyorum."

Durup bana doğru döndü. Yüzümü, sıcaklığını koruyan büyük avuçlarının arasına aldı.

"İstediğini biliyorum güzelim, gözlerin bunu söylüyor."

Dolan gözlerimle yüzüne bakarken "İstemiyorum," diye fısıldadım. Hafifçe güldü. Alnını alnıma yasladı. "Beni seviyorsun," dedi. Gözlerimi gözlerinden kaçırırken "Artık sevmiyorum," dedim. Dilimin ucu kezzap dökülmüş gibi yanıyordu. Kalbim sözlerime karşı çıkmak adına hızlanmıştı. Gülümseyişi büyüdü.

"Hem de nasıl seviyorsun."

Yüzümü avuçlarından kurtardım. Titreyen dizlerimle geriye doğru yürüdüm.

"Anlamıyor musun?"

Elimin tersiyle yüzümü ıslatan yaşları sildim.

"Seni sevmiyorum ve istemiyorum. Uzak dur benden."

Sesim gecede yankılandı. Ateş büyük adımlarla üstüme doğru yürüdü. Omuz başlarımı sıkıca tutup sırtımı tenha sokağın duvarına yasladı.

"Yalancı."

Kolları arasında çırpınmaya başladım.

"Bırak!"

Dudaklarını boynuma yerleştirdi. Bedenim titrerken iç çektim. "Bırakssana ya," diye sızlandım. Dudakları tenimde durdu. Tenimde aldığı soluklar içimde ölen çiçekleri canlandırdı. Dudakları yavaşça yukarı doğru çıkarken gözlerim kapandı. O kadar çok özlemiştim ki, ufacık dokunuşu bile yerle yeksan olmama neden oluyordu. Dudakları çenemde oyalandı. Ufak ufak öpüp sızdı. "Ateş dur," diye inledim.

"Sürekli yapamayacağım şeyleri istiyorsun benden."

Sözleri ardından dudakları, aralık kalan dudaklarıma dokundu. Özlemle iç çekerken sıkı dudakları, ayrı kaldığımız günleri telafi etmeye başladı. Başını yana doğru eğip dilini du-

dudaklarının arasına yerleştirdi. Öpüşüne karşılık vermemek için tüm gücümü kullandım. Gerçekten kullandım. Ama o Ateş'ti. Kalbim olan adamdı. Ona duyduğum aşkın tarafından kavrulduğum adamdı. Elini omzuma yerleştirip beni iyice kendine çekince ona karşılık vermekten başka bir çarem kalmadı. Onun oldum. Aşkı kalbimde tüm gücüyle hissettiğim, söylemem yalanlara, yasanan ayrılığa en çok da bizi ayıran geçmişe hissettiğim anda. Sırtımı bedenini bedenime yaslarken sırtım iyice duvara yaslandı. Ona ait olduğumu hayranı olduğu bir öpüştü bu. Dilim dilime dolanırken belimdeki eli, etimi kavradı. Sırtımı batan duvarı umursamadan onu kendime çektim. Son kezdi. Dudakları alt dudağımı kavrayıp çekiştirdi.

"Beni çok seviyorsun."

Üst dudağını kavrarken nefes nefese çıkan sesimle "Artık değil," dedim. Dudaklarıma doğru gülerken dilini tekrar dudaklarımın arasına iteleyip nefessiz kalana kadar öptü. Dişlerini dudaklarıma geçirdi.

"Sen var ya, bana deli oluyorsun."

Bedenini sertçe bedenime yasladı. Sertliği göbeğime dokununca bedenim titredi.

"Ha-hayır."

Islak dudakları yanaklarımdan dudağıma kayarken sertliğini bana bastırdı. "Beni o kadar çok istiyorsun ki nefes bile alamıyorsun," diye fısıldadı. Başım geriye doğru düştü. "Ateş," diye sızlandım.

Beni daha fazla kendinle sınama be adam!

Alt dudağımı sertçe ısırdım. Her yanımı duman gibi sarıp sarmalamış hücrelerime kadar sızmıştı. Sağlıklı düşünemiyordum. Ondan başka hiçbir şey düşünemiyordum. Duyu organlarımı ele geçirmişti.

"Durmak zorundayız."

Benim kulağıma bile yabancı gelen sözlerimi umursamadan

boynumu öpmeye devam etti. Eli tenimde ağır ağır dolaşırken gözlerim kapandı. Etimi dudaklarının arasına alıp sertçe emdi. "Ah!" Ateş geri çekilip parmaklarıyla çenemi kavradı. Uzaktan vuran sokak ışığının yansıdığı güzel yüzüne baktım. Erkeksi güzelliği karşısında ağlamak istedim.

"Sen benimsin."

Başımı iki yana doğru sallayacaktım fakat çenemdeki tutuşunu sertleştirdi.

"Öylesin. Boşuna itiraz etme!"

Çenemi kurtarmaya çalıştım.

"Gitmem lazım."

"Hayır, gitmeni istemiyorum. Seni bu gece buradan götüreceğim."

Ellerimi göğsüne yerleştirip onu sertçe iteledim.

"Hayır dedim sana Ateş! Benden uzak durmak zorundasın."

Geriye doğru sendelerken elini sertçe saçlarının içine geçirdi.

"Her şeyi biliyorum. Baban tarafından tehdit ediliyor olmalısın."

Boğuk bir sesle "Yok öyle bir şey," dedim. Fakat itirazım cılızdı. Yanıma gelip yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Bak seni ne ile tehdit ettiğini bilmiyorum ama korkma. Sadece elimi tut ve gidelim. Bize bir şey yapamaz."

Başımı iki yana doğru salladım. Ateş, ne zaman akmaya başladığından habersiz olduğum gözyaşlarımı yavaşça sildi.

"Kimse beni tehdit etmiyor. Sen beni koruyamadın bile. Ben artık istemiyorum."

"Verda iyi misin?"

Oktay'ın sesini duyunca hızla geri çekildim.

Yanımıza gelince şüpheli bir ifadeyle Ateş'e bakmaya başladı. Boğazımı temizlerken "İyiyim," dedim.

"Gelmeyince merak ettim. Garson sizi dışarı çıkarken görmüş."

Derin bir nefes alırken "Ateş eski bir arkadaşım. Onunla konuşuyorduk," diye hızlı bir açıklama yaptım.

"Sen kimsin?"

Ateş'in tehdit dolu sesini duyunca bedenim gerildi. Tartışmaya çıkmasını istemiyordum.

"Seni ilgilendirmez Ateş."

Fakat Ateş ona verdiğim cevabı duymazdan gelerek Oktay'a bakmaya devam etti. Oktay duruşunu dikleştirirken "Oktay Sarıhan," dedi sadece. Ateş alayla güldü.

"Doğan Holding'in yeni ortakları."

Oktay gözlerini kısarken "Evet, bir sorun mu var?" dediğinde Ateş omuz silkti.

"Yok. Sadece Cengiz Doğan, tahmin ettiğimden daha zeki çıktı."

Ateş'in sözleri kafamı karıştırmıştı.

"Ne demek istiyorsun Ateş?"

Bakışlarını Oktay'dan çekip bana çevirdi.

"Gerçekten bu iğrenç oyunun içinde kalacak mısın?"

Sorusu karşısında kanımın çekildiğini hissettim.

"Hadi Verda, gidelim."

Oktay'ın sözlerini duymama rağmen Ateş'e bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Ateş durup elini uzattı.

"Elimi tut ve seni bu oyundan çekip alayım."

Bakışlarım, bana uzattığı eline kaydı. Özlemle baktım o ele, biraz da acıyla... Onun hayatı üzerine kumar oynayamazdım. Ateş, bir ihtimalden daha değerliydi. Yüzümde oluşan acı tebessümle eline bakarken Ateş yavaşça "Elimi tut güzelim," dedi. Acılı bir sesle "Yapamam," diye fısıldadım.

"Tut elimi Verda."

Oktay'a doğru bir adım attım. "Üzgünüm, yapamam," dedim tekrar. Ardından kalbimi avuçlarında taşıyan adama sırtımı döndüm.

"Gitme."

Yakarışını duyunca göğsümden bir şeyler koptu. İçimde bir şeyler parçalandı. Zamanın akışı yandı. Ve ben kaderime boyun eğip gittim. Oktay elini belime yerleştirdi ve yürümeye başladık. Ondan uzağa attığım her adımda, canım yerinden sökülüyordu. Yine de yürüdüm, üstüne basarak kalbini ezip geçtim. Onun kalbinin yanında kendi kalbimi de ayaklarımın altında çiğnemiştim. Hayatım boyunca seveceğim adamı arkamda bıraktım. Arabaya binip eve gittiğimin hayal meyal farkındaydım. Tenim hâlâ dokunuşları sayesinde karıncalanıyordu. Dudaklarım öpücükleri yüzünden hassastı. Kalbim, hâlâ onun için çırpınıyordu. Tüm bunlara rağmen ona sırt çevirmek beni mahvediyordu. Oktay birkaç kez nasıl olduğumu sormuş, cevap alamayacağını anlayınca eve kadar sessiz kalmıştı. Araba durduğunda yavan bir sesle "Teşekkür ederim," deyip kapıyı açtım. Ama bileğimi tutarak inmeme engel oldu. Boş gözlerim onu buldu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa aramaktan çekinme."

Ruhsuz bir şekilde gülümserken arabadan çıktım. Boş bir kabuk gibi olan bedenimi eve sürükledim. Ruhumu, kalbimle beraber Ateş'in avuçlarının içinde bırakmıştım. Bedenim haricinde her şeyi onda bırakmıştım. Eve girdiğimde babamın beni beklediğini gördüm. Yüzündeki gülümsemeyle bana bakıyordu. Fakat gözlerimdeki ifadeden olsa gerek gülümsemesi silindi. Tam konuşacağı sırada ondan önce davrandım.

"Her şey bu defa tamamen bitti. Mutlu musun?"

Çatılan kaşlarıyla sertçe "Her şey senin için," dedi. Elimdeki çantayı sertçe yere attım. "Benim için öyle mi?" diye tekrarladım. Babama doğru yürüdüm.

"Sen beni bu gece mahvettin baba. Hem de ne için, geçmişte senin yüzünden olmuş şeyler için."

Babamın bakışlarındaki ifade sertleşse de bir şey demedi. Ellerim güçsüzce iki yana doğru düştü. Ağlamaya başlarken

çatlayan sesimle konuşmaya başladım. "Ben şimdi seni nasıl affedeceğim baba?"diye yakardım. Başım önüme düştü. Güçsüz bir sesle, "Nasıl affedeceğim?" diye tekrarladım. Geriye doğru sendeleyince babam uzanıp beni tuttu. Beni geniş göğsüne yasladı. Aşina olduğum kokusu içime süzülürken eskiden huzur duyduğum güçlü göğsünde öylece durdum. Hiçbir şey hissetmiyordum şimdi.

"Baba ben seni nasıl affedeceğim?" Başımı yavaşça göğsüne vurdum. "Nasıl?"

Ellerini saçlarıma yerleştirip yavaşça okşadı.

"Keşke başkası olsaydı ama o adam olmaz. Olmaz kızım, olmaz."

Hıçkırıklarım yüzünden omuzlarım sarsılırken babamın kollarında ağladım. "Yapma bana bunu," diye inledim. Başımın tepesini öptü.

"Özür dilerim kızım ama böyle olmak zorunda."

"Daha fazla yapma, dayanamıyorum görmüyor musun?" diye ağladım. Sadece "Özür dilerim," dedi.

Dileme baba, sana karşı olan güvenimi öldürürken, babamı benden koparırken bana hiçbir şey deme. Sessiz dur ve kollarında senin kaybına karşı duyduğum matemi yaşamama izin ver. Bir gecede hayatımdaki iki değerli adamı kaybettim. Bunun acısını da buna sebep olan adamın kollarında yaşadım.

* * *

Günler her şeye rağmen geçmeye devam etti. Babamla o geceden sonra bir daha konuşmadım. Onun da böyle bir talebi olmadı zaten. Mümkün olduğu kadar karşılaşmıyorduk. Aynı evde yaşayan iki yabancıya dönmüştük. Annem ise odasından

nadiren çıkıyordu. Genel olarak sarhoş gezdiği için gözü hiçbirimizi görmüyordu. Tek iyi olan şey Güneş ile aramızın çok iyi olmasıydı. Kardeş olmayı öğreniyorduk. Serap ve Buse birkaç defa ziyaretime gelmişlerdi. Bu sabaha kadar evden çıkmam bile yasaktı. Güneş'in yoğun ısrarları sonucunda babam artık dışarı çıkmama izin vermişti. Tabii peşime adam takacağını belirterek. Ateş'ten ses çıkmadığı için izin vermiş olmalıydı. Üç gün önce bana uzattığı elini tutmadığım için her şey tamamen bitmiş olmalıydı. İstediğim olmuş, Ateş yalanlarıma inanmıştı. Benimle olmasa da iyiydi. Bu bana yetiyordu, yetmek zorundaydı, başka yolu yoktu.

Evden çıktığımda temiz havayı içime çektim. Az da olsa daha iyi hissediyordum. Tek başıma olmanın tadını çıkarırken arabama binip Eyşan ile buluşacağım kafeye doğru yola çıktım. Onu günlerdir görmediğim için çok özlemiştim. İki gün önce telefonda konuşunca ısrarla nasıl olduğumu kendi gözleriyle görmek istediğini söylemişti. Ben de ayarlayacağıma dair söz vermiştim. Bugün babam nihayet izin verince ilk olarak onunla buluşmaya karar verdim. Arabayı kafenin karşısındaki otoparka bırakıp karşıya geçtim. Şubat ayı fazlasıyla soğuk geçiyordu. Gri kaşeme sıkıca sarıldım. Kafeye girince sıcak hava üşümüş tenime iyi geldi. Kafenin içine ilerleyince beni bekleyen Eyşan'ı gördüm. Ona doğru ilerlediğimde bakışları beni buldu. Hemen ayağa kalkıp bana doğru geldi. Önümde durunca birbirimize sıkıca sarıldık. "Sonunda," dediği zaman hafifçe gülümsedim. "Bu kadar geç olduğu için üzgünüm," dediğim zaman geri çekilip yüzüme baktı.

"Olsun bir şey olmaz. İyisin değil mi?"

Boğazımdaki düğümü gidermek adına yutkundum. Bu süreçte arkadaşlarım konusunda ne kadar şanslı olduğumu anlamıştım. Serap ve Buse, beni hiç yalnız bırakmamıştı. Eyşan da sürekli arayıp yanımda olmaya çalışmıştı. Ahu haricinde herkes

yanımdaydı. Bir keresinde konusu açıldığında Serap, durumu Ahu'ya anlattığını söylemişti. Ahu sessiz kalınca, Serap ve Buse de onunla kavga edip arkadaşlıklarını tamamen bitirmişlerdi. Bu konu hakkında yorum yapmamıştım. Ahu'nun nefretiyle başa çıkacak durumda değildim.

"İyiyim Eyşan, merak etme."

Karşılıklı oturunca "Sen nasılsın?" diye sordum. Hafifçe gülümsedi.

"İyiyim."

Garson yanımıza gelince kahve siparişi verdik. O gidince tekrar Eyşan'a döndüm.

"Hastane nasıl?"

"İyi ama yokluğun çok belli oluyor."

Özlemle iç geçirdim. İşimi çok özlemiştim, umarım babam yakın zamanda tekrar geri dönmeme izin verirdi.

"Ben de çok özledim."

"Ne zaman geri döneceksin?"

Dudaklarımı büktüm. "Bilmiyorum, belki yakında," dedim. Uzanıp elimi tuttu. "Umarım." diye karşılık verdi. Garson kahvelerimizi getirince kısa bir sessizlik yaşandı. Eyşan, kahvesinden bir yudum aldıktan sonra bana baktı.

"Ateş ile ne yaptınız?"

Telefonda aynı yalanları ona da söyleyerek ayrıldığımızı söylemiştim. Gözlerimi kaçırıp "Aynı," diye geçiştirdim.

"Verda böyle olmaz."

"Eyşan lütfen bu konuyu konuşmayalım."

Gözlerimdeki ifadeyi görünce başıyla onayladı.

"Peki ama tekrar düşün. Böyle güzel bir aşkı yarım bırakma."

Başımı aşağı yukarı doğru salladım.

"Tamam."

Kahvemden bir yudum aldıktan sonra "Peki sen neler yapıyorsun? Kimse yok mu hayatında?" dediğimde beyaz teni ha-

fifçe kızardı. Saçını gergince kulağının arkasına ittiğini görünce kaşlarım havalandı.Cevap vermesine müsaade etmeden atıldım.

"Hemen detayları istiyorum."

"Ömer adında biriyle tanıştım ve hayatım tamamen değişti."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Gerçekten mi, ne zaman?"

"Bir aydan fazladır. Aslında başta istemiyordum ama o biraz ısrarcı bir tip."

Gözlerindeki parlaklığı görünce kıkırdadım. "Ve kalbini çaldı," dedim. Derin bir nefes alıp omuz silkti. "Sanırım." Eyşan adına çok mutlu olmuştum. Güzel şeylerin de oluyor olması beni mutlu etmişti. Kahvelerimiz bitene kadar konuştuk. Fakat Eyşan işe gitmek zorunda olduğu için bir saatin sonunda kalktı. Onunla vedalaştıktan sonra ben de kafeden çıkıp arabama geçtim. Sahile sürerken beni takip eden bir araba olduğunu gördüm. Gerçekten babam peşime adam takmıştı. İçime dolan öfkeye engel olamadan gaza bastım. Ateş'ten öğrendiğim kestirme yola girip onunla geldiğimiz sahile doğru yola koyuldum. Sahile gelince arabadan indim. Soğuk havaya rağmen iyi hissediyordum. Günlerin sonunda nihayet nefes alabilmiştim. Arabaya yaslanıp denizi izledim. Burada geçirdiğimiz anılar aklıma süzülünce özlemle dolan gözlerimi kapattım. Ateş'i düşünmek bile içimi huzurla dolduruyordu. Dudaklarımda silik bir gülümseme oluşurken iç çektim. Onu hayal etmek bile çok güzeldi.

"Beni özlediğini biliyorum."

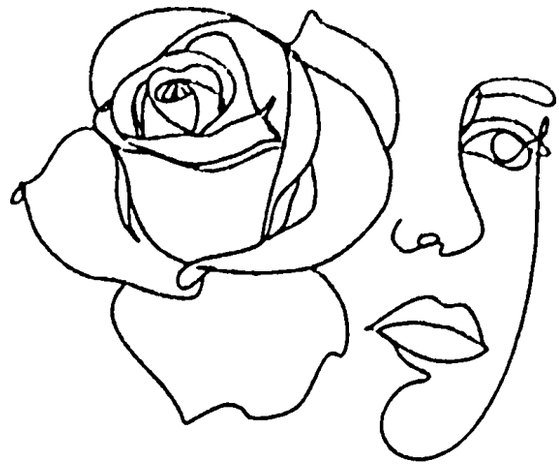
Ateş'in sesini duyunca irkildim. Gözlerimi açıp arkamı dönünce onu karşımda gördüm. Göğsüm özlemle sızlarken irileşen gözlerimle "Senin burada ne işin var?" diye soludum. Ellerini siyah kaşesinin içine yerleştirirken bana doğru yürüdü.

"Seninle aynı neden yüzünden buradayım."

Gözlerimi kırpıştırırken Ateş devam etti.

"Seni özledim."

Gözlerim yanarken sözleri de içimde için için yanan bir yangının fitilini ateşledi.

32
GERÇEKLER

Sertçe yutkundum, Ateş'in söylediği cümlenin içimde yarattığı depremleri görmezden geldim. Tüm olanlara rağmen yanıma gelmiş ve beni özlediğini söylüyordu. Bunlara rağmen ondan uzak durmak ve onu artık istemediğime inandırmaya çalışmak ne acı bir kaderdi böyle.

"Beni yanlış anladın sanırım. Ben sıkıldığım için gelmiştim."

Ateş yorgun bir nefes verdi.

"Daha ne kadar yalan söyleyeceksin Verda?"

Dişlerimi sıktım. "Yalan söylemiyorum Ateş." dedim. Sert bir rüzgâr saçlarımı yüzüme doğru savurdu. Ateş başını yana doğru eğerken griye çalan gözleri, saçlarıma takıldı. Uzun uzun saçlarıma baktığını görmek kalbimi öyle çok acıttı ki nefes alamadım. Bana doğru büyük bir adım attı. Gözleri saçlarımı okşarken "Yalan söylediğini ikimiz de biliyoruz," dedi. Saçımı geriye doğru atarken başımı iki yana doğru salladım.

"Öyle bir şey yok."

Sıkıntılı bir nefes aldı.

"Sensizliğe daha fazla tahammül edemiyorum."

Yanağımın iç kısmını sertçe ısırdım. Cevap vermemek için tüm gücümü kullanıyordum. Konuşursam sözlerine karşılık verirdim, bu yüzden kelimeleri dilimde eritip sustum.

"Bir şey demeyecek misin?"

Boğazımdaki düğümü gidermek adına yutkundum ama bir işe yaradığı söylenemezdi.

"Hayır, zaten ne söylersem söyleyeyim inanmıyorsun."

Fısıltıyı andıran sesimi duyunca hafifçe gülümsedi. Bunu görünce kalp atışlarım hızlandı.

"Doğru söylemeyi dene. O zaman inanırım."

Sözlerine gülmemek için kendimi tutarken derin bir nefes aldım.

"İstediğine inanabilirsin."

Bana doğru bir adım daha atınca aramızdaki mesafe iyice azaldı. Yakınlığı karşısında dizlerim titriyordu. Günler sonunda ona böyle yakın olmak dengemi sarsıyordu.

"İnanıyorum zaten."

"Peki," deyip geriye doğru bir adım attım. Gitmek için arkamı dönmüştüm ki dirseğimi tutup buna engel oldu. Beni yavaşça kendine doğru çevirip boştaki elini yanağıma yerleştirdi. Elini yüzümde hissedince gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum. Ufacık dokunuşuna bile öyle hasrettim ki! Başımı kaldırıp ona bakınca özlemle yüzüme baktığını gördüm. Boğazımdaki düğüm büyüdü.

"B-Bırakır mısın?"

"Hayır."

Net cevabı karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Ateş yavaşça yüzümü okşadı. "Sesini, yüzünü, tenini," diye fısıldayıp yüzünü yüzüme doğru eğdi. Derin bir nefes çekip boğuk çıkan güzel

sözle devam etti. "Aklımı başımdan alan şu kokunu her bir zerresini öyle çok özledim ki! Aklımı yitireceğim galiba."

Onu o kadar iyi anlıyordum ki gözlerim yanarak cevap vermemi beklemeden dudaklarını alnıma vurdu. Gözlerini kapayıp kısa bir an onu hissetmenin ve sevdiğini güzel sözlerin tadını çıkardım. *Ona olan sevgim sözlerden çok daha fazlaydı.* Ona olan sevgim, içimde katlanarak artıyordu. Gözyaşım yanağımdan aşağı akmakta iken kokusunu içime çektim. Dudaklarını alnımdan ayırmadan "Ah kaldı," dedi. Bu da ne demekti? Kaşlarım çatılırken geri çekilmeye çalıştım. Yanağımdaki eli, ensemi kavrayıp bana engel oldu. Alnımı bir kez daha öptü.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ölüm bu saçmalıklarını bitirmesine çok az kaldı."

Son kez öpmekten sonra geri çekildi. Gözlerini kırpıştırırken geriye doğru sarsak bir adım attım.

"Ateş sakın yanlış bir şey yapma, aramızdaki her şey bitti. Daha fazla uzatma."

Cevap vermeyince son kez gözlerine bakıp arkamı döndüm. Arkamdan "Hoşça kal," dedi. Bir adım atmıştım ki "Şimdilik," diye ekledi. Onu duymazdan gelerek arabama bindim. Yanlış bir şey yapmasından deli gibi korkuyordum ama yine de çözüm yolu bulmuş olmasını istemekten alıkoyamıyordum kendimi.

* * *

Sabah kahvaltıya indiğimde babamın da masada olduğunu gördüm. Günler sonunda ilk defa kahvaltıya katılmıştı. Kahvaltıya indiğime pişman olurken bana bakıp içten bir gülümsemeyle "Günaydın güzel kızım," dedi. Sadece "Günaydın," deyip masaya oturdum. Arkamdan Güneş odaya girince babam ona da gülümsedi.

"Günaydın küçük prensesim."

[illegible]

"Annem'i çağırın misafir ile ilgilensin babacığı yapmak zorunda değilsin diyerek bitirdi."

Gülşen Hanım "Tamam," diyip, ilgilenmek üzere salona doğru yola çıktı.

"Gerçekten nasıl görünüyorum?"

Gülşen kızına "İyi bakın," dedi. Babam elimizden tutarak bizi salona bakışları hemen bulduk.

"Hiçbir şey görünmüyor."

Ani sesimi karşısında şaşırmıştım.

"Uyuyan ile buluştum."

Başını yana doğru eğdi, "Hoşçakal"

"Başkası yok, sahilde biraz hava alıp eve geldim."

Şüphe dolu kısık gözleriyle yüzüme baktıktan sonra başını sağa doğru eğdi.

"Tamam."

Tam ekmeğini ısıracakken durdu.

"Sana güvenimi boşa çıkarma Verda. Yoksa işler çirkinleşir."

Hazırlıksız yakalandığım tehdidi karşısında kanım çekilirken avuçlarımı sıktım. Geçen her gün işler daha da kötüye gidiyordu. Bakışlarım kapıya kaydığı sırada annem, uykusuz bir halde salona girdi. Babam büyük bir gülümsemeyle ona baktı.

"Benim güzeller güzeli, sarhoş karım da kalkmış. Günaydın."

Annem ters ters yüzüme bakıp karşıma oturdu.

"Gülşen, sade bir kahve getir lütfen."

Gülşen Hanım kahveyi yapmak için salondan çıktığında babam üçümüze baktı.

"Yesenize."

Hiçbirimizde iştah bırakmamışken bunu söylemesi komikti. Daha fazla dayanamadığım için ayağa kalktım. "Canım iste-

miyor," diye geveleyip odama çıktım. Babam beni çağırsa da cevap vermedim. Hiçbir şey olmamış gibi orada oturup kahvaltı yapamazdım. Yatağımın üstündeki telefonumu aldım. Telefonumla uğraşırken kapı zilinin sesi duyuldu. Kimin geldiğini merak ederek odamdan çıkmıştım ki annemin çığlığını duydum. Korkuyla irkildim. Annem bu defa "Olamaz," diye bağırınca hızlı adımlarla merdivene yöneldim. İçime dolan korkuyla aşağı inerken sesler gelmeye devam ediyordu. Annem "Bu gerçek olamaz," diye inliyordu. Hızlı adımlarla aşağı inince salonda hayalet görmüş gibi bembeyaz olan annem ve babamı gördüm. Annemin sayıklamalarına rağmen babam bembeyaz olan dudaklarıyla karşıya bakıyordu. Onların baktığı yöne bakınca kırklı yaşlarının başında olan adamı gördüm. Gözlerim irileşti. Bu adam Ateş'in babasına çok benziyordu.

"Neler oluyor burada?"

Sorumu duyan adam, gözlerini annemden çekip bana çevirdi.

"Ufak bir meselemiz vardı. Onu halletmeye geldim. Ha, bir de seni almaya."

Kaşlarım havalanırken "Siz kimsiniz?" dedim. Aslında cevabı içten içe biliyordum.

"Ö-Özgür, bu nasıl olur? Sen ölmüştün."

Annemin korku dolu sesi, sorumu cevaplamış oldu. Geriye doğru sendeledim. Babamın öldürdüğünü iddia ettiği adam olan Ateş'in amcası Özgür, karşımdaydı. Bu imkânsızdı!

"Hayat işte, sürprizlerle dolu."

Babam şaşkınlıkla "Bu nasıl olur?" dedi. Özgür Bey hafifçe güldü.

"Daha neler olacak bir bilsen."

Sesindeki tını, tüylerimi ürpertti.

"Amca."

İçeri giren Ateş ve Mehmet Bey üzerine şaşkınlığım arttı.

Özgür, yüzünde oluşan gülümsemeyle konuştu.

"Ateş, hoş geldiniz oğlum. Biz de geçmişin defterini kapatalım dedik."

Ateş'in babası Mehmet Bey öfkeyle "Niye bizi beklemedin?" diye soludu. Özgür Bey babama bakarken derin bir nefes aldı. "Dayanamadım." Ardından sakin bir sesle "Hesaplaşma günü geldi," dedi. Annem yere düşecek gibi olduğunda babam uzanıp onu tuttu.

"Ölmüştün sen."

Annem sözleri ardından hıçkırıklara boğuldu.

"Ölümden döndüm ama ölmedim Asuman."

"Bunca yıl sonra neden karşımıza çıktın?"

Babamın tükürür gibi söylediği sözlerden sonra Özgür Bey, gülmeye başladı. Ardından aksak bir şekilde babama doğru yürüdü.

"İyileşmem zaman aldı. E tabii bir de ne derler bilirsin, intikam soğuk yenen bir yemektir."

Ateş amcasına doğru ilerlerken bakışlarını benden yana çevirmedi. Ben orada değilmişim gibi davranıyordu. Babam yüksek sesle "Defolun evimden!" dedi. Amcası başını iki yana doğru salladı. "Olmaz, geciken bir hesaplaşmamız var," dediği sırada bakışları beni buldu. Gözlerindeki sertlik bana bakınca kısa bir an olsa da yumuşadı. Ardından tekrar babama dönüp konuşmaya devam etti.

"Ve almam gereken bir emanet var."

Babam öfkeyle soluyordu. Özgür Bey iki elini yanlara doğru açtı.

"Öncelikle yeni ortağını tebrik et."

Babamın gözleri irice açıldığı sırada Özgür Bey, sinsi bir sırıtmayla başını aşağı yukarı doğru salladı.

"Evet, yeni ortağın benim."

"Ne diyorsun lan sen!"

Babam annemi bırakıp doğruldu. Ağlamaya devam eden

annem, sırtını duvara yaslamış inanmayan gözlerle Özgür Bey'e bakıyordu.

"Her şey bir paravandı Cengiz. Şirketin %51'lik hissesi artık benim."

Sözleri salonun ortasına bomba gibi düştü. Şaşkınlıktan nefesimi tutmuş olanları izlerken babam "Hayır, bu imkânsız!" diye haykırdı. Mehmet Bey sakin bir sesle "Geçen haftalarda atılan imzalar sonucunda resmi olarak ortağız Cengiz Bey," dedi. Babam şaşkınlıkla Mehmet Bey'e baktı.

"Yalan söylüyorsunuz. Ben Mahir Saruhan ile ortak oldum."

Özgür Bey sakin bir şekilde cevap verdi. "O işin görünen yüzüydü," dedi. Babam darbe almış gibi geriye doğru sendelerken Özgür Bey, sakince konuşmaya devam etti. "Ayrıca bize yaptığınız her şeyin kanıtları elimizde var."

Babamın rengi iyice gitmişti. "Hiçbir şey yapamazsın!" diye itiraz etti. Alnında boncuk boncuk terler birikmeye başlamıştı.

"Yaparım."

Özgür Bey'in sesi netti. "Sadece bir şartla yapmamayı düşünebilirim," dedi. Babamın duruşu dikleşti. Öfkeyle "Boş konuşuyorsun," diye kükredi. Özgür Bey başını iki yana doğru salladı.

"Benim boş konuşmayacağımı en iyi sen bilirsin."

Ardından babama doğru bir adım atıp devam etti. "Eğer hapse girmek istemiyorsan kızını rahat bırakacaksın. Verda'yı neyle tehdit ediyorsan buna son vereceksin ve Ateş ile aralarına girmeyeceksin."

Babam öfkeyle "Öyle bir şey yok," diye soludu.

"Var."

Bu defa araya giren Ateş olmuştu.

"Verda'nın gözlerinde korku var. Buna siz neden oldunuz Cengiz Bey! Artık son verme vakti geldi."

Nutkum tutulmuş bir hâlde olanları izliyordum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsüm acıyordu. Özgür Bey babamın

karşısında durdu.

"Hapse girmek istemiyorsan eğer Verda'yı tehdit etmeyeceksin. Ayrıca bana ya da ailemin başına en ufak bir şey geldiği takdirde senden bilirim ve anında ipin çekilir. Bu defa acımam sana."

Babamın çaresiz bakışları beni buldu. Gözlerindeki güç sarsılmıştı.

"Kızımı veremem."

Sesindeki cılız itiraz, mideme yumruk yemiş gibi hissettirdi. Özgür Bey'in bakışları beni buldu.

"Özgürsün kızım, istediğini yapabilirsin."

Gözlerimi babamın gözlerinden ayırıp Ateş'e çevirdim. Ateş gözlerini nihayet bana çevirdi. Gözlerinde umut vardı, bana duyduğu aşk vardı. Öyle büyük bir aşktı ki bu nefesimi kesiyordu. Hafifçe gülümseyip elini uzattı.

"İster sana uzatılan eli tutarsın istersen ailenle kalırsın. Karar senin ve artık korkacağın hiçbir şey yok. Karar verirken bunu unutma."

Gözlerimden akan yaşlarla önce babama baktım. Güneş'in sözleri zihnimde yankılandı. *O iyi bir baba ama iyi bir insan değil.* Babam, başta annem olmak üzere Özgür Bey'in hayatını mahvetmişti. Neredeyse benim de hayatımı mahvedecekti. "O adama gidemezsin kızım. Onu seçemezsin," diye itiraz etti. Cevap veremeden annem araya girdi. Usul usul akan gözyaşlarını sildi. Yaslandığı duvardan uzaklaşırken "Git kızım," dedi. Anneme döndüm, yeşil gözleri kanlanmıştı.

"Baban benim hayatımı yeterince mahvetti. Şimdi benim kaderimi yaşama ve sevdiğin adama git. Seni de bencillikleri uğruna feda etmesine izin verme."

"Verda'm."

Bakışlarım Ateş'i buldu. Parlak gözlerine bakarken bana duyduğu aşk, içimi ısıttı. Titreyen bacaklarımla ona doğru yürüdüm. Bu defa uzattığı elini tuttum. Ellerimiz sıkıca birbi-

rine kenetlendiği an, göğsümde yanan ateş dindi. Kalbimdeki amansız sızı azaldı. Ardından annem, babama döndü.

"Senden boşanmak istiyorum Cengiz. Artık yeter. Önce aşkımı aldın elimden sonra da insanlığımı. Senin yüzünden benden geriye hiçbir şey kalmadı. Ne eş olabildim ne de anne."

Babam "Hayır," dedi.

"Artık sana boyun eğmeyeceğim. Senden boşanmak istiyorum. Güneş'i de yanıma alacağım ve gideceğim."

"İzin vermem!"

Özgür Bey araya girdi.

"Vereceksin Cengiz."

Babam ne yapacağını bilmez bir hâlde bakıyordu. Mehmet Bey araya girdi.

"Yaptığın kötülüklerin yanına kalacağını düşünmüyordun umarım."

Babam öfkeyle bağırmaya başladı.

"Saçmalık tüm bu olanlar, defolun gidin!"

"Acele etme ortak, daha konuşulacak şeyler var."

Onlar orada kalırken Ateş yürümeye başladı. Ben de onunla beraber yürürken babamın sesini duydum.

"Son sözün bu mu Verda?"

Durup başımı babama doğru çevirdim. Konuşmadan önce titrek bir nefes aldım.

"O gece sana seni nasıl affedebileceğimi sormuştum hatırlıyor musun?"

Sertçe yutkundum.

"Seni ancak böyle affedebilirim baba."

Babamın gözlerine son kez baktıktan sonra önüme dönüp Ateş ile beraber yürüdük. Sevdiğim adamdan koparılarak getirildiğim bu evden, onun elini tutarak çıktım. Bir yanım acı, bir yanım huzur doluydu. Ve ben zamanla, bu iki hisle yaşamayı öğrenecektim.

33
GELECEK

Ateş'in elinden tuttuğum an, geçmişin bileklerimize doladığı paslı zinciri koparıp atmıştık. Aşkımıza dokunan geçmişin kara izlerini silip bizi bekleyen, aydınlık geleceğe beraber adım attık. Geçmiş, ne geleceği ne de aşkımızı yenmeyi başaramadı.

Dudaklarımda ufak bir gülümseme oluşurken bakışlarımı arabayı süren Ateş'e çevirdim. Ona bakınca içime dolan huzur öyle büyüktü ki nefesim kesiliyordu. Ondan ayrı olduğumdan beri kalbimin üstüne ağır bir taş oturmuş gibiydi. O taş ne nefes aldırıyor ne de huzur veriyordu. Fakat onun yanındayken büyük taş, ufalanarak parçalara ayrılmıştı. Günlerin sonunda ilk defa yaşadığımı hissediyordum. Derin bir nefes aldığım sırada Ateş bana baktı. Gözlerindeki aşkı gizlemiyordu. Kalp atışlarım hızlanırken sessizce elini uzatıp kucağımdaki elimi tuttu. Ardından elimi dudaklarına yasladı. Bakışları tekrar yola dönerken elimi bir an olsun bırakmadı. Gözlerimi kapayıp bu anın tadı-

nı çıkardım. Ona bir daha kavuşacağımı hiç düşünmemiştim. Aramızdaki her şeyin tamamen bittiğini düşünmüştüm. Fakat kader, babamdan daha güçlüydü ve tüm olmazları bir anda tersine çevirmişti. Bir daha bizi ayrılıkla sınamamasını istiyordum sadece. Ateş arabayı park edince kapıyı açıp indik. Bakışlarım evlerimizin bulunduğu binaya kaydı. Burayı çok özlemiştim. Fakat Efe'den sonra kendi evime bir daha giremeyeceğimi de biliyordum. Ateş yanıma gelip elimi tuttu. Beraber binaya girip asansöre ilerledik.

"Senin evine gidelim."

Sözlerimi başıyla onaylayıp asansöre binince kendi dairesinin bulunduğu katın düğmesine bastı. Evden çıktığımızdan beri doğru düzgün konuşmamıştık. Anlatılması gereken bir sürü şey vardı. Ateş evin kapısını açıp içeri girdiğinde arkasından girip özlemle iç geçirdim. Bakışlarım evin tanıdık duvarlarında gezindi, bu evi çok özlemiştim. Ateş kapıyı kapattıktan sonra durup bana baktı. Gözlerim anında onu bulurken sessizce birbirimizi izlemeye başladık. İkimizden de çıt çıkmıyordu. Öylece durmuş günlerin yakıcı hasretini gideriyorduk. Ateş kollarını açıp güçlü bir sesle yavaşça "Gel buraya," dedi. Sözlerini ikinci kez düşünmeden ona doğru hareketlendim. Cennet kıyım olan kollarının arasına sığındım. Kollarımı ince beline doladım. Ateş beni kollarıyla sıkıca sarıp göğsüne bastırdı. Gözlerim kendiliğinden kapanırken günlerce önce yitirdiğim soluğuma kavuştum. Ciğerlerim tekrar nefes alabilmenin sevincini yaşarken gözlerim dolmaya başladı. Ağlamamak için kendimi zor tutarken hasret kaldığım kokusunu içime çektim. Dudaklarını başımın üstüne yerleştirip derin bir nefes aldı.

"Çok özledim."

Sesini duyunca gözyaşlarım yavaşça aktı. "Çok özledim," diye fısıldadım.

"Bir daha ne olursa olsun, beni bırakmayacaksın."

Sözlerini duyunca hafifçe gülümsedim.

"Söz veriyorum, bunu bir daha asla yapmayacağım."

Geri çekilince başımı ona doğru kaldırdım. Bir elini yüzüme yerleştirdi. Parmağının uçlarıyla gözyaşlarımı sildi. Ardından eğilip sıcak dudaklarını alnıma yerleştirdi. Derin bir öpücük kondurduktan sonra "Artık konuşma vaktimiz geldi," dedi. Başımla onaylayınca beni göğsüne yaslayıp yatak odasına doğru yürüdü. Odaya girip yatağa doğru ilerledik.

"Önce sen anlatacaksın güzelim, baban seni neyle tehdit ediyordu, bilmek istiyorum."

Beraber yatağa geçip karşılıklı oturduk. Gözlerine bakarken sorusuna cevap vermek için kısa bir süre durdum. Babamın beni neyle tehdit ettiğini dile getirmek benim için çok zordu. Çünkü o, babamdı... Ne olursa olsun babamdı. Yavaşça yutkundum. Bakışlarım kucağımda buz kesen ellerime kaydı.

"Amcanı öldürdüğünü söyledi." Sesim çok kısık çıkmıştı. Devam etmek için kendimi zorladım. "Senin de sonunun öyle olacağını söyledi."

Gözlerim tekrar dolmuştu. Bunu düşünmek bile kalbimi yerinden söküyordu. Ateş uzanıp ellerimi tuttu. Diğer eliyle de çenemi kavrayıp yüzümü kaldırdı.

"Geçti güzelim. Üzülme daha fazla."

Gözlerimi kırpıştırırken burnumu çektim.

"Bunları bana söyleyen babam Ateş. Nasıl üzülmem?"

Çenemi yavaşça okşadı. Başımı yana doğru eğdim.

"Seninle ayrılmak zorundaydım çünkü sana zarar vermesine dayanamazdım. Bunu yapamazdım."

Gözleri anlayışla parlıyordu.

"Yine de bana anlatmalıydın."

"Çok korkuyordum, risk alamazdım."

"Bana anlatsaydın en başta korkunun yersiz olduğunu bilirdim. Sana olanları anlatırdım."

Gözlerimi kısılırken başımı yana doğru eğdim. Kuru bir sesle cevap verdim.

"Bana en başta olanları anlatmış olsaydın, bunların hiçbirini yaşamamış olurduk."

Çenemdeki elini çekerken göğsü aldığı derin nefesten ötürü havalandı. Griye çalan gözleri şimdi pişmanlık doluydu.

"Ben sadece seni tüm bu olanlardan korumak istedim." Cevap vermemi beklemeden devam etti. "Baban seni bir kere kırmışken bir kez daha kırsın istemedim. Elimde olsa hiçbirini öğrenmezdin. Sırf bu yüzden günlerce senden uzak durdum."

Sözleri derinden sarsılmama neden olmuştu. Gözlerimden akan yaşları bu defa durdurmadım. Titreyen sesimle "Ama babam, planlarını bozdu," dedim. Dudağının sağ tarafı havalandı.

"Biraz öyle oldu."

Ateş bana kıyamadığı için her şeyi gizlemiş, hatta günlerce benden uzak durmuştu. Ama babam, o bile isteye canımı acıtmıştı. Kızına katil olduğunu söylemekle kalmamış, sevdiği adamı da öldürmekle tehdit etmişti. Ateş, tuttuğu elimi kendine doğru çekince ona doğru hareketlendim. Beni göğsüne yaslayıp elini sırtıma yerleştirdi. Yavaşça sırtımı okşarken "Geçti artık ağlama," dedi. Başımla onayladım. "Denerim." dedim. Dudaklarını saçlarıma yaslayıp yavaşça öptü.

"Her şey geride kaldı, sen yine olman gereken yerde, yanımdasın."

Gözlerimi yumdum.

"Burada kalmaya da devam edeceksin. Bir daha hiç ayrılmayacağız gül güzelim."

Sırtımdaki eli saçlarıma çıktı. Yavaşça okşayıp şefkatini saç tellerime kazıdı. Yarım bırakılan kalbim tamamlandı. Bir süre öyle kaldıktan sonra Ateş konuşmaya başladı.

"Altı yaşlarındayken babama kavuştum. Aradan daha birkaç ay geçmemişti ki bir olay oldu."

Ateş'in kısık sesini dinlerken gözlerimi açtım. Saçlarımla oynamaya devam ediyordu.

"Ne oldu?"

Boynu iyice gerilmişti.

"Annem telefonda konuşurken ağlıyordu. Sonra vuruldular diye ağladı. Cengiz Doğan onları öldürdü dedi. Onlar babamı öldürmüştü."

Sesi buz kesmişti. Tenim ürperirken elimle ağzımı kapattım. Ateş bunları yaşadığında daha yedi yaşındaydı. Babam, bir kadına ve küçücük bir çocuğa bunları nasıl yaşatırdı?

"Daha yeni kavuştuğum babamın öldüğünü sandım."

Dudaklarımdan kopan hıçkırığa engel olamadım. Kollarımı sıkıca bedenine doladım.

"Özür dilerim, sana ve size yaşattığı her şey için çok özür dilerim."

"Şşş geçti güzelim. Suçun olmadığı bir şey için özür dileme."

Saçlarımdaki eli yanağıma kayıp yavaşça okşadı.

"Senin bir suçun yok, babanın günahlarını üstlenme."

"Bunları yaşamanı istemezdim. Babamın sana bunları yapmış olması..."

Cümlemi tamamlayamadığım için sustum. Babamın bunları yapmış olması canımı çok acıtıyordu. Annem dahil olmak üzere kaç kişinin hayatını mahvetmişti böyle? Aklım almıyordu. O nasıl bu kadar kötü biri olmuştu?

"Sonra çıkan çatışmada amcamın ağır yaralı, babamın hafif yaralı olduğunu öğrendik. Amcam aylarca komada kaldı ama ölmedi."

Derin bir nefes aldım. Eğer amcası ölmüş olsaydı o zaman hiçbir şey bu kadar kolay düzelmezdi.

"İyileşme süreci çok uzun sürdü. Ona yardım eden bir hemşire vardı, senin gibi."

Baş parmağı hafifçe elmacık kemiklerimin üzerinde gezindi.

"Amcama çok yardımcı oldu. Daha sonra evlendiler hatta."

Başımı ona doğru kaldırdım. "Mutluluğu tekrar yakalamasına çok sevindim," dedim. Başını aşağı yukarı doğru salladı.

"Anneni unutması ve intikamdan vazgeçmesi zor oldu ama Leyla abla bunu başardı. Bu yüzden tedavi için gittiği yurt dışında yaşamaya devam ettiler. Ta ki bugüne kadar. Olayları duyunca geri geldi."

Ateş başını eğip gözlerime baktı. "Baban seni benden sakladığında rahat durmayacağını anlamıştım," dedi. Gözleri azapla dolarken kısık bir sesle "O gün sana geç kalmamalıydım," diye fısıldadı. Efe'den bahsettiğini anlayınca bütün bedenim gerildi. Onu ve olanları düşünmek bile kanımın çekilmesine yetiyordu. Boğuk bir sesle konuştum.

"Neden babamdan önce gelmedin?"

Gözlerini bir an yumdu.

"Baban kapıdaki polislerle anlaşmış. Bu yüzden olaylar ters gidince ilk ona haber vermişler. Ben geldiğimde seni alıp gitmişti."

Sesindeki ızdırap içimi acıtıyordu.

"Günlerce seni aradım ama bulamadım. İstanbul'daki hiçbir hastanede yoktun."

"Sakarya'da özel bir klinikteydim."

Gözlerini açtığında kalbime sert bir tekme yemiş gibi sarsıldım. Gözlerinin akları kıpkırmızı olmuştu. Elimi yüzüne yerleştirip yavaşça "Geçti," diye fısıldadım. Kısık bir sesle "Sana bir şey oldu sandım, kimse bir şey bilmiyordu. Aklımı yitirecek gibiydim!" dediğinde uzanıp çenesini öptüm.

"Seni koruyamadığım için özür dilerim, affet beni."

Elimi ensesine kaydırıp içimi söken gözlerine baktım.

"Ateş senin bir suçun yok. O adam bana zarar vermeden durmayacaktı."

İnatçı bir ifadeyle başını iki yana doğru salladı.

"Hayır, seni korumalıydım. Yanından ayrılmamalıydım."

Nefesi dudaklarıma çarpıyor, söylediklerini anlamamı zorlaştırıyordu. Yavaşça yutkunduğum sırada elinin tersiyle boynumu okşadı.

"Nasıl canımın yandığını anlamanı istedim."

Gözlerimi kırpıştırırken "Ateş," diye fısıldadım. Sertçe "Beni anla istedim," dedikten sonra ansızın eğilip dudaklarını, dudaklarıma yasladı. Gözlerim özlemle kapanırken dengemi kaybettiğim için yatağa devrildim. Dudaklarımı dudaklarıyla ezerken hızla üstümdeki yerini aldı. Susuz kalmış gibi kana kana öptü beni. Aşkını kazıdı dudaklarıma. Önce sert başlayan öpücüğü daha sonra yavaşladı. Şefkatli bir hâl alırken yavaşça uzun uzun öptü. Öyle çok özlemiştim ki onu bir an bile ayrılmasına tahammül edemiyordum. Dili ağzımın içinde gezinirken iç geçirdim. Dudakları nefes almam için çekilirken çeneme doğru indi. Başımı geriye atıp dudaklarına yer açtım. Boynuma doğru usulca indi.

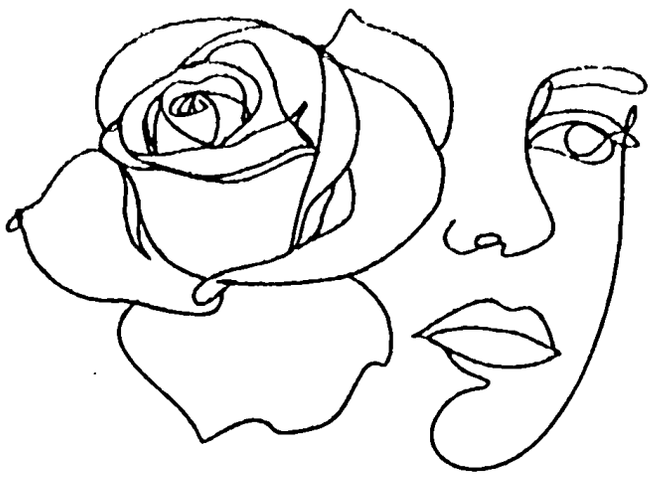
"Çok özledim seni, tenini, kokunu... Her şeyini çok özledim."

Sözleri dağılmam için yetiyordu. Kalbim patlayacak gibi şişmişti. Ellerim saçlarına doğru hareketlendi. Yumuşak saçlarını okşarken "Ben de çok özledim," diye karşılık verdim. Ardından elleri tişörtüme doğru indi. Tişörtün etek kısmından tutup yavaşça çıkardı. Karşısında iç çamaşırlarımla kalmış olmama rağmen utanmadım. Ateş hayranlık dolu gözlerle beni izlerken dudakları köprücük kemiğimden aşağı doğru indi. Islak öpücükleri tenimi kavuruyordu. Durmadı, durmadım. Bedenlerimiz çıplak kalana kadar elleriyle soyup dudaklarıyla tenimi şenlendirdi. Tutkulu hareketlerinde katıksız aşk vardı, şefkat vardı, sevgi vardı... Öpücükleri tenimde gezinirken aşkını fısıldadı. Tenime aşkını kazıdı. Bedenlerimiz yavaşça bütün oldu. Günlerin özlemi yavaşça eriyip yok oldu. Nefeslerimiz birbirine karışırken aşkın dansına, bedenlerimiz uyumla eşlik etti. Gözleri

gözlerimden ayrılmadı. Aşkın dudakları haykırdı, hareketler ilerledi ve gözleri mühürlendi.

"Bir daha asla bırakma beni," dedi.

Gözlerimden akan yaşlar şakağımdan süzüldü. Ellerim yüzüne kayarken "Bir daha asla," diye yemin ettim. Aşkın zehirli sarmaşığı, kalplerimize dolanıp bizi bir daha ayrılmamak üzere birbirine bağladı.

SON SÖZ

6 Ay Sonra

Almanya'nın cılız güneşi tenimi ısıtırken, başımı hafifçe geriye atıp tadını çıkardım. Tekrar Almanya'daydım. Bir ay önce her şeyin başladığı yere Ateş ile beraber gelmiştik. Herkesten uzaktık ve bir süre daha bu durumun devam etmesini umuyordum. Çünkü onunla baş başa vakit geçirmeyi çok seviyordum, böylece Ateş sadece bana kalıyordu. Derin bir nefes aldım. Beraber zor şeyler yaşamış, büyük engeller atlatmıştık ama sonunda yine biz kazanmıştık. Gözlerimi kapatıp başımı oturduğum sandalyenin sırt kısmına yasladım. O gün, Ateş'in elini tutup büyüdüğüm evden çıkmıştım. Sonrasında olan şeyler pek de kolay değildi. Öncelikle Özgür Bey babamın ortağı olduğu için işleri istediği gibi yönetmeye başlamıştı. Ve sanırım geçen hafta, babamın büyük hırslarla iyi yerlere getirdiği Doğan Holding, iflas bayrağını çekmişti. Babamın tek yıkımı bu da değildi. An-

nem onu gerçekten boşamış ve Güneş ile beraber İzmir'e taşınmışlardı. Babasından ona kalan evinde yaşamaya başlamışlardı. Özgür Bey'in ölmediğini bilmek ona iyi gelmişti. Yaşadıkları yüzleşmeden sonra içmeyi tekrar bırakmıştı. Her şeyden öte, anne olmaya çalışıyordu. Ben ve Güneş de ona istediği fırsatı veriyorduk. Annem kolay şeyler yaşamamıştı, bu şansı sonuna kadar hak ediyordu.

Özgür Bey ise Almanya'da geç kurduğu ailesi ile beraber yaşıyordu. Yıllardır burada yaşadığı için Türkiye'ye dönmek istemiyordu. Ve Hande, şirketten ayrılmıştı. Buna en çok sevinen şüphesiz ki ben olmuştum. Kız tekrar barışmamızı kaldıramamıştı. Yusuf ile Serap geçtiğimiz günlerde nişanlanmıştı. Çağrı ile Buse ise bir süre daha sevgili olarak takılmaya karar vermişti. Ahu'dan herhangi bir ses çıkmamıştı. Eyşan da zor şeyler yaşamıştı ama atlatacağını biliyordum. Hayatımız yavaş yavaş yoluna giriyordu.

Ben ve Ateş ise ani bir karar vererek geçen ay buraya gelmiştik. Yüzüme düşen soğuk yağmur tanelerini hissedince gözlerimi açtım. Ateş ile ilk tanıştığımız gün geldiğimiz eczane, şimdi bir kafeye dönüşmüştü. Ara ara nedensizce burada buluyordum kendimi. Her şeyin başladığı noktada duruyordum. Yanımda olan hareketlilikle hafifçe gülümsedim.

"Burada olduğumu nereden bildin?"

Sorum üzerine gülmeye başladı. Bakışlarımı anında karşımda oturan Ateş'e çevirip gülümseyen yüzüne baktım. O kadar güzeldi ki kalbim sıkıştı. "Ben bilirim," deyip göz kırptı. Derin bir nefes çektim içime. Yağmur sonrası etrafı saran toprak kokusu ile şenlendi ciğerlerim. Başımı geriye atıp gökyüzüne baktım.

"İyi ki o gün seninle karşılaşmışız."

Kısa bir sessizlik yaşanırken Ateş yavaşça konuştu.

"İyi ki o gün beni tedavi etmek için ısrar etmişsin."

Başımı ona doğru çevirdim. Elimi uzatıp güzel yüzüne değdirdim. Gözlerinin içine bakarken "Seni çok seviyorum," dedim. Bakışlarını masanın üstünde duran eline çevirdi. Ben de gözlerimi gözlerinden ayırıp, baktığı şeye bakınca gözlerim kocaman oldu. Avucunun içinde duran kırmızı bir yüzük kutusu vardı. Elimi yüzünden çekerken "Ateş!" diye soludum. Ateş kutuyu açıp içindeki yüzüğü çıkardı. Ardından elimi eline alıp avucumu dudaklarına yasladı.

"Seni seviyorum Verda. Her şeyin başladığı yerde benimle evlenmeyi kabul eder misin?"

Ben bu adamın aşkında yandım, her defasında kokusunda hayat bulup küllerimden doğdum, teninde hayat buldum. Onda yandım ben defalarca... İlelebet sürecek olan bir yangın başlamıştı içimde, sönmüyordu. Ansızın rastladığım bu adamın, içimde yaktığı dermansız ateş sönmezdi, bu kalp attıkça sönmeyecekti. Gözümden akan yaşlarla başımı aşağı yukarı doğru salladım. Ateş'in yüzünü avuçlayıp yutkundum.

"Evet."

Ateş gülümserken dudaklarını alnıma yasladı.

"Şimdi ve daima gül güzelim."

Şimdi ve daima Ateş.

S O N